FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

LIZA MARKLUND

Fundaţia Paradis

Traducere şi note de Laurenţiu Dulman

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ Eduardo Garcia

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Silvia Dumitrache

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Ioana Augustin, Eugenia Ţarălungă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARKLUND, LIZA
Fundaţia Paradis / Liza Marklund ; trad.:
Laurenţiu Dulman - Bucureşti : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-479-9

I. Dulman, Laurenţiu (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Paradiset
Autor: Liza Marklund

Copyright © Liza Marklund, 2000
Ediţia în limba română s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

Copyright © Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-479-9

Prolog

„S-a sfârşit, s-a gândit ea. Deci aşa e când mori."

S-a lovit cu capul de asfalt, iar mintea i s-a întunecat preţ de o clipă. Când a simţit că e rănită, frica i s-a risipit.

S-a lăsat liniştea.

Gândea calm şi limpede. Era întinsă pe burtă, iar pe obraz şi în păr avea gheaţă şi pietriş.

„Ce ciudată e viaţa. Cât de puţine lucruri poţi să prevezi." Cine ar fi crezut că acolo avea să se întâmple? Pe un ţărm necunoscut din nordul îndepărtat.

Apoi i-a revenit în minte imaginea băieţelului cu mâinile întinse spre ea. Şi-a reamintit frica, împuşcăturile şi sentimentul copleşitor de neputinţă.

— Iartă-mă, a şoptit ea.

„Iartă-mi laşitatea. Iartă-mi eşecurile lamentabile", a continuat ea în gând.

Dintr-odată a simţit iarăşi vântul. Sufla cu putere şi îi zgâlţâia geanta, provocându-i dureri. Zgomotele au reînceput să se audă şi a simţit că o doare piciorul. Şi-a dat seama că avea blugii umezi şi reci. Nu fusese atinsă, ci doar se împiedicase şi căzuse. Mintea i s-a întunecat din nou, golindu-se de gânduri.

„Trebuie să scap.“

A încercat să se ridice, dar a doborât-o vântul. S-a străduit apoi din nou. Din pricina clădirilor din jur, rafalele erau imprevizibile: se năpusteau dinspre mare şi măturau asfaltul, izbind totul în cale ca nişte măciuci necruţătoare.

„Trebuie să fug. Acum!“

Ştia că bărbatul se afla undeva în spatele ei, blocând drumul spre oraş — era prinsă.

„Nu pot să rămân aici, în lumina proiectoarelor. Trebuie să scap. Să fug de-aici!“

O nouă rafală i-a tăiat respiraţia. S-a întors cu spatele ca să poată trage aer în piept. A dat cu ochii de alte proiectoare, a căror lumină galbenă poleia împrejurimile dărăpănate — unde să se ducă?

Şi-a înhăţat geanta şi, cu vântul în spate, a luat-o la fugă spre o clădire de lângă apă. A ajuns la o platformă de încărcare, la bază căreia se strânseseră multe gunoaie. Ce era acolo? Cumva o scară? Apoi a recunoscut şi alte obiecte: un şemineu, nişte mobile, un scaun de ginecologie, un Ford T şi panoul de comandă al unui avion de luptă.

Şi-a aruncat geanta pe platformă, apoi a urcat şi ea. A păşit cu grijă printre căzi vechi şi bănci de şcoală, iar în cele din urmă s-a ascuns în spatele unui birou uzat.

„Aici sigur o să mă găsească, s-a gândit ea. E doar o chestiune de timp. N-o să renunţe.“

Stătea ghemuită, gâfâind şi legănându-se uşor, cu hainele îmbibate de lapoviţă şi transpiraţie. Şi-a dat seama că intrase într-o capcană. Nu avea cum să iasă de acolo. Bărbatul nu trebuia decât să vină lângă ea, să-i pună pistolul în ceafă şi să apese pe trăgaci.

A aruncat o privire de după birou, dar n-a văzut decât gheaţă şi depozite scăldate în lumina aurie a proiectoarelor.

„Trebuie să aştept, şi-a zis ea. Trebuie să-mi dau seama unde e. Apoi o să încerc să mă furişez."

După câteva minute, au început s-o doară genunchii. Coapsele şi gambele îi amorţiseră, iar gleznele îi zvâcneau, mai ales cea stângă. Probabil că şi-o scrântise când căzuse. Sângele i se prelingea din tăietura de pe frunte şi picura pe platformă.

Apoi l-a văzut. Stătea la marginea docului, la doar trei metri de ea. Profilul lui dur şi întunecat se desluşea pe fundalul auriu, iar vântul îi purta şoaptele spre ea:

— Aida…

S-a ghemuit şi a închis ochii, făcându-se foarte mică, precum un animal speriat. Invizibilă.

— Aida, ştiu că eşti acolo…

Respira cu gura deschisă, fără să facă niciun zgomot. Aştepta şi asculta. Dar vântul ţinea cu el, înăbuşindu-i paşii.

A ridicat iarăşi capul de după birou şi l-a văzut mergând pe lângă gardul de pe cealaltă parte a străzii late, ţinându-şi discret pistolul în haină. A început să respire repede şi zgomotos şi a simţit că o cuprinde ameţeala. L-a urmărit cu privirea, iar când a văzut că intră într-un depozit albastru, s-a ridicat în picioare, a sărit de pe platformă şi a luat-o la fugă. Însă zgomotul paşilor ei se auzea foarte tare — ce vânt perfid. Geanta îi sălta pe umăr, iar părul îi intra în ochi.

N-a auzit împuşcătura, dar a simţit cum îi trece glonţul pe la ureche. A început să alerge în zigzag, făcând viraje haotice. Încă o şuierătură pe la ureche, încă un viraj.

Dintr-odată, asfaltul s-a terminat şi i-au apărut în faţă valurile uriaşe, ascuţite ca tăişul sabiei, ale Mării Baltice. N-a ezitat decât o clipă.

Bărbatul s-a apropiat de marginea cheiului şi s-a uitat cu atenţie la apă, ţinând pistolul în mână. A mijit ochii, încercând să-i descopere capul între valuri. Dar era inutil.

Nu avea cum să scape. Prea frig. Şi vântul prea puternic. Prea târziu.

Prea târziu pentru Aida din Bijeljina. Devenise prea periculoasă. Şi era prea singură.

A rămas pe loc o vreme, simţind cum îl înţeapă frigul. Vântul îi bătea în faţă, împroşcându-l cu aşchii de gheaţă.

Camionul din spatele lui a pornit, dar zgomotul motorului era luat de vânt şi nu ajungea până la el. Mastodontul s-a îndepărtat silenţios prin lumina aurie, fără să lase nicio urmă.

Prima parte
Octombrie

Nu sunt un om rău

Sunt produsul mediului în care am crescut. Toţi oamenii vin pe lumea asta cam la fel, dar sunt supuşi unor condiţionări diferite: genetice, culturale şi sociale.

E drept că am comis crime, dar nu asta contează. Întrebarea e dacă cei pe care i-am omorât meritau să trăiască. Eu am un răspuns clar, dar s-ar putea ca nu toată lumea să fie de acord cu mine.

Poate că oamenii mă consideră o fire violentă, dar violenţa nu are neapărat legătură cu răul. Violenţa înseamnă putere, la fel ca banii sau relaţiile. Cel care o alege drept unealtă nu devine automat un om rău. Dar trebuie să plătească preţul.

Pentru că folosirea violenţei nu e gratuită — ca să poţi face asta, trebuie să-ţi înăbuşi sufletul. Deci preţul e uriaş, însă nu mi s-a părut că renunţ la mare lucru.

Vidul care rămâne în loc trebuie umplut cu lucrurile fără de care nu dobândeşti puterea de a recurge la violenţă: răutatea este unul dintre ele, un altul, disperarea, al treilea, răzbunarea, iar al patrulea, furia — dorinţa oamenilor bolnavi.

Dar nu sunt un om rău.

Sunt produsul mediului în care am crescut.

Duminică, 28 octombrie

Gardianul era cu ochii-n patru. Furtuna care lovise coasta în timpul nopţii făcuse ravagii peste tot: copaci doborâţi, foi de tablă smulse de pe acoperişuri, bucăţi din pereţii de metal ai depozitelor împrăştiate peste tot.

Când a ajuns în complexul portului liber, a călcat frâna cu putere. În depozitul care dădea spre mare se vedeau tot felul de echipamente medicale, cabina unui avion şi obiecte sanitare pentru baie. Gardianul a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama la ce se uita — obiecte de recuzită din depozitul unui important post de televiziune.

A văzut cadavrele abia după ce a oprit motorul şi şi-a scos centura de siguranţă. În mod ciudat, nici nu s-a speriat, nici nu s-a îngrozit, ci a fost extrem de surprins. Cadavrele îmbrăcate în negru erau întinse în faţa unei scări rupte folosite în cine ştie ce serial de demult. Încă înainte să coboare din maşină şi-a dat seama că cei doi bărbaţi fuseseră asasinaţi. Nu trebuia să faci multe deducţii ca să-ţi dai seama: le lipseau bucăţi din craniu, iar asfaltul acoperit cu gheaţă era pătat cu ceva lipicios.

Fără să-şi facă griji pentru propria-i siguranţă, gardianul a ieşit din maşină şi s-a apropiat de ei. Se aflau la doar

câţiva metri. Prima lui reacţie a fost una de uimire. Cadavrele arătau foarte ciudat, parcă ar fi fost fraţii lui Marty Feldman[1]: aveau ochii ieşiţi din orbite, iar limbile le atârnau din gură. În plus, amândurora le lipseau câte o ureche şi bucăţi mari din ceafă, iar în partea de sus a craniului aveau câte un semn.

Bărbatul în viaţă s-a uitat la cei doi bărbaţi morţi o vreme, dar mai târziu n-a fost în stare să spună cât anume. A fost întrerupt de o puternică rafală de vânt, care l-a doborât la pământ. A întins braţele în faţă ca să nu cadă pe burtă şi a nimerit cu o mână într-o baltă de sânge amestecat cu creier. Când s-a uitat la substanţa aceea vâscoasă şi lipicioasă care i se prelingea printre degete, bărbatului în viaţă i s-a făcut brusc greaţă. A vomitat pe bara de protecţie a maşinii, apoi şi-a şters mâna frenetic de tapiseria de pe scaunul şoferului.

Dispeceratul central al poliţiei din Stockholm a primit telefonul de la portul liber Värtan la ora 05:31. Ştirea a ajuns la ziarul *Kvällspressen* trei minute mai târziu. Pontul le-a fost vândut de către Leif:

— Echipajul 1120 şi două ambulanţe sunt în drum spre Värtan.

La acea oră a dimineţii, la patruzeci şi nouă de minute după închiderea oficială a ediţiei şi cu douăzeci şi şase de minute înainte ca ziarul să fie trimis la tipar, în redacţie domnea obişnuita agitaţie creatoare: cu ochii injectaţi, redactorii responsabili cu punerea în pagină scriau ultimele titluri, retuşau articolul şi fotografiile de pe prima pagină şi

[1] Marty Feldman (1934-1982): comic englez faimos pentru ochii săi bulbucaţi.

corectau greşelile. Jansson, redactorul de noapte, examina fiecare pagină în parte, după care le trimitea la tipografie prin noua magistrală electronică.

Jurnalistul însărcinat să preia ponturile era Annika Bengtzon, redactor-corector în tura de noapte.

— Adică? a întrebat ea, mâzgălind câteva însemnări pe post-it.

— Cel puţin două crime, a zis Leif, apoi a închis repede, ca să fie primul care vindea pontul şi altui ziar — dacă nu era primul, nu primea niciun ban.

Annika s-a ridicat în picioare, punând receptorul în furcă.

— Două cadavre în portul liber Värtan. Se poate să fie vorba de crime, dar încă nu-i sigur, a zis ea, uitându-se la ceafa lui Jansson. Vrei să bagi ştirea în ediţia asta?

— Nu, i-a răspuns ceafa.

— Să le dau pontul lui Carl şi Bertil? a întrebat ea.

— Da, a zis ceafa.

Cu post-it-ul lipit de arătător ca un steguleţ, Annika a pornit spre zona reporterilor.

— Jansson vrea să te ocupi de chestia asta, a zis ea, întinzând degetul spre Carl Wennergren, care a dezlipit post-it-ul, cu un aer uşor sictirit. Dacă vrei să dai o fugă până acolo, să ştii că Bertil Strand încă n-a plecat. E în laboratorul foto.

Annika s-a răsucit pe călcâie şi a plecat fără să aştepte un răspuns din partea lui Carl — nu aveau o relaţie tocmai cordială. Când a ajuns la birou, s-a trântit pe scaun. Era frântă de oboseală. Fusese o tură grea, cu multe modificări de ultimă oră. Cu o noapte înainte, o furtună devastatoare măturase provincia Skåne[2], apoi îşi continuase drumul

[2] Skåne este cea mai sudică provincie a Suediei.

spre nord. *Kvällspressen* mobilizase mulţi oameni pentru a scrie despre distrugerile pe care le provocase, iar strădaniile lor fuseseră încununate de succes. Redacţia trimisese cu ultimul avion nişte reporteri şi fotografi care să ajute echipa din Malmö, iar jurnaliştii din Väjxö şi Göteborg fuseseră pe baricade toată noaptea, ajutaţi de câţiva fotografi şi redactori independenţi. Toate materialele lor ajunseseră în redacţie şi era treaba Annikăi să le organizeze şi să le structureze. Ceea ce însemna că trebuia să rescrie absolut toate articolele, astfel încât să se armonizeze unul cu altul şi să se integreze în context. Şi totuşi, numele ei nu avea să apară în ziar decât sub caseta cu informaţii despre furtuni devastatoare din trecut, pe care o pregătise tot în noaptea aceea. Era doar un redactor-corector, unul dintre mulţii jurnalişti anonimi şi invizibili.

— Căcat! a strigat Jansson dintr-odată. Galbenul din fotografia de pe prima pagină nu s-a transmis ca lumea. Fir-ar a dracului de…

A dat fuga la biroul fotografilor şi a strigat după Pelle Oscarsson. Annika schiţă un zâmbet stins – Brave New World. Potrivit futuriştilor, cu ajutorul tehnologiei digitale totul avea să meargă mai repede, mai sigur şi mai simplu. Dar, în realitate, spiriduşul oploşit în cablul ISDN, care făcea legătura între redacţie şi tipografie înfuleca informaţiile despre saturaţia câte unei culori — de obicei galbenul. Dacă eroarea nu era identificată la timp, rezultatul era că în ziar apăreau nişte fotografii foarte ciudate. Jansson susţinea că mâncătorul de culori era acelaşi drăcuşor care îşi făcea veacul şi în maşina lui de spălat, halindu-i câte un ciorap.

— ISDN! a pufnit sarcastic redactorul de noapte, întorcându-se la biroul său după ce catastrofa fusese evitată,

iar fotografia retransmisă. Acronimu' ăsta sigur vine de la Iar S-a Dus Naibii!

Annika îşi făcea curat pe birou.

— Dar până la urmă a mers, nu? a zis ea.

Jansson s-a trântit pe scaun, apoi şi-a vârât între buze o ţigară cu conţinut scăzut de gudron.

— Ai făcut o treabă bună în noaptea asta, i-a zis el, dând admirativ din cap. Am văzut materialele în forma iniţială. Te-ai descurcat excelent!

— Am făcut ce-am putut, a zis ea pe un ton jenat.

— Ce era cu cadavrele alea din port?

— Nu ştiu. Vrei să mă interesez?

Jansson s-a ridicat în picioare şi a pornit spre fumoar.

— Ar fi bine, a zis el.

Annika a început prin a da telefon la dispeceratul serviciului de urgenţă.

— Am trimis două ambulanţe, i s-a confirmat de la celălalt capăt al firului.

— Deci nu maşini cu saci? a întrebat Annika.

— Ne-am gândit şi la asta, dar întrucât ne-a sunat un gardian, am trimis ambulanţe.

Annika îşi lua notiţe. Serviciul de urgenţă trimitea „maşini cu saci" — aşa fuseseră poreclite furgoanele mortuare — doar dacă nu încăpea niciun dubiu că victimele erau moarte. Potrivit normelor, un poliţist nu putea cere o „maşină cu saci" decât atunci când capul victimei era desprins de trup.

I-a fost destul de greu să ia legătura cu dispeceratul central al poliţiei şi a trebuit să aştepte câteva minute înainte să-i răspundă cineva. Apoi au trecut alte cinci minute până când a venit la telefon ofiţerul de serviciu, care i-a vorbit limpede şi la obiect:

— Avem două cadavre. Doi bărbaţi. Amândoi împuşcaţi. Nu ştim dacă a fost crimă sau sinucidere. Pentru alte informaţii, reveniţi mai încolo.

— Au fost găsite în portul liber, a zis Annika repede. Asta vă spune ceva?

Ofiţerul de serviciu a ezitat o clipă:

— Deocamdată nu pot face niciun comentariu. Dar ipoteze puteţi emite foarte bine şi dumneavoastră.

Punând receptorul în furcă, Annika şi-a dat seama că, în următoarele zile, acea crimă dublă avea să fie subiectul principal al ziarului. Pentru că, din nu se ştie ce motiv, două crime nu erau doar de două ori mai importante decât o singură crimă, ci infinit mai importante.

A oftat şi s-a gândit să-şi ia un pahar de cafea. Îi era sete şi se simţea slăbită. I-ar fi făcut bine. Dar dacă şi-ar fi administrat o doză de cofeină la ora aceea, ar fi rămas trează până dimineaţa târziu, cu ochii în tavan şi cu trupul amorţit de oboseală.

„Ei, asta e!“, şi-a zis ea, apoi s-a dus la automatul de cafea.

Era fierbinte şi i-a făcut bine. S-a întors la birou şi s-a trântit pe scaun, ridicându-şi picioarele pe tăblie.

Deci *Kvällspressen* avea să se ocupe de o crimă dublă din portul liber.

A suflat de câteva ori în cafea.

Faptul că victimele fuseseră împuşcate dădea de înţeles că nu era vorba de o încăierare la beţie. Alcoolicii se omorau între ei cu sticle, cuţite, pumni, picioare sau se împingeau de la balcon. Dacă puneau mâna pe vreo armă, o vindeau ca să-şi cumpere băutură.

Şi-a terminat cafeaua şi a aruncat paharul la coş, apoi s-a dus la toaletă să bea nişte apă.

Întrucât victimele erau doi bărbaţi, nu părea plauzibil să fie vorba de o crimă urmată de o sinucidere, cel puţin nu în portul liber Värtan, în timpul unei furtuni; deci probabil că nu gelozia era motivul. Ceea ce însemna că era vorba de motive mult mai interesante pentru presă. Reglări de conturi în lumea interlopă, în care puteau fi implicate tot felul de organizaţii, de la bande de motociclişti până la mafii şi alte grupuri de crimă organizată. Sau motive politice. Sau conflicte internaţionale.

Annika s-a întors în biroul ei. De un lucru era sigură: că nu avea să scrie nimic despre crima aceea. Era un subiect rezervat colegilor ei de redacţie.

S-a dus să-şi ia hainele.

În weekenduri nu era tură de dimineaţă, ceea ce însemna că Jansson trebuia să rămână până când aveau să fie trimise la tipar ediţiile locale. Programul Annikăi se termina la ora şase.

— Gata, m-am săturat, i-a zis ea redactorului de noapte când a trecut pe lângă biroul său.

Jansson era frânt de oboseală şi probabil ar fi vrut ca Annika să mai rămână.

— Nu aştepţi să vină ediţia de azi? a întrebat-o el.

Legăturile de ziare soseau de la tipografie prin curier la cincisprezece minute după ce începeau să fie tipărite.

Annika a clătinat din cap, a chemat un taxi şi s-a ridicat în picioare. Şi-a pus haina, fularul şi mitenele, apoi a plecat.

— Poţi să vii mai devreme în seara asta? a strigat Jansson după ea. Ca să faci curat în urma furtunii.

Annika şi-a luat geanta şi a ridicat din umeri:

— Păi da, că oricum n-am viaţă personală…

Thomas Samuelsson a atins uşor pântecele cald al soţiei. Pielea nu mai era întinsă ca odinioară, ci devenise moale — de când fusese numită directoare la filiala băncii, Eleonor nu mai avea timp să facă la fel de mult sport ca înainte.

Mâna lui a coborât în cercuri, a trecut peste buric şi s-a apropiat de pubis. Degetele i-au alunecat între coapse, au intrat în păr şi au dat de umezeală.

— Nu, i-a şoptit soţia, întorcându-se cu spatele.

Thomas a oftat şi a înghiţit în sec, apoi s-a întins pe spate. Era atât de excitat, încât îşi simţea bătăile inimii ca pe nişte lovituri de ciocan. Şi-a împreunat mâinile sub ceafă, aţintindu-şi privirea în tavan. Asculta respiraţia soţiei, care devenea din ce în ce mai domoală. În ultima vreme, nu mai era deloc interesată de sex.

Enervat, Thomas a dat pătura la o parte şi s-a dus în bucătărie gol, cu penisul ca o lalea ofilită. A băut apă cu un pahar murdar, după care a pus un filtru nou în cafetieră, a turnat apă în rezervor, a pus cafea şi i-a dat drumul. S-a dus la baie să se uşureze, apoi s-a uitat în oglindă. Părul ciufulit îi dădea un aer neîngrijit, care se potrivea mai bine cu vârsta lui. A scos un oftat şi şi-a dat părul peste cap.

„E prea devreme să am o criză de vârstă mijlocie, şi-a zis el. Mult prea devreme."

S-a întors în bucătărie şi s-a uitat pe fereastră la marea întunecată şi zbuciumată. Furtuna de noaptea trecută lăsase în urmă burniţă şi valuri albe. Cadranul solar al vecinilor zăcea răsturnat aproape de uşa terasei lor.

„Ce rost are? s-a întrebat el. De ce continuăm?"

Îl năpădise o adâncă melancolie, care friza autocompătimirea. A simţit un curent rece care intra printre

cercevele — „Lucru făcut de mântuială!“ —, aşa că s-a dus să-şi ia halatul cu dungi verzi, albastre şi vişinii. Era un cadou scump pe care i-l făcuse soţia de Crăciun. Avea şi o pereche de papuci în aceleaşi culori, dar nu-i folosise niciodată.

Cafetiera a început să bolborosească. A luat o cană cu logoul băncii şi a pornit radioul, dând chiar peste buletinul de ştiri al postului naţional. Ştirile erau filtrate de oboseală şi cofeină, ajungând la el trunchiat: furtuna care măturase sudul Suediei, provocând pagube însemnate, case fără curent electric, companii de asigurări care susţineau că situaţia e sub control, doi bărbaţi morţi, zona securizată din sudul Libanului, situaţia din Kosovo.

Thomas a oprit radioul, s-a dus pe hol, s-a încălţat cu ghetele, apoi a ieşit să ia ziarul din cutia poştală. Vântul smucea foile şi i se strecura pe sub halat, răcindu-i coapsele. Thomas a rămas pe loc, a închis ochii şi a inspirat adânc. În aer pluteau particule de gheaţă — în curând, marea avea să îngheţe.

S-a uitat la casa lor. La frumoasa lor casă proiectată de un arhitect cunoscut şi construită pe banii părinţilor ei. Lăsase lumina aprinsă în bucătărie. Abajurul de deasupra mesei, proiectat de un designer al cărui nume îl uitase, împrăştia o lumină verzuie şi rece, ca un ochi nefast îndreptat spre mare. Ţiglele albe aveau o nuanţă cenuşie în lumina zorilor. Mamei lui i se părea că era cea mai frumoasă casă din Vaxholm. Când se mutaseră acolo, se oferise să le facă draperii pentru toate camerele, dar Eleonor refuzase — politicos, dar ferm.

Thomas a intrat în casă. A răsfoit toate secţiunile ziarului, fără să se poată concentra asupra vreunui articol. Ca de obicei, a sfârşit prin a se uita la anunţurile pentru

case şi apartamente de vânzare. Apartament cu patru dormitoare în centrul cartierului Vasastan, cu sobă de teracotă în fiecare cameră. Garsonieră mansardată în centrul istoric, cu tavan înclinat şi vedere în trei direcţii. Cabană de lemn lângă Malmköping, curent electric şi apă curentă. Ofertă de toamnă!

O şi auzea pe soţia lui: „Visezi cu ochii deschişi! Dacă ai fi făcut tranzacţii la bursă măcar în jumătate din timpul pe care-l dedici anunţurilor pentru apartamente, ai fi ajuns milionar".

Ea deja era milionară.

I s-a făcut imediat ruşine. Eleonor îi voia binele. Iubirea ei era solidă ca o stâncă. El era problema. Nu avea suficientă energie. Şi poate că Eleonor avea dreptate când zicea că el nu se putea descurca în viaţă cu la fel de mult succes ca şi ea. La urma urmei, poate că ar fi fost bine să meargă amândoi la un psihoterapeut.

A împăturit ziarul pe îndoiturile iniţiale — soţiei lui nu-i plăcea să citească un ziar răsfoit de altcineva — şi l-a pus pe măsuţa rezervată presei şi scrisorilor. Apoi s-a întors în dormitor, şi-a dat jos halatul şi s-a strecurat înapoi în pat. Simţindu-i trupul rece, Eleonor s-a răsucit în somn. Thomas a tras-o lângă el şi i-a suflat în ceafa catifelată.

— Te iubesc, i-a şoptit el.

— Şi eu te iubesc, i-a răspuns ea tot în şoaptă.

Carl Wennergren şi Bertil Strand au ajuns târziu la portul liber. Fotograful şi-a parcat Saabul chiar în momentul când ambulanţele intrau în port, trecând de cordonul poliţiei. Reporterul a tras o înjurătură. Strand era un şofer foarte grijuliu: mergea cu cincizeci, ba şi cu treizeci şi cinci

de kilometri la oră, chiar şi atunci când străzile erau pustii. Fotograful a înţeles critica implicită a colegului său şi s-a enervat.

— Parc-ai fi femeie! i-a zis el reporterului.

Cei doi jurnalişti au pornit spre cordonul poliţiei, distanţa dintre ei fiind un indiciu clar al iritării lor. Dar, pe măsură ce girofarurile albastre şi mişcările poliţiştilor deveneau din ce în ce mai vizibile, animozitatea a dispărut, locul ei fiind luat de interesul pentru ce se întâmpla acolo.

În ziua aceea, poliţiştii lucrau repede. Probabil că aveau nivelul adrenalinei ridicat din pricina furtunii. Zona împrejmuită era destul de mare, de la gardul din partea stângă până la clădirea de birouri din dreapta. Bertil Strand a evaluat amplasamentul. Era un loc ideal: portul era situat foarte aproape de centrul oraşului şi totuşi complet izolat de el. Lumina era bună — limpede şi caldă —, iar umbrele, nemaipomenite.

Carl Wennergren şi-a închis nasturii de la haina de ploaie. La dracu', ce frig era!

Nu vedeau bine victimele din locul unde se aflau. Ambulanţele, gunoaiele şi poliţiştii le blocau vederea. Adus de spate şi cu mâinile înfipte în buzunare, reporterul dădea din picioare ca să nu îngheţe — ura turele de dimineaţă. Fotograful a scos din rucsac un aparat şi un obiectiv telefoto, apoi a pornit cu paşi mici de-a lungul cordonului. Când a ajuns la capătul din stânga, a reuşit să facă nişte poze bune: poliţişti în uniformă surprinşi din profil, cadavre negre şi criminalişti în civil, cu şepci pe cap.

— Am terminat! a strigat el spre reporter.

Nasul lui Wennergren era roşu, iar de vârful său atârna o picătură transparentă de muci.

— Ce loc nasol! Numai aici să nu mori, a zis el când s-a întors fotograful.

— Ar fi bine să ne mişcăm repede dacă vrem să băgăm chestia asta în ziar, i-a răspuns Strand.

— Dar n-am terminat. De fapt, nici măcar n-am început.

— Va trebui să dai telefoane din maşină. Sau din redacţie. Hai, absoarbe repede un pic din atmosfera locului, ca să ai cu ce-ţi condimenta articolul.

Fotograful a pornit spre maşină cu rucsacul săltându-i în spate. Reporterul s-a dus după el. Pe drumul spre redacţie n-au scos o vorbă.

Anders Schyman a închis lista cu ştiri de la agenţia TT. Dădea dependenţă. Puteai seta computerul în aşa fel încât să le afişeze pe categorii — interne, internaţionale, sportive, sociale —, dar el prefera să le aibă pe toate în acelaşi fişier. Voia să afle totul dintr-odată.

Se plimba prin biroul său înghesuit, asemănător cu un acvariu, răsucindu-şi umerii. S-a aşezat pe canapea şi a luat în mână ziarul din ziua aceea, o ediţie specială dedicată furtunii. A dat din cap cu un aer satisfăcut: totul se desfăşurase conform planului. Departamentele colaboraseră aşa cum sugerase el. Jansson îi spusese că Annika Bengtzon se ocupase de coordonarea activităţilor. Totul ieşise foarte bine.

„Annika Bengtzon", a zis el în gând, apoi a oftat.

Din întâmplare, numele tinerei redactoare ajunsese să fie asociat cu al său, dar nu într-un mod tocmai fericit. El şi Annika Bengtzon începuseră să lucreze pentru Kvällspressen la câteva săptămâni unul de altul. Ea fusese subiectul primei lui dispute cu redactorii ziarului — era vorba de un contract pe termen lung în cadrul departamentului de ştiri,

pe care el considera că Annika îl merita cu prisosinţă. Într-adevăr, era tânără, imatură, impulsivă şi lipsită de experienţă, dar Anders Schyman simţea că avea un potenţial mult peste medie. Trebuia să mai înveţe multe lucruri, dar deja avea principii morale ferme şi o puternică dorinţă de a descoperi adevărul. Gândea limpede şi scria bine. În plus, avea ceva din tenacitatea unui buldozer: dacă nu putea ocoli un obstacol, trecea peste el. Nu se dădea bătută niciodată.

Dar, cu excepţia lui Jansson, colegii din conducerea ziarului nu-i împărtăşiseră părerea. Şi hotărâseră să-l angajeze pe Carl Wennergren, fiul unuia dintre membrii consiliului de administraţie. Era un tânăr arătos şi bogat, cu grave lacune morale: dovedise că nu-l interesează nici adevărul, nici să-şi protejeze sursele. Din motive pe care Schyman nu le putea înţelege, colegii lui considerau aceste lucruri ca fiind onorabile sau, cel puţin, necompromiţătoare.

Conducerea ziarului Kvällspressen era alcătuită exclusiv din bărbaţi de vârstă mijlocie, albi şi heterosexuali, cu maşină şi venit stabil — genul de oameni pentru care erau concepute atât societatea, cât şi tabloidul lor. Anders Schyman bănuia că reporterul Carl Wennergren le amintea acestor bărbaţi de ei înşişi pe vremea când erau tineri sau, mai degrabă, personifica iluziile lor legate de propria lor tinereţe.

În cele din urmă, reuşise să găsească un post pentru Annika, iar ea îl acceptase: trebuia să ţină locul unei angajate care lucra ca redactor-corector în tura de noapte a lui Jansson şi care îşi luase concediu de maternitate. Fusese nevoit să forţeze mâna câtorva colegi din conducere înainte să obţină acordul lor. Annika Bengtzon se

transformase într-o chestiune a cărei rezolvare trebuia să demonstreze colegilor că noul director editorial era un om cu voinţă puternică. Şi totul se terminase cu un dezastru.

La câteva zile după ce numirea ei fusese făcută publică, Annika îşi omorâse iubitul. Îl lovise cu o ţeavă de fier, iar acesta căzuse într-un furnal dezafectat de la fabrica din Hälleforsnäs. Potrivit primelor zvonuri care ajunseseră în redacţie, fusese vorba de legitimă apărare, dar Schyman încă îşi mai amintea cum se simţise atunci: şi-ar fi dorit să-l înghită pământul. „Ce înseamnă să pariezi pe cine nu trebuie…", se gândise el. Annika îl sunase pe seară — încă nu ieşise din starea de şoc şi era foarte reţinută —, ca să-i confirme că zvonurile erau adevărate. Fusese interogată şi era suspectată de omor prin imprudenţă, dar nu o arestaseră. Următoarele două săptămâni, până la terminarea anchetei, avea să rămână într-o casă din pădure. Şi voia să ştie dacă mai putea veni să lucreze la Kvällspressen.

Schyman îi spusese adevărul: postul era al ei, chiar dacă unora nu le convenea acest lucru; în plus, Annika nu era tocmai pe placul reprezentanţilor sindicali. Un omor prin imprudenţă era un accident. Iar dacă avea să fie condamnată pentru că provocase un accident în care cineva îşi pierduse viaţa, ei bine, ar fi fost regretabil, dar n-ar fi fost suficient pentru a pierde postul de la ziar. Dar trebuia să înţeleagă că, dacă ar fi fost condamnată la închisoare, i-ar fi fost foarte greu să obţină o prelungire a contractului.

În acest punct, Annika începuse să plângă. Schyman se străduise din răsputeri să-şi înfrângă impulsul de a ţipa la ea, de a o critica pentru că săvârşise o imprudenţă atât de mare şi pentru că îl trăsese în jos după ea.

— N-o să ajung la închisoare, a şoptit ea în receptor. A fost care pe care… Dacă nu-l loveam, m-ar fi omorât. Procurorul ştie asta…

Annika îşi începuse lucrul în tura de noapte la data stabilită. Era mai palidă şi mai slabă ca niciodată. Din când în când, discuta cu el, cu Jansson, Berit, Pelle Oscarsson şi cu alţi câţiva, dar, în cea mai mare parte a timpului, stătea retrasă. Potrivit lui Jansson, făcea o treabă excelentă: rescria materialele sau le completa, verifica faptele, scria legende pentru fotografii şi rezumate pentru prima pagină ale articolelor din interior, fără să se plângă niciodată. Zvonurile s-au stins mai repede decât îşi închipuise Schyman. Ziarul se ocupa de crime şi scandaluri în fiecare zi, iar după o vreme, oamenii şi-au pierdut cheful de a bârfi pe marginea unei morţi tragice şi regretabile.

Tribunalul din Eskilstuna a considerat că moartea lui Sven Matsson, hocheistul agresiv din Hälleforsnäs, nu este un caz excepţional. Procurorul a propus două încadrări pentru fapta Annikăi: omor în legitimă apărare şi omor prin imprudenţă. Sentinţa fusese pronunţată cu un an înainte, în săptămâna dinaintea solstiţiului de vară. Annika fusese achitată de acuzaţia de omor în legitimă apărare, dar a fost condamnată pentru cealaltă acuzaţie, cea mai puţin gravă, şi i s-a dat o pedeapsă cu suspendare. De asemenea, a fost obligată să facă terapie, dar, din câte ştia el, instanţa considera cazul rezolvat.

Directorul editorial s-a întors la birou, a deschis iarăşi lista cu ştiri de la agenţia TT şi a trecut repede în revistă ultimele noutăţi. Începuseră să vină rezultatele competiţiilor sportive de duminică; de asemenea, fuseseră publicate alte informaţii despre ravagiile produse de furtună şi

câteva ştiri de sâmbătă, cărora li se dăduse o nouă formă. Schyman a scos încă un oftat: lucrurile mergeau înainte, ştirile nu se terminau niciodată. Unde mai pui că urma să aibă loc încă o reorganizare.

Torstensson, redactorul-şef, voia să introducă un nou nivel managerial, ca să centralizeze luarea deciziilor. Acest model fusese deja adoptat atât de tabloidul rival, cât şi de alte instituţii media. Torstensson hotărâse că sosise momentul ca şi Kvällspressen să le urmeze exemplul şi să devină un ziar „modern". Anders Schyman avea îndoieli în legătură cu iniţiativa redactorului-şef, pentru că observa toate semnele unui dezastru iminent: starea financiară proastă, tirajul în scădere, rigiditatea care se citea pe chipul celor din consiliul de administraţie, redacţia care se legăna ca o navă prost pilotată şi cu radarul stricat, aflată în mijlocul unei furtuni. Adevărul era că tabloidul Kvällspressen nu ştia încotro se îndreaptă şi de ce. Directorul editorial nu reuşise să stabilească o viziune colectivă cu privire la normele şi limitele pe care trebuiau să le respecte, în ciuda numeroaselor seminare şi conferinţe cu privire la scopurile şi responsabilitatea presei. De când sosise el la ziar, nu avuseseră parte de niciun naufragiu, dar repararea stricăciunilor mai vechi era un proces destul de lent.

În plus — iar asta îl îngrijora pe Schyman un pic mai mult decât era dispus să recunoască —, Torstensson îi dăduse de înţeles că urma să primească o nouă slujbă, un post atrăgător la Bruxelles. Poate că tocmai acesta era motivul pentru care avea de gând să facă acea reorganizare pripită. Torstensson voia să lase ceva în urma lui, dar toată lumea ştia că, până atunci, nu avusese nicio realizare editorială.

Schyman a oftat şi a închis iarăşi lista cu ştiri. Trebuia să se întâmple ceva cât mai repede.

Când s-a trezit, colţurile camerei erau întunecate. Cât timp transpirase şi se perpelise în pat, cele câteva ore ale zilei deja se scurseseră — n-ar fi trebuit să bea acel ultim pahar de cafea. A inspirat adânc de câteva ori şi a rămas nemişcată, încercând să-şi dea seama cum se simţea. Nu o durea nimic. Îşi simţea capul greu, dar era de la munca pe timp de noapte. Şi-a aţintit privirea spre tavanul cenuşiu şi neregulat. Chiriaşul anterior dăduse cu vopsea lavabilă peste vechiul strat de var, care se scorojise pe alocuri, aşa că peretele era presărat cu pete de diferite nuanţe. A urmărit cu privirea contururile neregulate, redescoperind desenele familiare: fluturele, maşina şi craniul. În urechi îi răsuna cu putere melopeea unduitoare a singurătăţii.

Şi-a simţit vezica plină şi a scos un oftat. Trebuia să se ducă la baie. Ce nasol! S-a dat jos din pat, simţind sub tălpi podeaua aspră de lemn, din care uneori săreau aşchii. Şi-a pus halatul şi s-a înfiorat, simţind pe piele materialul rece şi mătăsos. A deschis uşa de la intrare şi a tras cu urechea — pe casa scării domnea liniştea —, apoi a coborât repede până la jumătatea scării, unde se afla toaleta pe care o împărţea cu ceilalţi locatari. Tălpile i s-au răcit şi i s-au umplut de nisip, dar nu avea suficientă energie cât să-i pese.

Când s-a întors în apartament, şi-a dat seama că era curent. Perdelele se unduiau şi se loveau de pereţi, deşi nu deschisese fereastra ca să aerisească. A închis uşa, iar voalul s-a dezumflat. Şi-a şters tălpile pe covorul din hol, apoi s-a dus în sufragerie.

Unul dintre geamuri fusese spart în timpul nopţii, fie de o rafală de vânt, fie de vreun obiect luat de furtună. Geamul exterior dispăruse complet, iar din geamul interior rămăseseră câteva bucăţi mari. Pe podea, chiar sub fereastră, erau o grămadă de cioburi şi tencuială. S-a uitat câteva clipe la murdăria provocată de furtună, apoi a închis ochii, frecându-şi fruntea.

„Asta mai lipsea!“, şi-a zis ea, dar nu avea suficientă putere cât să se gândească la cuvântul „geamgiu“.

A simţit curent la picioare. A ieşit din sufragerie şi s-a dus în bucătărie. S-a trântit pe un scaun şi s-a uitat pe fereastră la apartamentul din cealaltă parte a curţii interioare, cel de la etajul al treilea al clădirii cu vedere la stradă. O companie de construcţii îl folosea pentru cazarea oaspeţilor oficiali, iar geamurile de la baie erau făcute din sticlă mată. Oamenii care petreceau acolo o noapte sau două habar n-aveau că fiecare vizită a lor la baie era observată de pe partea cealaltă — când aprindeau lumina, siluetele lor difuze se vedeau prin geam. În ultimii doi ani, Annika îi văzuse pe musafirii companiei făcând dragoste, stând pe veceu sau schimbându-şi tampoanele. La început, era jenată, dar după o vreme i s-a părut amuzant. Apoi a început s-o irite — nu voia ca, în timp ce mânca, să-l vadă cum se pişă. Acum îi era indiferent. De-a lungul timpului, numărul oaspeţilor scăzuse, deoarece clădirea se dărăpănase atât de mult, încât îşi pierduse aproape complet aerul primitor. În seara aceea, fereastra era cenuşie şi goală.

În timpul nopţii, o mare parte din tencuiala exterioară a clădirii căzuse şi se amestecase cu lapoviţa murdară din curte. Apoi a văzut că se spărseseră şi două geamuri de la etajul al doilea. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat

de fereastră şi s-a uitat la cele două găuri negre care se căscau un pic mai jos — probabil că aşa arăta şi fereastra ei. Caloriferul electric din bucătărie îi încălzea picioarele, iar Annika a rămas lipită de el până când a simţit senzaţia de arsură. Nu-i era foame, deşi trecuse mult de când mâncase ultima oară. În schimb, a băut nişte apă direct de la robinet.

„Mi-e bine, şi-a zis ea. Am tot ce vreau."

Dar a simţit că o cuprinde neliniştea şi s-a întors în sufragerie. S-a aşezat pe canapea, a dus genunchii la gură, şi-a petrecut braţele în jurul gambelor şi a început să se legene uşor. Respira adânc — inspiră, expiră, inspiră, expiră. Era destul de frig, pentru că nu avea încălzire centrală, iar caloriferele electrice pe care le adusese abia reuşeau să încălzească apartamentul când toate geamurile erau intacte, darămite acum. Curentul mătura podelele nestingherit. Toate mobilele erau de la IKEA sau la mâna a doua — nu era legată afectiv de niciuna dintre ele.

S-a uita prin cameră, legănându-se întruna, şi a văzut că totul era învăluit de umbră. Lumina strălucitoare — unul dintre lucrurile care, la început, îi plăcuseră atât de mult la apartamentul acela — nu mai era albă. Suprafaţa aspră, dar lucioasă a pereţilor — care reflectau şi, în acelaşi timp, absorbeau lumina — îşi pierduse însuşirile iniţiale şi devenise opacă. Lumina zilei nu mai ajungea în camerele ei. Totul rămânea cenuşiu, indiferent de anotimp, iar aerul devenise sufocant şi gros precum noroiul.

S-a ridicat de pe canapea şi s-a întors în dormitor, scărpinându-şi cu unghiile urmele rămase pe fese de la imprimeurile aspre ale tapiseriei. S-a dus în dormitor şi s-a băgat la loc sub cearşafurile transpirate, apoi şi-a tras

plapuma peste cap, inspirând aerul umed. În scurtă vreme s-a încălzit, iar aşternutul emana un vag miros acru. Patul a început să trepideze: rockerul de la parter dăduse drumul la muzică, iar basul se propaga prin pereţii de piatră ai clădirii până la ultimul etaj. Melopeea singurătăţii i-a revenit în urechi — deranjant de tare —, dar s-a străduit să rămână în pat. Mai erau câteva ore bune până când avea să înceapă tura de noapte.

S-a întors cu faţa la perete. Prin stratul subţire de amorsă albă se vedea modelul vechiului tapet: medalioane. Vecinii de palier erau acasă — îi auzea râzând şi umblând de colo-colo. Şi-a pus o pernă pe cap ca să nu le mai audă hohotele, iar ţiuitul singurătăţii devenea din ce în ce mai puternic.

„Vreau să dorm, şi-a zis ea. Lăsaţi-mă să mai dorm un pic şi poate o să fiu în stare să merg mai departe."

Bărbatul şi-a aprins o ţigară, a tras un fum adânc şi s-a străduit să domolească haosul care domnea în mintea lui. Nu-şi putea da seama care dintre sentimentele lui era mai puternic: furia că fusese trădat, teama de consecinţe, ruşinea că fusese tras pe sfoară sau ura faţă de cei vinovaţi.

Avea să se răzbune — nenorociţii ăia trebuiau să plătească.

Nu i-a luat mai mult de două minute să-şi termine ţigara, care la sfârşit se transformase într-un mic cilindru de scrum şi jar. A strivit-o pe podeaua barului şi i-a făcut semn chelnerului să-i mai aducă o tărie. Încă una, încă una şi gata, pentru că trebuia să-şi limpezească mintea, trebuia să se pună pe picioare. A dat pe gât băutura, atingând uşor pistolul din tocul de umăr, ceea ce i-a dat un

sentiment de siguranţă. Era un tip foarte periculos, ce naiba!

„O explicaţie, s-a gândit el. Trebuie să găsesc o explicaţie a dracului de bună pentru ce s-a întâmplat. De ce-au mers lucrurile atât de prost?“

Era pe punctul de a comanda încă o tărie, dar s-a oprit cu mâna în aer.

— O cafea neagră!

Nu înţelegea. Nu-şi putea da seama ce naiba se întâmplase şi habar n-avea ce explicaţie să le dea superiorilor, care aveau să pretindă o răzbunare pe măsură. Nu cadavrele erau problema, deşi lichidarea celor doi prezenta anumite inconveniente: crimele atrăseseră atenţia poliţiei, aşa că, o vreme, trebuia să umble mai cu grijă. Problema era camionul. Dar nu era suficient să identifice transportul şi să pună alt camion în loc, ci trebuia să se ocupe personal de lămurirea tuturor dedesubturilor acelei încurcături. Cineva îi dăduse în gât. Trebuia să găsească atât camionul, cât şi persoana care pusese la cale dispariţia lui.

Întorsese faptele pe toate părţile şi îi era limpede că incidentul din port avea legătură cu femeia. Sigur era implicată, altminteri n-ar fi avut ce căuta acolo.

A înghiţit cafeaua, la fel ca pe tărie, simţind cum îi arde gâtul.

— Te omor, târfă!

Lumina din lift era la fel de rece şi de neplăcută ca de obicei — Annikăi i se părea că arăta ca un peşte mort. A închis ochii ca să nu se mai vadă în oglindă. N-o mai luase somnul, aşa că făcuse o plimbare în parcul Rålambshov, încercând fără succes să găsească aer şi lumină.

Pământul era moale, iar ploaia şi miile de paşi ai oamenilor îl transformaseră într-un fel de terci maroniu.

Venise la sediul ziarului pe jos. Fiind o zi de duminică, redacţia era pustie. A pornit spre biroul ei. Dar a văzut că Ingvar Johansson, şeful departamentului de ştiri, stătea la biroul alăturat şi vorbea la telefon, aşa că a hotărât să se aşeze în altă parte. Cu mintea goală, s-a dus şi s-a trântit pe scaunul lui Berit Hamrin, după care a sunat-o pe bunică-sa.

Bătrâna venise la Hälleforsnäs ca să-şi spele hainele şi să meargă la cumpărături.

— Ce mai faci? a întrebat-o bunica. A bătut vântul pe-acolo?

Annika a izbucnit în râs:

— Şi încă cum! Mi s-a spart un geam.

— Sper că nu te-ai rănit, a răspuns bătrâna pe un ton îngrijorat.

Annika a râs iarăşi.

— Nu, şi nu fi aşa panicardă! La tine cum merge treaba? Pădurea mai e în picioare?

Bunica a scos un oftat.

— Oarecum… Dar au fost doborâţi mulţi copaci. Iar azi dimineaţă s-a întrerupt curentul, dar acum s-a rezolvat. Când îmi faci o vizită?

După anii petrecuţi ca menajeră la reşedinţa prim-ministrului din Harpsund[3], pe care acesta o folosea pentru a-şi caza oaspeţii şi pentru recreere, bunica ei primise o casă pe acelaşi domeniu — o căsuţă fără apă şi fără curent electric, unde Annika îşi petrecea toate vacanţele de vară.

[3] Harpsund: domeniu pe care este amenajat un complex de vacanţă rezervat prim-ministrului Suediei.

— Lucrez şi în noaptea asta şi mâine noapte, aşa că o să vin marţi după-amiază, i-a răspuns Annika. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Absolut nimic. Nu te vreau decât pe tine.

— Mi-e dor de tine, i-a spus Annika.

A luat un exemplar din Kvällspressen şi a început să-l răsfoiască în mod mecanic. Ediţia din ziua aceea ieşise foarte bine. A sărit peste materialele despre furtună, întrucât le ştia pe de rost, şi s-a uitat la articolul lui Carl Wennergren despre cele două crime din port — nu era cine ştie ce. În el scria că cele două victime fuseseră împuşcate în cap şi că poliţia eliminase ipoteza sinuciderii. Ce să-ţi spun! Urma o descriere a portului liber, care se voia un pic poetică. Deci Carl dăduse o fugă până acolo şi încercase să surprindă atmosfera. Complexul era „dăltuit de intemperii" şi avea un „aer continental".

— Bună, frumoaso! *Que pasa*?[4]

Annika a înghiţit în sec.

— Bună Sjölander, i-a răspuns ea.

După cum îi era obiceiul, şeful de la Investigaţii a venit lângă ea şi s-a trântit pe birou.

— Cum te simţi? a întrebat-o el.

Annika a încercat să zâmbească:

— Bine, mersi. Sunt un pic obosită.

Şeful de la Investigaţii i-a făcut cu ochiul, prefăcându-se că-i dă un pumn în umăr:

— O noapte grea, nu?

Annika s-a ridicat în picioare, apoi şi-a luat ziarul, geanta şi haina:

— Foarte grea: am petrecut-o cu şapte tipi.

[4] În spaniolă, în original: „Care-i treaba?"

— Chiar că ştii să te distrezi, a zis Sjölander chicotind.

— Am muncit…, i-a răspuns Annika, vârându-i ziarul sub nas. Şi ce-i cu povestea asta din portul liber?

Şeful de la Investigaţii s-a uitat la ea câteva secunde, apoi şi-a dat într-o parte părul de pe frunte:

— Nu s-a găsit asupra lor niciun act de identitate. Nici o cheie, niciun ban, nicio armă, nicio gumă de mestecat, niciun prezervativ.

— Deci cineva a avut grijă să ia tot ce aveau la ei, a zis Annika.

Sjölander a încuviinţat din cap:

— Poliţia n-are nicio pistă. Nici măcar nu ştie cine-s victimele, pentru că amprentele lor nu se găsesc în niciun registru din Suedia.

— Vasăzică habar n-au despre ce-i vorba… Dar hainele de pe ei?

Şeful de la Investigaţii s-a dus la biroul lui şi a pornit computerul.

— Gecile, blugii şi pantofii erau din Italia, Franţa şi SUA, dar pe etichetele chiloţilor era scris cu litere chirilice.

Annika s-a uitat în ochii lui.

— Deci haine de import, dar lenjerie intimă ieftină, produsă în ţara lor. Poate că victimele sunt din fosta Uniune Sovietică, din fosta Iugoslavie sau din Bulgaria.

— Deci încă te interesează investigaţiile, nu-i aşa? a zis el zâmbind.

Sjölander ştia că aşa era. Toată lumea ştia.

— Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, a zis Annika, ridicând din umeri.

Annika s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre biroul de noapte, iar şeful de la Investigaţii a izbucnit în râs.

„Oare de ce nu mă potolesc odată?“, s-a întrebat ea, apoi a luat loc şi a dat drumul computerului aflat în dreapta biroului de noapte, ridicându-şi picioarele pe scaun şi sprijinindu-şi bărbia de genunchi. „Ia să vedem ce s-a mai întâmplat…“ A aşteptat cu răbdare să se încarce toate programele, după care a deschis fereastra cu ultimele ştiri publicate de agenţia TT şi a dat clic pe una dintre ele. Citit, reţinut, închis.

— Hei, Bengtzon, ce interior ai?

S-a întors şi l-a văzut pe Sjölander agitând receptorul. I-a strigat numărul de interior, iar el a sunat-o.

— Am pe linie o muiere care vrea să discute o chestie legată de serviciile sociale. Cred că-i vorba de femeile abuzate, i-a explicat şeful de la Investigaţii. Eu sunt foarte ocupat. Unde mai pui că e mai degrabă domeniul tău… Ce zici?

Annika a închis ochii, a inspirat de câteva ori şi a înghiţit în sec:

— Dar să ştii că încă nu mi-am început tura… Voiam să mă pun la curent cu ultimele ştiri.

— Vorbeşti cu ea sau îi închid în nas?

— Bine, fă-mi legătura, a zis ea oftând.

O voce calmă şi fermă:

— Bună ziua! Aş vrea să stau de vorbă cu cineva, e o chestiune confidenţială.

— Ziarele sunt obligate să respecte o clauză de confidenţialitate, a lămurit-o Annika, uitându-se în continuare pe ştiri. Despre ce este vorba?

Clic, clic: derbiul dintre echipele de fotbal favorite la titlu se încheiase la egalitate.

— Nu ştiu dacă am sunat la departamentul potrivit. Este vorba despre un serviciu recent înfiinţat, un nou mijloc de a proteja vieţile persoanelor ameninţate.

Annika s-a oprit din citit:

— Serios? Şi cum funcţionează?

Femeia a ezitat o clipă:

— Deţin informaţii despre o metodă eficace prin care persoanelor ameninţate li se oferă şansa de a duce o viaţă normală. Serviciul încă nu a fost făcut public, dar am fost autorizată să transmit presei aceste informaţii. Aş vrea să expun sistematic toate aceste informaţii, într-un loc sigur, şi de aceea vă rog să-mi spuneţi cum pot lua legătura cu unul dintre colegii dumneavoastră de la departamentul de resort.

Nu voia să audă despre toate astea, nu voia să-i pese. Aşa că se uita ţintă la ecran, legănându-şi capul sprijinit în podul palmei: unele locuinţe din sudul Suediei încă nu aveau curent electric, iar în Groznâi avuseseră loc noi atacuri cu rachetă.

— Aţi putea să-mi trimiteţi o scrisoare sau un fax? a întrebat ea în cele din urmă.

Femeia de la celălalt capăt al firului a tăcut preţ de câteva secunde.

— Alo? a zis Annika, pregătindu-se să închidă, cu un sentiment de uşurare.

— Aş prefera să stăm de vorbă faţă în faţă, într-un loc sigur.

Annika s-a aplecat deasupra biroului:

— Nu se poate. Deocamdată, nu e nimeni în redacţie.

— Dar dumneavoastră? a întrebat femeia.

Annika şi-a împins scaunul în spate şi a căutat o scuză.

— Înainte să trimitem pe cineva, trebuie să ştim despre ce-i vorba, a pretins ea.

Femeia de la celălalt capăt al firului a tăcut iarăşi. Annika a oftat şi a încercat să continue conversaţia:

— Asta-i tot…?

— Ştiţi că în Suedia sunt oameni care trăiesc ascunzându-se tot timpul? a întrebat femeia pe un ton calm. E vorba de femei şi copii care sunt abuzaţi sau maltrataţi.

„Nu! şi-a zis Annika. Nu vreau s-aud chestii de genu' ăsta!"

— Vă mulţumesc că ne-aţi sunat, dar nu e un subiect despre care să scriem în noaptea asta.

— Vreţi să-mi închideţi în nas? a zis femeia, ridicând tonul. Aveţi de gând să mă ignoraţi? Pe mine şi munca pe care o desfăşor? Ştiţi câţi oameni am ajutat? Nu vă pasă deloc de femeile abuzate? Dumneavoastră, reporterii, nu faceţi decât să vă învârtiţi prin redacţii şi habar n-aveţi cum e viaţa adevărată.

Annika era năucită şi simţea că se sufocă.

— Nu ştiţi nimic despre mine, a zis ea.

— Toţi cei care lucrează în presă sunt la fel. Am crezut că la Kvällspressen o să fiu tratată mai bine decât la cotidienele elitiste, dar văd că nu vă pasă de femeile şi de copiii abuzaţi, de oamenii aflaţi în pericol.

Annikăi i s-a urcat sângele la cap:

— Nu-mi spuneţi mie de ce anume îmi pasă şi de ce nu! a zis ea pe un ton mult prea ridicat. Şi nu vorbiţi despre lucruri pe care nu le cunoaşteţi deloc!

— Atunci de ce nu vreţi să mă ascultaţi?

Femeia părea mâhnită.

Annika şi-a acoperit faţa cu palmele, fără să spună nimic.

— Oamenii aceştia sunt izolaţi, a continuat femeia. Vieţile le sunt ameninţate şi sunt foarte speriaţi. Oricât ar încerca să se ascundă, întotdeauna apare ceva sau cineva care îi poate da în vileag: asistenţii sociali, tribunalele, conturile bancare, creşele…

Annika nu i-a răspuns, ci a aşteptat în tăcere.

— După cum probabil ştiţi, e vorba mai ales de femei şi copii, a adăugat vocea de la celălalt capăt al firului. Ei reprezintă categoria cea mai expusă riscului. Desigur, sunt şi alte categorii: martorii, persoanele care au părăsit diferite secte sau care sunt hărţuite de grupurile de crimă organizată, jurnaliştii care abordează subiecte incomode. Dar repet, grosul e alcătuit din femei şi copii.

Fără tragere de inimă, Annika a pus mâna pe un pix şi a început să-şi ia notiţe.

— E vorba despre un efort colectiv şi am reuşit să punem la punct acest serviciu special. Iar eu coordonez întreaga activitate. Mai sunteţi la telefon?

Annika şi-a dres glasul:

— Ce anume deosebeşte serviciul acesta de un adăpost pentru femei?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat resemnat:

— Totul… Adăposturile pentru femei funcţionează pe baza unor fonduri publice insuficiente şi nu au resursele necesare pentru a merge la fel de departe ca noi. Iniţiativa noastră este complet privată şi are la dispoziţie mijloace complet diferite.

Pixul Annikăi nu mai scria. L-a aruncat la coşul pentru reciclat şi a luat altul.

— În ce sens?

— Aş prefera să nu vă spun mai multe la telefon. N-am putea stabili o întâlnire?

Annika s-a încovoiat. Nu voia să mai aibă de-a face cu aşa ceva, nu mai avea suficientă putere.

— Bengtzon! a strigat-o Ingvar Johansson, apropiindu-se de ea.

— Aşteptaţi un pic, vă rog, a zis ea, apoi a sprijinit receptorul pe piept. Da, ce-i?

— Dacă nu eşti ocupată, culege tu rezultatele astea.

Şeful departamentului de ştiri i-a întins nişte foi pe care erau trecute rezultatele meciurilor din diviziile sportive inferioare.

Pentru Annika, rugămintea aceea a fost ca un pumn în stomac. „Ce dracu'!" O puneau să facă aceleaşi chestii ca la paisprezece ani, când lucra la ziarul local Katrineholms-Kuriren şi i se cerea să introducă într-un tabel scorurile meciurilor.

S-a întors cu spatele la Ingvar Johansson, a dus receptorul la gură şi a zis:

— Mă pot întâlni cu dumneavoastră chiar azi.

Femeia era încântată:

— În seara asta? Excelent!

Annika a strâns din dinţi, simţind prezenţa lui Ingvar Johansson în spatele ei.

— Unde aţi vrea să ne vedem? a întrebat Annika.

Femeia a pomenit numele unui hotel dintr-o suburbie în care nu fusese niciodată.

— Într-o oră?

Când a închis, redactorul de ştiri deja plecase. Annika şi-a luat repede haina, şi-a pus geanta pe umăr şi s-a interesat dacă era vreo maşină în garaj: nu era niciuna disponibilă, aşa că a chemat un taxi. Tura ei încă nu începuse, aşa că putea să facă ce voia.

„N-ai decât să-ţi completezi singur tabelele, dobitocule!"

— Eşti gata, dragul meu?

Soţia lui Thomas Samuelsson era în holul care ducea spre camera de zi. Avea paltonul pe ea şi îşi punea mănuşile din piele fină.

— Gata pentru ce? a auzit ea glasul surprins al lui Thomas.

— Pentru întâlnirea de la Asociaţia Oamenilor de Afaceri, i-a răspuns ea, trăgând de o mănuşă cu un gest nervos. Ai promis că o să mă însoţeşti.

Thomas a îndoit ziarul de seară, coborându-şi picioarele pe podeaua de gresie cu sistem de încălzire.

— Ai dreptate! i-a răspuns el. Îmi pare rău, am uitat complet.

— Te aştept afară, a zis ea, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit.

Thomas a oftat uşor. Ce bine că se bărbierise şi făcuse duş.

Şi-a dat jos blugii şi tricoul în drum spre dormitorul de la etaj, apoi şi-a pus repede o cămaşă albă şi un costum, aruncându-şi o cravată în jurul gâtului. De afară se auzea motorul BMW-ului turând cu nerăbdare.

— Gata, vin! a zis el.

Toate becurile din casă erau aprinse, dar nu avea de gând să alerge ca bezmeticul să le stingă. Când a ieşit din casă — cu şireturile descheiate şi cu paltonul pe o mână —, a alunecat pe o bucată de gheaţă şi era cât pe-aci să cadă.

— N-ar strica să împrăştii nişte nisip pe alee şi pe drumul de acces, a zis Eleonor.

Thomas nu i-a răspuns, ci a trântit portiera şi s-a sprijinit de bord când Eleonor a virat pe Östra Ekuddsgatan. În cele din urmă, a reuşit să-şi prindă centura de siguranţă, dar şireturile trebuiau să aştepte până la destinaţie.

Deja se întunecase. Ce repede trecuse ziua — murise înainte să se nască. Oare soarele luminase vreun pic în ziua aceea?

A scos un oftat.

— Ce ai, dragul meu? a întrebat ea, redevenind prietenoasă.

Thomas se uita pe geam, înspre mare:

— Mă simt moleşit, a zis el.

— Poate că ai luat vreun virus de la Nisse.

Thomas a dat din cap cu un aer absent.

Asociaţia Oamenilor de Afaceri. Ştia exact despre ce aveau să vorbească. Despre turişti. Câţi veniseră, cum să atragă mai mulţi şi cum să-i păstreze pe cei care deja le descoperiseră localitatea. Aveau să discute problema firmelor care activau doar pe perioada lunilor de vară — acestea încasau venituri care, de drept, se cuveneau proprietarilor de magazine autohtoni. Despre mâncarea bună de la hotelul Wahxolm. Despre pregătirile pentru târgul de Crăciun şi despre programul prelungit al magazinelor — atât în timpul săptămânii, cât şi în weekend. Toată lumea bună avea să fie acolo. Toată lumea avea să fie mulţumită şi pusă pe fapte mari. Aşa era întotdeauna, indiferent de evenimentul la care mergeau. În ultima vreme, se interesau foarte mult de artă. Şi problemele bisericii ajunseseră la ordinea zilei. Se vorbea deseori despre conservarea caselor şi grădinilor vechi, preferabil pe cheltuiala altora.

Thomas a oftat din nou.

— Ei, haide, fii mai vesel! i-a zis soţia.

— Annika Bengtzon? Sunt Rebecka Björkstig.

Era o femeie tânără — mult mai tânără decât se aşteptase Annika —, scundă şi slabă, care te trimitea cu gândul la un bibelou de porţelan.

— Îmi cer scuze pentru locul de întâlnire cam neobişnuit, a zis Rebecka după ce au dat mâna. Dar trebuie să fim foarte precauţi.

Au străbătut un culoar gol şi au ajuns într-un hol spaţios unde era amenajat un bar. Lumina era difuză, iar atmosfera amintea de hotelurile de stat din fosta Uniune Sovietică. Mese rotunde de culoare maro şi scaune ale căror braţe făceau corp comun cu spetezele. Singurii clienţi erau nişte bărbaţi care vorbeau şoptit în celălalt capăt al barului.

Annika avea impresia că joacă într-un vechi thriller cu spioni şi simţea imboldul puternic de a pleca naibii de acolo. Oare ce căuta în locul ăla?

— Ce bine îmi pare că ne-am putut întâlni atât de repede, a zis Rebecka, apoi s-a aşezat la masă, uitându-se circumspect peste umărul Annikăi la bărbaţii aşezaţi un pic mai încolo.

Drept răspuns, Annika a mormăit ceva neinteligibil.

— O să scrieţi despre asta în ediţia de mâine? a întrebat femeia cu un zâmbet plin speranţă.

Uşor ameţită din pricina aerului stătut, Annika a clătinat din cap:

— Nu. Şi s-ar putea să nu scriem nimic despre activitatea dumneavoastră. Redactorul-şef hotărăşte ce materiale sunt publicate.

Annika a plecat capul — răspunsul ei era nesincer şi evaziv.

Rebecka şi-a îndreptat fusta deschisă la culoare, apoi şi-a netezit părul dat pe spate.

— Despre ce teme scrieţi de obicei? a întrebat ea cu un glas şters de soprană, încercând să-i prindă privirea.

Annika şi-a dres glasul.

— În prezent, revăd şi compilez materiale scrise de alţii, i-a răspuns ea cinstit.

— Ce materiale?

Annika şi-a frecat fruntea:

— Sunt texte despre tot felul de subiecte. Noaptea trecută, au fost despre furtună, iar la începutul săptămânii, am revăzut materialul despre un băiat cu handicap pe care autorităţile locale nu l-au tratat cum se cuvine…

— Ah, am înţeles! a exclamat Rebecka Björkstig, punând picior peste picior. Atunci activitatea noastră se potriveşte de minune cu domeniul dumneavoastră. Principalii noştri contractanţi sunt autorităţile locale… O cafea, vă rog.

Annika i-a aruncat o privire chelnerului cu şorţ pătat, iar când acesta a întrebat-o dacă vrea şi ea cafea, a încuviinţat din cap; se simţea rău, voia să meargă acasă, să scape de acolo. Rebecka s-a sprijinit de speteaza rotunjită a scaunului. Ochii ei rotunzi şi deschişi la culoare erau calmi şi inexpresivi.

— Conducem o organizaţie non-profit, dar trebuie să primim bani pentru serviciile pe care le oferim. De obicei, cheltuielile noastre sunt acoperite de agenţiile de servicii sociale de pe întreg întinsul ţării. N-avem absolut niciun profit.

Deşi vocea femeii era în continuare blândă, cuvintele ei au avut un impact puternic asupra Annikăi. „Deci umblă numai după profit, s-a gândit ea, ridicând capul şi uitându-se ţintă la Rebecka. Face toate astea ca să scoată bani de pe urma femeilor şi copiilor aflaţi la ananghie.“

Rebecka i-a zâmbit:

— Ştiu la ce vă gândiţi, dar vă asigur că vă înşelaţi.

Annika a plecat privirea şi a început să se joace cu o scobitoare.

— De ce aţi sunat la ziarul nostru şi de ce tocmai în seara asta?

Rebecka a oftat uşor, după care şi-a şters buricele degetelor cu un şervеţel pe care l-a scos din poşetă.

— Sinceră să fiu, îmi propusesem doar să sun şi să sondez terenul, a zis ea. Am citit în ziar despre daunele provocate de furtună şi am văzut numărul redacţiei. Vrem de mai multă vreme să facem publice serviciile noastre şi am acţionat la primul impuls, ca să zic aşa.

Annika a înghiţit în sec:

— N-am auzit niciodată de organizaţia dumneavoastră.

Rebecka a zâmbit iarăşi — un zâmbet la fel de trecător precum o adiere de vânt care-ţi intră în cameră pe fereastră.

— Înainte nu aveam resursele necesare pentru a ne ocupa de toate persoanele care anticipăm că ne vor contacta în momentul în care serviciile noastre vor deveni publice, dar acum putem obţine aceste resurse. În prezent, avem mijloacele şi cunoştinţele necesare pentru a ne extinde, şi simţim că este un pas pe care trebuie să-l facem cât mai repede, pentru că multă lume are nevoie de ajutorul nostru.

Annika şi-a scos din geantă pixul şi carnetul:

— Spuneţi-mi despre ce-i vorba.

Femeia s-a uitat încă o dată în jur, după care s-a şters la colţul gurii.

— Noi intervenim acolo unde autorităţile dau greş, a zis ea pe un ton uşor tensionat. Singurul nostru scop este să

ajutăm persoanele aflate în pericol să înceapă o nouă viaţă. În ultimii trei ani, ne-am străduit să facem sistemul să meargă. Iar acum suntem siguri că funcţionează.

Annika aştepta în tăcere.

— De ce spuneţi asta?

Chelnerul le-a adus cafeaua — era cenuşie şi amară. Rebecka a vârât un şerveţel de hârtie între ceaşcă şi farfuriuţă, apoi a învârtit în cafea cu o linguriţă.

— Societatea noastră este atât de informatizată, încât nimeni nu se poate ascunde, a continuat ea în şoaptă după ce a plecat chelnerul. Oriunde s-ar duce aceste persoane, trebuie să se obişnuiască cu faptul că există oameni care le cunosc noile adrese, noile numere de telefon, noile conturi bancare, oameni care ştiu când se mută în alt loc. Deşi, teoretic, toate informaţiile astea sunt confidenţiale, ele pot apărea în registrele spitalelor, în actele serviciilor sociale, în documentele tribunalelor, la secţiile financiare, în consiliile de administraţie ale firmelor la care deţin acţiuni... Ce mai, peste tot.

— Problema asta nu poate fi rezolvată cumva? a întrebat Annika pe un ton circumspect. Nu există şi mijloace prin care adresele lor să fie îndepărtate din toate listele şi registrele? Apoi să li se ofere CNP-uri noi şi alte chestii de genu' ăsta?

Rebecka a scăpat printre buze încă un oftat discret:

— Ba da, există şi alte mijloace, dar problema e că nu funcţionează. În schimb, organizaţia noastră a elaborat un sistem prin care anumite persoane pot fi şterse complet din toate registrele publice. Ştiaţi, că în prezent, există mai mult de şaizeci de registre informatizate în care figurează toţi locuitorii Suediei?

Annika a clătinat din cap, apoi a făcut o grimasă — cafeaua era îngrozitoare.

— Timp de şase luni, m-am ocupat exclusiv de inventarierea tuturor acestor registre şi a celor care le administrează. Am conceput un plan de acţiune şi a trebuit să-i abordez pe fiecare în parte. Am pus o mulţime de întrebări, iar uneori răspunsurile au venit foarte greu. Sistemul elaborat de organizaţia noastră este unic.

Cu ultima frază răsunându-i în minte, Annika a mai luat o gură din zeama cenuşie care le fusese servită pe post de cafea, iar când a pus ceaşca pe farfuriuţă, a dat pe jos vreo două picături.

— De ce v-aţi implicat în povestea asta? a întrebat ea.

Tăcerea a devenit apăsătoare.

— Şi eu am fost victima unor ameninţări, i-a răspuns femeia.

— Ce fel de ameninţări? a continuat Annika.

Rebecka şi-a dres glasul şi a ezitat câteva clipe, ştergându-şi încheieturile cu şerveţelul:

— Îmi pare rău, dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Frica e un sentiment paralizant. Mi-a fost foarte greu să-mi construiesc o nouă viaţă şi vreau ca oamenii aflaţi într-o situaţie asemănătoare să profite de pe urma experienţei mele.

Annika s-a uitat la Rebecka Björkstig — era atât de sobră şi, în acelaşi timp, atât de fragilă.

— Povestiţi-mi despre organizaţia dumneavoastră, a rugat-o Annika.

Rebecka a luat cu grijă o gură de cafea.

— Activităţile noastre sunt desfăşurate prin intermediul unei organizaţii non-profit, o fundaţie pe care am botezat-o Paradis. Nu facem lucruri ieşite din comun, ci pur şi simplu îi ajutăm pe clienţii noştri să revină la o viaţă

normală. Dar pentru oamenii care au fost urmăriţi şi ştiu ce înseamnă frica şi groaza, o nouă viaţă e raiul pe pământ.

Annika a coborât privirea şi s-a uitat pe carnet, jenată de expresia aceea răsuflată.

— Şi cum faceţi asta?

Femeia a zâmbit uşor.

— Grădina Edenului era un loc adăpostit, a început ea pe un ton hotărât. Era înconjurată de ziduri invizibile care împiedicau răul să ajungă înăuntru. Aşa procedăm şi noi. Clienţii care apelează la serviciile noastre intră în evidenţa fundaţiei şi dispar în spatele unui zid impenetrabil. Pur şi simplu dispar. Ori de câte ori cineva încearcă să dea de urma unui client al nostru, pe orice cale ar lua-o, se va izbi, la un moment dat, de un zid înalt de tăcere — Fundaţia Paradis.

Annika a ridicat privirea.

— Dar nu vă e teamă?

— Suntem conştienţi de riscuri, dar nici fundaţia noastră nu poate fi localizată: avem mai multe sedii pe care le folosim alternativ, iar liniile telefonice pe care le utilizăm sunt deviate prin centrale din provincie. Suntem cinci persoane care lucrăm cu normă întreagă pentru Paradis şi cu toţii suntem şterşi din toate registrele. Singurul mijloc prin care se poate lua legătura cu fundaţia este un număr care nu figurează în nicio carte de telefon.

Annika se uita cu atenţie la doamna aceea ca o figurină de porţelan, care răsucea în mod mecanic şerveţelul de hârtie în jurul degetelor. Se vedea de la o poştă că nu avea ce căuta în locul acela — era atât de firavă şi atât de inocentă, iar barul acela, atât de ponosit şi întunecat.

— Cum reuşiţi să-i ştergeţi din toate registrele?

Cineva a aprins o lustră aflată în spatele Rebeckăi, iar lumina ei i-a umbrit chipul, transformându-i ochii spălăciţi şi inexpresivi în două găuri negre.

— Cred că ajunge deocamdată, a zis ea. Sper să nu vă supăraţi, dar aş vrea să mai aştept un pic înainte să vă ofer şi restul informaţiilor.

Annika a oftat cu un amestece de uşurare şi dezamăgire. Rebecka Björkstig a scos din poşetă o carte de vizită:

— Vorbiţi cu redactorul-şef şi întrebaţi-l dacă ziarul dumneavoastră ar fi interesat să scrie despre organizaţia noastră, apoi daţi-mi un telefon. Acesta e numărul confidenţial despre care v-am zis — nu cred că e nevoie să vă spun că trebuie să-l păstraţi cu foarte mare grijă.

Annika a înghiţit în sec şi a mormăit ceva în semn de aprobare.

— Imediat ce vi se dă undă verde, ne putem întâlni din nou, a zis Rebecka, ridicându-se în picioare — un chip mic şi palid, învăluit în umbră.

Annika s-a ridicat şi ea de pe scaun, schiţând un zâmbet, apoi au dat mâna.

— Da, poate c-o să ne mai vedem, a zis Annika.

— Iar acum, vă rog să mă scuzaţi, dar mă cam grăbesc, i-a explicat Rebecka. Aştept un telefon din partea dumneavoastră.

După care a plecat.

Chelnerul s-a apropiat de masă.

— Cincizeci şi cinci de coroane pentru cafele, i-a zis el.

Annika a achitat nota, apoi a luat un taxi spre redacţie. Gândurile îi rătăceau în voie în timp ce suburbiile se perindau prin faţa geamului murdar: zone industriale cu clădiri din tablă, blocuri înalte şi posomorâte, străzi cu semafoare roşii.

Oare cum arăta Rebecka Björkstig? Annika şi-a dat seama că deja uitase, amintindu-şi doar impresia vagă pe care i-o lăsase.

Persoane ameninţate, femei abuzate. Dacă trebuia să evite vreun subiect, ei bine, acela era. Întrucât se descalificase pentru totdeauna.

Şi ce-i spusese Rebecka despre Grădina Edenului? Annika şi-a scotocit memoria, dar n-a reuşit să-şi amintească. A scos carnetul din geantă şi a început să-l răsfoiască, încercând să-şi citească notiţele la lumina gălbuie şi intermitentă pe care o proiectau în taxi stâlpii de iluminat.

Gata! Grădina Edenului era înconjurată de un zid invizibil pe care răul nu-l putea străpunge.

Şi-a pus carnetul jos şi a văzut pe geam blocurile înalte ale cartierului poreclit „Blues".

„Şi cu şarpele cum rămâne? s-a gândit ea. De unde a apărut?"

Când a intrat în redacţie, Annika a văzut-o pe Berit Hamrin la biroul ei. S-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o.

— Crimă dublă? a întrebat-o Annika.

Berit a zâmbit:

— Nimic nu se compară cu un război mafiot.

Annika şi-a dat jos haina şi a pus-o grămadă pe podea.

— Ai mâncat ceva?

Au coborât la cantina poreclită în redacţie „Şapte Şobolani" şi au comandat specialitatea zilei.

— Ce mai zici? a întrebat-o Berit, întinzând unt pe o felie de pâine de secară.

Annika a scos un oftat:

— Cred că în noaptea asta o să avem iarăşi multe materiale despre furtună. Şi tocmai am stat de vorbă cu o femeie care mi-a zis o poveste foarte ciudată.

Berit a ridicat o sprânceană cu un aer curios, apoi şi-a gustat cartofii gratinaţi.

— Poveştile ciudate pot fi foarte interesante, a zis ea. Dă-mi, te rog, sarea.

Annika s-a răsucit pe scaun şi s-a întins după borcănelele cu sare şi piper de pe masa din spatele ei.

— Tipa asta mi-a povestit despre o fundaţie numită Paradis. Cică scopul ei e să ajute femeile şi copiii ale căror vieţi sunt ameninţate.

Berit a dat aprobator din cap:

— Pare o poveste captivantă. Ştii cumva dacă e adevărată?

Annika a ezitat câteva clipe.

— Nu-s sigură, pentru că nu mi-a povestit tot. Dar tipa mi-a făcut impresia unui om cinstit. Se pare că au pus la punct o metodă prin care şterg din registrele publice persoanele ameninţate şi le ajută să înceapă o nouă viaţă.

Apoi a luat solniţa din faţa lui Berit şi şi-a sărat din belşug mâncarea.

— Crezi că… dacă aş face investigaţii pe tema asta, ar fi vreo problemă? a întrebat ea cu precauţie.

Berit a mestecat preţ de câteva clipe, apoi i-a zis:

— Nu, nu cred. Dar de ce întrebi? Din cauza incidentului cu Sven?

Annika a încuviinţat din cap, nefiind în stare să scoată niciun cuvânt.

Colega ei mai în vârstă a oftat:

— Îmi dau seama că te-ai gândit la chestia asta, dar ce s-a întâmplat atunci nu te poate împiedica pe vecie să practici jurnalismul. A fost un accident — aşa a hotărât şi tribunalul.

Annika nu ştia ce să spună. Stătea cu capul plecat şi mărunţea cu cuţitul o frunză de salată.

— Du-te să stai de vorbă cu cineva din conducere, i-a sugerat Berit. E mai uşor să publici un material dacă şefii îşi închipuie că a fost ideea lor.

Annika a zâmbit, mestecând o gură de salată. Apoi au mâncat într-o tăcere confortabilă.

— Ai fost la portul liber? a întrebat Annika, dând farfuria la o parte şi luând o scobitoare.

Berit s-a ridicat în picioare:

— Vrei cafea?

— Una neagră.

Berit s-a dus să ia două ceşti.

— Urâtă poveste, a zis ea, punând o ceaşcă în faţă Annikăi. S-ar putea ca cei doi indivizi morţi să fie sârbi. Poliţia crede că e vorba de o reglare de conturi pusă la cale de mafia iugoslavă. Le e teamă ca nu cumva să fie începutul unui şir mai lung de execuţii.

— Au vreo pistă?

Berit a scos un oftat:

— Greu de zis. Criminaliştii au rămas la faţa locului până s-a înnoptat. Au răscolit fiecare centimetru pătrat ca să dea de gloanţe sau de alte dovezi.

Annika a suflat în cafea:

— Vasăzică iarăşi scoatem din mânecă vechile clişee? „Un măcel.“ „Execuţii mafiote.“ „Poliţia se teme de iminenţa unor conflicte între bande.“

Amândouă au izbucnit în râs.

— Poate că pe toate trei, a zis Berit.

Annika şi-a trecut într-un document electronic însemnările despre Fundaţia Paradis, apoi Jansson i-a cerut

să corecteze nişte articole despre ravagiile produse de furtună. Turele lungi de noapte o afectau din ce în ce mai mult: trebuia să se frece la ochi ca să vadă literele ca lumea. Din fericire, corectase deja materialul despre băiatul cu handicap, aşa că era numai bun de predat — patru pagini în care se arăta că serviciile sociale încălcaseră legea, neoferind băiatului asistenţa de care avea nevoie. Deci avea să fie o noapte liniştită, poate prea liniştită.

Chiar înainte de miezul nopţii, colegii din tura de noapte au coborât să mănânce. Annika a rămas în redacţie, ca să răspundă la telefon şi să monitorizeze ştirile publicate de agenţii. Se simţea uşurată că nu trebuia să meargă cu ei. După ce au plecat, Annika a ezitat câteva clipe, neştiind dacă să stea degeaba sau să facă nişte investigaţii. În cele din urmă, a luat loc la biroul lui Jansson — al cărui calculator era întotdeauna conectat la Internet — şi a căutat pe Yahoo informaţii despre Fundaţia Paradis. Computerul a bâzâit câteva clipe, dar, în cele din urmă, n-a afişat nimic. Apoi a căutat doar cuvântul „Paradis" şi a găsit câteva rezultate: o agenţie de publicitate, pagina personală a unui pastor din Vetlanda — „centura biblică" a Suediei[5] —, un film cu Leonardo di Caprio. Dar nimic despre o organizaţie care ajută femeile şi copiii aflaţi în pericol.

S-a întors la biroul ei şi s-a uitat pe buletinele agenţiilor de ştiri. Nimic nou. A apăsat pe butonul căruia îi era asociat numărul „morgii" de la etajul trei. Acolo se păstra un dosar intitulat „Obligaţii financiare", care conţinea informaţii despre fundaţii, puse la dispoziţie de fiscul suedez. A cerut angajatului de serviciu să i-l aducă,

[5] Este vorba despre o zonă din sud în care există multe secte protestante neafiliate Bisericii Suedeze.

dar, când acesta a catadicsit în cele din urmă să coboare cu el, Annika deja nu mai suporta să citească. A făcut o scurtă plimbare prin redacţie, frecându-se la ochi cu un aer obosit. Era plictisită şi lipsită de vlagă. S-a aşezat iarăşi la biroul ei, dorindu-şi ca tura să se fi terminat şi să nu se fi aflat acolo. Deşi ştia foarte bine că, după aceea, urma să numere orele până când avea să se întoarcă la serviciu, ca să scape de acasă. A simţit o presiune pe piept, iar în suflet i s-a strecurat un sentiment de zădărnicie.

— Hei, Sjölander! a strigat ea. Vrei să scriu ceva? Un articolaş suplimentar despre mafia iugoslavă?

Sjölander vorbea la telefon, dar i-a aruncat o privire şi a ridicat policarii în semn de aprobare.

Annika a închis ochii şi a înghiţit în sec, apoi s-a dus iarăşi la biroul lui Jansson, s-a conectat la arhiva electronică şi a introdus cuvintele: „iugoslav“ şi „mafia“. Potrivit extraselor din ziare, grupurile iugoslave de crimă organizată activau în diferite părţi ale Suediei de câteva decenii, atât în oraşe, cât şi în zonele rurale. Principala lor ocupaţie era traficul cu droguri — camuflat deseori cu ajutorul unor restaurante —, dar, în ultima vreme, se reprofilaseră. După ce, cu câţiva ani înainte, guvernul suedez mărise considerabil taxele la produsele din tutun — nu o dată, ci de două ori —, mulţi dintre aceşti traficanţi trecuseră de la droguri la ţigări. În estul Europei, unde erau produse sub licenţă mărci precum Prince şi Blend, un cartuş costa între treizeci şi patruzeci de coroane. Mafia iugoslavă aducea ţigările în Suedia fie direct, fie prin Estonia.

Annika a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a mai citit câteva extrase. În cele din urmă, s-a dus la Sjölander, care terminase de vorbit la telefon şi scria la tastatura

computerului său, apăsând zdravăn doar cu degetele arătătoare.

— O să scriem că în crimele aste sunt implicaţi nişte iugoslavi? a întrebat ea.

Sjölander a oftat din rărunchi:

— Păi, nu ştiu ce să zic… Dar un lucru e sigur: avem de-a face cu o reglare de conturi în lumea interlopă, un fel de conflict mafiot.

— Poate că, până una-alta, cel mai bine ar fi să nu ne fixăm asupra niciunei ţări, a zis Annika. Există multe grupuri de crimă organizată care activează în Suedia de ani de zile. Ce zici, să trecem în revistă grupurile astea şi activităţile lor predilecte?

Sjölander şi-a îndoit arătătoarele:

— În regulă.

Annika s-a întors la biroul ei, apoi şi-a sunat sursa, care i-a răspuns după primul apel.

— Vasăzică munceşti până târziu, a observat ea.

— Ce s-a întâmplat? Cumva te-au reabilitat? a întrebat detectivul.

— Nu, sunt tot la munca de jos… Ai timp pentru câteva întrebări scurte?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a scos un oftat:

— Mă ocup de doi indivizi cărora cineva le-a zburat creierii.

— Doamne! a zis Annika. Ce nasol! Eşti sigur că erau iugoslavi?

— Hai, slăbeşte-mă!

— Bine… Atunci câteva întrebări generale despre bandele de diferite naţionalităţi care activează în Suedia. Spune-mi ce fac… sud-americanii, de exemplu.

— N-am timp de aşa ceva.

Annika a încercat o abordare umilă.

— Aruncă-mi un oscior, te rog…, i-a zis ea pe un ton mieros.

Detectivul a izbucnit în râs:

— Cocaină. Din Columbia. Anul trecut, cantitatea capturată a crescut cu mai mult de sută la sută.

— Statele baltice? a întrebat Annika, luându-şi notiţe cu frenezie.

— În mare, trafic cu ţigări. Dar şi cu maşini furate. Din datele pe care le avem, rezultă că Suedia e pe cale să devină o ţară de tranzit pentru traficul cu maşini. Cele furate din Italia şi Spania ajung direct în Suedia, apoi sunt transportate cu feriboturile în ţările baltice şi în Rusia.

— Am înţeles. Alte grupuri? Că tu le ştii mai bine.

— Turcii se ocupa de heroină, dar, în ultimii ani, operaţiunile lor au fost preluate de albanezii din Kosovo. Ruşii spală bani — până acuma, au investit deja o jumătate de miliard în proprietăţi imobiliare din Suedia. Iugoslavii excelează la traficul cu ţigări şi spirtoase, dar se implică şi în jocurile de noroc şi în serviciile de protecţie; iar uneori îşi camuflează activităţile cu ajutorul unor restaurante. Mulţumită?

— Mai departe, a zis Annika.

— Bandele de motociclişti oferă pază şi protecţie. Cu toţii sunt suedezi sau scandinavi de altă naţionalitate. Iar industria porno e condusă tot de suedezi, dar asta ştii deja…

— Ha-ha-ha! a zis Annika pe un ton sec.

— Şi crima financiară e tot fieful suedezilor. De multe ori, grupurile astea lucrează împreună, în tot felul de combinaţii: evaziune fiscală, delapidări şi aşa mai departe. Multe dintre ele apelează şi la ucigaşi plătiţi. Avem şi

câteva filiere gambiene, care se ocupă de traficul cu heroină.

— În regulă, e de ajuns pentru un articolaş.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor şi de data asta, a zis Q pe un ton sarcastic, apoi a închis.

Annika a zâmbit. Detectivul era tare simpatic.

— Ce faci? a întrebat-o Jansson, cu un pahar de plastic în mână.

— Muncesc, i-a răspuns Annika.

A terminat articolul, i-a adăugat o introducere, apoi l-a trimis pe server.

— Mă duc să mă plimb un pic, a zis ea, dar Jansson nu i-a răspuns.

Sentimentul de zădărnicie a revenit, strângându-i pieptul ca o centură.

Femeia a tuşit — un zgomot sec şi estompat. Simţea că-i plesneşte capul de durere. Rana de pe frunte îi zvâcnea uşor şi avea frisoane. Şi-a dat seama că făcuse febră şi bănuia că avea o infecţie la căile respiratorii sau la plămâni. Luase prima doză de antibiotic cu spectru larg pe la prânz. S-a uitat la afişorul ceasului digital, iar cifrele roşii şi strălucitoare i-au arătat că sosise momentul să ia cea de-a doua doză.

S-a dat jos din pat tremurând, a înhăţat trusa de prim ajutor şi a scotocit prin ea. A găsit antibioticele sub comprese şi, ca să-i scadă febra, a luat şi un analgezic. Pastilele erau vechi, de pe vremea când locuia la Sarajevo, şi expiraseră cu câţiva ani în urmă. Dar nu avea de ales.

S-a băgat iarăşi în pat, în speranţa că avea să adoarmă.

Dar somnul se lăsa aşteptat. O chinuia eşecul ei. În minte i se derulau tot felul de episoade, imaginile se învălmăşeau, vedea oameni morţi, iar febra îi creştea. În

cele din urmă, îi apărea imaginea băiatului cu braţele întinse într-un gest rugător. Întotdeauna îl vedea cu încetinitorul, alergând, ţipând, cu moartea în ochi.

Cuprinsă de remuşcări, s-a ridicat în capul oaselor, a tuşit de câteva ori şi a băut jumătate de litru de apă. Trebuia să scape de starea aceea înainte să fie găsită. Nu avea timp să fie bolnavă.

Apoi a încercat să-şi limpezească gândurile. Prin comparaţie cu ce s-ar fi putut întâmpla, o răceală era nimica toată. Fusese acoperită de apa mării — rece şi aspră, întunecată şi dureroasă —, dar reuşise să stăpânească valurile de spaimă care ameninţau s-o înghită şi îşi forţase trupul să acţioneze, înotând pe dedesubt cât mai departe de doc, ieşind la suprafaţă din când în când ca să ia aer şi scufundându-se la loc. Când mai avea câţiva metri până la docul de pe partea cealaltă, o luase un val şi o izbise cu spatele de peretele de beton — se întorsese ca să arunce o privire spre bărbatul care o căuta cu privirea: o siluetă neagră profilată pe fundalul depozitelor scăldate în lumină aurie.

Ieşise din mare şi se căţărase pe cheiul terminalului pentru petrol. Se întinsese între doi bolarzi galbeni şi îşi pierduse cunoştinţa o vreme, însă adrenalina eliberată de spaimă o apărase de frig. S-a adăpostit de vânt şi s-a uitat în geantă. După mai multe încercări, reuşise să-şi pornească mobilul şi chemase un taxi s-o ia de la terminalul Loudden. Tâmpitul de şofer nu voia s-o lase în taxi pentru că era prea udă, dar ea insistase, aşa că, până la urmă, o luase şi o lăsase la hotelul acela ponosit.

S-a frecat la ochi.

Taximetristul era o problemă. Sigur o ţinea minte şi, dacă i s-ar fi oferit suficienţi bani, probabil ar fi povestit întreaga tărăşenie.

Trebuia să plece de acolo. Să-şi strângă lucrurile şi să plece chiar în noaptea aceea.

Dintr-odată, a simţit nevoia să acţioneze urgent. S-a dat jos din pat, un pic mai sigură pe picioare după ce medicamentele începuseră să-şi facă efectul, iar febra îi scăzuse simţitor. Şi-a pus pe ea hainele boţite şi a văzut că buzunarele gecii erau încă ude.

După ce a pus în geantă trusa de prim ajutor, a auzit ciocănituri în uşă. A simţit că i se pune un nod în gât şi a început să gâfâie uşor.

— Aida?

Era o voce gravă şi mieroasă, înăbuşită de uşă — un motan care se juca cu un şoarece.

— Ştiu că eşti acolo, Aida.

Şi-a luat geanta, a intrat repede în baie, a încuiat uşa, s-a căţărat pe marginea căzii şi a deschis ferestruica de aerisire, simţind aerul rece de afară. Şi-a dat jos geaca şi a aruncat-o pe fereastră, apoi a aruncat şi geanta. Chiar în clipa aceea, din cameră s-a auzit zgomot de sticlă spartă.

— Aida!

Şi-a adunat toate puterile şi a ieşit pe fereastră cu mâinile înainte, ca să amortizeze căzătura, făcând o tumbă la aterizare. Loviturile în uşa de la baie s-au auzit prin fereastra deschisă, iar zgomotul lemnului despicat a umplut aerul. Şi-a pus haina pe ea, şi-a înhăţat geanta şi a luat-o la fugă spre autostradă.

Luni, 29 octombrie

Annika s-a dat jos din autobuzul 41 la capătul traseului. A inspirat adânc şi a urmărit cu privirea autobuzul, care a dispărut în spatele unei clădiri de birouri cu doar câteva etaje. Totul era foarte liniştit şi nu se vedea niciun om în preajmă. Ziua era pe sfârşite — murea chiar înainte să se nască. Annika nu-i simţea lipsa.

Şi-a pus geanta pe umăr şi a făcut câţiva paşi, uitându-se cu atenţie de jur-împrejur. Clădirile administrative şi depozitele erau învăluite de o atmosferă ciudată. Acolo se termina Suedia. A văzut un semn care arăta în ce direcţie se aflau Tallinn, Klaipeda, Riga şi Sankt Petersburg — noile economii, tinerele democraţii.

„Capitalism, a meditat Annika. Responsabilitate personală, liberă iniţiativă. Oare ăsta e răspunsul?"

S-a întors cu faţa în direcţia vântului, mijind ochii. Totul era cenuşiu. Marea, docurile, clădirile, macaralele. Rafalele reci şi monotone. A închis ochii, lăsând vântul să-i şfichiuiască faţa.

„Am tot ce-mi doresc, şi-a zis ea. Aşa vreau să-mi trăiesc viaţa. A fost decizia mea. Nu poate fi nimeni altcineva învinovăţit."

A deschis ochii, iar rafalele tăioase i-au umplut ochii de lacrimi. Sediul central al Autorităţii Portuare din Stockholm se afla chiar în faţa ei — o frumoasă clădire din cărămidă, cu firide, terase şi cu un acoperiş de tablă în mai multe ape. În spatele ei, câteva silozuri gigantice se înălţau spre cer ca nişte penisuri erecte. În partea stângă se afla terminalul pentru feriboturi spre Estonia, apoi începea marea, iar în dreapta se vedea un doc plin cu macarale şi depozite.

Şi-a ridicat gulerul paltonului, şi-a strâns fularul şi a pornit cu paşi mici spre Autoritatea Portuară. În spatele clădirilor se zărea un feribot pentru Tallinn — fereastra spre Occident a ţărilor baltice.

După ce a ocolit clădirea de birouri, a văzut zona încercuită de poliţie. Uitată în frig, banda alb-albastră flutura în bătaia brizei, aproape de depozite. La faţa locului nu era niciun poliţist. Annika s-a oprit şi s-a uitat cu atenţie la limba de pământ care se întindea în faţa ei — probabil chiar inima portului. Avea câteva sute de metri şi era mărginită pe ambele laturi de depozite uriaşe. În capătul îndepărtat, dincolo de zona încercuită, se vedea o parcare pentru tiruri, unde se aflau doar câţiva muncitori cu veste de un galben deschis.

Annika s-a apropiat uşor de locul crimei, călcând apăsat, dar când se uita la silozurilor impozante, simţea că o ia cu ameţeală. Vârfurile lor se contopeau aproape imperceptibil cu cerul — gri pe gri. Le-a urmărit cu privirea până când a simţit banda alb-albastră atingându-i pieptul.

Silozurile erau despărţite de un pasaj îngust, unde lumina nu putea ajunge. Acolo îşi dăduseră duhul cei doi bărbaţi. Annika a clipit de câteva ori, ca să se obişnuiască

cu întunericul, şi a reuşit să distingă petele întunecate lăsate de sângele lor. Cadavrele fuseseră găsite la capătul pasajului, nu între silozuri, la adăpostul întunericului.

Annika a întors spatele morţii şi s-a uitat de jur-împrejur. De-a lungul docurilor erau aliniate câteva şiruri de proiectoare uriaşe. Aşadar, cu excepţia acelui pasaj, întreg portul era scăldat în lumină pe timpul nopţii.

„Dacă împuşti pe cineva, de ce să-l laşi în lumina reflectoarelor? s-a întrebat ea. De ce să nu-l ascunzi într-un loc întunecat? Cred că depinde de cât de grăbit eşti."

A plecat privirea, a suflat în mâini şi a bătut din picioare, împroşcând noroi în jur. Ce iarnă nesuferită! Dincolo de zona împrejmuită a zărit depozitul în care televiziunea naţională îşi păstra decorurile şi recuzita. „Vasăzică aici era?", şi-a zis ea.

A trecut de locul crimei şi s-a apropiat de mare. Din pricina vântului îngheţat, burniţa era foarte rece, iar Annika a început să tremure. Şi-a înfăşurat încă o dată fularul în jurul gâtului, apoi şi-a continuat drumul spre apă, mergând pe lângă gardul din sârmă împletită care reprezenta un fel de graniţă maritimă cu ţările baltice. De partea cealaltă a gardului, un tir care văzuse şi zile mai bune împroşca gaze de eşapament, aşa că şi-a ridicat fularul peste nas. Gardul se termina cu o poartă mare, aflată chiar lângă parcarea pentru tiruri. Trei agenţi vamali inspectau penultimul camion pe ziua aceea, ultimul fiind pericolul ecologic pe lângă care tocmai trecuse.

— Vă pot ajuta cu ceva? a abordat-o unul dintre ei.

Sub vesta galbenă i se vedea uniforma de vameş. Era roşu la faţă din pricina frigului, iar ochii lui lucioşi aveau o expresie veselă.

Annika i-a zâmbit.

— Doar eram curioasă. Lucrez pentru un ziar şi am citit despre crimele care au avut loc acolo, a zis ea, făcând un semn peste umăr.

— Dacă aveţi de gând să scrieţi ceva, mai bine luaţi legătura cu ofiţerul nostru de presă, i-a răspuns bărbatul pe un ton prietenos.

— Ah, nu! Nu-s reporteră, am venit să verific articolele şi să mă asigur că totul este corect. E bine să mai ieşi pe-afară din când în când, ca să vezi dacă nu cumva reporterii bat câmpii.

Agentul vamal a izbucnit în râs:

— Deci vreţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră cum stau lucrurile.

— Bag mâna-n foc că şi dumneavoastră faceţi la fel…, i-a răspuns Annika.

Au dat mâna şi au făcut cunoştinţă.

— Gata pe ziua de azi? a întrebat ea, făcând semn cu mâna spre ultimul tir, care se apropia de poartă într-un nor de fum.

Bărbatul a oftat uşor:

— Eu, unul, am terminat. În ultimele zile am avut mari bătăi de cap din cauza crimelor. Şi din cauza ţigărilor…

Annika a ridicat o sprânceană:

— S-a întâmplat ceva deosebit azi?

— În dimineaţa asta, am depistat un tir care, chipurile, avea remorcă frigorifică, dar, de fapt, era plin cu tutun. Scoseseră izolaţia termică şi umpluseră cu ţigări podeaua, tavanul şi pereţii.

— Uau! a exclamat Annika. Şi cum v-aţi dat seama?

Vameşul a ridicat din umeri:

— Am desfăcut o placă din spatele remorcii şi am dat peste un strat izolator foarte subţire. Sub el am găsit o altă placă, iar în spatele lui, ţigări.

— Cam câte?

— În podeaua remorcii, vreo cinci sute de mii, în acoperiş, alte cinci sute de mii, iar în pereţi, încă un milion. Deci, în total, vreo două milioane, iar o ţigară costă cam o coroană…

— O sumă uriaşă! a zis Annika.

— Nimica toată în comparaţie cu ce intră în ţară. Traficul cu ţigări atinge proporţii inimaginabile. Bandele de crimă organizată au renunţat la traficul cu droguri şi s-au reprofilat pe tutun. De când au crescut taxele, ţigările aduc profituri la fel de mari ca heroina, dar cu riscuri mult mai mici. Dacă te arestează pentru droguri în valoare de câteva milioane, stai la răcoare până la adânci bătrâneţi, în timp ce pentru tutun nu te ţin mult la închisoare. Traficanţii bagă ţigările în prelate cu mai multe straturi, în podele supraînălţate, în bare de oţel goale pe dinăuntru…

— Nişte infractori cât se poate de ingenioşi, a zis Annika.

— Aţi spus un mare adevăr, a încuviinţat vameşul.

— Aveţi idee cine sunt cele două victime? a continuat ea.

Bărbatul a clătinat din cap:

— Nu-i mai văzusem niciodată.

Annika a făcut ochii mari:

— I-aţi văzut?

— Da, erau întinşi acolo când am venit în port. Împuşcaţi în cap…

— Îngrozitor! a zis ea.

Vameşul a făcut o grimasă şi a dat din picioare ca să şi le mai dezmorţească:

— A cam venit vremea să închidem. Mai aveţi întrebări?

Annika s-a uitat în jur, apoi a zis:

— Da, încă una: mi-aţi putea spune ce e în clădirile astea?

Vameşul a început să-i explice, arătându-le cu mâna pe fiecare în parte:

— Ală e depozitul opt şi deocamdată e gol. Acolo e terminalul pentru Tallinn şi biroul vamal al portului. Fiecare şofer de tir care vine de la Tallinn trebuie să treacă pe acolo şi să prezinte documentele înainte să ajungă la noi.

— Ce documente?

— Documentele de transport. În ele trebuie să figureze toate lăzile din tir şi conţinutul lor. Apoi şoferul primeşte o hârtie ca asta şi vine aici.

Vameşul i-a arătat o foaie îngustă, de un verde pal, pe care erau câteva timbre, nişte semnături şi literele IN.

— Şi verificaţi fiecare remorcă? a întrebat ea.

— Pe cele mai multe, dar n-avem timp pentru toate.

Annika a afişat un zâmbet plin de înţelegere:

— Şi ce vă face să săriţi peste anumite vehicule?

Agentul vamal a oftat:

— Uneori, când deschizi remorca unui tir şi vezi cutii înghesuite de la podea până la tavan, pur şi simplu nu-ţi vine să scotoceşti în ele. Dacă verificăm o astfel de încărcătură, trebuie să ducem tirul la depozitul şapte, ăla de-acolo, să-l băgăm în sectorul pentru containere şi să scoatem cutiile cu un motostivuitor. Dar nu toţi vameşii au permis pentru motostivuitoare…

— Am înţeles, a zis Annika.

— Mai sunt şi tirurile sigilate. Adică cele care traversează Suedia transportând mărfuri sigilate. Nimeni nu are

voie să îndepărteze, să adauge sau să schimbe ceva din încărcătura lor înainte ca tirul să ajungă la destinaţie.

— E vorba de cele marcate cu literele TIR?

Bărbatul a încuviinţat din cap:

— Mai sunt şi alte sigilii, dar, într-adevăr, TIR este cel mai cunoscut.

— Şi ce-i cu tirurile alea? a întrebat Annika, făcând un semn cu mâna spre parcare.

— Aşteaptă să fie transportate cu feribotul în ţările baltice. Sau au trecut de controlul vamal şi urmează să plece spre destinaţiile lor din Suedia.

— Se poate închiria spaţiu acolo?

— Nu, pur şi simplu te duci şi parchezi. Nimeni nu ştie ce tiruri se află în parcarea aia. Sau de ce. Sau pentru cât timp. Ar putea fi orice.

— Chiar şi nişte ţigări de contrabandă?

— E foarte probabil.

Au zâmbit amândoi.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, a zis Annika.

Au pornit împreună spre intrarea în portul liber. Când au ajuns la locul crimei, şirurile de proiectoare s-au aprins dintr-odată, împrăştiind o lumină orbitoare în întreg complexul.

— O adevărată tragedie, a zis vameşul. Erau nişte tineri, nu cred că aveau mai mult de douăzeci de ani.

— Cum arătau? a întrebat Annika.

— Părea că n-auziseră de haine de iarnă. Deşi era foarte frig în noaptea aia, nu aveau pe ei decât blugi şi geci de piele scumpe. Nici căciuli, nici mănuşi. Iar în picioare, adidaşi.

— Şi cum stăteau întinşi?

— Unul peste altul. Amândoi aveau câte o gaură în cap, a zis vameşul, ducând mâna la frunte.

Annika s-a oprit:

— N-a auzit nimeni nimic? Gardienii nu patrulează noaptea?

— Toate depozitele au câini de pază, în afară de numărul opt, care acum e gol. Latră ca apucaţii dacă încearcă cineva să intre. De când au adus câinii, s-a redus simţitor numărul furturilor şi al intrărilor prin efracţie. Problema lor e că nu-s martori oculari de nădejde… Nu ştiu dacă a auzit cineva vreo împuşcătură. Nu uitaţi că în noaptea aia a fost furtună.

Au făcut schimb de cărţi de vizită şi de amabilităţi, apoi Annika a pornit cu paşi iuţi spre staţia de autobuz de lângă semnul care arăta în ce direcţie se aflau Tallinn, Klaipeda, Riga şi Sankt Petersburg. Era atât de frig, încât au început să-i clănţăne dinţii. Stătea în adăpostul din staţie — o construcţie cenuşie, care se contopea cu fundalul la fel de cenuşiu — şi se simţea năpădită de singurătatea umedă şi apăsătoare a portului. Era prea devreme ca să meargă la redacţie şi prea târziu ca să meargă acasă, iar sentimentul de zădărnicie era atât de puternic, încât o împiedica să gândească.

Autobuzul 67 a apărut dintr-odată de după sediul companiei SVEX, iar Annika a urcat în el, dând curs unui imbold de moment. În loc să ia autobuzul 41 şi să se întoarcă în cartierul Kungsholmen, a luat-o spre centrul vechi. S-a dat jos în staţia de pe Slottsbacken, chiar lângă palat, apoi a pornit spre Tyska Brinken[6], croindu-şi

[6] Tyska Brinken: stradă din centrul vechi al Stockholmului, care datează din secolul al XV-lea.

drum pe străduţele înguste. Burniţa şi vântul se opriseră. În jurul acelor clădiri de piatră, părea că timpul stătea în loc: traficul de pe Skeppsbron[7] răzbea cu greu până la ea, iar paşii îi erau înăbuşiţi de caldarâmul îngheţat. Noaptea se lăsă cu repeziciune, iar strălucirea aurie a stâlpilor de iluminat din fontă schimba înfăţişarea lucrurilor, ale căror culori nu se mai distingeau decât în conurile de lumină. Fontă neagră. Ocru roşu. Geamuri confecţionate artizanal, strălucind în ferestrele cu cercevele încrucişate. Oraşul vechi al Stockholmului era o altă lume, încremenită într-un alt timp — un ecou al trecutului. Şi bineînţeles că Anne Snapphane reuşise să găsească un apartament mansardat chiar lângă Biserica Germană. E drept că-l subînchiriase, şi totuşi…

Anne era acasă şi gătea paste.

— Mai scoate o farfurie. Sunt destule paste pentru amândouă, a zis ea după ce a invitat-o pe Annika înăuntru şi a încuiat uşa. Cărui fapt i se datorează această onoare?

— Eram în zonă… Am fost s-arunc o privire în portul liber.

Annika s-a prăbuşit pe un scaun de sub tavanul înclinat al bucătărioarei, inhalând căldura şi aburul împrăştiate de oala cu paste. Sentimentul zădărniciei a dispărut, iar golul din sufletul ei s-a umplut cu pălăvrăgeala Annei Snapphane. Annika îi răspundea monosilabic. Stăteau la masă faţă în faţă, amestecându-şi pastele cu unt, sos de soia şi brânză rasă, care se topea sub forma unor tentacule cleioase. Annika şi-a răsucit furculiţa în amestecul din farfurie, apoi a aruncat o privire pe fereastră: contururile negre ale acoperişurilor, hornurilor şi teraselor se profilau pe cerul de un albastru închis al iernii.

[7] Skeppsbron: cea mai circulată arteră din centrul vechi al Stockholmului.

Dintr-odată şi-a dat seama cât de foame îi era. A mâncat până i s-a tăiat respiraţia şi a băut un pahar mare de cola.

— În dimineaţa asta a murit cineva în port, nu-i aşa? a zis Anne, înghiţind ultima gură de paste, apoi a pornit ibricul electric.

— Ieri. Două persoane, i-a răspuns Annika, punându-şi farfuria în chiuvetă.

— Ce bine! a exclamat Anne. Când te-au reangajat pe un post de reporter?

Apoi a turnat apă fierbinte în espressorul manual, marca Bodum.

— Nu te pripi cu concluziile. M-au trimis la munca de jos pentru o perioadă mult mai lungă decât îţi închipui…, a zis Annika, apoi a plecat în sufrageria cu tavan din lemn.

Anne Snapphane s-a dus după ea, cărând o tavă cu două căni, espressorul manual şi o pungă de prăjituri buretoase.

— Dar ţi-au dat voie să scrii din nou, nu? Adică să scrii pe bune?

Au luat loc pe canapea, iar Annika a înghiţit în sec:

— Nu, nu mi-au dat voie. Pur şi simplu nu mai suportam să stau în casă, asta-i tot. Unde mai pui că o crimă dublă e o crimă dublă…

Anne a făcut o grimasă, a suflat în cafeaua fierbinte, apoi a luat o gură.

— Nu ştiu cum reuşeşti să faci faţă, a zis ea. Eu sunt cât se poate de recunoscătoare lesbienelor, modei şi tulburărilor de alimentaţie.

— Chiar, cum merge emisiunea? a zâmbit Annika.

— Directorul postului consideră „Divanul femeilor“ drept un succes răsunător. Mă rog, eu nu-s la fel de încântată. Echipa de producţie munceşte până la epuizare, toată

lumea o urăşte pe prezentatoarea emisiunii, iar producătorul are o aventură cu managerul de proiect.

— Cam ce audienţă aveţi? Un milion de telespectatori?

Anne Snapphane s-a uitat la Annika cu un aer compătimitor:

— Draga mea, aici e vorba de lumea transmisiilor prin satelit. Pe noi ne interesează cotizaţiile abonaţilor şi impactul asupra grupurilor ţintă. Doar instituţiile media de stat mai vorbesc de ratinguri.

— Păi şi atunci de ce scriem atât de mult despre ele? a zis Annika înainte să deschidă punga cu prăjituri.

— Habar n-am! Probabil că altceva nu ştiţi… Iar „Divanul femeilor" n-o să fie o emisiune de calitate câtă vreme în echipa de producţie n-or să fie cooptaţi nişte jurnalişti adevăraţi.

— Chiar aşa de rău e? Dar parcă trebuia să ţi se alăture cineva, nu? a întrebat Annika cu gura plină de prăjituri.

Anne Snapphane a scos un oftat:

— Michelle Carlsson. E incompetentă şi n-are niciun pic de minte, dar se dă în vânt după camera de filmat…

Annika a izbucnit în râs:

— Păi nu cumva asta-i definiţia industriei TV?

— Hei, vezi că atitudinea asta nu-i tocmai înţeleaptă, i-a răspuns Anne. Jurnaliştii de tabloid, închişi într-o seră, ar face bine să nu arunce cu piatra.

Apoi a pornit televizorul şi a nimerit peste genericul buletinului de ştiri al unuia dintre posturile de stat:

— Voilà, ora de ştiri pompoase!

— Şşt! Hai să vedem dacă zic ceva despre crimele din portul liber.

Buletinul de ştiri s-a deschis cu distrugerile provocate de furtuna care lovise sudul Suediei. Corespondenţii

din Malmö ai televiziunii naţionale filmaseră câteva staţii de autobuz ale căror adăposturi fuseseră îndoite, vitrine sparte şi hambare cu acoperişurile smulse. Un bătrân cu şapca Uniunii Fermierilor pe cap îşi scărpina insistent ceafa şi se uita la rămăşiţele unei sere; spunea ceva în dialectul tărăgănat din provincia Skåne, dar nu se înţelegea nimic — ar fi fost nevoie de subtitrare. După aceea, telespectatorii erau transportaţi în sediul unei companii de energie electrică, unde un funcţionar cu privire inexpresivă susţinea că se făceau toate eforturile pentru a se remedia defecţiunile care provocaseră pana de curent. Până la căderea nopţii, alimentarea cu energie avea să se reia în Skåne, Belkinge şi Småland, unde mai multe locuinţe rămăseseră fără electricitate.

Annika a oftat uşor — era incredibil de plicticos.

Grupajul dedicat furtunii a continuat cu o estimare a daunelor, care se ridicau la foarte multe milioane. O femeie din Danemarca fusese ucisă de un arbore care se prăbuşise în timpul furtunii.

— Există păduri în Danemarca? a întrebat Anne Snapphane.

Annika s-a uitat cu un aer plictisit la prietena ei, care crescuse în nordul îndepărtat al Suediei:

— Îţi închipui cumva că pădurile nu cresc decât în nord?

Au urmat obişnuitele înregistrări din Cecenia şi Kosovo — cumpărate de la agenţiile de ştiri —, însoţite de comentarii din off: trupele ruseşti au făcut şi au dres, iar UCK bla-bla-bla… Imaginile înfăţişau clădiri bombardate şi camioane pline cu imigranţi soioşi.

— Se pare că televiziunea nu dă nicio ceapă degerată pe crimele tale, a intervenit Anne Snapphane.

— Nu-s ale mele, ci ale lui Sjölander, i-a răspuns Annika.

După un scurt material referitor la o declaraţie a prim-ministrului, a urmat ştirea despre cadavrele din portul liber. Vorbele crainicului erau însoţite de înregistrări care înfăţişau depozitele şi locul crimei. Informaţiile lor erau cam aceleaşi pe care le publicase Kvällspressen cu douăsprezece ore înainte.

— Mi se pare uimitor că reporterii TV nu fac niciodată investigaţii, a zis Annika. Au avut la dispoziţie toată ziua şi n-au aflat nimic.

— Pentru ei, cazul ăsta nu e o prioritate, i-a răspuns Anne.

— Televiziunea a rămas la stadiul din anii cincizeci, a continuat Annika. Nu-i interesează decât imaginile şi sunetele. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de jurnalism sau poate că nu ştiu cum se face. Reporterii TV sunt nişte ageamii.

— Amin, a conchis Anne. Aşa grăit-a trimisul lui Dumnezeu între jurnalişti… Ce-ai făcut, ai mâncat toate prăjiturile? Puteai să-mi păstrezi şi mie măcar una.

— Scuze…, a zis Annika pe un ton vinovat. Acum trebuie să plec.

A lăsat-o pe Anne în apartamentul ei mansardat şi a luat-o pe Stora Nygatan, spre cartierul Norrmalm. Acum, aerul nu mai părea îngheţat, ci doar rece şi proaspăt. Simţea că renăscuse ceva înăuntrul ei şi îi venea să cânte. S-a oprit la semaforul de lângă Casa Nobilimii[8] şi Curtea Supremă şi a început să fredoneze o

[8] Casa Nobilimii: instituţie care în trecut avea rol reprezentativ, asemănător celui al Camerei Lorzilor din Marea Britanie, iar în prezent este o instituţie privată a nobilimii suedeze.

melodie. Dintr-odată, un bărbat scund pe bicicletă s-a oprit chiar în stânga ei.

— Vin tocmai din Huddinge[9], a zis el, iar Annika a tresărit.

Se vedea că era sleit de puteri: tremura din tot trupul, iar nasul îi curgea abundent.

— Uau, deci aţi mers ceva! Nu vă dor picioarele?

— Niciun pic! i-a răspuns el, iar lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji. Aş putea merge încă pe-atât!

Semaforul s-a făcut verde. Annika a luat-o din loc, iar bărbatul a pornit în urma ei, împiedicându-se şi sprijinindu-se cu toată greutatea de bicicletă. Annika s-a oprit să-l aştepte şi l-a întrebat:

— Încotro mergeţi?

— La gară, a şoptit el. Mă întorc acasă.

L-a ajutat să traverseze Tegelbacken ca să ajungă la Gara Centrală. Dar bărbatul nu avea niciun ban la el, aşa că i-a plătit Annika biletul.

— Are cine să se îngrijească de dumneavoastră acasă? l-a întrebat ea.

Bărbatul a clătinat din cap, cu mucii atârnându-i de nas:

— Tocmai am ieşit din spital…

Annika l-a lăsat pe o bancă din gară, cu capul plecat şi cu bicicleta sprijinită de picioare.

Fotografia de mari dimensiuni se întindea pe cele două pagini de la mijlocul ziarului. Culoarea dominantă era un galben-auriu foarte intens şi totul avea contururi limpezi şi reci: siluetele negre ale poliţiştilor cu gecile lor groase de

[9] Huddinge este o suburbie aflată la cincisprezece kilometri de centrul Stockholmului.

piele, albul incandescent al ambulanţelor, bărbaţi sobri îmbrăcaţi în albastru-cenuşiu, cu nişte instrumente mici în mâini, pietrişul de pe jos, scara, scaunul ginecologului.

Şi sacii pentru cadavre: două pachete mici, negre şi lipsite de viaţă. Când erau în viaţă, păreau mari şi ocupau mult loc. În poza aceea, erau întinşi pe jos şi păreau atât de mici — resturi ce urmau să fie evacuate.

Tuşea şi tremura. În cursul zilei, febra îi crescuse. Părea că antibioticele nu o ajutau. Şi o durea rana de la frunte.

„Trebuie să mă odihnesc, s-a gândit ea. Trebuie să dorm un pic."

A lăsat ziarul din mână şi s-a sprijinit pe perne. Senzaţia de cădere în gol care prevesteşte somnul a apărut imediat. Şi-a amintit cum s-a ascuns, cum i s-a iuţit respiraţia şi cum încerca să se agaţe de scânduri. Apoi, băieţelul, groaza şi ţipetele lui, neputinţa ei infinită.

S-a străduit să deschidă ochii. De cealaltă parte a peretelui, participanţii la un congres râdeau în hohote. Ajunsese la hotel odată cu un autocar plin cu delegaţi şi reuşise să se amestece în grupul lor, trecând drept unul dintre ei. Îi fusese de ajutor pentru moment, da, acum nu mai era suficient. Dacă antibioticul vechi pe care îl lua nu avea să-şi facă efectul pe parcursul nopţii, trebuia să apeleze la un medic. Gândul acesta o îngrozea: dacă mergea la un spital, s-ar fi expus şi ar fi devenit o pradă uşoară. A băut nişte apă, simţindu-şi braţul greu şi ţeapăn, apoi s-a concentrat asupra articolului din ziar.

O reglare de conturi în lumea interlopă. Mafia iugoslavă. Poliţia avea mai multe piste, dar niciun suspect. A dat pagina şi a văzut fotografia unui taximetrist.

A tresărit şi s-a uitat cu atenţie la poză, străduindu-se să se ridice dintre perne şi să se aşeze în capul oaselor.

L-a recunoscut: era şoferul care nu voia s-o lase în taxi. Un reporter reuşise să stea de vorbă cu el. Potrivit articolului, se dusese la docul pentru petrol sa ia o femeie udă leoarcă. Poliţia voia să ia legătura cu ea ca să vadă dacă nu cumva le putea furniza nişte informaţii.

Ca să vadă dacă nu cumva le putea furniza nişte informaţii…

S-a trântit pe perne şi a închis ochii, cu respiraţia întretăiată.

Dar dacă se emisese un mandat de arestare pe numele ei? În cazul acesta, n-ar fi avut cum să meargă la doctor.

Respira zgomotos şi neregulat. A scos un oftat prelung — era căutată de poliţie.

„Nu te panica, şi-a zis ea. Nu-ţi pierde cumpătul. Poate că n-a fost emis niciun mandat pe numele tău."

A încercat să se calmeze, făcând eforturi să-şi domolească pulsul şi respiraţia.

Cum să afle dacă se emisese vreun mandat sau nu? Nu putea să sune la poliţie şi să întrebe, pentru că, într-un sfert de oră, ar fi venit s-o salte. Dar putea să-i ducă de nas, să le spună că avea nişte informaţii şi să încerce să afle ce ştiau de fapt.

A oftat încă o dată, apoi a luat ziarul în mână să citească şi restul articolului. Nu mai scria mare lucru şi nu se spunea nimic de vreun mandat de arestare.

Apoi s-a uitat la numele reporterului care îl scrisese. Uneori, jurnaliştii înfloreau faptele, făceau speculaţii şi puneau de la ei, dar, alteori, ştiau mai mult decât scriau.

A apucat-o un acces puternic de tuse. Nu mai putea sta aşa, avea nevoie de ajutor. A luat ziarul şi a citit iarăşi numele autorului: Sjölander.

Apoi a pus mâna pe telefon.

Annika nici nu apucase să-şi dea haina jos, când Sjölander a strigat-o, agitând receptorul:

— M-a sunat o muiere gângavă care are nevoie de ajutor. Te ocupi tu de ea?

Annika a închis ochii. Nu putea refuza, pentru că problemele femeilor erau domeniul ei. „Fă-o şi pe-asta, nu te codi", şi-a zis ea.

Femeia de la celălalt capăt al firului părea bolnavă şi slăbită.

— Ajutaţi-mă, a zis ea cu un accent puternic.

Annika a luat loc pe scaun. Iarăşi o copleşise sentimentul de zădărnicie. Şi tânjea după o cafea.

— Vrea să pună mâna pe mine, a continuat femeia. E pe urmele mele.

Ca să se poată concentra, Annika a închis ochii şi s-a aplecat deasupra biroului.

— Sunt o refugiată bosniacă. Vrea să mă omoare!

Dumnezeule, oare toate lucrurile care mergeau prost pe lumea asta cădeau în sarcina ei?

Femeia a mai îngăimat ceva şi părea că era pe punctul să leşine.

— Hei! a zis Annika, deschizând ochii. Vă simţiţi bine?

Femeia de la celălalt capăt al firului a început să plângă:

— Sunt bolnavă. Dar n-am curaj să mă duc la spital. Mi-e teamă c-o să mă găsească. Mă puteţi ajuta, vă rog?

Annika a oftat uşor şi s-a uitat prin redacţie după un coleg căruia ar fi putut să-i paseze apelul. Dar nu era nimeni.

— Aţi sunat la poliţie? a întrebat ea.

— Dacă mă găseşte, mă omoară, a şoptit femeia. A încercat de mai multe ori să mă împuşte. Data viitoare n-o să mai am suficientă putere să scap.

Respiraţia aspră a femeii răsuna în receptor, iar Annika simţea că i se accentuează sentimentul de zădărnicie.

— Nu vă pot ajuta, a zis ea. Sunt reporteră, treaba mea e să scriu articole. Aţi sunat la serviciile sociale? Sau la un adăpost pentru femei?

— Portul liber…, a şoptit femeia. Cei doi morţi de la portul liber… Vă pot spune câte ceva despre ei.

Annika a avut o reacţie viscerală. A tresărit şi s-a îndreptat de spate:

— Serios? Ce anume?

— Dacă îmi spuneţi tot ce ştiţi, o să stau de vorbă cu dumneavoastră, i-a răspuns femeia.

Annika şi-a umezit buzele şi s-a uitat după Sjölander, dar n-a dat de el.

— Va trebui să veniţi aici, a continuat femeia cu glas întretăiat. Nu spuneţi nimănui cine sunt.

Annika a închis, iar când a ridicat privirea, a văzut că Jansson luase loc pe scaunul din faţa ei.

— Crimele de la portul liber, i-a explicat ea.

— De ce n-a preluat Sjölander apelul ăsta? a întrebat Jansson.

— Pentru că la telefon era o femeie, i-a răspuns Annika.

— Aha, a zis el, apoi a răspuns la telefonul lui.

— Mă duc să văd despre ce-i vorba, a adăugat ea. S-ar putea să-mi ia ceva timp.

Jansson i-a făcut semn că poate să plece.

Annika a luat cu ea un exemplar din Pagini aurii, iar când a ajuns la biroul de primire, fiul lui Tore Brand i-a dat cheile uneia dintre maşinile fără număr de înmatriculare ale ziarului. A coborât cu liftul până la garaj şi i-a luat ceva timp până a găsit maşina cu pricina. A sprijinit cartea de telefon pe volan şi a căutat adresa hotelului. Era destul de departe şi se afla într-un cartier al oraşului unde nu mai fusese niciodată.

Traficul nu era aglomerat, iar asfaltul era alunecos. Conducea cu precauţie, pentru că nu voia să moară în noaptea aceea.

— O să se rezolve, şi-a zis ea cu voce tare. Lucrurile or să se rezolve.

A privit cerul prin parbriz.

„Cineva are grijă de mine, s-a gândit ea. Simt asta."

Thomas Samuelsson a schimbat postul: a trecut de la un buletin de ştiri plicticos la o dezbatere aprinsă. Dar nici aceasta nu i-a plăcut, aşa că a mers mai departe şi a nimerit peste un serial a cărui acţiune se petrecea într-un stat din sudul Statelor Unite, iar, în cele din urmă, a ajuns pe MTV: Hai, iubito, arată-mi tot ce ai… Şi-a dat seama că se holba la sânii fetelor, la pântecele lor bronzate şi la pletele lor unduitoare.

— Iubitule… a strigat Eleonor, închizând uşa de la intrare şi ştergându-şi picioarele pe covoraş.

— Sunt jos, a strigat el, schimbând repede canalul: alte ştiri…

— Doamne, ce zi am avut! a zis soţia lui cu năduf, după ce a coborât treptele.

Şi-a scos pe afară bluza de mătase, şi-a desfăcut nasturii sidefii de la mâneci şi s-a aşezat lângă el pe canapea. Thomas a cuprins-o cu braţul pe după umeri şi a sărutat-o pe ureche.

— Munceşti prea mult, i-a spus el.

Eleonor şi-a scos agrafa şi şi-a scuturat părul.

— Ah, nu vin de la serviciu. Am fost la cursul de leadership. Ţi-am zis de mai multe ori că e în seara asta.

Thomas şi-a retras braţul şi a luat telecomanda:

— Ah, da.

— Am primit vreo scrisoare? a întrebat Eleonor, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de treptele care duceau în hol.

Thomas nu i-a răspuns. A ascultat hârşâitul ciorapilor ei de mătase pe treptele lăcuite — hârşti, hârşti, hârşti —, apoi fâşâitul plicurilor rupte, sertarul pentru facturi — deschis, închis — şi, în cele din urmă, uşa dulapului de sub chiuveta din bucătărie, unde ţineau coşul de gunoi.

— A sunat cineva? a mai întrebat ea.

Thomas şi-a dres glasul:

— Nu.

— Nimeni?

Thomas a oftat uşor:

— Ah, ba da, maică-mea.

— Şi ce voia?

— Să vorbim despre Crăciun. I-am zis că mai întâi o să discut cu tine şi o sun eu mai încolo.

Eleonor a coborât iarăşi treptele — hârşti, hârşti, hârşti —, având în mână un sandvici cu pâine de secară şi brânză cu conţinut mic de grăsime.

— Anul trecut am fost la ei acasă, a zis ea. Aşa că anul ăsta e rândul alor mei.

Thomas a luat ghidul TV de pe măsuţa de cafea şi a început să se uite pe rezumatele filmelor din seara aceea.

— Sau poate îl petrecem la noi? a zis el. Îi chemăm pe ai mei şi pe ai tăi şi ne ocupăm noi de masa de Crăciun.

Eleonor îşi mânca cu poftă sandviciul atât de bogat în fibre:

— Şi cine o să facă pregătirile?

— Putem să apelăm la o firmă de catering, i-a răspuns el.

Eleonor stătea în picioare lângă canapea şi se uita la el cu firimituri bogate în fibre la colţurile gurii:

— Catering? Maică-ta întotdeauna găteşte muşchi de porc la cuptor, mama face cârnaţi cu usturoi după o reţetă proprie, iar tu vrei să luăm mâncare de la o firmă de catering?

Thomas s-a enervat dintr-odată şi s-a ridicat în picioare.

— Bine, atunci s-o lăsăm baltă, a zis el, trecând pe lângă Eleonor fără să-i arunce nicio privire.

— Ce-ai păţit? a întrebat ea în spatele lui. Nimic nu-ţi mai convine! Ce s-a întâmplat cu vieţile noastre?

Thomas s-a oprit la jumătatea treptelor şi s-a uitat la ea. Atât de frumoasă. Atât de obosită. Atât de distantă.

— Bineînţeles c-o să mergem la ai tăi, a zis el.

Eleonor s-a întors cu spatele, s-a aşezat la celălalt capăt al canapelei şi a început să zapeze.

Thomas a simţit că i se împăienjenesc ochii şi că nodul din stomac devine şi mai mare.

— Vă deranjează dacă aerisesc un pic? a întrebat Annika, apropiindu-se de fereastră.

— Nu, a şoptit femeia, întinzându-se iarăşi în pat.

Dar, în clipa următoare, Annika s-a oprit, dându-şi seama că era caraghioasă şi insensibilă, şi a tras draperiile la loc. În cameră domnea semiîntunericul. Era o atmosferă posomorâtă şi nesănătoasă, îmbibată cu iz de febră şi spută. Într-un colţ, se vedea un birou cu o veioză şi un scaun. A aprins veioza, a tras scaunul mai aproape de pat, apoi şi-a dat haina jos. Se vedea clar că femeia era foarte bolnavă şi avea nevoie de îngrijiri medicale.

— Ce-aţi păţit? a întrebat Annika.

Dintr-odată, femeia a izbucnit în râs. S-a ghemuit ca un făt şi a râs atât de tare, încât, până la urmă, a dat în plâns. Annika aştepta stingherită, cu mâinile încrucişate în poală, neştiind ce să facă.

„Iarăşi am dat peste cineva care tocmai a ieşit din spital…“, şi-a zis ea.

Apoi femeia şi-a venit în fire şi, cu respiraţia întretăiată, s-a uitat la Annika. Avea faţa plină de lacrimi şi broboane de sudoare.

— Sunt din Bijeljina, a început ea cu glas scăzut. Aţi auzit de Bijeljina?

Annika a clătinat din cap.

— Acolo a început Războiul din Bosnia, a zis femeia.

Annika aştepta continuarea cu nerăbdare. Dar n-a urmat nimic. Femeia a închis ochii, iar respiraţia ei a devenit din ce în ce mai aspră. Părea că mai avea un pic şi îşi dădea duhul.

Annika şi-a dres uşor glasul, uitându-se cu nedumerire la femeia din pat.

— Cine sunteţi? a întrebat ea cu glas tare.

Femeia a tresărit.

— Aida, a zis ea. Numele meu e Aida Begovic.

— Şi ce faceţi aici?

— Cineva vrea să mă prindă.

Iarăşi a început să respire precipitat, părând că era gata să leşine. Neliniştea Annikăi a sporit:

— Nu ştiţi pe nimeni care ar putea avea grijă de dumneavoastră?

Niciun răspuns. Doamne, nu cumva ar fi fost bine să cheme o salvare? S-a ridicat în picioare, s-a apropiat de pat şi s-a aplecat deasupra femeii:

— Vă simţiţi bine? Să chem pe cineva? De unde veniţi? Unde locuiţi?

Annika abia a reuşit să distingă răspunsul femeii.

— În Vaxholm, în cartierul Fredriksberg. Dar nu mă pot întoarce acolo. O să mă găsească imediat.

Annika şi-a luat geanta, şi-a scos pixul şi carnetul, apoi a notat trei cuvinte: Vaxholm, Fredriksberg şi urmăritor.

— Cine o să vă găsească?

— Un bărbat.

— Cine, mai exact? Soţul dumneavoastră?

Femeia nu i-a răspuns, ci a continuat să gâfâie.

— Ce voiaţi să-mi spuneţi despre portul liber?

— Am fost acolo.

Annika se uita ţintă la ea:

— Ce vreţi să spuneţi? Aţi fost martoră la crime?

Dintr-odată, Annika şi-a adus aminte de articolul din ziar, de taximetristul pe care îl găsise Sjölander.

— Deci dumneavoastră eraţi! a exclamat ea.

Aida Begovic din Bijeljina s-a străduit să se ridice în capul oaselor, apoi a sprijinit pernele de tăblia patului şi s-a aşezat pe ele.

— Şi eu ar fi trebuit să mor, dar am reuşit să scap.

Faţa femeii era roşie şi umflată, iar părul, încurcat şi transpirat. Avea o rană destul de mare pe frunte şi o vânătaie pe unul dintre obraji. Şi-a aţintit asupra Annikăi ochii negri, ca două fântâni adânci.

Annika s-a sprijinit pe spetează, cu gura uscată:

— Ce s-a întâmplat?

— Am fugit şi am căzut. Am încercat să mă ascund şi am ajuns pe un doc lung, plin de vechituri… Apoi am luat-o la fugă, el a tras în mine şi am sărit în apă. Era foarte rece şi de-aia sunt bolnavă.

— Cine a tras în dumneavoastră?

Aida Begovic a ezitat o clipă şi a închis ochii:

— Ar putea fi periculos să aveţi informaţia asta. Omul ăsta a comis crime şi mai înainte.

— De unde ştiţi? a întrebat Annika.

Aida a râs cu un aer obosit, ducând mâna la frunte:

— Să zicem că-l cunosc bine.

„Vechea poveste…“, s-a gândit Annika.

— Cine erau cei doi bărbaţi ucişi?

Aida din Bijeljina a deschis ochii:

— Nu contează.

Nesiguranţa Annikăi a făcut loc unui acces de enervare:

— Cum adică nu contează? E vorba de doi tineri care au fost împuşcaţi în cap.

Femeia s-a uitat în ochii ei:

— Aveţi idee câţi oameni au murit în Bosnia în timpul războiului?

— N-are a face, i-a răspuns Annika. Acum vorbim de portul liber din Stockholm.

— Credeţi că are vreo importanţă?

Preţ de câteva clipe, s-au uitat una la alta în tăcere. Ochii febrili ai femeii văzuseră prea multe. Cea care a plecat privirea a fost Annika.

— Poate că nu, a zis ea. De ce au fost omorâţi?

— Cât de multe ştiţi? a întrebat Aida din Bijeljina.

— Nu mult mai mult decât a apărut în ziare. Că cei doi probabil erau sârbi, pentru că purtau haine sârbeşti. Niciun act de identitate, nicio amprentă. Interpolul a luat deja legătura cu Belgradul. Iar poliţia încearcă să dea de dumneavoastră.

— Mă caută poliţia? a întrebat femeia pe un ton precipitat.

Annika s-a uitat la ea cu atenţie:

— Nu ştiu. Cred că da. De ce nu luaţi legătura cu ei să-i întrebaţi?

Femeia i-a aruncat o privire împăienjenită de febră:

— Nu înţelegeţi. V-am spus în ce situaţie mă aflu. Nu pot să stau de vorbă cu poliţia. Nu acum. Ce ştiţi despre criminal?

— Poliţia zice că face parte dintr-un grup de crimă organizată.

— Şi motivul?

— Ziarele au scris c-a fost o reglare de conturi. Dar dumneavoastră ce ştiţi, mai exact?

Aida din Bijeljina a închis ochii ca să se odihnească o vreme.

— Să nu spuneţi nimănui că aţi stat de vorbă cu mine.

— Nu vă faceţi griji din cauza asta. Dumneavoastră sunteţi o sursă şi, în această calitate, legile din Suedia vă asigură protecţie. Adică autorităţile nu au voie să încerce să afle de la mine cine sunteţi.

— Nu înţelegeţi… Viaţa dumneavoastră ar putea fi pusă în pericol. Să nu scrieţi despre ce v-am spus, pentru că or să-şi dea seama că aţi vorbit cu mine…

Annika se uita cu atenţie la ea. Nu ştia ce să spună, aşa că, până la urmă, nu i-a răspuns, întrucât nu voia să-i facă nicio promisiune.

Aida s-a sprijinit iarăşi pe perne şi a întrebat-o:

— Aţi fost acolo? Aţi văzut camioanele din parcarea de lângă mare?

Annika a încuviinţat din cap.

— Unul dintre camioanele alea a dispărut, a continuat Aida din Bijelina. Era un camion cu ţigări. Nu în sensul că avea ţigări ascunse în podea, ci, pur şi simplu, era încărcat cu ţigări. În total, vreo cincizeci de milioane de bucăţi, deci vreo cincizeci de milioane de coroane.

Annika a rămas cu gura căscată.

— Or să mai moară nişte oameni. Proprietarul transportului n-o să-i lase pe hoţi să scape.

— E vorba de bărbatul care vă urmăreşte?

Femeia a încuviinţat din cap.

— De ce vrea să vă prindă?

Aida a închis ochii:

— Pentru că ştiu tot.

Au tăcut amândouă o vreme, până când au auzit ciocănituri în uşă. Aida s-a făcut albă ca varul. Au urmat alte ciocănituri.

— Aida?

Era o voce mieroasă, gravă şi masculină — aproape o şoaptă.

— El e! a zis femeia cu glas scăzut. O să ne împuşte pe amândouă.

Părea că mai are un pic şi leşină.

Pe Annika a cuprins-o ameţeala. S-a ridicat în picioare, iar camera a început să se învârtă în jurul ei. S-a împiedicat de ceva şi a făcut zgomot.

Alte ciocănituri.

— Aida? s-a auzit din nou.

— O să murim, a zis femeia pe un ton resemnat, apoi a plecat capul şi a început să se roage.

„Nu! şi-a zis Annika. Nu aici, nu acum!"

— Vino! i-a şoptit ea Aidei.

A scos-o din pat, i-a adunat repede hainele şi a dus-o în baie. Apoi şi-a dat bluza jos, şi-a acoperit pieptul cu ea şi s-a dus să deschidă.

— Da, ce doriţi? a zis ea pe un ton surprins prin uşa întredeschisă.

Avea în faţă un bărbat solid şi chipeş, îmbrăcat în negru, cu o mână în buzunarul hainei.

— Unde-i Aida? a întrebat el cu un uşor accent.

— Cine? a întrebat Annika cu un aer nedumerit.

Avea gura uscată, iar tâmplele îi zvâcneau.

— Aida Begovic, a zis bărbatul. Ştiu că-i înăuntru.

Annika a înghiţit în sec, s-a uitat chiorâş la becul de pe hol, apoi şi-a ridicat puloverul până sub bărbie.

— Cred c-aţi greşit camera, a zis ea cu respiraţia tăiată. Asta e camera mea. Iar acuma vă rog să mă scuzaţi, nu mă simt foarte bine. După cum vedeţi, deja mă băgasem în pat.

Bărbatul a făcut un pas în faţă şi a pus mâna stângă pe uşă, încercând s-o deschidă. Annika şi-a sprijinit instinctiv piciorul în uşă, ca să blocheze orice mişcare. Dar, chiar în clipa aceea, uşa camerei alăturate s-a deschis dintr-odată, iar holul s-a umplut cu vreo zece delegaţi chercheliţi de la departamentul IT al companiei telefonice Telia.

Bărbatul solid îmbrăcat în negru ezita. Annika a tras aer în piept şi, încercând cu disperare să închidă uşa, a strigat:

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

Câţiva delegaţi s-au oprit şi s-au uitat în jur.

— Pleacă odată! a ţipat ea. Ajutor! Vrea să dea buzna peste mine!

Doi angajaţi de la Telia s-au apropiat ţanţoş de Annika.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o unul dintre ei.

— Scuză-mă, iubito, a zis bărbatul în negru, luând mâna de pe uşă. Vorbim mai încolo.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit cu paşi mari spre holul de la intrare. Annika a închis uşa, cu viscerele răscolite de frică.

„Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să mor!"

A simţit că i se înmoaie picioarele şi s-a aşezat pe podea. Îi tremurau mâinile şi îi venea să vomite.

Uşa de la baie s-a deschis:

— A plecat?

Annika a încuviinţat din cap, fără să spună nimic, iar Aida din Bijeljina a scos un suspin:

— Mi-ai salvat viaţa. Oare cum am să te pot…?

— Trebuie să plecăm amândouă de-aici, a întrerupt-o Annika. Şi cât mai repede cu putinţă!

S-a ridicat în picioare, a stins veioza de pe birou şi a început să-şi strângă lucrurile pe întuneric.

— Stai! a intervenit Aida. Mai bine avem răbdare să plece.

— Dar sigur o să ne aştepte la ieşire…, i-a explicat Annika. Of, la naiba!

S-a străduit să nu izbucnească în plâns, iar Aida s-a apropiat clătinându-se de pat şi s-a trântit pe saltea.

— Ba nu, a zis ea. Îşi închipuie c-a fost păcălit. A dat bani ca să obţină o informaţie, iar acum o să se ducă să verifice dacă nu cumva sursa lui l-a tras în piept.

Annika a inspirat adânc de trei ori. „Calmează-te, calmează-te…“

— Cum a aflat că eşti aici? a întrebat ea. Ai spus cuiva?

— A reuşit să dea de mine şi ieri. S-a gândit că n-am cum să ajung prea departe şi a pus câţiva oameni să mă caute. Te uiţi să vezi dacă a plecat?

Annika s-a şters la ochi, s-a apropiat cu grijă de draperii şi a aruncat o privire afară. Bărbatul solid era în parcarea hotelului, însoţit de alţi doi indivizi. S-au urcat tustrei în maşina parcată alături de a ei şi au plecat.

— Gata, a zis Annika, îndepărtându-se de draperii. Să mergem!

A aprins iarăşi veioza, şi-a pus haina pe ea, apoi a băgat pixul în geantă şi s-a aplecat să-şi ia carnetul de pe podea. Avea mâinile reci, iar spatele îi era foarte transpirat.

— Nu, a zis Aida din Bijeljina. Eu rămân aici. N-o să se mai întoarcă.

Annika s-a îndreptat de spate, simţind că i se încinge faţa.

— Cum de eşti atât de sigură? Individul ăla e foarte periculos! Te duc eu la aeroport sau la gară.

Femeia a închis ochii şi a zis:

— L-ai văzut. Ştii că o caută pe Aida Begovic. Cu siguranţă n-o să mă omoare aici, cel puţin nu în noaptea asta. N-o să facă nicio mişcare dacă ştie că ar putea fi prins. O să pună mâna pe mine mâine sau poimâine.

Annika s-a prăbuşit iarăşi pe scaun, ţinând carnetul în poală — cu acelaşi carnet mersese la o altă întâlnire, într-un alt hotel.

— Nu ştii niciun loc mai sigur unde ai putea să mergi? a întrebat ea, iar Aida a clătinat din cap.

— N-ai pe nimeni care să se îngrijească de tine?

— N-am curaj să mă duc la spital.

Annika a înghiţit în sec.

— S-ar putea să existe o soluţie, a zis ea după o clipă de ezitare. Cred că e cineva care te poate ajuta.

Femeia din Bosnia n-a spus nimic.

Annika şi-a răsfoit carnetul, dar n-a găsit ce căuta.

— E vorba de o fundaţie care îi ajută pe cei ca tine, a adăugat ea.

Apoi a început să scotocească prin geantă şi, în cele din urmă, a găsit cartea de vizită — era pe fundul genţii.

— Uite, îţi dau un număr. Sună chiar în noaptea asta.

A notat pe o bucată de hârtie numărul confidenţial al Fundaţiei Paradis şi i l-a lăsat pe noptieră.

— Şi cu ce se ocupă, mai exact? a întrebat Aida.

Annika a luat loc lângă femeia bolnavă, dându-şi părul pe spate şi încercând să pară stăpână pe sine.

— Nu ştiu foarte bine cum funcţionează fundaţia, dar e posibil ca oamenii ăştia să-ţi fie de ajutor. Treaba lor e să facă oamenii să dispară din sistem.

În ochii femeii se citea neîncrederea:

— Cum adică îi fac să dispară?

Annika a încercat să zâmbească.

— Sună în noaptea asta, întreabă de Rebecka şi spune-i că ai luat numărul de la mine, i-a explicat ea, apoi s-a ridicat.

— Stai! a zis Aida. Vreau să-ţi mulţumesc.

Cu mari eforturi, a reuşit să scoată de sub pat o geantă voluminoasă: era dreptunghiulară, avea toarte, o curea de umăr şi un lacăt destul de mare. Aida l-a descuiat

şi a scos un colier gros de aur cu două pandantive — semăna mai degrabă cu un lanţ în toată regula.

— Vreau să ţi-l dau ţie, a zis ea, întinzându-i colierul.

Leoarcă de transpiraţie, Annika s-a dat în spate, vrând să plece:

— Nu pot să accept un asemenea dar.

Aida a zâmbit pentru prima oară. Era un zâmbet trist.

— N-o să ne mai vedem niciodată, i-a spus ea Annikăi. O să mă simt prost dacă nu-mi accepţi darul.

Annika a luat cu grijă colierul masiv şi l-a băgat în geantă:

— Mulţumesc. Şi succes!

Apoi s-a întors cu spatele la femeia bolnavă, care a rămas întinsă pe pat, strângând geanta în mâini.

Parcarea era goală. Annika a traversat-o în grabă, iar tocurile ei aveau o cadenţă ezitantă. A aruncat o privire peste umăr, asigurându-se că n-o vede nimeni când urcă în maşina ziarului. A intrat pe autostradă, s-a uitat în retrovizoare, a cotit pe prima stradă la dreapta, a parcat în spatele unei benzinării, a aşteptat o vreme, s-a uitat de jur-împrejur, apoi a pornit cu viteză mică spre centrul Stockholmului, făcând multe ocoluri.

Nu o urmărea nimeni.

După ce a parcat în garajul redacţiei, a rămas în maşină câteva minute, cu capul sprijinit de volan, încercând să-şi domolească respiraţia.

De mult nu mai fusese atât de speriată.

Trecuseră mai bine de doi ani de atunci.

Bărbatul solid îmbrăcat în negru a deschis cu multă îndemânare una dintre uşile de pe coridor. Se afla în hotelul de la marginea oraşului unde se ţinea congresul

IT-iştilor de la compania Telia. Mirosul care domnea în cameră i-a dat de înţeles că nimerise unde trebuia. Duhnea a fecale şi a frică. Întunericul era străpuns de becul unui stâlp de iluminat, care împrăştia fâşii albe pe tavan. A închis uşa în urma lui — limba încuietorii a scos un clic discret. A făcut câţiva paşi prin cameră, apropiindu-se de pat. A aprins lumina.

Camera era goală.

Cearşafurile erau răvăşite, iar pe noptieră era un sul de hârtie igienică. În rest, totul era în ordine.

L-a cuprins un val de furie, făcându-l să se simtă slab. S-a aşezat pe pat, dând cu mâna peste un teanc de şerveţele murdare. Pe podea, chiar lângă piciorul lui, a văzut o cutiuţă. A luat-o în mână şi a citit instrucţiunile.

Era o cutie de antibiotice goală, pe care scria în sârbo-croată.

„A fost aici! Sigur a fost aici!"

S-a ridicat în picioare şi a rupt tăblia patului, dând de trei ori cu pumnul în ea.

„Pun eu mâna pe tine, târfă!"

A cotrobăit prin toată camera, centimetru cu centimetru. S-a uitat după birou şi sub saltea, a scotocit prin sertare, în coşurile de gunoi şi în dulapuri.

Nimic.

A scos un cuţit şi a început să sfâşie sistematic aşternutul, plapuma, pernele, salteaua, perna scaunului şi perdeaua de la duş, simţind că explodează din pricina tensiunii care sporea cu fiecare clipă.

S-a aşezat pe marginea căzii, sprijinindu-şi capul de lama rece a cuţitului.

Fusese acolo. Deci sursa lui era de încredere. Dar oare unde dispăruse? Toată lumea avea să râdă de el —

era tipul care nu reuşise să pună mâna pe o muiere. Ar fi trebuit să intre cu forţa în cameră, dar avusese ghinion. Oaspeţii ăia nenorociţi care ieşiseră pe hol. Şi târfa aia suedeză.

S-a ridicat în picioare.

Suedeza… Oare cine naiba era? N-o mai văzuse până atunci. Nu avea accent şi probabil că o cunoştea pe Aida. Dar de unde? Şi ce căuta în camera aia? Ce amestec avea în toată povestea?

Mobilul din buzunar a început să sune. Bărbatul şi-a desfăcut haina şi a înhăţat telefonul, atingându-şi arma în treacăt. Molim.

„În sfârşit, nişte veşti bune."

A ieşit din cameră, apoi a părăsit hotelul fără să-l vadă nimeni.

Annika Bengtzon a intrat fără să ciocăne şi s-a prăbuşit pe canapeaua veche a lui Schyman, fără să ia în seamă duhoarea pe care o împrăştia.

— Am făcut rost de un pont pe care aş vrea să-l discut cu dumneavoastră cât mai curând posibil, a zis ea. Aveţi timp acum?

Annika era atât de obosită, încât dădea impresia c-ar fi bolnavă.

— Se pare că nu prea am de ales, nu? a zis Anders Schyman pe un ton iritat.

Annika a tras aer în piept şi a expirat uşor:

— Îmi pare rău, dar sunt foarte agitată. Vin de la o întâlnire a naibii de neplăcută…

Şi-a dat jos haina, apoi a continuat:

— Ieri seară m-am întâlnit cu o femeie pe care o cheamă Rebecka. Conduce o fundaţie numită Paradis. E o

organizaţie care ajută persoanele ameninţate să înceapă o nouă viaţă. Se ocupă mai ales de femei şi de copii. Sună foarte interesant.

— Cum îi ajută, mai exact?

— Cică şterg datele clienţilor din toate registrele publice. Rebecka n-a vrut să-mi dea mai multe detalii înainte să primesc aprobarea de a scrie un articol pe tema asta.

Schyman s-a uitat la ea cu atenţie. Era surescitată.

— După cum ştii, nu putem garanta că vom scrie despre fundaţia asta înainte să ştim ce-i cu ea. Mai întâi, trebuie să facem investigaţii aprofundate şi abia apoi putem să publicăm ceva. Această Rebecka poate fi oricine: o escroacă, o criminală sau mai ştiu eu ce, n-ai de unde şti.

Annika s-a uitat ţintă la el o vreme, apoi a zis:

— Credeţi c-ar fi bine să fac nişte investigaţii? Adică, aş putea să…?

Dar s-a oprit şi a înghiţit în sec. Schyman şi-a dat seama ce-şi dorea.

— Mai întâlneşte-te o dată cu ea şi spune-i că suntem interesaţi. Dar nu vreau ca treaba asta să-ţi răpească din timpul şi energia de care ai nevoie în tura de noapte.

Annika s-a ridicat de pe canapea şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele de lângă biroul lui Schyman.

— Trebuie să vă descotorosiţi de canapeaua asta nenorocită. De ce nu puneţi pe cineva s-o arunce? i-a sugerat ea, apoi şi-a scos carnetul şi l-a pus pe birou.

Anders Schyman a ezitat preţ de câteva clipe, dar, în cele din urmă, a hotărât să-i vorbească pe şleau.

— Ştiu ce vrei. Vrei să te scot din tura de noapte şi să-ţi dau iarăşi un post de reporter, a zis el, apoi s-a sprijinit pe speteaza scaunului şi a terminat ce avea de spus: dar deocamdată nu e posibil.

— De ce nu? a ripostat ea. Lucrez în tura de noapte de un an şi trei sute şaizeci şi trei de zile. Iar după ce tribunalul a dat sentinţa în cazul meu, am fost angajată cu carte de muncă. Cred că am stat destul la munca de jos. Acum vreau să scriu. De-adevăratelea.

Schyman era copleşit de oboseală. „Vreau asta… O să fac cutare lucru… De ce nu mi se dă ocazia să…?“ Nişte copii răsfăţaţi, asta erau. Toţi cei peste două sute de angajaţi voiau ca lucrurile să se facă după placul lor, purtându-se de parcă articolele, sarcinile şi salariile lor erau singurele lucruri care contau pe lumea asta. Nu-i putea da un post de reporter acum, mai ales că reorganizarea ziarului bătea la uşă.

— Ascultă-mă, i-a zis el. Nu-i momentul potrivit. Crede-mă.

Annika s-a uitat cu atenţie la el preţ de câteva clipe, apoi a încuviinţat din cap.

— Înţeleg, a zis ea, apoi a plecat, înhăţându-şi din mers geanta şi haina.

Annika a închis uşa în urma ei, iar Anders Schyman a scos un oftat.

Parchetul de curând ceruit strălucea, iar ecranele computerelor pâlpâiau în camera slab luminată. Chipurile colorate în albastru pal se concentrau exclusiv asupra realităţii virtuale, în timp ce degetele zbârnâiau pe tastaturi: clic-clac, clic-clac. Cursoarele brăzdau ecranele şi se agăţau de cuvinte, corectându-le sau ştergându-le. Jansson vorbea la telefon, tastând şi fumând, fără să ţină cont că în redacţie nu se fuma. Annika şi-a trântit lucrurile lângă biroul turei de noapte, apoi s-a dus la baie să-şi ude mâinile cu apă caldă — îi intrase frigul în oase.

A închis ochii şi i-a apărut în minte imaginea bărbatului chipeş, îmbrăcat în negru, care ţinea o mână în buzunarul hainei. Criminalul. Nu-şi mai amintea nici ce spusese ea, nici ce spusese el, ci doar buimăceala şi frica paralizantă care o cuprinsese.

„De ce eu? s-a întrebat ea. De ce mi se întâmplă numai mie lucruri dintr-astea?“ S-a şters pe mâini, privindu-şi în oglindă chipul jalnic. „Bunica. Mâine mă duc la bunica şi o să pot să dorm, să mă relaxez, să trăiesc.“

S-a simţit un pic uşurată, pulsul i-a revenit în mâini şi în tot trupul, iar strânsoarea din jurul pieptului a mai slăbit.

„Fundaţia Paradis…, şi-a zis ea. Poate c-ar trebui totuşi să fac nişte investigaţii pe tema asta. Şi poate c-ar fi bine să nu-mi petrec tot weekendul la Lyckebo, ci să-mi fac timp să şi scriu ceva.“

Annika a zâmbit în sinea ei: pontul despre fundaţie se putea dovedi un moment decisiv în cariera ei. Voia să facă investigaţii amănunţite, să trateze cazul cu multă seriozitate. Schyman avea să…

Dar entuziasmul i-a pierit dintr-odată şi iarăşi a simţit strânsoarea din jurul pieptului.

Schyman! Dar dacă directorul editorial avea dreptate? Dacă Rebecka era o escroacă, o şarlatancă? A dus mâna la gura şi i s-a tăiat respiraţia. Dumnezeule mare, Aida din Bijeljina! Deja trimisese pe cineva la Fundaţia Paradis!

Fiorii reci au pus stăpânire iarăşi pe trupul ei.

Doamne, cum de făcuse o prostie atât de mare? Recomandase o organizaţie despre care nu ştia absolut nimic!

A intrat într-o cabină şi s-a aşezat pe closet, slăbită şi ameţită. „Cât de prost poate să fie un om?“ A tras aer în piept, încercând să-şi vină în fire. „Ce-am făcut?… Dar

oare Aida Begovic avea vreo altă opţiune? Şi dacă nu mă duceam eu acolo, acum ar fi fost moartă…“

Annika s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de o chiuvetă şi a băut apă direct de la robinet, privindu-şi în oglindă faţa aprinsă.

Pe de altă parte, cum de era atât de sigură de Aida Begovic? Că doar şi ea putea fi o mincinoasă sau o nebună. Poate că şi ei îi plăcea să pedaleze ca o apucată din Huddinge până în centrul Stockholmului, apoi să cadă lată în faţa gării, dar fără să aibă bani de bilet în buzunar. Şi poate că bărbatul chipeş în negru era fratele ei, care voia s-o ducă înapoi acasă.

Annika a închis ochii, sprijinindu-şi capul de peretele placat cu faianţă, şi a inspirat adânc de câteva ori.

Nu avea să afle nimeni ce făcuse. Aida nu se înşelase: nu aveau să se mai întâlnească niciodată. Dacă Fundaţia Paradis chiar făcea ce spusese Rebecka, Aida urma să dispară pentru totdeauna. Dacă nu, Aida avea să moară.

Exista un mijloc de a verifica dacă Aida îi spusese adevărul sau nu.

Annika s-a dus la biroul ei şi a format numărul lui Q.

— Ai nimerit într-un moment nepotrivit, i-a spus sursa ei din poliţie.

— Ai găsit camionul ăla? a întrebat ea repede.

A urmat o tăcere prelungă şi uluită.

— Ştiu că încerci să dai de urma unui camion, a adăugat ea.

— De unde naiba ştii chestia asta? a întrebat detectivul. Abia în dimineaţa asta am aflat c-a dispărut. Nici măcar n-am avut timp să-l dăm în urmărire.

Annika a respirat uşurată. Deci Aida n-o minţise.

— Am sursele mele, i-a răspuns ea.

— Mă bagi în sperieţi, a zis Q. Cumva ai puteri supranaturale?

Annika nu şi-a putut stăpâni un hohot de râs, ba chiar a râs un pic cam tare.

— Vorbesc serios, a întrerupt-o detectivul. Nu-i de glumit. Ai grijă cu cine discuţi despre chestia asta.

Annikăi i-a stat râsul în gât:

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea care ştie de dispariţia camionului e în pericol, inclusiv sursa ta.

Annika a închis ochii şi a înghiţit în sec.

— Ştiu.

— Ce ştii?

— Dar poliţia ce ştie?

Q a oftat discret:

— Mai avem mult de lucru.

— Or să aibă loc şi alte crime, a adăugat ea pe un ton calm.

— Facem tot posibilul ca să le împiedicăm, dar oamenii ăştia au un avantaj considerabil faţă de noi, a zis Q.

— Ce pot să scriu?

— Nu-i nicio problemă dacă pomeneşti de camion. Mai exact, de tir. Poţi să scrii aşa: poliţia ştie c-a dispărut şi că transporta ţigări, dar nu ştie cât valorează transportul.

— Cincizeci de milioane, a intervenit Annika.

Preţ de câteva clipe, la celălalt capătul al firului nu s-a auzit decât respiraţia detectivului.

— Ştii mai multe decât mine, a zis el în cele din urmă. Dar te cred pe cuvânt.

— Cine sunt cele două victime?

— Încă n-am aflat.

— Tipa cu care am vorbit zice că nu erau importanţi. Ce crezi c-a vrut să spună?

Tăcere.

— Vasăzică sursa ta e o femeie? a întrebat detectivul. Ştii c-o căutăm, nu-i aşa? Cred că ea trebuia să fie cea de-a treia victimă — am găsit sânge pe docul de lângă locul crimei.

Tăcere.

— Bengtzon, ai grijă ce faci!

Apoi a închis.

Annika a rămas cu receptorul în mână, ascultând preţ de câteva secunde bâzâitul liniei. O cuprinsese un vag sentiment de nelinişte.

— Despre ce-i vorba? a întrebat-o Jansson.

— Doar am verificat o pistă, a zis ea, pornind spre biroul departamentului de investigaţii.

Sjölander vorbea drăgăstos la telefon şi a ridicat privirea spre ea cu un aer iritat. Annika s-a aşezat pe marginea biroului, la fel cum făcea şi el.

— În legătură cu crimele din port… Se pare că n-or să fie singurele. A dispărut un tir cu ţigări de contrabandă, iar poliţia se aşteaptă la o nouă crimă.

Şeful de la Investigaţii a dat admirativ din cap:

— Bravo! Vrei să scrii un articol pe tema asta?

— Aş prefera să nu, a răspuns ea. Dar informaţiile sunt sigure. Am două surse, dintre care una e poliţia.

— Trimite-mi pe e-mail tot ce-ai aflat.

— Ce-ar fi să scriu un articol mai amplu despre traficul de ţigări?

Dar Sjölander deja dusese iarăşi receptorul la ureche, aşa că s-a mulţumit să ridice policarii în semn de aprobare.

Marţi, 30 octombrie

Annika era trează şi se uita ţintă la tavanul cenuşiu şi plin de crăpături. Lumina care se strecura prin perdeaua albă îi dădea de înţeles că era ora prânzului şi că vremea era mohorâtă. În mod ciudat, se simţea odihnită şi nu o durea nimic.

S-a răsucit pe o parte, iar privirea i-a căzut pe cartea de vizită pe care o lăsase pe noptieră. Numărul Rebeckăi. A luat hotărârea fără să stea pe gânduri: pur şi simplu s-a ridicat în capul oaselor şi, din curiozitate, a dat curs imboldului de a forma numărul.

A ascultat soneria. Suna obişnuit — nimic confidenţial sau neobişnuit. Aştepta cu înfrigurare.

— Fundaţia Paradis, i-a răspuns vocea unei femei în vârstă.

— Ăăă…, mă numesc Annika Bengtzon şi aş vrea să stau de vorbă cu Rebecka.

— Aşteptaţi un pic…

Au urmat nişte zgomote familiare: zgomotul apei trase la baie şi apropierea unor pantofi cu tocuri. Annika a ascultat cu atenţie ce se auzea în receptor, dar niciunul dintre sunetele venite de la Fundaţia Paradis nu părea ieşit din comun.

— Annika Bengtzon... Ce bine îmi pare să vă aud.

O voce ascuţită, uşor tărăgănată şi un pic distantă.

Pe Annika a cuprins-o freamătul familiar al emoţiei — de multă vreme nu-l mai simţise.

— Aş vrea să ne mai întâlnim o dată, a zis ea. Când aţi putea?

— Săptămâna asta e cam aglomerată, pentru că avem câţiva clienţi noi. Şi săptămâna viitoare o să fie destul de încărcată.

Annikăi i-a pierit elanul. „La dracu'!..."

— Atunci de ce ne-aţi sunat dacă nu aveţi timp să staţi de vorbă? a provocat-o ea.

Câteva clipe de tăcere, întrerupte de pârâituri.

— O să-mi facă mare plăcere să vă revăd atunci când o să am timp, i-a răspuns Rebecka cu vocea ei delicată, dar distantă.

— Cam când?

— Am o întâlnire în Stockholm la ora două după-amiază. Putem să ne vedem înainte. E singura fereastră pe care v-o pot oferi.

Annika s-a uitat la ceasul deşteptător.

— Chiar acum? Azi?

— Dacă puteţi...

Annika s-a întins iarăşi în pat, ţinând receptorul la ureche.

— Bineînţeles, a zis ea.

După ce a închis, Annika a rămas o vreme în pat. Se simţea liniştită. Preţ de câteva clipe, soarele a ieşit din nori, scăldându-i dormitorul în lumina lui strălucitoare. Apoi a dat pătura la o parte, şi-a luat pantalonii de jogging şi bluza de trening, a luat un săpun şi un şampon şi a coborât repede la baia comună din clădirea

aflată în partea cealaltă a curţii interioare. S-a spălat pe cap cu apa caldă şi liniştitoare, apoi s-a şters pe îndelete.

Când a traversat curtea, a văzut că soarele ieşise iarăşi dintre nori.

A urcat scările în grabă, şi-a făcut o cafea şi a mâncat un iaurt, apoi s-a spălat pe dinţi la chiuveta din bucătărie şi a şters apa pe care o dăduse pe jos.

Se simţea un curent rece din pricina geamurilor sparte din sufragerie. A adunat cioburile şi tencuiala de pe podea, apoi a luat o pungă de hârtie de la ICA — o porcărie de magazin — şi a astupat gaura din geam.

„În curând, o să aflu cum funcţionează Fundaţia Paradis. Şi apoi o să merg la Lyckebo s-o văd pe bunica."

Rebecka purta aceleaşi haine ca ultima oară — lână sau un fel de bumbac. Buzele uşor strânse şi părul blond prins la spate.

„Evita Perón ajutându-i pe săraci şi pe neajutoraţi, şi-a zis Annika. Să nu plângi pentru mine, Argentina..."

— Îmi pare rău, a zis Rebecka, dar sunt destul de grăbită, aşa că n-am mult timp la dispoziţie.

Apoi i-a făcut semn chelnerului şi a comandat două sticle de apă minerală, iar Annika s-a gândit că şefa Fundaţiei Paradis avea o predilecţie pentru barurile amenajate în holurile hotelurilor.

— Data trecută am ajuns la procesul de ştergere din registrele publice, a zis Annika, sprijinindu-se de spetează, cu părul încă ud şi mirosind a Wella. Faceţi oamenii să dispară. Cum procedaţi, mai exact?

Rebecka a oftat şi a luat un şerveţel:

— Îmi pare rău că nu putem sta mai mult, a zis ea, ştergându-şi mâinile, dar acum suntem foarte ocupaţi. Tocmai am primit un caz foarte complicat.

Annika şi-a deschis carnetul şi a probat pixul. „Oare e vorba de Aida din Bijeljina?", s-a întrebat ea.

Chelnerul le-a adus cele două sticle cu apa minerală. Annika a observat că avea şorţul curat. La fel ca la prima întâlnire, Rebecka a aşteptat să plece şi abia apoi a continuat.

— Ţineţi minte că ne ocupăm de oameni extrem de speriaţi. Unii dintre ei sunt aproape paralizaţi de frică. Nu pot merge la cumpărături sau la poştă, nu-şi pot duce viaţa ca nişte oameni obişnuiţi.

A făcut o pauză şi a clătinat din cap, gândindu-se la soarta bieţilor ei clienţi.

— E îngrozitor, a continuat ea. Trebuie să-i ajutăm în toate privinţele. De la detalii practice — o nouă casă, o nouă slujbă, grădiniţă şi şcoală pentru copii — până la probleme de ordin psihic: mulţi dintre ei ajung la noi într-o stare foarte proastă.

Annika a încuviinţat din cap, făcând o însemnare în carnet — era un lucru pe care îl înţelegea —, şi s-a gândit iarăşi la Aida.

— Şi ce faceţi, mai exact? a întrebat ea.

Rebecka a şters o pată de pe paharul ei şi a luat o gură de apă.

— Clienţii noştri păstrează tot timpul legătura cu un angajat al fundaţiei. Se află într-o situaţie dificilă şi e foarte important să aibă pe cineva alături.

„Treci odată la subiect…", şi-a zis Annika.

— Dar unde sunt cazaţi aceşti oameni? Aveţi o casă mare pentru ei?

— Fundaţia Paradis are acces la mai multe proprietăţi din întreaga Suedie. Unele sunt ale noastre, altele sunt închiriate printr-un intermediar, astfel încât să nu ni se poată da de urmă. Clienţii noştri stau în aceste case doar temporar. În această etapă, dacă e nevoie de îngrijiri medicale, doctorul intervine fără să cunoască identitatea pacienţilor. Aceste intervenţii nu sunt trecute în niciun registru. În locul obişnuitului card de sănătate, clienţii primesc un card cu un număr de ordine, iar fundaţia comunică spitalului sau clinicii în cauză ce consiliu municipal va suporta cheltuielile. De obicei, clienţii nu solicită ajutor medical în localitatea al cărei consiliu urmează să achite nota.

Annika îşi lua notiţe — totul părea bine pus la punct.

— Cât timp puteţi oferi găzduire unui… client?

— Cât e nevoie, i-a răspuns Rebecka cu hotărâre în vocea ei firavă. Nu există limită de timp.

— Dar cam cât durează într-un caz obişnuit?

Rebecka a dus o mână la colţul gurii, apoi a zis:

— Dacă lucrurile merg conform planului, terminăm în vreo trei luni.

— Iar după ce le găsiţi un loc unde să stea şi le asiguraţi îngrijiri medicale, mai faceţi ceva?

Rebecka a zâmbit:

— Bineînţeles. Sunt multe lucruri care trebuie puse la punct atunci când o persoană începe o nouă viaţă. Trebuie să avem grijă de plata salariilor şi a alocaţiilor pentru copii, de exemplu. Tranzacţiile bancare ale fundaţiei se bazează pe aceleaşi principii ca şi cazarea clienţilor: ne folosim de serviciile câtorva parteneri selectaţi cu multă grijă. Astfel, clienţii nu trebuie să aibă un cont în localitatea în care s-au mutat. Când vine ziua de salariu sau

când trebuie plătite facturile, băncile iau legătura cu Fundaţia Paradis, iar noi realizăm tranzacţiile folosind doar un număr de ordine. Aplicăm aceeaşi procedură atunci când clienţii noştri trebuie să ia legătura cu grădiniţele, şcolile, clinicile de pediatrie, casele de asigurări de sănătate, administraţiile financiare şi toate celelalte instituţii. De asemenea, mulţi dintre ei solicită sprijin legal, iar noi ne ocupăm şi de asta.

Annika îşi lua notiţe.

— Aşadar, îi ajutaţi să-şi găsească alte slujbe, alte locuinţe, alte grădiniţe şi şcoli, alţi doctori şi avocaţi. Şi toate astea se realizează în cadrul fundaţiei.

Rebecka a încuviinţat din cap:

— Persoana aflată în pericol dispare în spatele unui zid. Cei care caută o persoană ale cărei date au fost şterse din registre vor da de noi. Şi aşa se termină totul.

— Din ce trăiesc aceşti oameni pe parcursul procesului de ştergere a datelor? Că doar nu pot munci, nu?

— Nu, bineînţeles că nu pot, i-a răspuns Rebecka. Unii dintre ei sunt bolnavi şi primesc ajutor de la stat, alţii primesc şomaj, iar mulţi au copii, aşa că pot primi alocaţii pentru copii sau pensie alimentară. De asemenea, pot beneficia de sprijin juridic în cazul în care sunt nevoiţi să se adreseze unui tribunal — pentru custodia copilului, de exemplu.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a zis:

— Dar ce faceţi dacă urmăritorul nu se dă bătut? Îi puteţi ajuta pe clienţii fundaţiei să obţină şi alte coduri numerice personale?

— Până acum, am reuşit să ştergem din registrele publice şaizeci de persoane şi niciuna dintre ele nu a trebuit să-şi schimbe identitatea. N-a fost nevoie.

Annika a terminat de scris şi a lăsat pixul din mână. Părea incredibil. A ridicat capul şi a aruncat o privire prin bar. Mese rotunde, cu îmbinări de alamă. Podeaua era acoperită cu mochetă groasă, iar lumina difuză crea o atmosferă intimă.

Care erau punctele slabe ale acelei poveşti?

Annika a clătinat din cap.

— De unde ştiţi că toţi cei care vin la fundaţie spun adevărul? Ar putea fi criminali care încearcă să se ascundă de justiţie.

Chelnerul a trecut pe lângă ele, iar Rebecka i-a făcut semn să tacă.

— Îmi aduceţi, vă rog, un alt pahar? Acesta e murdar. Mulţumesc!… E de înţeles că-mi puneţi o asemenea întrebare, dar Fundaţia Paradis nu acceptă orice om de pe stradă. Nu-i acceptăm decât pe cei recomandaţi de autorităţi. Clienţii ne sunt trimişi de poliţie, de procuratură, Biroul pentru Imigraţie, ambasade, organizaţii care lucrează cu şcolile şi cu imigranţii.

Annika s-a scărpinat în cap. „Am înţeles", şi-a zis ea.

— Dar dacă activitatea dumneavoastră este atât de secretă, cum de reuşiţi să faceţi rost de clienţi?

Chelnerul a venit cu un alt pahar, în care zornăiau câteva cuburi de gheaţă.

— Până în prezent, clienţii au ajuns la fundaţie prin oamenii noştri de legătură şi prin recomandări de la diverse instituţii. E vorba de oameni care provin din toate colţurile ţării. După cum v-am spus, am sunat la ziarul dumneavoastră pentru că acum suntem pregătiţi să ne extindem activitatea.

Annika a aşteptat câteva clipe, lăsând cuvintele Rebeckăi să plutească în aer.

— Cam cât costă serviciile pe care le oferiţi?

Rebecka a zâmbit:

— Nimic. Serviciile sociale ne plătesc salariile şi ne dau banii necesari pentru a ne acoperi urmele. Nu avem niciun profit, doar ne sunt rambursate cheltuielile. Deşi suntem o fundaţie non-profit, trebuie să fim plătiţi pentru munca noastră.

„Ah, da, mi-a zis chestia asta şi data trecută."

— Dar despre ce sume e vorba?

Bibeloul de porţelan s-a aplecat şi a scos ceva din geantă.

— Astea sunt câteva pliante despre organizaţia noastră. Sunt destul de generale şi nu tocmai elegante, dar autorităţile cu care colaborăm ştiu bine cu ce ne ocupăm şi ce rezultate avem.

Annika a luat un pliant. În partea de sus, era tipărit numărul unei cutii poştale din Järfälla, după care erau înşirate serviciile pe care Rebecka tocmai i le prezentase. În partea de jos, era scris: Pentru estimarea costurilor, vă rugăm să ne contactaţi la adresa şi numărul de mai sus.

— Deci cam cât costă serviciile pe care le oferiţi? a întrebat iarăşi Annika.

Rebecka a căutat ceva în geantă.

— 3 500 de coroane pe zi de persoană. E o sumă destul de mică pentru ce oferim. Uitaţi-vă şi la ăsta, a zis ea, dându-i un alt pliant.

Conţinea cam aceleaşi informaţii, dar mai detaliate.

— Ei bine, ce părere aveţi? a întrebat Rebecka. Merită să scrieţi despre fundaţia noastră?

Annika a băgat pliantele în geantă:

— Deocamdată nu vă pot da un răspuns. Mai întâi, trebuie să stau de vorbă cu superiorii mei, ca să stabilim

dacă vom publica ceva sau nu. Apoi, trebuie să iau legătura cu una dintre autorităţile cu care lucraţi şi să verific informaţiile pe care mi le-aţi dat. Mi-aţi putea da numele unei persoane de contact?

Rebecka a stat pe gânduri câteva clipe, mototolind şerveţelul pe care îl ţinea în mână.

— Da, cred că aş putea să vă dau nişte nume, a zis ea. Dar trebuie să înţelegeţi că e vorba despre nişte cazuri extrem de delicate şi că totul este confidenţial. Nimeni n-o să vă vorbească despre noi, dacă n-am să le spun că nu-i nicio problemă. Aşa că o să iau legătura cu dumneavoastră în altă zi şi o să vă dau o listă.

— Sigur că da, a zis Annika. După aceea, aş vrea să stau de vorbă cu un client care a trecut prin tot acest proces.

Pe chipul Rebeckăi a apărut iarăşi zâmbetul acela rece.

— Asta s-ar putea să fie un pic mai dificil. N-o să puteţi da de niciunul.

— Nu l-aţi putea ruga pe unul dintre ei să mă sune? a insistat Annika.

Femeia delicată din faţa ei a încuviinţat din cap:

— Desigur, am putea face asta, dar clienţii nu ştiu nimic despre felul în care funcţionează fundaţia noastră. Nu le spunem nimic, ca să nu se poată da de gol.

— N-am de gând să-i întreb despre metodele dumneavoastră, ci vreau să stau de vorbă cu o femeie care să-mi spună: „Fundaţia Paradis mi-a salvat viaţa“.

Pentru prima oară, Rebecka a zâmbit în aşa fel încât să i se vadă dinţii mici, ca nişte perle:

— Asta se poate. Sunt multe astfel de femei. Altceva?

Annika a ezitat o clipă:

— Da, încă ceva. De ce faceţi toate astea?

Rebecka şi-a pus repede mâinile în sân şi a pus picior peste picior — o mostră tipică de limbaj defensiv.

— Asta nu vă pot spune.

— De ce nu? a întrebat Annika pe un ton calm. Fundaţia dumneavoastră e cât se poate de… neobişnuită, ca să zic aşa. Şi sunt sigură că a fost ceva care v-a îndreptat în această direcţie.

Au tăcut amândouă câteva clipe bune, timp în care Rebecka şi-a legănat ritmic piciorul suspendat.

— Nu vreau să scrieţi despre asta, a zis ea în cele din urmă. E o chestiune privată şi vreau să rămână doar între mine şi dumneavoastră.

Annika a încuviinţat din cap, iar Rebecka s-a aplecat spre ea, cu ochii larg deschişi.

— După cum v-am spus, şi eu am fost ameninţată. A fost o experienţă înfiorătoare. Înfiorătoare! Ajunsesem să nu mai pot funcţiona normal — nu mai puteam nici să mănânc sau să dorm.

Rebecka a aruncat o privire peste umăr la celorlalţi oameni din bar, apoi s-a apropiat şi mai mult de Annika:

— Dar am hotărât să supravieţuiesc. Şi aşa am început să pun la punct această metodă de protecţie. În timp ce lucram la ea, am întâlnit mulţi oameni aflaţi într-o situaţie asemănătoare. Am hotărât să fac ceva, să preiau o parte din responsabilităţile pe care autorităţile nu şi le puteau asuma.

— Cine v-a ameninţat? a întrebat Annika.

Rebecka a înghiţit în sec, iar buza de jos i-a tremurat uşor:

— Mafia iugoslavă. Aţi auzit de ea?

Annika a clipit cu un aer surprins:

— Ce legătură aveţi cu ei?

— Niciuna! i-a răspuns Rebecka. Toată povestea a fost o neînţelegere. Ceva îngrozitor. Pur şi simplu îngrozitor!

Apoi s-a ridicat brusc în picioare.

— Scuzaţi-mă, a zis ea, apoi a dat fuga la baie, lăsând pe masă o grămăjoară de şerveţele răsucite şi mototolite.

Annika a urmărit-o cu privirea. Oare ce i se întâmplase? Cumva avusese de-a face cu nişte traficanţi de ţigări, la fel ca Aida?

A scos un oftat, a luat o gură de apă călduţă şi s-a uitat peste însemnările din carnet. În ciuda numeroaselor informaţii pe care le primise, încă existau goluri în povestea aceea, chiar dacă deocamdată nu-şi dădea seama care erau. Şi ce legătură avea mafia iugoslavă cu toate astea?

Bibeloul de porţelan nu se grăbea să se întoarcă. Cuprinsă de nerăbdare, Annika s-a uitat la ceas şi a văzut că se apropia ora când trebuia să ia trenul spre Flen. Liniştită şi cu ochii limpezi, Rebecka s-a întors după ce Annika achitase nota şi îşi luase haina pe ea.

— Îmi pare rău, a zis şefa fundaţiei. Sunt amintiri foarte dureroase…

Annika a studiat-o preţ de câteva clipe — în fond, putea foarte bine să-i pună întrebarea care o frământa şi gata.

— Aveţi vreo legătură cu ţigările care au dispărut? a zis ea pe un ton încordat.

Rebecka a zâmbit şi a clipit cu un aer inexpresiv:

— V-aţi pierdut ţigările? Eu nu fumez.

Annika a scos un oftat:

— N-am să pot scrie nimic înainte să primesc lista autorităţilor cu care colaboraţi. E foarte important s-o primesc cât mai repede posibil.

— Bineînţeles, i-a răspuns Rebecka. Am să iau legătura cu dumneavoastră în cel mai scurt timp. Iar acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş vrea să ies prima, ca să nu ne vadă nimeni împreună. Puteţi rămâne aici câteva minute?

„Ca în *Misiune imposibilă*, şi-a zis Annika. Subiectul a părăsit clădirea."

— Da, nicio problemă.

Când trenul a ajuns la Årstabron[10], ţăcănitul ritmat al roţilor o cufundase deja pe Annika într-o stare de concentrare calmă. Pe partea stângă, se perindau casele impozante, cu vedere spre apă, din cartierul Tanto, dar, în scurtă vreme, locul lor a fost luat de pădure — la urma urmelor, Stockholmul nu era chiar atât de mare. Perdeaua de pini de un verde închis, iernatic, îi bloca privirea, legănându-se în ritmul trenului: tă-dăm, tă-dăm.

„Să ştergi toate urmele cuiva din registrele publice…", s-a gândit ea. Oare era posibil? Toate documentele şi operaţiunile să-ţi fie administrate de o organizaţie care acţionează în numele tău, care păstrează legătura cu autorităţile şi semnează contracte pentru tine. „Dar chestia asta o fi legală?"

Şi-a scos pixul şi carnetul şi a început să facă însemnări.

„Dacă autorităţile locale chiar cumpără serviciile Fundaţiei Paradis, probabil că totul se face în secret", şi-a zis ea.

Apoi, era problema banilor — cât costa acest proces de scoatere din registrele publice?

[10] Årstabron: pod de cale ferată care leagă cartierul Årsta de centrul Stockholmului

Şi-a răsfoit notiţele din timpul conversaţiei cu Rebecka: trei mii cinci sute de coroane pe zi de persoană. Poate că era o sumă rezonabilă, nu avea de unde să ştie.

Annika a încercat să facă o estimare a costurilor. Erau cinci oameni care munceau cu normă întreagă: dacă fiecare câştiga cincisprezece mii de coroane pe lună, plus asigurările sociale, atunci salariile lor cumulate se ridicau la aproximativ o sută de mii de coroane pe lună. Apoi, erau cheltuielile de cazare: dacă aveau zece case şi pentru fiecare plăteau o chirie de zece mii de coroane, asta însemna încă o sută de mii. Altceva? Îngrijirile medicale erau suportate de consiliile municipale, care plăteau şi ajutoarele de şomaj. Casele de asigurări de sănătate plăteau ajutoarele de boală, iar Serviciul de consiliere juridică[11] plătea avocaţii, dacă era cazul.

Deci cheltuielile fundaţiei se ridicau cam la o sută de mii de coroane pe lună.

Dar cât de mari erau încasările? Trei mii cinci sute de coroane pe zi de persoană — asta însemna o sută cinci mii de coroane pe lună.

„Deci, dacă ajută o femeie şi un copil în fiecare lună, fac un profit de zece mii de coroane“, şi-a dat ea seama.

Se uita la carnet cu un aer derutat.

Oare chiar aşa era?

Şi-a verificat calculele, apoi a continuat.

Şaizeci de cazuri cu trei mii cinci sute de coroane pe zi, timp de câte trei luni — deci încasările se ridicau la aproape nouăsprezece milioane.

[11] Serviciu de stat care oferă consiliere şi asistenţă juridică persoanelor defavorizate.

În ultimii trei ani, cheltuielile lor fuseseră de aproximativ şapte milioane, deci profitul fundaţie era de aproape douăsprezece milioane.

„Ceva nu-i în regulă, s-a gândit Annika. Calculele mele se bazează pe ipoteze şi estimări. Poate că au şi alte cheltuieli, despre care habar n-am. Poate că fundaţia are contracte de colaborare şi cu doctori, psihologi şi avocaţi, plus o mulţime de persoane de contact pregătite să intervină douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, tot timpul anului. Probabil că serviciile astea costă destul de mult."

Şi-a băgat pixul şi carnetul în geantă, s-a sprijinit de spetează şi s-a lăsat în seama legănatului adormitor al trenului: tă-dăm, tă-dăm…

„Zgomotele sunt mereu aceleaşi", s-a gândit Anders Schyman. Scârţâitul scaunelor, un talk-show radiofonic ascultat în surdină, televizorul dat pe CNN, cu volumul la minimum, foşnetul hârtiilor, voci bărbăteşti amestecate, fraze scurte şi categorice. Şi râsete — hohote de râs puternice şi scurte.

Mirosurile: nelipsita aromă a cafelei, un uşor iz de picioare transpirate şi diferite mărci de aftershave. Mirosul de tutun al câtorva jurnalişti. Testosteron.

Echipa de conducere se întrunea în fiecare marţi şi vineri după-amiază, pentru a pune la punct proiectele mai ample şi strategiile pe termen lung. Echipa era formată numai din bărbaţi trecuţi de patruzeci de ani, care conduceau cu toţii maşini de firmă şi purtau cu toţii sacouri de flanel bleumarin. Ştia că erau porecliţi „gaşca în flanel".

Întotdeauna se întâlneau în biroul elegant al lui Torstensson — redactorul-şef —, care era amplasat într-un

colţ al redacţiei şi avea vedere spre Ambasada Rusiei. Pe masă îi aşteptau întotdeauna pricomigdale şi brioşe. De obicei, ultimul care venea era Jansson şi, de fiecare dată, vărsa un pic de cafea pe mochetă, dar niciodată nu-şi cerea scuze şi niciodată nu ştergea în urma lui.

Schyman a scos un oftat.

— Ei bine, poate că ar trebui să…, a zis redactorul-şef, neştiind la cine să se uite, dar nu l-a luat nimeni în seamă.

În cele din urmă, a apărut şi Jansson — avea un aer adormit, părul ciufulit şi o ţigară în colţul gurii.

— Aici nu se fumează, i-a zis redactorul-şef.

Jansson a vărsat cafea pe mochetă, a tras un fum adânc din ţigară şi a luat loc la capătul îndepărtat al mesei. Sjölander, şeful de la Investigaţii, stătea pe scaunul alăturat şi vorbea la telefon. Ingvar Johansson răsfoia un teanc de telegrame, iar Pelle, redactorul foto, râdea de ce-i spusese şeful departamentului de divertisment.

— Vă rog să luaţi loc, ca să terminăm cât mai repede, a zis Schyman.

Zgomotul s-a stins. Cineva a oprit radioul, Sjölander şi-a încheiat conversaţia telefonică, iar Jansson a luat o pricomigdală.

Schyman a rămas în picioare.

— Privind retrospectiv, nu încape îndoială că decizia de a scrie pe larg despre furtună a fost una inspirată, a zis el, în timp ce colegii lui luau loc.

Cu o mână ţinea ediţia de sâmbătă a tabloidului lor, iar cu cealaltă răsfoia unul dintre ziarele rivale.

— Am fost pe primul loc de la început până la sfârşit. Şi pe merit. Am avut o viziune limpede şi ne-am coordonat resursele într-un mod nou. Toate departamentele

ziarului au lucrat împreună, ceea ce ne-a oferit un avantaj pe care rivalii nu l-au putut egala.

Schyman a pus pe birou ediţia din Kvällspressen. Nimeni n-a spus nimic. Acea colaborare era o chestiune mai neobişnuită decât părea la prima vedere. Toţi oamenii din acel birou erau şefi pe propria lor bucăţică. Şi niciunul dintre ei nu voia să cedeze altcuiva o parte din puterea şi influenţa pe care le deţinea. Tocmai de aceea, în situaţii extreme, şefii departamentelor ţineau la sertar anumite ştiri, ca să poată da lovitura cu echipa lor, în ediţiile pe care le coordonau. Dacă lucrau împreună, puterea s-ar fi transferat mai sus, la nivelul redactorilor-şefi adjuncţi, pe care Torstensson avea de gând să-l înfiinţeze.

Schyman a luat loc şi a continuat să răsfoiască ziarele:

— Se pare că şi materialele noastre despre băiatul cu handicap au dat rezultate. Din câte am aflat, consiliul municipal urmează să-şi reevalueze decizia şi să-i ofere băiatului îngrijirile care i se cuvin.

Tăcerea era apăsătoare. Nu se auzeau decât sonorul slab al CNN-ului şi fâşâitul sistemului de ventilaţie. Anders Schyman ştia că celor de la masă nu le plăcea să vorbească despre ediţiile mai vechi ale ziarului, despre ştirile din ziua precedentă. Cu toţii îşi ghidau activitatea după deviza: „Astăzi e un nou început. Dacă vrei să ajungi în faţă, trebuie să mergi înainte“. Dar directorul editorial nu era de aceeaşi părere. El considera că era nevoie să înveţe din greşelile trecutului ca să nu le repete în viitor — un principiu simplu, care părea să nu fie respectat niciodată.

— Cum merg pregătirile pentru congresul social-democraţilor? a întrebat el, întorcându-se spre şeful departamentului de politică internă.

— Abia aşteptăm să înceapă, a zis unul dintre redactorii cu sacou de flanel, aplecându-se în faţă cu nişte hârtii în mână. Carl Wennergren a pus mâna pe un excelent pont despre una dintre politicienele noastre. Se pare că s-a dus la supermarket cu un card de serviciu şi a cumpărat scutece şi ciocolată.

Bărbaţii din birou au început să râdă — un lucru era sigur: femeile nu se pricepeau să administreze banii. Scutece. Şi ciocolată!

Schyman s-a uitat cu o mină inexpresivă la redactorul care tocmai vorbise:

— Zău? Păi şi care-i ştirea?

Râsul s-a potolit. Domnul Sacou-de-flanel a zâmbit cu un aer nedumerit:

— A folosit cardul în interes personal. Şi-a făcut cumpărăturile pe banii contribuabililor.

Restul grupului a dat aprobator din cap — asta chiar era o ştire bombă.

— În regulă, a zis Schyman. O să ne ocupăm şi de asta. De la cine a venit pontul?

Biroul s-a umplut de murmure — nu se întrebau astfel de lucruri. Schyman a scos un oftat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a zis el. E cât se poate de evident că avem de-a face cu o înscenare. Încercaţi să aflaţi cine a pus-o la cale. Asta ar putea fi vestea cea mare — luptele interne din tabăra social-democraţilor. Ce anume sunt dispuşi să facă pentru a-şi aduce prejudicii unii altora înainte de începerea congresului. Altceva? Ce-aţi aflat despre membrii Riksdag-ului[12]?

[12] Riksdag: parlamentul suedez.

Schyman şi colegii săi au trecut în revistă toate subiectele aflate în lucru: politică, divertisment, ştiri interne şi ştiri externe. Directorul editorial îşi lua notiţe şi făcea comentarii, erau puse la punct diferite politici editoriale şi se stabileau noi linii de acţiune.

— Ce s-aude pe la „finanţişti"?

Şeful departamentului economic a propus cu mult entuziasm o serie nouă de articole, ce urmau să se ocupe de fondurile monetare: care erau în ascensiune, care trebuiau evitate, care aveau principii etice sănătoase şi care erau sigure pe termen lung. Titluri precum „Fii un învingător!" creşteau întotdeauna vânzările. Toată lumea a încuviinţat — nimeni nu avea obiecţii în legătură ce această propunere. Fiecare membru al „găştii în flanel" avea un număr considerabil de propuneri.

— Cum stăm cu investigaţiile?

Sjölander şi-a dres glasul şi şi-a îndreptat spatele — aproape că aţipise pe scaun.

— Da, păi avem crima dublă din portul liber, iar poliţia zice că e doar începutul. Dacă răsfoiţi ziarele de azi, veţi vedea că numai noi am scris despre dispariţia transportului de ţigări. E vorba de vreo cincizeci de milioane. Or să se omoare pe capete pentru încărcătura asta.

Toată lumea a dat admirativ din cap — era un subiect bun.

— Trebuie să scriem şi despre privatizarea sectorului public, a intervenit redactorul-şef pe un ton un pic mai ridicat decât al celorlalţi. Avem vreun reporter care se ocupă de asta?

Dar Schyman nu l-a luat în seamă:

— Annika Bengtzon face nişte investigaţii în legătură cu un pont pe care l-a primit de curând. E vorba de o fundaţie

secretă ce se ocupă de lucruri pe care serviciile sociale nu mai sunt în stare să le facă: mai exact, ascund femei şi copii ale căror vieţi sunt ameninţate.

Gaşca în flanel a început să se agite. „«O fundaţie»? Despre ce dracu' e vorba, mai exact? Că sună al naibii de vag."

— Annika Bengtzon e foarte pricepută la investigaţii, a zis Sjölander, dar mi se pare că se concentrează mult prea mult pe problemele femeilor.

Colegii săi au încuviinţat din cap. Mda, vorbărie goală. Un subiect neserios, care nu avea nimic interesant — o chestie dubioasă şi lacrimogenă.

— În plus, nu trebuie să uităm ce trecut are Annika Bengtzon…, a adăugat Sjölander, zâmbind superior.

Şi pe chipurile celorlalţi au apărut zâmbete superioare. „Da, exact!"

Schyman s-a uitat la ei în tăcere.

— Subiectul ar fi mai bun dacă fundaţia ar fi ascuns bărbaţi ale căror vieţi sunt ameninţate? a întrebat el.

Scaunele au scârţâit din nou, iar privirile celor din birou au coborât spre ceasurile de mână. „Doamne, acum şi-a găsit? Mai bine terminăm treaba odată… Ah, asta a fost tot?"

Întâlnirea s-a terminat, cineva a pornit iarăşi radioul, iar camera a început să freamăte.

Anders Schyman s-a întors în biroul său, cu obişnuitul sentiment de frustrare pe care i-l lăsau aceste întâlniri de planificare. Felul în care echipa de conducere categorisea realitatea, acceptarea neproblematică a stării de fapt, limitarea intelectuală şi lipsa autocriticii.

Când a luat loc şi a deschis fereastra cu ştirile de la agenţia TT, în minte îi răsuna o singură întrebare: „Cum naiba o s-o scoatem la capăt?".

Annika s-a dat jos la staţia de autobuz din faţa supermarketului. Trotuarul era lucios şi alunecos. A luat-o din loc cu umerii lăsaţi, ignorând privirile celor din jur. Vedea cu coada ochiului oameni în costume de schi în culori ţipătoare, dar nu ridica privirea spre ei — dacă voiau să se holbeze la ea, n-aveau decât. A observat că pe stradă fusese împrăştiat nisip. A coborât pe carosabil şi a pornit spre fabrică. Cartierul industrial al oraşului se profila pe fundalul masiv şi cenuşiu al cerului de iarnă. Ca de obicei, a evitat să se uite la furnalul dezafectat, întorcând capul spre stânga, unde se înşirau vechile case muncitoreşti, ale căror grinzi groase de lemn erau vopsite în elegante nuanţe de cărămiziu. Când a ajuns în dreptul fostului ei apartament, care se afla undeva pe dreapta, a aruncat o privire într-acolo — după ce se mutase, nu-l mai închiriase nimeni.

Dar situaţia se schimbase faţă de ultima oară când trecuse pe acolo.

Foarte surprinsă, Annika s-a oprit în mijlocul drumului.

Perdele şi flori la ferestre, iar pe pervazul interior, o mică lampă cu gaz.

Cineva gătea în fosta ei bucătărie şi dormea în fostul ei dormitor. Cineva care făcuse amenajări, udase plantele şi se ataşase de acel spaţiu. Ferestrele goale reveniseră la viaţă.

A fost uimită de intensitatea sentimentului de uşurare care a cuprins-o — era ceva aproape fizic. Îi fusese luată o greutate de pe piept. Obişnuitul sentiment că ar vrea să nu mai existe s-a domolit. Pentru prima oară de la teribilul eveniment, a simţit o undă de tandreţe faţă de vechea comunitate industrială în care crescuse.

„Am şi amintiri plăcute din locul ăsta, şi-a zis ea. Am trăit şi momente frumoase aici.“ Ea şi Sven se şi iubiseră.

A lăsat cartierul în urmă şi, odată ajunsă pe Granhedsvägen, a iuţit pasul, şi-a ridicat geanta pe umăr şi s-a uitat spre cer. Vântul foşnea printre vârfurile pinilor şi deja începuse să se întunece.

„Oare există copaci şi pe alte planete?“, s-a întrebat ea.

Din când în când, pe asfaltul aspru şi îngheţat trecea câte o maşină care străpungea aerul umed cu razele difuze ale farurilor, dar niciuna nu-i era cunoscută.

Se auzeau din ce în ce mai puţine zgomote. Scrâşnetul tălpilor pe şosea, respiraţia ei regulată, huruitul înăbuşit al unui avion care se pregătea să aterizeze pe aeroportul Arlanda. Se uita de jur împrejur şi îşi simţea trupul mai uşor — avea impresia că dansează.

Pădurea suferise destul de mult de pe urma furtunii. În luminişul de după Tallsjön, fuseseră distruşi aproape toţi puieţii de pin. Stâlpii de curent şi de telegraf erau culcaţi la pământ, iar copacii fuseseră rupţi în multe locuri şi în multe feluri: unii erau despicaţi, alţii smulşi din rădăcini, unii erau frânţi la vreo doi metri de pământ, alţii aveau vârful rupt. Drumul era acoperit cu crengi rupte şi purtate de vânt, iar la un moment dat, a trebuit să sară peste trunchiul unui mesteacăn.

„Ce vulnerabili suntem…, s-a gândit Annika. Şi ce puţine lucruri putem controla.“

Drumul spre Lyckebo nu fusese curăţat cu plugul. O maşină trecuse pe acolo cam cu o zi înainte, iar urmele de cauciucuri se lăţiseră când temperatura urcase peste zero grade, după care îngheţaseră la loc în timpul nopţii, transformându-se în nişte canale de gheaţă. Annika înainta cu greu, iar geanta i se izbea întruna de coapsă.

Bariera care marca hotarul domeniului Harpsund era ridicată. Annika era înconjurată de pini din toate părţile. Aici, întunericul era mai adânc, pentru că furtuna nu făcuse atât de multe ravagii — guvernul îşi permitea să aibă grijă cum se cuvine de pădurile sale.

A trecut pe lângă pârâiaş şi a văzut că, deasupra izvorului, se formase o mică sculptură de gheaţă. De sub crusta translucidă se auzea bolborositul discret al apei. Pe pământul din jurul său se amestecau urmele mai multor animale: elani, cerbi, iepuri, mistreţi. Din pricina îngheţului şi a dezgheţului, cele vechi de câteva zile deveniseră foarte mari.

Apoi, a apărut luminişul cu cele trei construcţii din cărămidă roşie: casa, adăpostul pentru lemne şi şopronul. Totul era cufundat în linişte. În stânga, se vedeau căsuţa din copac şi pajiştea înclinată care ducea spre debarcader. Annika a rămas pe loc, şi-a scos căciula şi mănuşile, apoi a închis ochii şi a inspirat adânc, lăsând briza lacului să-i fluture părul. Imaginea luminişului i-a rămas pe retină preţ de câteva clipe, ca un negativ alb-negru — nemişcată, fără sunet, fără culoare. Dar, încetul cu încetul, a pus stăpânire pe ea un sentiment de nelinişte: ce era în neregulă cu imaginea aceea?

A deschis larg ochii, iar peisajul i-a reapărut cu o limpezime de cristal.

Nu i-au trebuit mai mult de două secunde ca să-şi dea seama: nu ieşea fum pe horn.

Annika şi-a lăsat geanta jos şi a luat-o la fugă, simţindu-şi în tâmple bătăile iuţi ale inimii. Când a trântit de perete uşa de la intrare, a fost întâmpinată de întuneric şi răcoare — o neplăcută adiere de pericol.

— Bunico!

Picioarele bătrânei se vedeau sub masa extensibilă. Avea ciorapi maro, iar unul dintre pantofi îi sărise din picior.

— Bunico!!!

Annika a împins masa la o parte, julindu-şi inelarul stâng în balamaua tăbliei.

— Doamne Dumnezeule!...

Bătrâna era întinsă pe o parte, cu faţa în jos. Îi cursese un pic de sânge din gură. Cuprinsă de un val de adrenalină şi cu lacrimi în ochi, Annika s-a aplecat repede lângă ea, a luat-o de mână — era foarte rece — şi i-a mângâiat părul.

— Bunico!... Mă auzi, bunico?...

Annika a încercat să-i ia pulsul la încheietura mâinii, dar nu a reuşit să găsească vena, apoi a încercat să i-l ia la gât — tot nimic. Cu mâinile fierbinţi şi jilave, a întors-o pe spate, apoi şi-a apropiat urechea de gura bătrânei, să vadă dacă mai respiră. Da, încă respira.

— Bunico?

Un geamăt, urmat de câteva vorbe nedesluşite.

— Bunico!

Capul bătrânei a căzut într-o parte. Sângele i se uscase pe obraz, iar mandibula îi era moale.

Încă un geamăt, apoi nişte şoapte sfâşietoare:

— Mă doare... Ajută-mă...

— Bunico, sunt eu. Doamne, ai căzut... Te ajut eu...

„Măsuri de prim ajutor, s-a gândit Annika, legând capul bătrânei. Verifică respiraţia, vezi dacă sângerează sau dacă i-a scăzut foarte mult temperatura."

Deci bunicii nu trebuia să-i fie frig.

Annika s-a ridicat repede în picioare şi a dat fuga în dormitor. Vechiul pat de pe vremea lui Gustav al V-lea[13] era aranjat cu multă grijă. Cu o singură mişcare, Annika a smuls toată lenjeria de pe pat, inclusiv cearşaful şi învelitoarea groasă a saltelei, şi s-a întors repede în bucătărie. A ridicat cu grijă trunchiul bunicii şi a împins cu genunchiul învelitoarea sub ea. La fel a procedat şi cu picioarele, învelitoarea făcând câteva cute sub trupul bătrânei. Apoi a întins cearşafurile şi păturile peste ea, învelindu-i bine picioarele, şi i-a pus pe cap căciula ei de lână, aranjându-i părul cărunt şi aspru cu mâini tremurânde.

„O ambulanţă!", s-a gândit Annika.

— Aşteaptă aici, bunico, a zis ea. Mă duc să chem ajutor. Mă întorc imediat.

În loc de răspuns, bătrâna a scos un geamăt.

Annika a dat fuga afară, a luat-o prin pădure, a trecut de pârâu şi de barieră, a traversat drumul, s-a strecurat pe sub nişte cabluri de tensiune rupte, a traversat mlaştina, sărind din dâmb în dâmb, apoi a urcat coasta care ducea la Lillsjötorp.

— Dă, Doamne, ca Gustav să fie acasă!

Bătrânul tăia lemne. Era tare de urechi, aşa că n-a auzit-o apropiindu-se. Annika nu s-a sinchisit să-l salute, ci a intrat direct în casă şi a dat peste Scorpie — femeia care îl ajuta pe Gustav la treburile din gospodărie şi cu care Sven avusese o aventură. O chema Ingela.

Spăla vasele, iar când a văzut-o pe Annika, a înlemnit:

— Ce naiba...?

[13] Gustav al V-lea (1858-1950): rege al Suediei în perioada 1907-1950.

Annika a dat fuga la telefon şi a format numărul de la urgenţe.

— Ai fi putut măcar să închizi uşa de la intrare, a zis Scorpia pe un ton iritat, apoi şi-a şters mâinile pe un prosop şi a pornit spre uşă.

— Aţi sunat la urgenţe, cu ce vă putem ajuta? i-a zis o voce de femeie de la celălalt capăt al firului.

— E vorba de bunica mea! a strigat ea în receptor.

— Să începem cu începutul. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Annika a închis ochii şi a dus mâna la frunte.

— Bunica mea a păţit ceva, i-a explicat ea. Am crezut c-a murit. E într-o casă de lângă Granhed. Trebuie să veniţi s-o luaţi!

— Ce-ai păţit la mână? a întrebat-o Scorpia pe un ton alarmat.

— Şi unde se află Granhed? a continuat femeia de la telefon.

— Când ajungeţi la Valla, cotiţi spre Hälleforsnäs, apoi o luaţi pe Stöttastensvägen, treceţi de Granhed, după care faceţi prima la dreapta după Hosjön, i-a explicat Annika pe un ton precipitat.

— A păţit ceva Sofia? a întrebat Scorpia cu un aer neîncrezător.

Annika a pus receptorul în furcă şi a ieşit din casă, întorcându-se pe drumul pe care venise. Se întunecase de-a binelea şi a căzut de câteva ori. Căsuţa bunicii începuse să se piardă pe fundalul întunecat al pădurii.

Bătrâna era în aceeaşi poziţie în care o lăsase — era complet nemişcată şi respira liniştit. Annika s-a aşezat lângă ea, a pus capul bunicii în poală şi a izbucnit în plâns.

— Să nu mori, auzi? Să nu mă părăseşti!

În cele din urmă, Annika s-a liniştit. Ambulanţa avea să facă cel puţin o jumătate de oră până acolo. S-a şters la ochi şi la nas cu dosul palmei, apoi a observat sângele: se tăiase destul de rău la inelarul stâng atunci când dăduse la o parte masa pliantă. Sângele i se închegase sub unghii şi încă i se mai prelingea pe încheietura mâinii. Abia atunci a simţit durerea. A gemut şi a simţit că se învârte camera cu ea. Ce copil era! A înfăşurat o cârpă în jurul degetului şi i-a făcut un nod.

Poate c-ar fi fost o idee bună să încălzească bucătăria.

Annika s-a dus lângă sobă să facă focul şi a pus mâna pe plită. Nu era foarte rece — fusese folosită abia de dimineaţă. A băgat în sobă câteva bucăţi de ziar, apoi a adăugat un lemn şi câteva surcele din coajă de mesteacăn. A aprins un băţ de chibrit cu mâini tremurânde, simţind pulsaţiile dureroase ale degetului rănit. Apoi a scos încă un băţ ca să aprindă lampa cu gaz, pe care a aşezat-o pe pervazul ferestrei dinspre lac.

A luat o pernă şi a pus-o sub capul bunicii, uitându-se cu atenţie la chipul ei. Sofia Katarina. La fel se numea şi fetiţa cea mai mică din orfelinatul în care crescuse Kulla-Gulla, personajul din cărţile publicate de Martha Sandwall-Bergström[14] în anii 1940. În copilărie, Annikăi îi plăcea să creadă că, de fapt, era vorba de bunica ei. Sofia Katarina — „Sossatina“.

Dar de ce nu mai venea odată ambulanţa aia?

Annika a aruncat o privire prin bucătărie: nu se vedea niciun semn care să arate că în ziua aceea cineva făcuse acolo cafea, sandviciuri, terci de ovăz sau mâncare

[14] Martha Sandwall-Bergström (1913–2000): scriitoare suedeză, autoare a unei serii de treisprezece cărţi, al căror personaj principal e o fetiţă orfană pe nume Kulla-Gulla.

de prânz. Probabil că bunica se prăbuşise în zorii zilei, după ce se sculase, aprinsese focul în sobă şi îşi făcuse patul. „Deci în urmă cu vreo opt ore, a calculat Annika. Opt ore… O fi prea mult? Oare o să scape?"

În sobă focul ardea liniştit, iar Annika a mai pus câteva lemne. Căldura se împrăştia în bucătărie, iar frigul se retrăgea fără nicio împotrivire. Casa aceea era obişnuită cu lumina şi căldura, cu iubirea şi veselia. Acum, situaţia se schimbase.

Bunica a mişca capul şi a gemut. Sentimentul de neputinţă al Annikăi era atât de puternic, încât, la un moment dat, s-a transformat în furie.

Unde era căcatu' ăla de ambulanţă?

Pădurea era deasă, prost îngrijită şi plină de lăstăriş — practic de nepătruns. Drumul era noroios şi brăzdat de cauciucurile maşinilor. Roata din spate stânga a început să patineze, iar Ratko a tras o înjurătură. A oprit, a trecut într-o viteză mai mică şi a apăsat uşor pe pedala de acceleraţie. Motorul diesel a hârâit uşor, roata a ieşit din noroi, iar vehiculul a luat-o înainte. Deja ar fi trebuit să ajungă.

A dat peste un alt arbore scund căzut de-a curmezişul drumului. Firea impulsivă a lui Ratko l-a făcut să-şi piardă cumpătul ca un copil: a dat tare cu pumnul în volan. La naiba, se saturase de atâtea probleme! A lăsat motorul pornit şi a coborât să dea trunchiul la o parte. A aruncat mesteacănul subţire în şanţ şi a sărit pe el, apoi, dintr-odată, şi-a dat seama că ajunsese la destinaţie. Viroaga unde era ascuns camionul se afla la câteva zeci de metri de locul unde oprise — cabina galbenă se zărea printre crengile încâlcite ale copacilor desfrunziţi. Dacă

mesteacănul nu i-ar fi blocat drumul, poate că n-ar mai fi reuşit să dea de el. Soarta îl mângâia pe ceafă — atingerea ei îl gâdila precum o pană fină. Însă el s-a scuturat de această atingere.

A rămas pe loc o vreme, scoţând din plămâni aburi groşi ca fumul.

Nu exista noroc. Fiecare om era artizanul propriului său succes — aceasta era convingerea lui fermă. Faptul că găsiseră camionul şi pe fraierii care îl furaseră nu se datora norocului, ci reţelei pe care o construise cu mari eforturi de-a lungul câtorva decenii.

Nimeni nu putea scăpa — întotdeauna îi găsea pe cei care se ascundeau. Nenorociţii ăia îşi închipuiseră că puteau să-l tragă în piept.

Euforia pe care i-o provocase lui Ratko găsirea camionului se transformase în furie neputincioasă atunci când îl deschiseseră. Ţigările dispăruseră. Cineva le ascunsese — băieţii susţineau că habar n-aveau cine şi unde anume.

Ratko a strâns din dinţi până a simţit că-l dor fălcile.

Exista un singur motiv pentru care băieţii nu vorbiseră: chiar nu aveau nici cea mai vagă idee unde se afla încărcătura.

Şi-a scos mănuşile şi a aprins o ţigară. A fumat-o pe îndelete, până la filtru. A stins-o pe talpa bocancului şi a pus mucul în buzunar. În ziua de azi, poliţia putea extrage mostre de ADN din saliva impregnată în chiştoc. Şi nu trebuia să uite să-şi arunce încălţările. Avea destule necazuri, nu-i mai trebuia şi poliţia suedeză pe urmele sale.

Ratko a rămas pe loc alte câteva clipe, apoi şi-a pus mănuşile. Ştia că încă era departe de a-şi fi dus treaba la bun sfârşit. În viaţa lui avusese de multe ori motive să se

înfurie, dar, de data asta, situaţia era diferită. Încă nu ştia dacă era vânător sau pradă. Simţea pericolul venind din mai multe direcţii. Superiorii îi spuneau că au încredere în el, că erau siguri că avea să rezolve problema, dar ştia foarte bine că răbdarea lor nu putea dura la nesfârşit. Eforturile din timpul nopţii nu-l ajutaseră să găsească încărcătura, dar nici nu fuseseră o totală pierdere de timp. Avusese iniţiativă şi consumase multă energie. Dar tot nu era sigur. Femeia era de negăsit şi nu putea înţelege unde dispăruse. Încă nu ştia ce rol avea ea în toată povestea aceea.

S-a urcat în maşină şi a aruncat o privire în retrovizor. Nimic. Doar pachetele care îi blocau un pic vederea. A înaintat vreo treizeci de metri, săltând şi legănându-se pe scaun, apoi a cotit la dreapta, printre copaci. Când a ajuns lângă camion, a oprit motorul şi a lăsat cheia în contact. A scos canistrele şi a împrăştiat benzina cu multă grijă în remorcă şi în cabină; lichidul gălbui sărea în toate părţile, iar stropii i se impregnau în haine şi în păr. După ce a terminat, a pus canistrele la loc. Trebuia să se grăbească, pentru că se lăsa întunericul, iar focul s-ar fi văzut mai bine în timpul nopţii.

În sfârşit, mai rămâneau doar „pachetele". Ratko a luat unul dintre ele pe umăr, inhalând aproape cu plăcere vaporii de benzină — nenorocitul ăla era cam împuţit. Tocmai când se pregătea să arunce cadavrul în cabină, l-a scăpat şi iarăşi s-a înfuriat. L-a lovit cu bocancii săi întăriţi cu oţel, făcându-l să sară şi să se rostogolească, până a simţit că i se taie respiraţia. A trebuit să se odihnească câteva clipe — vaporii de benzină din haine îl ameţiseră. Apoi a înhăţat pachetul cu un gest hotărât, l-a azvârlit pe scaunul pasagerului şi s-a dus să-l ia pe celălalt. Dar, dintr-odată, a auzit în depărtare zgomotul

unui motor. A rămas împietrit, ţinând în mâini cadavrul pe jumătate scos din maşină. Copleşit de frică, l-a azvârlit pe pământ şi a sărit în tufişuri. S-a întins pe stratul umed de muşchi şi s-a udat până la piele în câteva secunde.

În cele din urmă, zgomotul s-a îndepărtat şi s-a stins. Ratko s-a ridicat în patru labe, scuturându-şi câteva crenguţe din păr. Gâfâia şi îi curgea nasul. Avusese mare noroc că nu-l văzuse nimeni.

S-a ridicat în picioare ruşinat, iar când a văzut cadavrul s-a înfuriat iarăşi. A început să-l lovească cu pumnii şi cu picioarele, apoi l-a târât spre cabină, pe partea şoferului, şi l-a aruncat pe podea. Cu mişcări rapide şi ferme, s-a întors la maşină şi a adus ultimele două canistre, câte una în fiecare mână, după care a împrăştiat benzina peste cele două cadavre. La sfârşit, a vărsat o dâră de combustibil pe pământ, înspre pădurea deasă — fitilul. Ratko a scos un oftat, dându-şi seama dintr-odată cât de obosit era. S-a odihnit câteva minute, şi-a dat jos hainele — inclusiv chiloţii — şi a scos din maşină o geantă sport cu haine curate. S-a îmbrăcat repede, tremurând în aerul îngheţat, apoi şi-a lovit uşor coapsele ca să se încălzească.

Era mai bine, mult mai bine. Nu-i mai rămânea decât să aprindă artificiile.

S-a uitat preţ de câteva clipe la scena din faţa sa — camionul, cadavrele, pădurea — şi s-a simţit foarte mulţumit.

Apoi şi-a aprins bricheta, a pus-o jos, s-a întors cu spatele şi a luat-o la fugă.

Centrul de primire a urgenţelor semăna cu un garaj. Ambulanţa a fost întâmpinată de medici şi asistente cu halate fluturânde, ale căror buzunare de la piept erau

pline cu pixuri. Vorbeau calm între ei şi acţionau eficient. Femeile aveau părul proaspăt spălat, iar bărbaţii erau bărbieriţi impecabil. Ceata de personal medical a înconjurat targa conform procedurilor standard şi a pornit în grabă spre clinică.

Annika a coborât din ambulanţă şi s-a apropiat de biroul de primire, iar femeia din spatele geamului i-a explicat cum să ajungă în sala de aşteptare — era plină de copii somnoroşi, părinţi neliniştiţi, bătrâni cu ochii duşi în fundul capului şi o familie gălăgioasă de imigranţi. Annika a scotocit prin geantă şi a găsit o cartelă de telefon. S-a apropiat de cabina telefonică, cerându-şi scuze când s-a strecurat pe lângă familia gălăgioasă, a luat receptorul cu mâna stângă, şi-a sprijinit fruntea de cutia metalică şi a inspirat adânc. Trebuia s-o facă.

Mama ei a răspuns abia după al patrulea ţârâit — avea un ton uşor iritat.

— Bunica…, i-a zis Annika. Se simte foarte rău. Am găsit-o la casa din Lyckebo, era aproape moartă.

— Poftim? a întrebat ea, apoi a zis cuiva de lângă ea: Nu, nu alea! Scoate paharele roşii…

— Bunica e foarte bolnavă!!! a strigat Annika. Nu mă asculţi?!

Mama ei s-a concentrat iarăşi asupra conversaţiei.

— Bolnavă? a repetat ea pe un ton care nu era nici speriat, nici şocat, ci pur şi simplu surprins — glasul ei exprima doar curiozitate.

— Când am ajuns la spital cu ambulanţa, era încă în viaţă, dar apoi au luat-o şi acum nu ştiu ce se întâmplă…

Annika a izbucnit într-un plâns tăcut:

— Mamă, poţi să vii încoace, te rog?

Mama ei nu spunea nimic — în receptor nu se auzea decât bâzâitul discret al liniei telefonice.

— Ne pregăteam de o petrecere. Unde sunteţi?

— La spitalul Kullbergska.

În cele din urmă, cineva a cerut familiei de imigranţi să facă linişte. Annika a trântit receptorul în furcă, iar bufnitura s-a auzit limpede în liniştea care cuprinsese dintr-odată sala de aşteptare.

Un medic rezident s-a apropiat de ea cu halatul fluturând:

— Sunteţi rudă cu Sofia Katarina? Vă rog să veniţi cu mine.

Spatele de un alb imaculat al bărbatului a dispărut în spatele uşii de sticlă, iar Annika a înghiţit în sec şi a pornit după el. „Doamne, a murit!… O să-mi spună c-a murit. «Aţi descoperit-o prea târziu. De ce n-aveţi grijă de rudele dumneavoastră mai în vârstă?»“

Au intrat într-un salon de consultaţii mic şi posomorât, fără nicio fereastră. Doctorul s-a prezentat — şi-a spus repede numele şi a dat mâna cu ea —, apoi a apăsat pe butonul unui pix şi s-a aplecat deasupra hârtiilor de pe birou.

Annika a înghiţit în sec:

— A murit?

Doctorul a pus pixul jos şi s-a frecat la ochi.

— Urmează s-o supunem unui examen neurologic ca să vedem ce s-a întâmplat. Acum îi facem nişte analize: nivelul glicemiei, presiunea arterială şi analiza sângelui.

— Şi? a întrebat Annika.

— Starea ei este stabilă, i-a zis medicul, privind-o în ochi. Şi e puţin mai conştientă. Până acum, am reuşit să excludem posibilitatea unor complicaţii generate de diabet, însă are reflexe slabe, iar o parte a corpului nu răspunde la

stimuli — aţi observat că avea unul dintre colţurile gurii foarte lăsat.

Ultima frază fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

— Şi sângele? a întrebat Annika. De ce avea sânge în gură?

Doctorul s-a ridicat în picioare:

— Şi-a muşcat obrazul când a căzut. Dar ce-aveţi la mână?

— E o cârpă de şters vase… M-am tăiat. O să se facă bine? a întrebat Annika, ridicându-se şi ea în picioare.

Medicul şi-a agăţat pixul de marginea buzunarului de la piept.

— Când o să terminăm analizele, o să-i facem o tomografie craniană. Va dura o vreme până o să putem estima urmările a ceea ce s-a întâmplat.

— O tomografie craniană? Dar ce s-a întâmplat? E pe moarte?

Palmele Annikăi s-au umezit.

— E prea devreme să…

— E pe moarte? a repetat ea cu o voce foarte stridentă.

Doctorul s-a dat uşor în spate:

— S-a întâmplat ceva în emisfera stângă a creierului. E vorba de un accident vascular sau de o tromboză — adică un cheag de sânge blocat undeva —, sau de o hemoragie cerebrală. Dar e prea devreme să stabilim care dintre aceste ipoteze este cea corectă.

— Şi care-i diferenţa?

Medicul a pus mâna pe clanţă:

— Hemoragiile se produc fulgerător şi cauzează inconştienţă. Astfel de accidente se întâmplă mai ales la persoanele cu hipertensiune. Va trebui să ne îngrijim şi de mâna dumneavoastră — o să vă facem un antitetanic.

Rezidentul a ieşit din salon — halatul i s-a atins de tocul de plastic al uşii şi s-a produs o mică descărcare electrostatică. Annika a rămas pe scaun şi s-a sprijinit de spetează. Stătea ca paralizată, cu gura întredeschisă, fără să mai respire.

„Nu se poate întâmpla una ca asta. Nu acum."

În cele din urmă, în salon a venit o asistentă care i-a făcut o injecţie în fund, i-a cusut tăietura cu trei copci şi i-a făcut un bandaj care se prindea de încheietura mâinii. Apoi Annika s-a întors în sala de aşteptare, sprijinindu-se cu o mână de peretele de plexiglas vopsit, în timp ce mergea pe coridor. Zgomotele spitalului păreau foarte îndepărtate, iar panica stătea la pândă undeva într-un ungher al minţii.

Mama şi-a făcut apariţia îmbrăcată cu o haină de nurcă demodată, strâmtă în umeri, cu nasturii descheiaţi. A schimbat câteva vorbe cu femeia de la biroul de primire, după care a venit să se aşeze pe scaunul de lângă Annika fără să-şi dea haina jos.

— Ţi-au zis ceva?

Annika a oftat din rărunchi, străduindu-se să nu izbucnească în plâns, apoi a întins mâinile spre mama ei şi a îmbrăţişat-o.

— Are ceva la creier… Vai, mamă, dacă moare? i-a şoptit ea cu faţa în haină.

— Unde-i acum?

— Îi fac o tomografie.

Mama s-a desprins de ea şi a mângâiat-o pe obraz, apoi a tuşit uşor, ştergându-şi fruntea cu mănuşa.

— Dă-ţi jos haina, i-a zis Annika. O să-ţi fie cald.

— Ştiu ce crezi… Că e numai vina mea.

Annika s-a uitat la maică-sa şi, văzând că anticiparea criticii o făcuse să-şi ia un aer dispreţuitor, a simţit că o cuprinde un acces de furie ca un fulger alb.

— Nu, nu ştii, i-a zis ea. Şi nu da vina pe mine pentru propriile tale sentimente de vinovăţie.

Maică-sa îşi făcea vânt cu o mână.

— Nu mă simt vinovată, dar tu crezi c-ar trebui să mă simt.

Annika nu mai putea sta jos. S-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de geamul biroului de primire:

— Când o să aflăm în ce stare se află Sofia Katarina?

— Vă rog să luaţi loc şi să aşteptaţi, i-a răspuns femeia.

Haina de nurcă alunecase de pe umerii maică-sii.

— Ştii cumva unde pot să fumez o ţigară? a întrebat-o ea pe Annika, scotocind în geantă.

Annika s-a făcut că nu aude:

— Dar dacă tot ai deschis subiectul, într-adevăr, mi se pare ciudat că am descoperit-o tocmai eu, care stau la 120 de kilometri de Lyckebo. Tu stai la trei kilometri.

Apoi s-a aşezat la două scaune de ea, în dreptul unui calorifer.

— Acum îmi arunci şi asta în obraz, a zis maică-sa.

Annika a întors capul şi a închis ochii, simţind căldura prin pulover. S-a sprijinit pe spetează, atingând cu ceafa un element al caloriferului. Lacrimile îi frigeau ochii.

— Nu acum, mamă, a şoptit ea.

— Annika Bengtzon?

Doctoriţa avea părul prins în coadă, iar în mână ţinea un dosar plin cu hârtii. Annika şi-a îndreptat spatele, s-a şters repede la ochi şi-a coborât privirea în podea. Doctoriţa a luat loc în faţa ei şi s-a aplecat în faţă.

— Tomografia cranianã ne-a confirmat bănuielile, a zis ea. S-a produs o hemoragie în emisfera stângă a creierului, într-o zonă sensibilă a scoarţei cerebrale. Aşa se explică faptul că partea dreaptă a corpului nu mai răspunde la stimuli şi că ochiul stâng pare să nu fi fost afectat.

— Un accident vascular cerebral? a întrebat mama Annikăi cu sufletul la gură.

— Exact, i-a răspuns doctoriţa.

— Doamne… O să-şi revină? a continuat mama ei cu glas pierit.

— De obicei, unele dintre simptome dispar. Dar, din păcate, la vârsta dumneaei şi când hemoragia se produce atât de brusc, e posibil să rămână cu sechele destul de grave.

— O să fie o legumă? a întrebat Annika.

Doctoriţa s-a uitat la ea cu un aer înţelegător:

— Deocamdată nu ştim dacă hemoragia i-a afectat capacităţile intelectuale. Dar e puţin probabil. Starea ei va depinde foarte mult de procesul de recuperare, care e extrem de important în astfel de cazuri.

Annika a înghiţit încă o dată, muşcându-şi buza de jos.

— O să se poată întoarce acasă?

— Încă nu ştim, va trebui să mai aşteptăm. De obicei, pacienţii care se întorc acasă se recuperează mai bine, dacă li se acordă îngrijiri medicale corespunzătoare. Altminteri, trebuie internaţi într-un azil sau la secţia de geriatrie a unui spital.

— Într-un azil? a zis Annika. Sper că nu la Lövåsen.

Doctoriţa a zâmbit:

— Nu-i nimic în neregulă cu azilul de la Lövåsen. Nu credeţi tot ce se scrie prin ziare.

— Articolele cu pricina au fost scrise de mine…, i-a răspuns Annika.

— Nici eu n-am nimic împotriva acestui azil, a intervenit maică-sa.

Doctoriţa s-a ridicat în picioare:

— A fost adusă de la tomograf. După ce i se stabilizează temperatura, puteţi merge s-o vedeţi. Dar va mai dura o vreme.

Annika şi mama ei au încuviinţat din cap în acelaşi timp.

*

Thomas Samuelsson a mototolit ambalajele hamburgerilor şi le-a aruncat la coş. Nu trebuia să uite să-l golească înainte să plece, pentru că, altminteri, biroul avea să miroasă a fast-food toată săptămâna.

A scos un oftat, apoi s-a sprijinit pe speteaza scaunului şi s-a uitat pe fereastră. Din pricina întunericului de afară, în geam se vedea doar imaginea reflectată a propriului său birou — părea o lume întocmai cu a lui, dar inversată, în care trăia un alt funcţionar public însărcinat cu administrarea finanţelor. Primăria era pustie — aproape toţi angajaţii plecaseră acasă. În scurtă vreme, membrii Comisiei pentru servicii sociale aveau să se întrunească în camera alăturată, dar deocamdată era linişte. Thomas se simţea surprinzător de mulţumit: era liber şi liniştit. Când Eleonor îi propusese să ia cina împreună, pretextase că are mult de lucru, ceea ce nu era neapărat o minciună, dar nu era nici adevărat: e drept că, în acea perioadă a anului, avea un program foarte încărcat, dar nu era mai încărcat decât de obicei. Oricum, munca

nu-l împiedicase niciodată să ajungă acasă la timp pentru cină. Cina era momentul lor intim. Un aperitiv şi un fel principal; Eleonor nu mânca niciodată desert. Întotdeauna cu lumânări pe masă în timpul lunilor de iarnă şi întotdeauna cu şervete apretate. Lui Thomas îi plăceau aceste mese, iar Eleonor pur şi simplu le adora — le povestea deseori prietenilor despre ele. Ce romantic! Minunat! Ce cuplu reuşit! O pereche pusă la cale în paradis!

„Ba nu în paradis, s-a gândit el. Ci în Perugia…"

Thomas nu-şi putea da seama când anume începuse să se plictisească. Sentimentul că era un om matur se estompase, iar în locul său apăruse altceva, ceva mai onest: senzaţia că nu erau maturi, ci că doar se jucau de-a oamenii mari. Mergeau împreună în croaziere, organizau petreceri, făceau parte din mai multe cluburi şi organizaţii. Vaxholm era lumea lor şi se ambiţionau să contribuie la dezvoltarea acelei comunităţi — acesta era principalul lor interes. Amândoi se născuseră şi crescuseră acolo; niciunul dintre ei nu locuise în altă parte. Şi nimeni n-ar fi putut spune că nu erau responsabili, atât din punct de vedere civic, cât şi la locul de muncă.

Dar ataşamentul pe care se baza relaţia lor slăbise considerabil. Încă se purtau ca doi adolescenţi care tocmai se mutaseră de acasă: puneau la cale tot felul de jocuri romantice, dar tot trebuiau să dea socoteală părinţilor.

Thomas a oftat.

Şi vechea problemă — copiii. Eleonor nu voia să facă copii. Ei îi plăcea viaţa pe care o duceau: timpul pe care îl petreceau împreună, cinele, călătoriile, cariera ei, profiturile pe care le obţinea la bursă, vecinii, iahtul, cluburile din care făceau parte. „N-am nevoie să fac copii ca să dovedesc că sunt femeie, îi spusese ea ultima oară când

se certaseră pe acest subiect. E viaţa mea. Şi fac ce vreau cu ea. Vreau să mă distrez, să cunosc oameni şi să avansez în carieră. Şi pun mare preţ pe relaţia noastră şi pe casa asta."

— Suntem gata.

Directorul administrativ stătea în pragul uşii. Thomas a clipit cu un aer surprins.

— Da, vin imediat.

Şi-a strâns repede hârtiile, cu un aer uşor jenat. Se întreba dacă directorul îşi dăduse seama că se gândea la altceva.

Cei unsprezece membri ai comisiei deja erau aşezaţi la masă. Thomas a luat loc în faţa secretarului comisiei. Cei doi directori stăteau pe aceeaşi parte a mesei, iar celelalte scaune erau ocupate de alţi câţiva funcţionari. Agenda întâlnirii cuprindea vreo douăzeci de chestiuni, dintre care cele mai multe nu-l priveau. Bugetul avea să fie prezentat în cadrul unei întruniri de două zile, care urma să aibă loc la hotel, aşa că, în seara aceea, fusese convocat doar pentru a lămuri câteva chestiuni şi pentru a interveni în caz că apăreau nelămuriri.

În timp ce şeful comisiei prefaţa întâlnirea, Thomas a aruncat o privire pe agendă — aceleaşi subiecte: problema grădiniţelor, chestiuni legate de personalul primăriei, ajutoarele financiare pentru persoanele cu handicap, ajutoarele pentru persoanele imobilizate la domiciliu. Jumătate dintre ele fuseseră discutate de nenumărate ori şi sigur nu aveau să fie rezolvate nici în seara aceea. Chestiunea în care avea să fie consultat — creşterea necontrolată a cheltuielilor pentru transportul bătrânilor şi pentru persoanele cu handicap — era numărul opt pe listă. Oftând uşor, a aruncat o privire şi pe celelalte subiecte, apoi a băut

nişte apă cu gheaţă. La numărul şapte, era ceva nou: Fundaţia Paradis.

Oare despre ce organizaţie era vorba? Membrii comisiei îşi închipuiau cumva că puteau semna noi contracte de colaborare acum, când se aflau într-o situaţie financiară atât de dificilă? Thomas a scos un oftat foarte discret, apoi s-a uitat la cei strânşi în jurul mesei.

Demagogii de partid — social-democratul şi conservatorul — stăteau fiecare la câte un capăt al mesei, gata să-şi susţină cauza şi să aducă obiecţii. Conservatorul avea să spună: „libertate individuală", la care social-democratul avea să răspundă cu: „solidaritate". În scurtă vreme, avea să iasă la iveală dorinţa politicienilor de a discuta despre ceva concret, apoi aveau să ceară o evaluare, iar Thomas urma să intervină cu cifre şi tabele care nu aveau să mulţumească pe nimeni.

„Perugia…", şi-a zis el. Într-acolo îi zburase gândul în clipa aceea — se afla pe vârful unui munte din Umbria, dominând împrejurimile cu privirea.

A zâmbit. „Ce ciudat… Mă gândesc la oraşul ăla ca la un om…"

— Thomas?

Şeful comisiei se uita la el cu un aer binevoitor. Thomas şi-a dres glasul şi a înhăţat hârtia de care avea nevoie.

— Trebuie să facem ceva în legătură cu cheltuielile de transport, a început el. Costurile au crescut de trei ori faţă de suma alocată prin bugetul de anul acesta. Nu-mi dau seama cum vom rezolva această problemă, deoarece legile care reglementează aceste chestiuni nu oferă niciun răspuns. Pe de altă parte, dacă vom oferi transport gratuit anumitor categorii de persoane, toată lumea va dori să beneficieze de această gratuitate.

Apoi a înşirat o mulţime de cifre şi le-a prezentat tot felul de tabele, consecinţe şi soluţii. Şeful comisiei le-a adus la cunoştinţă o nouă circulară cu recomandări redactate de Asociaţia Autorităţilor Locale: nu erau singurii care se confruntau cu această problemă. Ca să iasă în întâmpinarea consiliilor municipale, Asociaţia întocmise nişte recomandări la fel de pompoase şi de ambigue ca de obicei. În scurtă vreme, s-au împotmolit într-o discuţie despre cel mai potrivit mod de a-i informa pe asistenţii sociali cu privire la aceste schimbări: să-i trimită la un curs organizat de altă instituţie sau să angajeze un trainer?

„Fundaţia Paradis… Frumos nume“, s-a gândit el.

Discuţiile înaintau foarte greu. Membrii comisiei s-au împotmolit iarăşi într-un detaliu — reparaţiile la un teren de joacă —, iar Thomas a început să se plictisească. Atunci când au ajuns la punctul şapte de pe ordinea de zi, deja se rezemase de speteaza scaunului. Chestiunea a fost expusă de o asistentă socială care lucra pentru primăria din Vaxholm de mulţi ani.

— Ideea este să stabilim dacă ar fi bine să contractăm serviciile acestei noi organizaţii, a zis ea. Avem în aşteptare un caz urgent care a fost examinat deja de Comisia pentru probleme speciale, dar am vrut să vă prezentăm şi dumneavoastră cazul înainte să spunem da.

— Cu ce se ocupă această fundaţie? a întrebat social-democratul pe un ton neîncrezător.

Thomas ştia unde avea să se ajungă: dacă social-democratul era împotriva ideii, atunci conservatorul avea s-o susţină în mod automat.

Asistenta socială ezita: nu putea intra în detalii, pentru că procesul-verbal al întrunirii avea să fie făcut public.

— În linii mari, organizaţia protejează persoanele ale căror vieţi sunt în pericol, a zis ea. Directorul fundaţiei ne-a făcut de curând o prezentare a serviciilor pe care le oferă, şi credem că ne-ar putea ajuta în rezolvarea cazului pe care l-am pomenit mai înainte.

Toată lumea a examinat contractul cu atenţie, deşi nu era mare lucru în el: autorităţile locale din Vaxholm se angajau să plătească 3 500 de coroane pe zi pentru găzduirea în siguranţă a clientului cu pricina, până când avea să fie găsită o soluţie locativă satisfăcătoare.

— Dar despre ce este vorba, mai exact? a insistat social-democratul. Deja avem contracte cu mai multe instituţii care se ocupă de îngrijirea persoanelor cu probleme. De ce-am avea nevoie de încă unul?

Se vedea că reprezentanta Serviciilor sociale nu se simţea largul său:

— Această organizaţie oferă nişte servicii unice, absolut noi. Fundaţia Paradis se concentrează exclusiv pe protejarea şi ajutarea persoanelor ale căror vieţi sunt în pericol — mai ales femei şi copii. Aceste persoane sunt şterse complet din registrele publice, astfel încât persecutorii lor să nu le poată găsi. Toate eforturile acestor urmăritori se vor lovi de un zid, Fundaţia Paradis.

Toţi cei prezenţi în sală se holbau la ea.

— Dar e legal? a întrebat o tânără. Era reprezentanta de curând aleasă a Verzilor, dar, ca de obicei, n-a fost luată în seamă.

— De ce nu ne ocupăm noi înşine de această problemă, cu resursele pe care le avem la dispoziţie? a întrebat conservatorul.

În cele din urmă, a luat cuvântul directorul însărcinat cu problemele sociale şi protecţia copilului, care cunoştea cazul cu pricina:

— Nu-i nimic ieşit din comun. Se poate spune că e vorba de o abordare şi de nişte servicii pe care nu le poate oferi decât o organizaţie complet privată. Această fundaţie are o flexibilitate care lipseşte instituţiilor de stat. Eu am încredere în această iniţiativă.

— Mi se pare că sunt nişte servicii extrem de scumpe, a intervenit social-democratul.

— Dar nu vă daţi seama că e vorba de îngrijirea unei persoane aflate în pericol? a ripostat conservatorul, iar disputa a reînceput.

Thomas s-a sprijinit pe spetează şi s-a uitat cu atenţie pe contract. Era foarte sumar. Nu se menţionau nici serviciile ce urmau a fi prestate, nici sediul fundaţiei şi nici măcar numărul ei de înregistrare. Nu figura decât numărul unei cutii poştale din Järfälla.

Ca de obicei, îşi dorea să fi avut puterea de a lua cuvântul ca să aducă obiecţii pertinente.

Bineînţeles că membrii comisiei au cerut ca, mai întâi, să le fie prezentate referinţe despre această organizaţie. De asemenea, au cerut ca juriştii de la Serviciile sociale să verifice dacă activitatea ei era legală. Dar cum aveau să justifice o asemenea cheltuială, când situaţia era atât de dificilă? Şi de ce naiba nu l-a întrebat nimeni dacă o asemenea măsură era fezabilă din punct de vedere financiar? Că doar era singura persoană din sală care cunoştea bugetul până în cel mai mic detaliu — şi tocmai de-aia făcea parte din comisie. Sau era un simplu element de decor?

— Trebuie să luăm o decizie în seara asta? a întrebat şeful comisiei.

Reprezentanta Serviciilor sociale şi directorul care luase cuvântul mai înainte au încuviinţat din cap.

Şeful comisiei a oftat.

Ceva a cedat înăuntrul lui Thomas. Pentru prima oară în cei şapte ani de când lucra pentru autorităţile locale, a deschis gura în cadrul unei întruniri a comisiei.

— Dar e nebunie curată! a zis el pe un ton agitat. Cum puteţi lua în calcul cumpărarea unor servicii, fără să vă gândiţi la consecinţe? Şi ce-i cu organizaţia asta, până la urmă? Care e şi fundaţie, pe deasupra! Dumnezeule! Iar contractul ăsta nu vi se pare suspect? În el nu figurează nici măcar numărul de înregistrare al fundaţiei. E o chestie dubioasă, dacă mă întrebaţi pe mine. Şi chiar cred c-ar trebui să mă întrebaţi!

Toată lumea se holba la Thomas de parcă ar fi fost o stafie, iar el şi-a dat seama că se ridicase în picioare şi că se aplecase deasupra mesei, ţinând contractul în mână şi fluturându-l deasupra capului ca pe un steag. Faţa îi ardea şi era transpirat. În cele din urmă, a pus contractul pe masă, şi-a dat părul pe spate cu mâna şi şi-a îndreptat cravata.

— Vă rog să mă scuzaţi, a zis el. Îmi pare rău…

Complet dezorientat, Thomas a luat loc şi a început să-şi răsfoiască hârtiile. Membrii comisiei şi-au luat privirea de la el şi au plecat capul cu un aer jenat. Thomas şi-ar fi dorit să se facă nevăzut, să se strecoare prin podea şi să dispară de pe faţa pământului.

Şeful comisiei a tras aer în piept cu putere, apoi a zis:

— Ei bine, eu zic să supunem la vot această chestiune…

Contractul a fost aprobat cu şapte voturi pentru şi patru împotrivă.

— Am făcut rost de un pont beton!

Cu un aer iritat, Sjölander şi Ingvar Johansson au ridicat capul spre reporterul care îi întrerupsese. Dar când au văzut că era Carl Wennergren, neplăcerea de pe chipurile lor a făcut loc îngăduinţei.

— S-auzim! l-a îndemnat Sjölander.

Reporterul s-a aşezat pe biroul şefului de la Investigaţii.

— E ceva legat de crimele din portul liber. Am un pont bestial!

Sjölander şi redactorul de ştiri şi-au coborât picioarele pe podea şi şi-au îndreptat spatele.

— Despre ce-i vorba? a întrebat Ingvar Johansson.

— Tocmai am stat de vorbă cu un poliţist, a zis el, coborând vocea. Ei bine, poliţia crede că în povestea asta e implicat şi Ratko.

Cei doi jurnalişti mai în vârstă se uitau cu atenţie la tânărul reporter.

— De ce? a întrebat Sjölander.

— Păi, crimă organizată, iugoslavi, un transport de ţigări care a dispărut — toate astea te trimit cu gândul la Ratko.

— Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu un detectiv de poliţie.

— L-ai sunat tu sau te-a sunat el?

Reporterul a ridicat o sprânceană:

— M-a sunat el. De ce?

Sjölander şi Ingvar Johansson au schimbat între ei o privire.

— Am înţeles, a zis redactorul de ştiri. Şi ce voia poliţistul?

— Să ne spună că Ratko e implicat în povestea asta. Cică e căutat peste tot. Poliţia vrea să-i publicăm numele şi poza.

— A fost emis un mandat de arestare pe numele lui?

Reporterul s-a încruntat:

— Nu mi-a zis nimic de chestia asta, ci doar că îl caută.

— E un pont bun, a zis Ingvar Johansson, făcând o însemnare într-un carnet. O să procedăm aşa: Sjölander o să pregătească un material despre trecutul lui Ratko, iar tu o să treci pe la câteva restaurante şi cluburi deţinute de iugoslavi ca să iei nişte interviuri. S-ar putea să iasă un material de prima pagină.

— S-a făcut! a zis Carl Wennergren, apoi a dat fuga la biroul foto.

Cei doi jurnalişti mai în vârstă l-au urmărit cu privirea până a dispărut după colţ.

— Ştiai de chestia asta? a întrebat Ingvar Johansson.

Sjölander a oftat şi şi-a ridicat iarăşi picioarele pe birou:

— Poliţia n-are nicio pistă solidă. Victimele din port erau doi tineri proaspăt veniţi din Serbia. Nu există niciun martor, deci nu poate vorbi nimeni. Nu-mi dau seama de ce, dar e limpede că poliţia vrea să-l scoată pe Ratko din ascunzătoare.

— Crezi că e implicat?

Şeful de la Investigaţii a izbucnit în râs:

— Bineînţeles! El controlează contrabanda cu ţigări iugoslave din toată Peninsula Scandinavă. Poată că nu el a apăsat pe trăgaci, dar sigur are legătură cu cele două crime.

Cei doi au tăcut şi au rămas pe gânduri preţ de un minut, iar în cele din urmă au ajuns la aceeaşi concluzie.

— Sunt sigur că e o capcană a poliţiei, a zis Ingvar Johansson.

— Da, nu încape îndoială, a încuviinţat Sjölander.

— Dar cu ce scop? s-a întrebat redactorul de ştiri.

Redactorul de la Investigaţii a ridicat din umeri.

— Poliţia n-are nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat, aşa că şi-a propus să agite un pic apele. Vrea fie să

submineze poziţia lui Ratko, fie să-l împiedice să acţioneze; oricum, pe noi nu ne interesează scopul lor. Dar dacă un detectiv de poliţie dă publicităţii informaţia că Ratko e căutat, înseamnă că avem o ştire de prima pagină.

Amândoi au încuviinţat din cap.

— Îl anunţi tu pe Jansson? a întrebat Sjölander.

Ingvar Johansson s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de biroul redactorului de noapte.

Veioza slabă din colţ împrăştia o lumină gălbuie, iar aparatul de monitorizare a activităţii cardiace piuia cu o ritmicitate monotonă. Sofia Katarina avea perfuzii şi era conectată la alte câteva aparate. Annika s-a apropiat de trupul ei mic, slăbit şi nemişcat, întins sub o pătură subţire, şi a mângâiat-o pe păr. A fost surprinsă de cât de bătrână părea. Ce ciudat: niciodată nu se gândise că bunica ei era bătrână.

— Uită-te la ea…, a zis maică-sa. Uită-te la gura ei.

Gura bunicii avea colţul stâng foarte lăsat, iar saliva i se prelingea pe gât. Annika a luat un şerveţel de hârtie şi a şters-o.

— Acum doarme. Dacă vreţi, puteţi să mai rămâneţi o vreme, le-a spus doctoriţa, apoi a ieşit din salon, iar uşa s-a închis în urma ei cu un fâşâit.

Annika şi mama ei — care încă nu-şi dăduse jos haina de nurcă — au luat loc de o parte şi de alta a patului. În salon răsunau zgomotele spitalului: şuierul discret al sistemului de ventilaţie, piuitul aparatelor, ţăcănitul saboţilor pe hol. Cu toate astea, liniştea din salon era apăsătoare.

— Cine ar fi crezut c-o să se întâmple una ca asta? a zis maică-sa. Şi tocmai azi…

Apoi a izbucnit în plâns.

— Bineînţeles că n-aveai de unde şti, i-a spus Annika cu glas blând. Nimeni nu te învinovăţeşte.

— Ieri a fost la cumpărături. Eram la casa de marcat… Şi părea atât de sănătoasă şi veselă…

Apoi au tăcut amândouă. Mama ei plângea în linişte.

— Trebuie să-i găsim un loc unde să stea, a zis Annika în cele din urmă. Lövåsen nici nu intră în discuţie.

— Păi eu chiar că nu mă pot ocupa de ea, a zis maică-sa pe un ton hotărât, ridicând privirea.

— Pacienţii de la Lövåsen sunt neglijaţi, primesc o medicaţie necorespunzătoare… Am scris o întreagă serie de articole despre condiţiile precare de acolo. Aşa că pe bunica nu o ducem la Lövåsen.

— Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Sunt sigură că lucrurile s-au mai schimbat de atunci, a zis maică-sa, ştergându-se la ochi cu un şerveţel.

Annika s-a ridicat în picioare:

— Poate găsim o soluţie privată.

— La mine n-are cum să stea!

Mama ei şi-a îndreptat spatele şi a încetat să se mai şteargă cu şerveţelul la ochi. Annika s-a uitat la ea câteva clipe: astmatică de la atâta fumat, transpirată din pricina blănii şi a bufeurilor de căldură, cu părul rărit şi depuneri de grăsime din ce în ce mai vizibile, lipsită de compasiune şi preocupată doar de binele propriu. Fără să-şi dea seama, Annika a apucat-o de umeri.

— Mamă, nu mai fi aşa de imatură, i-a şoptit ea. Mă gândeam la o instituţie privată. Acum nu e vorba de tine, înţelegi? Trebuie să-ţi dai seama că, de data asta, nu tu eşti în centrul atenţiei.

Maică-sa a rămas cu gura întredeschisă, iar pe gât i-au apărut câteva pete roşii.

— Cum îţi permiţi…? a început ea, dând-o la o parte pe Annika şi ridicându-se de pe scaun.

Femeia mai tânără s-a uitat la cea mai în vârstă şi a simţit că izbucnirea era iminentă.

— Hai, spune! a îndemnat-o Annika. Spune-mi ce-ai pe suflet!

Maică-sa şi-a strâns haina în jurul pieptului, s-a apropiat de ea şi i-a şoptit pe un ton înfierbântat:

— Dacă ai şti câte porcării a trebuit să îndur din cauza ta! Te-ai gândit vreodată la cum m-am simţit eu în ultimii ani? La privirile pe care şi le aruncau oamenii în spatele meu? La toate bârfele? Nu-i de mirare că soră-ta s-a mutat — înainte te admira. Şi mi se pare incredibil că Leif a suportat toate astea; a fost pe punctul de a mă părăsi de mai multe ori. Ţi-ar fi plăcut, nu? Întotdeauna mi-ai purtat pică pentru relaţia cu Leif. Ai avut o atitudine ostilă faţă de el încă de la început…

Palidă la faţă, Annika a făcut un pas în spate, spre uşa salonului, îndepărtându-se de arătătorul ameninţător al maică-sii, care şi-a continuat tirada, ridicând un pic glasul:

— Ca să nu mai zic de Sofia! Era o femeie foarte respectată — menajera de la Harpsund. Iar acum trebuie să-şi sfârşească zilele ca bunică a fetei care a omorât un om…

Annika simţea că nu mai putea să respire.

— Du-te naibii! a reuşit ea să spună printre dinţi.

Maică-sa s-a apropiat şi mai mult, împroşcând-o cu mici particule de salivă:

— Un jurnalist bun ca tine ar trebui să fie în stare să privească adevărul în faţă!

Dintr-odată, Annika şi-a amintit de ziua aceea. Era în turnătoria dezafectată, în depozitul de cocs de lângă

furnal. A văzut pisica moartă şi ţeava de fier de pe podea. Şi-a luat capul în mâini şi s-a aplecat în faţă.

— Pleacă! a şoptit ea. Pleacă, mamă!

Maică-sa a scos o tabacheră de piele şi o brichetă din plastic verde.

— Stai aici şi gândeşte-te la câte am pătimit din cauza ta.

Linişte. Camera se întuneca din ce în ce mai mult, iar Annika simţea că se sufocă. Din pricina şocului, i se pusese un nod în gât şi îi era greu să respire.

„Mă urăşte, şi-a zis ea. Propria mea mamă mă urăşte. I-am distrus viaţa."

A năpădit-o un val de milă de sine şi s-a lăsat pe vine.

„Vai, ce le-am făcut oamenilor pe care-i iubesc! Doamne, ce-am făcut!"

Mâna Sofiei s-a mişcat uşor pe pătura galbenă a spitalului.

— Barbro? a şoptit ea.

Annika a ridicat privirea. „Bunico! Bunico!..." S-a dus repede lângă ea, i-a cuprins cu palmele mâna dreaptă — era inertă şi rece —, şi-a adunat puterile şi a încercat să zâmbească.

— Sărut mâna, bunico! Sunt eu, Annika.

— Barbro? a îngăimat bătrâna, uitându-se la ea, fără să-şi poată focaliza privirea.

Annikăi i s-au împăienjenit ochii:

— Sunt eu, Annika. Fata lui Barbro.

Bătrâna s-a uitat prin cameră şi a ridicat mâna stângă, care îi tremura uşor.

— Sunt la Lyckebo?

Annika nu s-a mai putut stăpâni şi a lăsat lacrimile să-i şiroiască pe obraji, respirând pe gură.

— Nu, bunico. Eşti bolnavă. Eşti la spital.

Privirea bătrânei a revenit la chipul Annikăi:

— Tu cine eşti?

— Sunt eu, Annika, i-a răspuns ea în şoaptă.

Sofia Katarina a avut o sclipire:

— Ah, da. Fata mea preferată.

Annika a izbucnit în plâns şi şi-a pus capul în poala bătrânei, ţinând-o în continuare de mână. După o vreme, s-a ridicat să-şi sufle nasul.

— Ai fost în mare pericol, bunico, a zis ea, dând ocol patului. Trebuie să te punem pe picioare cât mai repede.

Dar bunica deja adormise la loc.

Miercuri, 31 octombrie

Aida se străduia să-şi adune ultimele puteri. Dealul care se profila înaintea ei părea că nu se mai termină, iar contururile străzii din faţa ei începeau să tremure. Înainta poticnindu-se, cu transpiraţia şiroindu-i prin spatele urechilor şi pe ceafă. Nu mai ajungea odată acolo?

S-a aşezat pe trotuar, cu picioarele în rigolă, şi şi-a sprijinit capul pe genunchi. Nu lua în seamă nici frigul, nici umezeala, întrucât avea nevoie să se odihnească înainte să meargă mai departe.

O maşină a apărut de după coama dealului şi a încetinit când a trecut pe lângă ea. Aida ştia că cei dinăuntru se holbau la ea. Nu-şi alesese bine locul. Într-un cartier îngrijit ca acela, n-ar fi trecut mult timp până să sune cineva la poliţie.

S-a ridicat în picioare şi, preţ de o fracţiune de secundă, a ameţit şi i s-a înceţoşat privirea.

„Trebuie să găsesc casa aia. Cât mai repede!"

A luat-o înainte şi a văzut că aleea următoare ducea chiar la numărul pe care îl căuta. Ce caraghios: fusese la un pas să renunţe când mai avea douăzeci de metri până la destinaţie. A încercat să râdă, dar a alunecat pe o piatră

şi era cât pe-aci să cadă. S-a străduit să-şi înăbuşe lacrimile.

— Ajutor, a şoptit ea.

A reuşit să ajungă până la trepte, le-a urcat ţinându-se de balustradă şi a apăsat pe butonul soneriei. Se afla în faţa unei uşi solide, prevăzute cu o broască şi cu două yale. Dar nu i-a răspuns nimeni. A sunat încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată. A aruncat o privire înăuntru prin ferestruicile fumurii de pe uşă, însă n-a văzut decât o cameră întunecată şi goală, în care nu erau nici măcar mobile.

Aida s-a aşezat pe vine şi şi-a sprijinit fruntea de peretele casei. Nu mai avea niciun pic de putere. Nu-i mai păsa de nimic. Putea foarte bine să cadă în mâna urmăritorului ei… Sau poate suna cineva la poliţie… Oricum, mai rău de-atât nu avea cum să-i fie.

— Aida?

Abia a reuşit să ridice privirea.

— Vai, ai păţit ceva?

Aida s-a agăţat de perete. Simţea că-şi pierde cunoştinţa.

— Doamne, e bolnavă! Anders, vino să m-ajuţi!

Cineva a apucat-o de subsuori şi a ridicat-o în picioare. O voce agitată de femeie şi o voce mai calmă de bărbat… A fost dusă înăuntru… Era cald şi întuneric…

— Întinde-o pe canapea.

Camera se învârtea cu ea. A fost purtată prin cameră, apoi întinsă pe ceva. Când a deschis ochii, a văzut tapiseria unei canapele — era maro şi aspră. A fost învelită cu o pătură, dar tot îi era frig.

— E foarte bolnavă, a zis femeia. Şi are febră foarte mare. Trebuie să chemăm un medic.

— Ştii bine că nu putem aduce un doctor aici, i-a răspuns bărbatul.

Aida voia să spună ceva, să se opună. „Nu, fără doctori, fără spitale!"

Femeia şi bărbatul s-au dus în altă cameră. Îi auzea vorbind în şoaptă. Probabil că a aţipit, pentru că, atunci când a deschis iarăşi ochii, i-a văzut pe cei doi aplecaţi deasupra ei — îi aduseseră o cană de ceai fierbinte.

— Eşti Aida, nu-i aşa? a zis femeia. Eu sunt Mia, Mia Eriksson. Iar el e soţul meu. Când te-ai îmbolnăvit în halul ăsta?

Aida s-a străduit să spună ceva.

— Fără doctori..., a şoptit ea în cele din urmă.

Mia a încuviinţat din cap:

— Bine. Fără doctori. Am înţeles. Dar ai nevoie de îngrijiri medicale şi avem o idee.

Aida a clătinat din cap:

— Sunt urmărită.

Mia a mângâiat-o pe cap:

— Da, ştim. Dar poţi fi ajutată fără să afle nimeni.

Aida a închis ochii şi a oftat uşor:

— Aici e Fundaţia Paradis? a întrebat ea în şoaptă.

Răspunsul a venit de foarte departe — era iarăşi pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Da, i-a răspuns Mia. O să avem grijă de tine.

Episoadele de somn şi veghe au alternat toată noaptea. Sofia Katarina fusese pe rând dezorientată, speriată şi sensibilă.

După o scurtă examinare, fizioterapeuta i-a dat Annikăi o veste descurajantă:

— Funcţionalitatea părţii drepte a corpului este foarte scăzută. O să fie nevoie de multe eforturi.

— Ce trebuie să facă pentru a-şi recăpăta mobilitatea? a întrebat Annika.

Fizioterapeuta i-a zâmbit uşor:

— Problema nu e în membre, ci la cap. Nu există niciun tratament care să readucă la viaţă celulele nervoase moarte. De aceea, trebuie să ne concentrăm asupra celor care sunt încă în viaţă. Trebuie activate celulele nervoase rămase intacte, dar care acum sunt inactive. Iar asta se poate face prin mai multe metode fizioterapeutice.

— Dar o să se facă bine?

— E posibil ca primele ameliorări să apară abia după şase luni. Lucrul cel mai important e să înceapă recuperarea cât mai curând şi să respecte tratamentul.

Annika a înghiţit în sec:

— Iar eu ce pot să fac?

Fizioterapeuta a luat-o de mână şi i-a zâmbit:

— Faceţi ce-aţi făcut şi până acum. Oferiţi-i afecţiune. Vorbiţi cu ea, ajutaţi-o să participe emoţional la ce se întâmplă în jur, cântaţi împreună cântece vechi… Veţi vedea că o să-i placă să vorbească despre trecut. S-o ascultaţi.

— Dar când o să fie iarăşi ca mai înainte?

— Bunica dumneavoastră n-o să mai fie niciodată ca înainte.

Annika a clipit. A simţit că sub ea se cască un hău fără fund şi că o cuprinde spaima.

— Şi cum să mă descurc în situaţia asta? a zis ea cu o voce foarte stridentă, disperată. Întotdeauna ea a fost cea puternică.

— Înseamnă că acum e rândul dumneavoastră să fiţi puternică pentru ea.

Fizioterapeuta a bătut-o uşor pe mână, iar Annika nici măcar n-a băgat de seamă când a plecat.

— Bunico…, a şoptit ea, mângâind mâna bătrânei.

Dar bătrâna dormea. Zgomotele dimineţii se strecurau prin uşa întredeschisă şi umpleau salonul înghesuit. Deşi dormise puţin şi se trezise de mai multe ori în timpul nopţii, Annika se simţea plină de energie — agitaţia ei friza hiperactivitatea.

Trebuia să găsească o instituţie unde bunica ei să fie tratată cât se poate de bine. Era absolut convinsă că Lövåsen nu era locul potrivit. S-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe nervos prin salon. O durea un picior, iar degetul îi pulsa dureros.

Sigur existau şi alte soluţii: centre de recuperare private, apartamente administrate de serviciile sociale, îngrijire la domiciliu…

Annika n-a văzut când s-a deschis uşa, ci a simţit curentul la picioare.

Era doctoriţa, urmată de mama ei, îmbrăcată tot cu haina de nurcă.

— Haideţi cu mine să discutăm viitorul Sofiei, a zis doctoriţa.

Annika şi-a strâns lucrurile şi li s-a alăturat.

— Eu n-o pot lua acasă, a zis maică-sa după ce au luat loc în biroul doctoriţei. Trebuie să merg la serviciu.

— Să ştiţi că dacă o luaţi la dumneavoastră, o să primiţi un ajutor de la stat, i-a spus doctoriţa.

Mama Annikăi s-a răsucit în scaun:

— Nu sunt dispusă să renunţ la cariera mea.

Ceva s-a frânt în Annika. Somnul insuficient, lipsa oricărei urme de afecţiune din partea maică-sii şi faptul că

nimic nu părea să mai aibă sens au făcut-o să explodeze. S-a ridicat în picioare şi a început să ţipe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti casieriţă la un supermarket şi ai un contract pe termen limitat! Ce te împiedică să ai grijă de bunica?

— Luaţi loc, a sfătuit-o doctoriţa.

— Ba n-am să iau loc! a strigat Annika — îi tremurau şi picioarele, şi vocea. Nu vă pasă deloc de bunica! Vreţi s-o duceţi la Lövåsen şi s-o lăsaţi singură în azilul ăla nenorocit, care cică ţine loc de casă. Cunosc foarte bine condiţiile de-acolo! Am scris despre azilul ăla! Pacienţii sunt neglijaţi, personalul e insuficient, iar medicamentele sunt administrate alandala!

Doctoriţa s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de Annika.

— Sau luaţi loc, sau ieşiţi din birou, i-a zis ea pe un ton calm.

Annika şi-a frecat fruntea, simţindu-se slăbită. În cele din urmă, s-a aşezat din nou pe scaun. Barbro şi-a trecut palma peste mâneca hainei, apoi s-a uitat în ochii doctoriţei, în speranţa c-o să obţină înţelegere din partea ei. „Vedeţi şi dumneavoastră cu cine am de-a face…“

— Lövåsen ar fi fost o opţiune acceptabilă…, a zis doctoriţa.

— Ar fi fost pe naiba!

— Dacă ar fi fost vreun loc liber acolo… Dar toate sunt ocupate. Iar lista de aşteptare e lungă. În curând, o să punem la punct schema de medicaţie pentru Sofia, dar va avea nevoie de îngrijire non-stop şi de o recuperare intensivă. Deci trebuie să găsim repede o altă soluţie. Şi tocmai de aceea apelez la dumneavoastră. Aveţi vreo propunere?

Mama Annikăi şi-a umezit buzele cu un aer nesigur:

— Păi, a zis ea, eu n-am nicio idee. Medicii întotdeauna se aşteaptă ca rudele să dea o mână de ajutor în astfel de situaţii. Dar, la urma urmelor, noi plătim taxe tocmai pentru ca statul să rezolve problemele de genul ăsta…

Annika era roşie la faţă şi stătea cu capul plecat.

— Nu există locuri libere în altă parte? a întrebat ea.

— Poate la Bettna, i-a răspuns doctoriţa.

— Dar e foarte departe de Hälleforsnäs, ce Dumnezeu! Şi e la 200 de kilometri de Stockholm, a zis Annika, ridicând privirea. Ne va fi foarte greu s-o vizităm.

— Nu spun că e varianta ideală…

— Dar în Stockholm? a continuat Annika. N-ar putea fi internată undeva în Stockholm? Aşa aş putea s-o vizitez zilnic.

Iarăşi se ridicase în picioare, iar doctoriţa i-a cerut să ia loc.

— Aceasta ar fi ultima variantă. Mai întâi, va trebui să încercăm să-i găsim un loc în comunitatea noastră.

Mama Annikăi nu spunea nimic, ci se juca cu nasturii de la haină, iar Annika stătea încovoiată pe scaun, cu privirea plecată. Preţ de câteva clipe, doctoriţa s-a uitat la ele în tăcere: fiica era în stare de şoc, iar mama, dezorientată şi îngrijorată.

— A fost o experienţă îngrozitoare, a zis ea în cele din urmă, întorcându-se spre Annika. E posibil să vă resimţiţi după această traumă. S-ar putea să aveţi frisoane, crize de plâns sau accese de depresie.

Annika s-a uitat în ochii ei:

— Excelent! Şi ce trebuie să fac?

Doctoriţa a oftat discret.

— Beţi, a zis ea, apoi s-a ridicat în picioare.

Annika se holba la ea:

— Vorbiţi serios?

Doctoriţa a zâmbit uşor şi i-a întins mâna:

— E un tratament cu eficacitate dovedită în astfel de cazuri. Sunt sigură că ne vom mai întâlni. Dacă vreţi, puteţi să rămâneţi aici o vreme. Iar acum trebuie să mă duc să-mi vizitez pacienţii.

Le-a lăsat în salon pe cele două femei, iar uşa s-a închis în urma ei. Tăcerea a căpătat proporţii monumentale.

În cele din urmă, mama Annikăi şi-a dres glasul şi a întrebat cu precauţie:

— Ai vorbit cu fizioterapeuta?

— Bineînţeles, am stat aici toată noaptea.

Barbro s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de Annika şi a mângâiat-o pe păr.

— Nu vreau să ne certăm, a zis ea în şoaptă. Trebuie să fim unite ca s-o putem ajuta pe bunica.

Annika a oftat, a ezitat câteva clipe, apoi şi-a petrecut braţele în jurul taliei durdulii a maică-sii, şi-a sprijinit tâmpla de pântecele ei şi a auzit un uşor chiorăit.

— Aşa-i, nu trebuie să ne certăm, i-a răspuns ea tot în şoaptă.

— Du-te acasă şi odihneşte-te, a zis Barbro, scoţând cheile din buzunar. Rămân eu cu Sofia.

Annika şi-a desprins mâinile din jurul ei:

— Mersi, dar prefer să mă întorc la Stockholm şi să dorm acolo. Mă pot întoarce aici imediat: cu X 2000[15] fac doar cincizeci şi opt de minute până aici.

[15] X 2000: numele trenurilor de mare viteză din Suedia.

Şi-a strâns lucrurile, apoi şi-a luat la revedere de la mama ei îmbrăţişând-o.

— Ai să vezi că totul o să fie bine, i-a spus Barbro.

Annika a ieşit pe coridorul rece şi nesfârşit al spitalului.

Doctoriţa avusese dreptate: după ce a urcat în tren, a început să tremure. Cumpărase câteva ziare — erau împrăştiate pe masa din faţa ei —, dar nu se simţea în stare să citească.

„Beţi!", şi-a amintit ea. Mda, un sfat pe cinste.

Dar nu avea de gând să bea. Tatăl ei băuse cât pentru toată familia. De la asta i s-a şi tras moartea: fusese găsit beat criţă într-un şanţ de lângă drumul spre Granhed.

Annika s-a ghemuit pe scaun, înfăşurându-şi haina mai bine în jurul trupului, dar fără niciun rezultat. Frigul venea dinăuntru, din sufletul ei.

„Toţi cei pe care îi iubesc mor, şi-a zis ea într-un acces de autocompătimire. Tata, Sven, poate şi bunica."

„Ba nu! şi-a zis ea după câteva clipe. Nu şi bunica. O să se facă bine. O să-i găsim un loc unde să se pună pe picioare."

A răsfoit ziarele, dar tot nu avea suficientă energie cât să le şi citească, aşa că s-a sprijinit de spetează, a închis ochii şi a încercat să se relaxeze. Dar nu putea — trupul îi zvâcnea şi îi tremura. S-a ridicat iarăşi în capul oaselor şi a oftat. A luat un ziar şi l-a deschis la paginile şase şi şapte, dedicate ştirilor celor mai importante. Bărbatul din fotografia prost focalizată şi mărită la maximum se uita ţintă la ea. L-a recunoscut imediat: „Unde-i Aida? Aida Begovic. Ştiu că-i înăuntru".

Titlul era mare şi negru — la fel ca bărbatul pe care îl văzuse pe holul hotelului cu o noapte înainte. Capul

contrabandei cu ţigări. Legenda fotografiei suna aşa: Numele lui e Ratko şi a venit în Suedia în anii '70. A fost condamnat pentru jefuirea unei bănci şi pentru răpire. În prezent, este acuzat de crime de război comise în fosta Republică Iugoslavă. Poliţia crede că este capul contrabandei cu ţigări din Suedia.

Annika a închis ziarul, tremurând din dinţi. Degetul cu trei cusături o durea, iar greaţa revenise.

Anders Schyman a trântit ziarul pe birou, în faţa lui Ingvar Johansson:

— Vreau s-aud o explicaţie!

Bărbatul cu contur neclar din paginile ziarului se uita ţintă la ei. Redactorul de ştiri şi-a luat privirea de pe ecranul computerului.

— La ce vă referiţi?

— În biroul meu! Imediat!

Sjölander deja era acolo, aşteptând pe locul prăfuit unde înainte era canapeaua. Schyman a luat loc, iar scaunul a scârţâit sub greutatea lui. Ingvar Johansson a intrat în birou şi a închis uşa.

— Cine a luat decizia să se publice numele şi fotografia lui Ratko? au răsunat în cameră vorbele directorului editorial.

Cei doi bărbaţi din faţa lui, care stăteau în picioare, au schimbat între ei o privire.

— Eu plec acasă când mi se termină tura, aşa că n-am de unde şti… a început Ingvar Johansson, dar Schyman l-a întrerupt imediat.

— Gogoşi! a zis el. Îmi dau seama imediat dacă un material e realizat de tura de zi. Şi deja am vorbit cu Jansson şi Torstensson. Redactorul-şef mi-a spus că nici măcar n-a

fost anunţat cu privire la decizia de a publica informaţia aceasta, iar Jansson s-a arătat foarte surprins şi mi-a zis că paginile cu pricina au fost făcute de echipa din tura de zi. Luaţi loc.

Sjölander şi Ingvar Johansson s-au aşezat pe scaune în acelaşi timp. Niciunul n-a scos o vorbă.

— Este inacceptabil, a zis Schyman cu glas scăzut, atunci când liniştea a devenit apăsătoare. A publica numele unor infractori care încă nu au fost condamnaţi are consecinţe legale. Şi e o decizie care aparţine conducerii ziarului! Iar voi ar trebui să ştiţi bine chestia asta, ce Dumnezeu!

Sjölander stătea cu capul plecat, iar Ingvar Johansson s-a răsucit în scaun şi a zis:

— I-am mai publicat numele. Nu-i o noutate că Ratko e mafiot.

Anders Schyman a oftat din rărunchi.

— Dar noi n-am scris doar că e mafiot, ci l-am pus în legătură cu crimele din portul liber, dând de înţeles că el ar fi criminalul. Am stat deja de vorbă cu juriştii noştri, iar dacă Ratko ne dă în judecată, o să avem mari probleme. Ca să nu mai zic de criticile cu care o să ne alegem din partea Comisiei de etică a presei.

— N-o să ne dea în judecată, a zis Ingvar Johansson foarte sigur pe el. O să ia materialul nostru drept o reclamă la serviciile pe care le poate oferi. Şi am încercat să dăm de el pentru un comentariu. Noaptea trecută, Carl Wennergren s-a dus pe la barurile deţinute de iugoslavi ca să stea de vorbă…

Anders Schyman a izbit biroul cu palma, iar cei doi bărbaţi din faţa sa au tresărit.

— Sunt sigur c-aţi încercat! a strigat el. Dar nu despre asta e vorba! Ci despre o încălcare flagrantă a deontologiei

jurnalistice. Voi doi nu aveţi autoritatea de a lua astfel de decizii! Această decizie aparţine exclusiv conducerii! Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i aşa greu de înţeles?

Sjölander s-a înroşit, iar Ingvar Johansson s-a făcut palid la faţă.

După reacţiile lor, Anders Schyman şi-a dat seama că reuşise în sfârşit să le capteze atenţia. S-a străduit să-şi stăpânească furia şi să revină la un ton normal.

— Presupun că aveţi mai multe informaţii decât aţi publicat în ziar, a zis el. Ce ştim, mai exact?

În felul acesta, a început o discuţie care ar fi trebuit să aibă loc cu douăzeci şi patru de ore mai înainte.

— Poliţia a descoperit câteva cartuşe şi un glonţ, a zis Sjölander. Este vorba de o muniţie neobişnuită. Are calibrul 7,6 mm şi e fabricată de o firmă americană — Trophy Bond. Sunt nichelate şi lucioase şi arată ca nişte ciuperci. Dar, în ziua de azi, aproape toate cartuşele sunt făcute din alamă…

Schyman îşi lua notiţe, iar Sjölander s-a relaxat un pic.

— Glonţul a fost găsit în asfaltul dintre silozuri, a continuat şeful de la Investigaţii. Nu se poate stabili unde stătea cel care a tras, întrucât glonţul s-a lovit de oasele craniene ale uneia dintre victime şi şi-a schimbat direcţia de mai multe ori. Iar cartuşele au fost găsite în spatele unui depozit gol.

— Iar despre armă ce-ai aflat? a întrebat Schyman.

Sjölander a oftat:

— E posibil ca poliţia să aibă mai multe detalii, însă n-au vrut să ni le divulge. Cu toate astea, mi-au oferit câteva concluziile preliminare. De exemplu, criminalul şi-a ales arma cu multă grijă. E vorba despre o armă folosită pentru vânatul de mari dimensiuni.

— Ceea ce poate că nu-i chiar atât de ciudat, a zis Schyman. Dacă chiar vrei să omori pe cineva, atunci te pregăteşti cât mai serios.

Sjölander s-a aplecat deasupra biroului şi a continuat cu entuziasm:

— Ei bine, acum urmează chestia ciudată. De ce să împuşte victima în cap? Şi dacă ar fi tras în piept sau în spate, individul tot ar fi murit în câteva secunde din pricina forţei de impact a glonţului. Deci avem de-a face cu un criminal mai neobişnuit, care n-a vrut doar să-şi omoare victimele în mod eficient. E un om vanitos, care ţine să iasă în evidenţă, un om mânat de ură şi de dorinţa de răzbunare. Altminteri, de ce-ar fi tras ca un expert, când putea să-i împuşte oricum?

— Şi de ce n-au apărut toate astea în ediţia de azi? a întrebat Schyman.

Sjölander s-a sprijinit pe spetează:

— Pentru că ar fi perturbat ancheta poliţiei.

— Dar dând de înţeles că Ratko ar fi criminalul, n-aţi perturbat-o? i-a răspuns directorul editorial.

Iarăşi s-a făcut linişte.

— Trebuie să mai discutăm pe tema asta, a zis Schyman. Pentru că stabilitatea viitoare a acestui ziar depinde de respectarea unor principii, pentru numele lui Dumnezeu! Cine ne-a furnizat pontul despre Ratko?

Ingvar Johansson şi-a dres glasul:

— Avem în poliţie o sursă care a considerat că ar fi bine să publicăm fotografia individului. Poliţiştii sunt siguri că Ratko e implicat în povestea asta şi vor să-l scoată din ascunzătoare.

— Iar voi v-aţi conformat? a zis Anders Schyman pe un ton nervos. Aţi pus în pericol credibilitatea acestui ziar,

aţi luat decizii pe care nu le poate lua decât conducerea şi aţi făcut pe comisionarii poliţiei! Ieşiţi afară! Imediat!

Apoi s-a întors spre monitor şi a deschis fereastra cu ştiri de la agenţia TT, iar cu coada ochiului i-a văzut pe cei doi bărbaţi furişându-se afară din birou.

În cele din urmă, a reuşit să se relaxeze, dar încă nu-şi putea aminti cum decursese conversaţia. Un lucru îi era însă al naibii de limpede: sosise momentul să pună piciorul în prag.

Scena pe care o făcuse în timpul întrunirii îl apăsase pe Thomas Samuelsson toată noaptea, ca un pietroi vârât sub stern — era o senzaţie care încă nu dispăruse. Şi-a netezit sacoul, a ezitat câteva clipe, apoi s-a dus să ciocăne la uşa şefei lui. Era înăuntru.

— Am să trec direct la subiect, a zis el. Nu există nicio scuză pentru comportamentul meu de ieri, dar aş vrea să vă dau o explicaţie.

— Ia loc, l-a invitat directoarea.

Thomas s-a aşezat pe scaun şi a inspirat repede de câteva ori.

— Nu mă simt bine, a zis el. Nu sunt în apele mele… S-au întâmplat atât de multe în ultima vreme…

Directoarea se uita în tăcere la bărbatul din faţa ei, iar când a văzut că nu continuă, l-a întrebat pe un ton calm:

— Are legătură cu Eleonor?

Directoarea făcea parte din cercul lor, dar nu erau prieteni apropiaţi. Luase masa la ei în casă de vreo zece ori.

— Ah, nu, deloc! i-a răspuns Thomas. La mine e problema… Pun totul la îndoială… Oare asta-i tot? Oare lucrurile nu se pot îmbunătăţi?

Femeia din spatele biroului i-a zâmbit uşor, cu un aer înţelegător.

— O criză de vârstă mijlocie, a zis ea. Dar nu cumva e cam devreme? Câţi ani ai?

— Treizeci şi trei.

Directoarea a oftat.

— Ieşirea ta de ieri n-are nicio scuză, dar cred c-ar fi mai bine s-o dăm uitării. Sper să nu se mai întâmple.

Thomas a încuviinţat din cap, s-a ridicat în picioare şi a ieşit. După ce a închis uşa, i-a venit o idee şi a rămas pe loc preţ de câteva clipe, după care s-a dus la biroul asistentei sociale care prezentase comisiei serviciile oferite de Fundaţia Paradis.

— Sunt destul de ocupată, i-a zis ea pe un ton tăios — se vedea limpede că încă era bosumflată din pricina ieşirii lui.

Thomas a încercat să afişeze un zâmbet dezarmant:

— Da, văd. Voiam doar să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat ieri. Am cam sărit calul…

Asistenta a dat din cap şi a scris ceva pe o foaie.

— Scuzele sunt acceptate, a zis ea pe un ton glacial.

Zâmbetul lui Thomas s-a lărgit:

— Îmi pare bine… Şi aş vrea să aflu câteva detalii despre fundaţia asta. Cum ar fi numărul ei de înregistrare.

— Nu-l am.

Thomas s-a uitat lung la ea, iar asistenta s-a îmbujorat — era limpede că nu ştia mare lucru despre fundaţia cu pricina.

— Dar pot să aflu, s-a oferit ea.

— Da, ar fi bine, i-a răspuns el.

Au urmat alte câteva clipe de tăcere.

— Dar despre ce e vorba, de fapt? a întrebat Thomas în cele din urmă.

— Nu am voie să-ţi spun, i-a răspuns asistenta pe un ton grav.

Thomas a scos un oftat:

— Ei, haide, doar facem parte din aceeaşi echipă. Crezi c-o să m-apuc să spun la toată lumea?

Femeia a ezitat câteva clipe, apoi a dat la o parte hârtiile pe care le avea în faţă.

— E vorba de o urgenţă, a început ea. O tânără bosniacă e urmărită de un bărbat care vrea s-o omoare. Cazul a ajuns la noi ieri şi e urgent. E o situaţie de viaţă şi de moarte.

Thomas se uita ţintă în ochii ei:

— Şi de unde ştim că e adevărat?

Asistenta a înghiţit în sec, cu ochii uşor umeziţi:

— Ar fi trebuit s-o vezi… Atât de tânără, atât de frumoasă şi atât de… mutilată. Avea cicatrice pe tot trupul: urme de împuşcături şi de cuţit, o rană mare la cap, jumătate de faţă vânătă… Două dintre degetele de la picioare i-au fost retezate… Sâmbăta trecută, bărbatul a încercat iarăşi s-o omoare, dar tânăra a reuşit să scape de el sărind în apă — şi s-a ales cu pneumonie. Poliţia nu poate să-i asigure protecţie.

— Păi, şi fundaţia asta poate?

Asistenta s-a însufleţit şi s-a şters discret la ochi — la urma urmelor, situaţia acelei femei ar fi impresionat pe oricine.

— E o organizaţie extraordinară. Au pus la punct o metodă prin care oamenii pot fi şterşi din registrele publice, astfel încât să nu li se mai poată da de urmă. Toate contactele lor cu lumea exterioară sunt gestionate de Fundaţia Paradis cu ajutorul unor oameni care sunt la datorie non-stop. Clienţilor li se asigură servicii medicale,

psihologi, avocaţi şi o locuinţă; de asemenea, fundaţia îi ajută să facă rost de slujbe şi să găsească grădiniţe şi şcoli pentru copiii lor. Crede-mă, investiţia în serviciile lor e benefică pentru comunitatea noastră.

Thomas s-a răsucit în scaun.

— Şi unde îşi are sediul fundaţia asta? În Järfälla?

Femeia s-a aplecat spre el:

— Nimeni nu ştie, iar asta e o clauză a înţelegerii noastre cu fundaţia. Toţi cei care lucrează pentru Paradis au fost şterşi din registrele publice. Telefoanele lor sunt conectate la nişte linii militare din alte ţări. Au pus la punct un sistem de protecţie imbatabil. Nici eu, nici şeful de departament n-am mai avut de-a face cu aşa ceva — e o organizaţie extraordinară.

Thomas a plecat capul:

— Deci faptul că fundaţia îşi desfăşoară activitatea în secret înseamnă că nimeni nu-i poate verifica, nu?

— Uneori, trebuie să ai încredere în oameni, i-a răspuns asistenta.

Era frig în tot apartamentul. Punga de hârtie cu care astupase spărtura din geam se dovedise ineficientă. A ajuns-o oboseala imediat după ce a închis uşa. Şi-a trântit geanta pe podea şi s-a dus în dormitor. Şi-a lăsat geaca, mănuşile şi fularul lângă patul nefăcut, apoi s-a strecurat sub plapumă şi a adormit îmbrăcată.

Dintr-odată, i-au apărut în faţă prezentatorii emisiunii *Studio 69*. Dispreţul lor glacial îi provoca de fiecare dată crampe la stomac.

— N-am vrut să se întâmple aşa! a strigat ea.

Bărbaţii s-au apropiat.

— Cum puteţi spune că a fost vina mea? a continuat ea.

Bărbaţii voiau s-o împuşte, iar zăngănitul pistoalelor îi răsuna în cap.

— Nu i-am făcut nimic, aşa am găsit-o! Când am ajuns acolo, zăcea pe podea! Ajutor!

S-a trezit gâfâind. Nu trecuse mai mult de o oră de când adormise. Preţ de câteva clipe, s-a străduit să respire — inspiră, expiră, inspiră, expiră —, apoi a început să plângă în neştire, cu convulsii. A rămas în pat mult timp, până când s-a liniştit.

„Vai, bunico, oare ce-o să se întâmple? Cine o să aibă grijă de tine?"

Annika s-a ridicat în capul oaselor şi a încercat să se adune. Cineva trebuia să se ocupe de situaţia bunicii — simţea că venise rândul ei să-i ofere sprijin.

A pus mâna pe cartea de telefon, a format numărul serviciilor sociale şi a întrebat dacă era vreun loc liber în centrele de recuperare din Stockholm. I s-a spus că trebuia să ia legătura cu autorităţile din cartierul ei şi să discute problema cu un asistent social. De asemenea, putea să descarce mai multe informaţii de pe Internet sau să meargă la biroul Serviciilor sociale de pe Hantverkargatan, nr. 87. Şi-a notat adresa pe marginea unui ziar vechi, a mulţumit pentru ajutor şi a închis. A scos un oftat, s-a dus în bucătărie şi a încercat să mănânce nişte iaurt, apoi a deschis televizorul şi a intrat pe pagina de teletext, să vadă ultimele noutăţi. Dar nu se întâmplase nimic notabil. Şi-a dat seama că mirosea a transpiraţie, aşa că şi-a pus hainele în coşul cu rufe murdare, a umplut chiuveta din bucătărie cu apă rece şi s-a spălat la subsuori.

„De ce m-am întors acasă? De ce n-am rămas cu bunica?"

Annika s-a aşezat pe canapeaua din sufragerie, şi-a sprijinit capul în mâini şi a hotărât să fie cinstită cu ea însăşi.

Nu suporta să stea la spital. Voise să se întoarcă la viaţa pe care începuse s-o recâştige, la viaţa pe care o avusese, dar pe care o pierduse. Rostul ei era acolo, în Stockholm, unde avea un apartament şi o slujbă la Kvällspressen. Voise să fugă de trecutul mort şi anost, să revină acolo unde se petreceau lucruri vii şi interesante.

S-a ridicat deodată în picioare, şi-a scos carnetul din geantă, apoi, fără să mai stea pe gânduri, a format numărul Fundaţiei Paradis.

De data asta i-a răspuns chiar Rebecka Björkstig.

— M-am gândit la câteva lucruri, i-a spus Annika.

— Cam în cât timp o să terminaţi materialul?

Femeia de la celălalt capăt al firului părea un pic iritată.

Annika s-a aşezat turceşte, sprijinindu-şi capul în mâna stângă:

— Mai am nevoie de câteva detalii. Şi sper să punem totul laolaltă în cel mai scurt timp posibil… Am lipsit o vreme, pentru că s-a îmbolnăvit bunica.

— Vai, îmi pare rău, a zis Rebecka pe un ton plin de compasiune. Şi bineînţeles că o să vă ajut cu tot ce-mi stă în putinţă. Ce-aţi vrea să aflaţi?

Annika a înghiţit în sec şi s-a îndreptat de spate, răsfoindu-şi carnetul.

— Câţi angajaţi are Fundaţia Paradis?

— Suntem cinci angajaţi cu normă întreagă.

— Ce sunt? Medici, avocaţi, asistenţi sociali, psihologi?

Rebecka i-a răspuns pe un ton amuzat:

— Nicidecum. Serviciile de genul ăsta sunt furnizate clienţilor noştri de autorităţile locale sau districtuale şi de Serviciul de consiliere juridică.

Annika şi-a dat părul pe spate:

— Şi cine sunt persoanele de contact care stau non-stop la dispoziţia clienţilor?

— Angajaţii noştri, bineînţeles. Sunt oameni foarte bine pregătiţi.

— Cât câştigă pe lună?

Rebecka i-a răspuns pe un ton uşor jignit:

— Câştigă paisprezece mii de coroane pe lună. Nu lucrează pentru fundaţie ca să se îmbogăţească, ci pentru că vor să facă bine semenilor.

Annika s-a uitat iarăşi pe carnet:

— Cât priveşte bunurile imobile, îmi puteţi spune câte case deţineţi?

— De ce vreţi să ştiţi? a întrebat precaut şefa fundaţiei.

— Ca să-mi fac o idee cu privire la amploarea activităţii dumneavoastră.

— Nu deţinem nicio proprietate. De obicei, închiriem casele de care avem nevoie, i-a răspuns Rebecka după câteva clipe de ezitare.

— Şi banii? a continuat Annika. Dacă obţineţi un profit, ce faceţi cu el?

A urmat o tăcere atât de lungă, încât Annika a crezut că Rebecka îi închisese în nas.

— Profiturile noastre, care nu sunt cine ştie ce, rămân în fundaţie şi sunt folosite pentru extinderea ei, i-a răspuns Rebecka în cele din urmă. Şi nu-mi place deloc insinuarea dumneavoastră.

— Încă ceva: aţi trimis cumva la redacţie lista autorităţilor de la care aş putea obţine referinţe despre fundaţie?

— Asta e o linie telefonică securizată, a zis femeia de la celălalt capăt al firului. Aşa că pot vorbi fără nicio

reţinere. Am folosit toţi banii ca să punem la punct o breşă pentru cazurile extrem de dificile: acum avem posibilitatea să-i ajutăm şi pe clienţii noştri care nu mai pot trăi în Suedia. Avem persoane de contact care ne ajută să găsim locuinţe şi slujbe la stat în alte ţări. De asemenea, le putem oferi celor trimişi în străinătate servicii medicale, asistenţă psihologică şi cursuri de limbă.

Annika a pus picioarele pe podea ca să-şi ia notiţe — povestea devenea din ce în ce mai interesantă.

— Dar cum funcţionează sistemul acesta?

Rebecka i-a răspuns pe un ton satisfăcut:

— Procedurile pe care le-am conceput au dat rezultate foarte bune în două cazuri.

Annika era foarte uimită:

— Doi dintre clienţii dumneavoastră au luat viaţa de la început într-o ţară străină? Fără să-şi schimbe identitatea? Şi doar prin intermediul fundaţiei?

— Mai exact, două familii. Noi nu putem emite CNP-uri noi. De altfel, nicio altă organizaţie nu poate aşa ceva. Doar guvernul are această autoritate. Dar, după cum v-am spus la una dintre întâlnirile noastre, până acum n-a fost nevoie. Cât priveşte lista, să ştiţi că e gata. Daţi-mi un număr de fax şi am să v-o trimit în cel mult un sfert de oră.

I-a dat numărul de fax al departamentului de investigaţii.

— După ce o primesc, vă sun.

— În regulă, a zis Rebecka. Păstrăm legătura.

Annika a pus receptorul în furcă. Liniştea a revenit, însă era mai puţin ameninţătoare, iar pereţii păreau mai luminoşi. Acum avea un scop şi o responsabilitate, o misiune a cărei îndeplinire depindea de ea.

Alergătorul a mărit ritmul, iar paşii săi răsunau ca loviturile unei tobe. Pulsul i-a crescut, dar respiraţia nu i s-a accelerat — atâta doar că a devenit mai adâncă, mai puternică. „Foarte bine!“ Era într-o formă excelentă, înaintând cu viteză în ciuda terenului accidentat. Pădurea era prost întreţinută: printre trunchiuri crescuse mult lăstăriş, iar din loc în loc se vedeau goluri în perdeaua de copaci. S-a uitat pe o hartă cu scara de 1:1 500, tipărită în cinci culori de Asociaţia Suedeză de Orientare. Fusese întocmită pe baza fotografiilor aeriene şi a unor ample eforturi de explorare — el însuşi fusese implicat în realizarea ei. Drumul acela se afla în afara zonei unde se antrena de obicei, dar era numai bun pentru a exersa alergarea pe teren accidentat.

Încerca să citească harta fără să se oprească, ţinând busola în dreapta, iar harta în stânga. Nici măcar nu a încetinit, deşi hotărâse să identifice toate simbolurile: bornele, curburile drumului, elevaţia terenului. Tocmai de aceea n-a văzut rădăcina copacului. A căzut pe burtă în lăstăriş, s-a izbit cu fruntea de pământ şi a văzut stele verzi preţ de câteva clipe. Când i s-a limpezit mintea, a simţit durerea din picior: „Vai de mine! Asta-mi trebuia acuma, când a mai rămas o singură competiţie anul ăsta? Ce nasol!“.

Alergătorul a scos un oftat şi s-a aşezat în capul oaselor, ducând mâna la gleznă. Poate că nu era chiar atât de grav, totuşi. A rotit uşor piciorul — nu, nu era nimic rupt. Dar poate că şi-l scrântise. S-a ridicat încet şi s-a sprijinit în piciorul cu pricina. „Au!“ Poate că cel mai bine ar fi fost să se întoarcă la maşină cu cât mai puţin efort. S-a uitat pe hartă ca să aleagă ruta cea mai scurtă.

În urmă cu câteva minute, trecuse de un drum noroios paralel cu cel accidentat pe care era acum. Potrivit

hărţii, ducea la drumul principal, de unde ar fi putut lua o ocazie până la locul unde îşi lăsase maşina. A oftat din rărunchi, apoi a băgat harta şi busola în buzunar şi a luat-o din loc şchiopătând.

După vreo sută de metri pe drumul noroios, a zărit în pădure câţiva mesteceni cu scoarţa arsă. S-a oprit cu un aer surprins. Un incendiu? Dar vremea fusese atât de umedă! Apoi a simţit un puternic miros metalic.

Alergătorul a dus mâna la buzunar, ca să se asigure că harta şi busola erau la locul lor, apoi a intrat în pădure. Înainta cu multă grijă, ţinându-se după nişte urme de cauciucuri care înaintau printre copaci.

Când a ajuns lângă viroagă, a rămas împietrit. În faţa lui, se vedea un schelet de metal contorsionat. Erau rămăşiţele carbonizate ale unui camion de mare tonaj. Cum naiba ajunsese acolo? Şi cum de era complet distrus de flăcări?

A pornit şchiopătând spre camionul ars, iar adidaşii i s-au înnegrit de la funinginea de pe jos. Pe măsură ce se apropia de el, se făcea mai cald — probabil că focul se stinsese de curând.

Lângă scaunul şoferului, pământul era acoperit cu bucăţele de sticlă care îi scrâşneau sub tălpi. A făcut câţiva paşi spre portiera curbată, care atârna într-o parte, şi s-a uitat în cabină.

A văzut două obiecte diforme, contorsionate şi pline de funingine — unul era pe podea, iar celălalt pe scaunul pasagerului. S-a aplecat un pic şi l-a atins pe cel mai apropiat. A căzut ceva. Şi-a scos mănuşa din mână şi a dat funinginea la o parte. Când a văzut dinţii rânjitori, a înţeles imediat ce avea în faţa ochilor.

Faxul departamentului de investigaţii se afla lângă biroul Evei-Britt Qvist. Eva-Britt ajuta departamentul în mai multe feluri: făcea muncă de documentare în arhivă, stabilea întâlniri, cataloga deciziile tribunalelor şi aşa mai departe. Dar acum nu era la birou, aşa că Annika a răsfoit repede teancul de faxuri sosite în ziua aceea: un comunicat din partea biroului de presă al poliţiei din Stockholm, informaţii de la procurorul general al Suediei, un verdict într-un caz de trafic cu droguri.

— Ce faci cu hârtiile mele?

Femeia cu o constituţie robustă s-a năpustit asupra ei, venind dinspre bufet cu un aer încruntat. Annika a făcut un pas în spate.

— Aştept un fax, a zis ea. Voiam doar să văd dacă a venit.

— De ce dai oamenilor numărul meu de fax? Faxul ăsta aparţine departamentului de investigaţii.

Eva-Britt Qvist i-a smuls hârtiile din mână şi le-a strâns repede pe cele de pe birou. Annika se uita la ea cu un aer perplex. Nu prea îşi vorbiseră până atunci, pentru că Eva-Britt Qvist lucra în tura de zi, iar ea, în cea de noapte.

— Îmi pare rău, a îngăimat Annika. Întotdeauna dau oamenilor numărul ăsta când sunt în tura de noaptea. Habar n-aveam că nu-i în regulă.

Eva-Britt se uita chiorâş la ea:

— Şi niciodată nu pui hârtie în fax!

Animozitatea femeii din faţa ei a străpuns-o ca o săgeată, ceea ce a făcut-o să adopte o atitudine defensivă şi să se înfurie.

— Ba da! a zis ea, ridicând uşor tonul. L-am încărcat ultima oară când am fost în redacţie! Şi, pentru numele lui

Dumnezeu, ce-i cu reacţia asta? Că doar nu e faxul tău! A venit cumva o listă cu autorităţile care lucrează cu Fundaţia Paradis?

— Ce se întâmplă, fetelor?

Anders Schyman se apropiase de cele două femei pe la spatele lor.

— Fetelor? a zis Annika, întorcându-se spre el. Aveţi de gând să ne întrebaţi şi ce facem aici singurele?

Directorul editorial a izbucnit în râs:

— Eram sigur că n-o să vă placă întrebarea mea… Deci ce s-a întâmplat?

— Rebecka urmează să-mi trimită un fax care o să mă ajute să scriu seria de articole despre Fundaţia Paradis. Dar văd că Evei-Britt nu-i place că dau oamenilor numărul faxului de pe biroul ei.

Annika şi-a dat seama că era prea enervată. I s-a făcut un pic jenă pentru că nu reuşise să se controleze.

— Încă n-a venit, a zis Eva-Britt.

Anders Schyman s-a întors spre ea.

— Atunci ar fi bine să stai cu ochii-n patru, nu cumva să ratezi momentul când vine, i-a zis el cu o voce calmă şi limpede. Este un document foarte important pentru un material aflat în pregătire.

— Dar ăsta e departamentul de investigaţii, i-a răspuns Eva-Britt.

— Iar ăsta e un subiect de investigaţii, a zis Schyman. Şi nu mai fi atât de posesivă. Vino cu mine, Annika. Vreau să-mi prezinţi ultimele noutăţi.

Annika l-a urmat pe directorul editorial în biroul lui, nevăzând nimic altceva în afară de spatele său lat.

Canapeaua dispăruse.

— Ţi-am urmat sfatul, a zis Schyman. De acum înainte, toţi musafirii mei vor fi nevoiţi să ia loc pe podea. Te rog!

I-a făcut un semn spre colţul prăfuit unde stătuse canapeaua, dar Annika a luat loc pe un scaun.

— Cred că, în curând, o să avem toate datele care ne trebuie, a zis ea, trecându-şi mâna peste frunte. Rebecka Björkstig mi-a promis că o să-mi trimită prin fax ultimele informaţii şi mi-a explicat unde se duc banii.

Schyman s-a uitat ţintă la ea:

— Banii? Percep taxe pentru serviciile lor?

Annika şi-a scos carnetul din geantă şi a început să-l răsfoiască.

— Profiturile au fost folosite pentru a pune la punct un sistem prin care cei ce nu pot rămâne în Suedia să fie trimişi în străinătate, a turuit ea, consultându-şi însemnările. Fundaţia are posibilitatea de a asigura locuinţe şi slujbe la stat în alte ţări. Până în prezent, au ajutat două familii şi nimeni nu a fost nevoit să-şi schimbe identitatea. Emiterea unui nou CNP nu poate fi făcută nici de Fundaţia Paradis, nici de vreo altă organizaţie, ci doar de către guvern. Dar clienţii lor n-au avut nevoie de aşa ceva.

S-a uitat la directorul editorial şi a încercat să zâmbească:

— Informaţii foarte interesante, nu?

Anders Schyman o privea calm:

— Pare dubios.

Annika a plecat capul, fără să scoată o vorbă.

— Fac rost de slujbă la stat în alte ţări? a continuat el. Mie îmi sună a poveste de adormit copii. Această Björkstig are vreo dovadă?

Annika şi-a răsfoit carnetul fără să ridice privirea:

— Cică au rezolvat două cazuri. Două familii.

— Ai vorbit cu ei?

Annika a înghiţit în sec şi a pus picior peste picior, simţind că intră în defensivă:

— Rebecka ştie despre ce vorbeşte.

Directorul editorial a rămas pe gânduri câteva clipe, lovind tăblia biroului cu un creion.

— Zău? a zis el în cele din urmă. Nu guvernul emite CNP-uri noi. De treaba asta se ocupă fiscul şi numai la cererea Inspectoratului General al Poliţiei Suedeze.

Annika a simţit că zgomotele din fundal dispar şi că îi piere sângele din obraji:

— Serios?

Schyman a încuviinţat din cap, iar Annika şi-a îndreptat spatele, răsfoindu-şi carnetul cu frenezie.

— Dar mi-a zis că asta e treaba guvernului, sunt sigură.

— Te cred, i-a răspuns directorul editorial. Dar n-o cred pe femeia asta de la Fundaţia Paradis.

Annika a închis carnetul şi s-a sprijinit iarăşi pe spetează:

— Deci m-am chinuit degeaba.

Anders Schyman s-a ridicat în picioare.

— Dimpotrivă, a zis el. Abia acum începe adevărata muncă. Dacă această organizaţie există cu adevărat, atunci am pus mâna pe o ştire senzaţională, chiar dacă femeia asta ţi-a trântit şi o minciună. Ce altceva ţi-a mai zis?

Annika i-a povestit pe scurt cum funcţiona fundaţia şi cum ştergea oamenii din registrele publice, apoi despre misterioasele ameninţări pe care Rebecka le primise în trecut şi care păreau să aibă legătură cu mafia iugoslavă, iar la sfârşit, i-a spus ce credea ea despre destinaţia profiturilor.

În tot acest timp, Schyman s-a plimbat prin cameră, încuviinţând din cap.

— Văd că ai ajuns destul de departe, a zis el, luând iarăşi loc. Dar trebuie să aşteptăm lista aia. Dacă e vorba de o escrocherie, vom avea nevoie de ajutorul autorităţilor ca să aflăm toate informaţiile despre fundaţia asta.

— Sau am putea să luăm legătura cu una dintre femeile care au beneficiat de aceste servicii, a sugerat Annika. Sau să căutăm pe cineva care a lucrat pentru această fundaţie.

— Presupunând că există astfel de femei sau astfel de angajaţi…, i-a răspuns Schyman.

Lista încă nu sosise. Iar faxul nu era defect. Trecuseră mai bine de două ore de când stătuse de vorbă cu Rebecka.

Annika a luat loc la biroul lui Berit Hamrin şi a format numărul secret al fundaţiei. Nu a răspuns nimeni. A format iarăşi numărul. Nimic. Niciun robot telefonic. Apelul nu a fost redirecţionat.

— Îmi dai, te rog, un semn când vine lista aia? i-a zis ea Evei-Britt Qvist.

Dar aceasta vorbea la telefon şi s-a prefăcut că nu aude.

Annika s-a dus la calculatorul cu modem şi s-a conectat la RegPub — registrul de stat în care apăreau toate persoanele cu CNP suedez —, a apăsat pe tasta F8, corespunzătoare căutării în funcţie de nume, şi a tastat Rebecka Björkstig. Computerul a bâzâit câteva clipe, apoi a afişat răspunsul.

Un singur rând: …date personale protejate.

Atât şi nimic mai mult.

Annika se uita ţintă la monitor. „Ce naiba?“

Şi-a tastat propriul nume — Bengtzon, Annika, Stockholm —, fiind un pic incomodată de bandajul de tifon care îi acoperea degetul. A urmat inevitabilul bâzâit şi gata, pe ecran au apărut datele ei: CNP-ul, adresa, schimbarea de domiciliu din urmă cu doi ani. A apăsat pe tasta F7, corespunzătoare unei căutări istorice, şi a dat peste vechea ei adresă din Hälleforsnäs, pe Tattarbacken. Aşadar, nu era vorba de o defecţiune tehnică.

Aşa că a luat-o de la început. A tastat: Rebecka Björkstig, femeie, însă rezultatul a fost acelaşi ca prima oară: …date personale protejate.

Deci Rebecka chiar fusese ştearsă din registrul public.

Annika a rămas o vreme cu privirea aţintită la monitor. Una dintre sarcinile ei în tura de noapte era să caute fotografiile anumitor oameni — de obicei, fotografiile lor din paşaport —, iar ca să le poată accesa, avea nevoie de CNP-urile lor, aşa că folosea deseori RegPub. În anii petrecuţi în tura de noapte, căutase aproape o mie de persoane, dar nu dăduse niciodată peste rezultatul acela. L-a scos la imprimantă şi a rămas pe gânduri preţ de câteva clipe. A tastat Aida Begovic şi a găsit opt persoane. Una dintre ele locuia în Vaxholm, pe Fredriksbergsvägen — probabil că aceea era Aida pe care o căuta. A scos rezultatele la imprimantă, apoi s-a întors la biroul lui Berit.

— Nici acum n-a venit lista? a întrebat ea din mers.

Eva-Britt Qvist a clătinat din cap.

Annika a sunat iarăşi la Fundaţia Paradis, dar nu i-a răspuns nimeni, aşa că a trântit receptorul în furcă. „La naiba!“

Şi o durea degetul.

Ce să facă mai departe? Să se întoarcă la spital? Să caute un centru de recuperare în Stockholm? Să se ducă acasă şi să facă un pic de curăţenie?

S-a uitat prin hârtiile ei şi a dat peste dosarul despre fundaţii întocmit de fisc, pe care îl ceruse de la arhivă.

A citit în el că, începând cu data de 1 ianuarie 1996, era în vigoare o lege a fundaţiilor. Aceasta stabilea cum se întemeiază şi cum se administrează o fundaţie, precum şi alte detalii referitoare la contabilitate, proceduri de audit, asistenţă juridică, înregistrare şi aşa mai departe.

Annika a citit paragrafele pe sărite şi a aflat că existau mai multe tipuri de fundaţii care beneficiau de regimuri de taxare diferite. De exemplu, cele care aveau ca scop „furnizarea de servicii publice recunoscute oficial" plăteau mai puţin. În lege scria şi că, pentru a obţine scutirea de taxe, nu era suficient ca fundaţia să stipuleze un scop de acest gen în statut, ci mai trebuia şi ca acesta să fie îndeplinit.

Annika a pus jos dosarul. Ce conţinea el? Chestii inutile. De ce să se obosească? Oricum n-o ajutau cu nimic.

„Ba mă ajută, şi-a zis ea dintr-odată. Înseamnă că şi Fundaţia Paradis îşi bazează activitatea pe un statut. În plus, trebuie să prezinte fiscului registrele contabile. Şi trebuie să plătească impozite. Deci se poate da de ei, nu e ca şi când ar fi şterşi de pe faţa pământului."

A luat pliantele pe care i le dăduse Rebecka şi s-a uitat la numărul cutiei poştale tipărit în antet. A sunat la poşta din Järfälla şi a întrebat cine închiriase cutia respectivă.

— Nu vă pot spune, i-a răspuns o funcţionară iritată.

— Dar acestei cutii îi este asociată o adresă, nu? a zis Annika. Deci de ce nu-mi puteţi spune cine a închiriat cutia cu numărul 259?

— Această informaţie este clasificată, i-a răspuns funcţionara. Doar autorităţile au acces la informaţiile de acest gen.

Annika a stat pe gânduri câteva secunde.

— De unde ştiţi că nu sunt un asistent social? a întrebat ea. Nu m-am prezentat şi nici nu m-aţi întrebat cine sunt.

Funcţionara de la celălalt capăt al firului a tăcut o clipă.

— Trebuie să văd ce zice Disa, i-a răspuns ea.

— Cine?

— Sistemul Disa: suntem conectaţi la o bază de date care ne spune cine anume poate accesa aceste informaţii. Aşteptaţi un pic, vă rog…

Cele câteva minute i s-au părut o veşnicie.

Când a revenit, vocea funcţionarei era şi mai rece decât la început:

— După privatizarea poştei, toate contractele dintre noi şi clienţii noştri au devenit confidenţiale. Dacă poliţia face investigaţii cu privire la o infracţiune care se sancţionează cu mai mult de doi ani de închisoare, avem voie să divulgăm informaţii cu privire la contracte. Dar numai în aceste condiţii.

Annika i-a mulţumit şi a trântit receptorul în furcă, apoi a început să se plimbe nervos prin redacţie. Colegii ei vorbeau, strigau sau râdeau, telefoanele sunau, iar ecranele computerelor pâlpâiau.

Autorităţile. Annika trebuia să ia legătura cu un angajat al autorităţilor, cu cineva care cunoştea pârghiile administraţiei de stat. Dar, întrucât nu ştia pe nimeni, trebuia să iasă la pescuit. S-a întors la biroul ei, a deschis

cartea de telefon şi a sunat la Consiliul municipal al Stockholmului.

— Cu autorităţile din ce cartier aţi vrea să staţi de vorbă?

Annika a ales propriul ei cartier, Kungsholmen, şi i s-a cerut să aştepte. După douăsprezece minute de tăcere neîntreruptă, a pus receptorul în furcă.

Dar Järfälla? La Departamentul serviciilor familiale puteai suna zilnic între 8.30 şi 9.30, iar joia, şi în intervalul 17–17.30.

Annika a oftat. Nu avea niciun rost să sune aşa, la întâmplare. Şi chiar dacă, prin absurd, ar fi dat peste funcţionari care ştiau ceva, oricum aceştia nu i-ar fi spus nimic. Toate cazurile de acest gen erau confidenţiale. Trebuia să găsească o portiţă, o instituţie care să fie implicată în povestea aceea.

S-a dus să-şi ia un pahar de cafea, apoi s-a întors la birou, suflând în lichidul fierbinte. A trecut pe lângă un grup de femei care râdeau cu poftă, dar nu le-a salutat — habar n-avea la ce departament lucrau —, ci şi-a continuat drumul cu privirea în pământ. I s-a părut că, atunci când a trecut prin dreptul lor, femeile au coborât glasul, întrerupându-şi conversaţia, şi primul lucru la care s-a gândit a fost că vorbeau despre ea.

„E doar în capul meu", şi-a zis ea, dar n-a reuşit să se convingă.

A pus paharul de plastic pe biroul lui Berit, dând un pic pe lângă, şi a încercat să se concentreze asupra a ce avea de făcut. „N-are niciun rost să iau legătura cu asistenţii sociali. Intră în panică înainte să le pui vreo întrebare şi nu obţii niciun răspuns de la ei, chiar dacă informaţiile pe care le ceri nu-s clasificate."

Dar de unde să obţină informaţiile cu pricina?

Ideea i-a venit fulgerător şi, din neatenţie, şi-a fript limba cu cafea.

„Facturile, bineînţeles!“

Facturile trimise de Paradis ar fi trebuit să conţină o mulţime de informaţii: adresa şi numărul de înregistrare al fundaţiei, un cont bancar sau un cont poştal pentru viramente. Orice contabil care lucra pentru autorităţile locale ar fi putut afla detalii cu privire la taxe, facturi şi alte chestiuni financiare.

Annika a început să răsfoiască paginile în care erau trecute autorităţile locale — ce district să aleagă?

Apoi a dat deoparte cartea de telefon şi a luat în mână foile scoase la imprimantă. Districtul Rebeckäi era confidenţial, dar Aida era înregistrată în Vaxholm.

Deci Vaxholm.

Annika nu fusese acolo niciodată: tot ce ştia era că se afla mai la nord, pe malul mării.

„Slabe şanse să aflu ceva în felul ăsta…“, s-a gândit Annika. Poate că Aida nici nu luase legătura cu Fundaţia Paradis. Sau poate că autorităţile locale din districtul ei nu erau implicate. Sau poate că nu trecuse suficient de mult timp.

Dar, cine ştie, poate că era o idee bună. A format numărul şi a aşteptat o veşnicie. Gândurile i-au zburat în altă parte: ar fi trebuit să sune la spital ca să afle cum se mai simţea bunica. Când i-a răspuns centralista, Annika aproape că uitase de ce sunase. A cerut să stea de vorbă cu un contabil de la Serviciile sociale. Linia era foarte ocupată şi deja era cineva care aştepta — nu putea reveni mai târziu?

Annika a închis, şi-a luat haina pe ea, şi-a pus carnetul în geantă şi a pornit spre biroul auto al ziarului.

— N-a venit lista? a întrebat în drum spre ieşire.
Dar Eva-Britt Qvist nu i-a răspuns.

Autostrada E18 spre Roslagen era faimoasă pentru traficul aglomerat de după-amiază. Când a ajuns în suburbia Bergshamra, Annika a nimerit într-un ambuteiaj din care n-a reuşit să scape decât după vreun sfert de oră.

Se simţea foarte bine la volan. Mergea cu o viteză peste limita legală şi depăşea tot ce-i ieşea în cale — luase o maşină de serviciu foarte viguroasă. A ajuns în centrul Vaxholmului mai repede decât se aştepta. A intrat pe o stradă cu caldarâm, împodobită cu steguleţe colorate, care era mărginită pe ambele părţi de frumoase clădiri de epocă. O bancă, o florărie, un magazin. Annika şi-a dat seama dintr-odată că nu luase nicio hartă.

„Autorităţile locale…, s-a gândit ea. Primăria e lângă piaţa centrală. Sigur e uşor de găsit."

Annika a mers mai departe, iar când a ajuns la malul mării, a făcut dreapta într-un mic sens giratoriu şi a ajuns la un chei pentru feriboturi. Un şir lung de maşini aştepta să ia feribotul de un galben spălăcit care ducea la insula Rindö.

Apoi a cotit la stânga. Strada se numea Östra Ekuddsgatan. A aruncat o privire la casele impozante de pe malul mării, care aparţineau comercianţilor bogaţi. „Cartierul luxos al oraşului, s-a gândit ea. Aici stau grangurii."

Maşina înainta uşor pe strada în pantă, acoperită cu asfalt grunjos. Toate casele erau împrejmuite cu gard.

— Nasol! a zis ea cu voce tare, când a văzut că se întorsese de unde plecase.

A înaintat pe strada cu steguleţe colorate şi, în loc s-o ia la dreapta, a cotit la stânga. A trecut de sediul poliţiei,

care se afla lângă o piaţetă, iar în faţă i-a apărut o clădire mare şi portocalie, cu un mic dom în stil rusesc. Uşile duble de la intrare erau vopsite în imitaţie de marmură, la fel ca şi uşorii. Pe o cutie poştală era scris: Primăria Vaxholm.

Vremea era la fel de urâtă. Mohoreala de afară pătrunsese şi în sufletul lui Thomas. Îi venea să plângă. Strada îngustă de sub fereastra lui semăna cu un şanţ plin de noroi. Teancul de hârtii şi nenumăratele sarcini ameninţau să-l sufoce. Şi era sunat întruna. Se uita ţintă la nenorocitul ăla de telefon care tocmai începuse să ţârâie.

„N-are rost să răspund. Sigur e încă o directoare de grădiniţă care îşi închipuie că au mai rămas niscaiva bani în bugetul pe anul ăsta."

Dar, până la urmă, n-a mai suportat şi a înhăţat receptorul.

— Alo? Vă sun de la biroul de primire. A venit o reporteră care zice că vrea să stea de vorbă cu cineva care se ocupă de bugetul şi contractele Serviciilor sociale, şi m-am gândit că poate vreţi să…

„Doamne, nu se mai termină odată?"

— Nu sunt politician, a răspuns el. Trimiteţi-o la un reprezentant al prefecturii.

Femeia de la biroul de primire i-a cerut lui Thomas să aştepte câteva clipe, iar când a revenit, i-a spus pe un ton sec:

— Nu vrea să stea de vorbă cu un politician, ci vrea doar nişte… Ce-aţi spus că vreţi să aflaţi?

Thomas şi-a sprijinit capul în palmă şi a oftat: „Ajută-mă, Doamne!".

Murmurele din fundal s-au înteţit.

— Mi-l puteţi da un pic la telefon? a auzit el în receptor, după care aceeaşi voce a continuat: Alo?

— Despre ce este vorba? a întrebat el pe un ton uşor iritat.

Se simţea epuizat.

— Mă numesc Annika Bengtzon şi sunt reporteră. Aş vrea să vă pun câteva întrebări scurte despre modul în care consiliile municipale contractează anumite servicii.

„Şi de ce-ai ales tocmai consiliul unde lucrez eu?"

— N-am timp, i-a răspuns el.

— De ce? Sunteţi genul stresat?

Thomas a izbucnit în râs. Ce întrebare mai era şi aia?

— Pentru că nu aţi stabilit o întâlnire cu mine, i-a răspuns el. Şi pentru că acum sunt extrem de ocupat.

— N-o să dureze mai mult de un sfert de oră, i-a zis reportera. Şi nici măcar nu trebuie să vă mişcaţi de pe scaun. Urc eu la dumneavoastră.

Thomas a scos un oftat discret:

— Sincer să fiu…

— Sunt chiar la biroul de primire. N-o să dureze mult. Vă rog!

Reportera rostise ultimele cuvinte pe un ton implorator.

Thomas s-a frecat la ochi — parcă ar fi avut praf în spatele pleoapelor. Dacă ar fi încercat să scape de ea fără s-o vadă, ar fi durat mai mult decât dacă s-ar fi întâlnit cu ea.

— Bine, urcaţi.

Annika Bengtzon era foarte slabă. Avea părul ciufulit, un uşor rictus şi cearcăne mult prea întunecate ca să fie considerată frumoasă.

— Îmi cer scuze că am dat buzna peste dumneavoastră, a zis ea, vârându-şi geanta mare sub scaun.

Şi-a dat jos fularul şi haina, le-a pus neglijent pe speteaza scaunului — una dintre mâneci atingea podeaua — şi i-a întins mâna cu un zâmbet. Thomas a dat mâna cu ea şi a înghiţit în sec, dându-şi seama că palma îi transpirase uşor. Nu era obişnuit cu oamenii din presă.

— Să-mi spuneţi dacă întrebările mele vi se par deplasate, a zis ea. Îmi dau seama că serviciile sociale se ocupă de cazuri foarte delicate.

Apoi s-a aşezat pe scaun, uitându-se ţintă la el. Era foarte concentrată şi ţinea un pix în mână.

Thomas şi-a dres glasul:

— Ce-aţi păţit la deget?

Reportera i-a răspuns fără să-şi ia privirea de la el:

— M-am tăiat din neatenţie. Aţi auzit vreodată de o fundaţie numită Paradis?

Prima lui reacţie a fost pur fizică: a făcut ochii mari.

— Ce ştiţi despre Fundaţia Paradis? a întrebat-o el.

Era limpede că jurnalista îi observase reacţia — pe chipul ei apăruse un aer satisfăcut.

— Ştiu câte ceva, i-a răspuns ea. Dar nu suficient. Şi mă întrebam dacă nu cumva dumneavoastră ştiţi mai multe decât mine.

— Toate informaţiile legate de Serviciile sociale sunt confidenţiale, i-a zis el pe un ton sec.

— Ba nu-i aşa, a continuat reportera, părând uşor amuzată. Cetăţenii au acces la multe dintre ele. Dar nu ştiu exact la care anume şi tocmai asta voiam să vă întreb.

Thomas a rămas fără replică. Oare cum naiba avea s-o scoată la capăt? Nu putea vorbi despre cazul tinerei bosniace, pentru că, în principiu, n-ar fi trebuit să ştie nimic despre el. Şi nu voia ca presa să scrie că primăria din Vaxholm cumpăra servicii foarte scumpe de la fundaţii dubioase.

— Nu vă pot ajuta, i-a răspuns el tăios, apoi s-a ridicat în picioare.

— Minte, a zis reportera cu glas scăzut. Directoarea Fundaţiei Paradis e o mincinoasă. Ştiaţi asta?

Thomas a înlemnit. Jurnalista a ridicat privirea spre el — avea ochi închişi la culoare — şi s-a aplecat uşor în faţă, punând picior peste picior. „Sâni mari", s-a gândit el, apoi a luat iarăşi loc, plecând uşor capul.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, a zis el. Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, sunt foarte ocupat…

Reportera şi-a răsfoit carnetul gros, fără să dea semne că ar avea de gând să se ridice.

— Mi-aţi putea răspunde la câteva întrebări cu privire la modul de achiziţionare a serviciilor?

— După cum v-am spus, chiar nu am…

— Descentralizarea serviciilor publice a schimbat cumva modul în care lucraţi cu autorităţile locale?

Jurnalista se uita ţintă în ochii lui, concentrându-se asupra răspunsului pe care urma să i-l dea. Thomas a înghiţit în sec, apoi şi-a dres iarăşi glasul:

— După descentralizarea care a urmat Legii serviciilor sociale din 1982, a trebuit să ne ocupăm de foarte multă hârţogăraie. Toate instituţiile implicate, de la grădiniţe până la centrele de îngrijire, trebuiau să aibă un buget propriu. Dar acum, situaţia s-a simplificat: fiecărei instituţii i se atribuie o sumă de la bugetul local şi gata.

Annika asculta cu o mină impasibilă.

— Ce înseamnă asta, pe înţelesul oamenilor simpli?

Simţindu-se plictisit şi pus la punct, Thomas s-a enervat un pic, dar a hotărât să n-o arate.

— Din anumite puncte de vedere, lucrurile merg mai uşor, a zis el. Consiliul municipal virează contractorilor de servicii o anumite sumă, iar aceştia îşi administrează singuri banii.

Annika îşi lua notiţe, iar Thomas s-a oprit.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi? l-a întrebat ea. Care-i fişa postului?

— Sunt contabil-şef şi mă ocup de fondurile şi planurile de afaceri ale Serviciilor sociale. Întocmesc bugetul şi mă asigur că este respectat, supraveghez procesele administrative interne, gestionez resursele financiare, mă ocup de nevoile şi cererile angajaţilor noştri în cadrul diferitelor proiecte pe care le desfăşurăm, întocmesc bilanţuri trimestriale şi echilibrez balanţa bugetară… Se poate spune că mă concentrez asupra a trei ani în acelaşi timp: anul anterior, anul curent şi anul viitor…

— Incredibil! a zis femeia. Întotdeauna vorbiţi aşa?

Luat prin surprindere, Thomas a ezitat o clipă:

— Mi-a luat al naibii de mult să învăţ jargonul.

Annika a râs, dându-şi la iveală dinţii albi şi regulaţi.

— Cum au fost întâmpinate aceste schimbări de către Serviciile sociale? a întrebat ea. Oamenii sunt mulţumiţi de noua organizare?

Apoi s-a răsucit încet în scaun, iar sânii i s-au legănat uşor sub pulover.

Thomas a plecat privirea:

— Reacţiile au fost împărţite. Acum, directorii de departament au mai puţină putere, lucru care nu prea le convine. Nu mai pot gestiona fondurile în detaliu, ca pe vremea când grădiniţele şi centrele de îngrijire erau administrate direct de autorităţile locale. Dar, pe de altă parte, au mai puţine responsabilităţi.

Sinceritatea lui l-a surprins chiar şi pe el. Reportera îşi lua notiţe fără să ridice privirea. Avea nişte mâini frumoase şi puternice.

— În fine, fiecare cu părerea lui, a continuat Thomas. Şi bineînţeles că angajaţii au viziuni politice diferite asupra acestor schimbări, bazate pe ideologii diferite.

— Aţi putea să-mi spuneţi încă o dată cu ce vă ocupaţi, mai exact?

Thomas a încuviinţat din cap şi exact asta a făcut. Anumite lucruri a trebuit să i le repete de mai multe ori, căutând alte cuvinte şi alte formulări. Reportera nu părea să aibă o cultură foarte solidă, dar prindea totul din zbor. I-a explicat rolul lui în cadrul grupului de funcţionari care se ocupa de administrarea Serviciilor sociale — era un grup alcătuit din directorii executivi şi şefii de departamente, adică din oamenii care se ocupau de grădiniţe, şcoli, serviciile familiale, îngrijirea bătrânilor şi aşa mai departe. I-a prezentat componenţa Comisiei pentru Servicii sociale — directorii şi contabilul-şef erau mereu prezenţi, iar lor li se alăturau funcţionarii care prezentau diferitele probleme şi, uneori, şefii de departamente —, apoi i-a explicat modul de luare a deciziilor la întrunirile comisiei.

— Deci cine are puterea în comitetul ăsta? a întrebat ea.

Thomas o studia pe furiş: coapse subţiri, blugi strâmţi.

— Depinde de natura problemei, i-a răspuns el. Multe dintre decizii sunt luate chiar la nivelul executiv, dar altele sunt supuse votului la întrunirile comitetului. Iar unele chestiuni ajung până la Curtea Administrativă de Apel sau la Curtea Administrativă Supremă de Apel înainte să se ia o decizie.

Annika a stat pe gânduri preţ de câteva clipe, lovindu-şi uşor fruntea cu pixul, iar în cele din urmă s-a uitat ţintă la el şi a zis:

— Dacă primiţi o propunere din partea unei noi organizaţii — de la o fundaţie care vrea să ajute săracii, de exemplu —, cine decide dacă se vor contracta sau nu serviciile ei?

Thomas şi-a dat seama imediat unde voia să ajungă reportera, dar nu s-a simţit deranjat.

— Decizia iniţială de a contracta servicii de acest gen probabil că ar aparţine comitetului, i-a răspuns el pe un ton calm. Dar, după aceea, celelalte decizii cu privire la serviciile în cauză pot fi luate de diverşi funcţionari.

— Primiţi multe oferte de la fundaţii şi contractori privaţi?

— Nu tocmai. De obicei, Consiliul municipal solicită astfel de oferte atunci când instituţiile pe care le finanţăm vor să-şi reducă cheltuielile.

Annika şi-a răsfoit repede carnetul:

— Dacă Vaxholm ar decide să contracteze servicii de acest gen, aţi fi informat?

Thomas a oftat din rărunchi.

— Da, a zis el.

— Şi aţi fost informat?

Thomas a oftat încă o dată:

— Da. La întrunirea de aseară, comitetul a luat decizia de a contracta serviciile unei fundaţii numite Paradis. Cred că procesul-verbal al întrunirii încă n-a fost redactat, dar în el se va preciza că acest contract a fost aprobat la punctul şapte de pe ordinea de zi. Vă spun toate astea pentru că procesele-verbale sunt accesibile publicului.

Tânăra s-a îmbujorat uşor:

— Ce ştiţi despre Aida Begovic din Bijeljina, femeia pentru care a fost contractată Fundaţia?

Thomas iarăşi a făcut ochii mari, dar de data asta s-a înfuriat.

— Ce vreţi, de fapt, de la mine? a întrebat-o el, ridicând glasul. Îmi distrageţi atenţia cu o mulţime de întrebări, iar apoi insinuaţi că…

— Liniştiţi-vă, i-a spus reportera pe un ton tăios. Cred că ne putem ajuta unul pe altul.

Thomas a înlemnit, dându-şi seama că se ridicase în picioare — furios, roşu la faţă, cu sângele înfierbântat şi cu pumnul drept ridicat în aer. Ce naiba era în neregulă cu el? „Calmează-te, omule, ce Dumnezeu!"

A luat loc imediat, iar părul i-a venit în ochi. Şi l-a dat pe spate cu ambele mâini.

— Îmi cer scuze. Doamne, ce rău îmi pare. N-am vrut să mă enervez…

Annika i-a zâmbit:

— În regulă, deci nu sunt singura persoană iute la mânie din camera asta.

Thomas s-a uitat cu atenţie la reporteră: părul îi unduia neîncetat, iar ochii ei păreau să vadă până în străfundul lui.

— Ce vreţi, mai exact? a întrebat el, plecând privirea.

Annika a redevenit serioasă şi i-a vorbit în sfârşit pe un ton sincer.

— Am ajuns într-o fundătură. Fac investigaţii cu privire la această fundaţie şi nu prea avansez. Potrivit informaţiilor pe care le-am primit de le Rebecka Björkstig, Fundaţia Paradis a încasat în ultimii trei ani aproape nouăsprezece milioane de coroane şi, dacă am calculat

corect, cheltuielile lor se ridică la aproximativ şapte milioane. Nu ştiu ce fel de fundaţie este Paradis, deci nu ştiu în ce grilă de impozitare se încadrează, dar mi se pare că povestea asta e cam dubioasă.

— Ştiţi cumva dacă fundaţia chiar oferă serviciile pe care pretinde că le oferă? a întrebat el.

Annika a clătinat din cap cu un aer sincer îngrijorat:

— Nu. M-am întâlnit şi cu Rebecka, şi cu Aida, dar nu ştiu dacă organizaţia asta chiar funcţionează.

— Rebecka e şefa fundaţiei?

Reportera a încuviinţat din cap:

— Ea aşa spune, iar eu o cred. Nu v-aţi întâlnit cu ea? Pare o femeie onestă, dar am prins-o cu o minciună, sau poate că e vorba doar de o eroare. Nu ştie atât de multe pe cât îşi închipuie, iar când îi pui întrebări, răspunde evaziv. Dar dumneavoastră cât de multe ştiţi, de fapt, despre Fundaţia Paradis?

Thomas a ezitat, însă doar o clipă:

— Aproape nimic. Nimeni nu pare să ştie nimic. Comitetul a luat decizia ieri, deşi informaţiile de care dispunem sunt foarte sumare. Nici măcar nu avem numărul de înregistrare al fundaţiei.

— Dar aţi putea să-l aflaţi?

Thomas a încuviinţat din cap.

— Care este situaţia legală a fundaţiei? a continuat Annika.

— Acelaşi lucru i-am întrebat şi noi pe juriştii primăriei în dimineaţa asta.

Annika Bengtzon se uita cu atenţie la Thomas:

— Ce ştiţi despre fundaţii, în general? De ce credeţi că Rebecka Björkstig a ales acest statut pentru organizaţia ei?

Thomas s-a aplecat în faţă:

— O fundaţie nu are nici proprietari, nici membri. Iar activitatea ei se supune unui număr mult mai mic de norme decât asociaţiile sau societăţile pe acţiuni.

Annika îşi lua notiţe:

— Continuaţi, vă rog.

— Din câte ştiu, fundaţiile pot fi folosite pentru a sustrage fonduri dintr-o firmă care a intrat în faliment. Poţi folosi fundaţiile pentru a comite tot felul de fraude, avantajul fiind că publicul nu prea are acces la activitatea ta.

Reportera a ridicat privirea:

— De ce?

— Atunci când se înregistrează o fundaţie, reprezentanţii ei nu sunt obligaţi să-şi declare CNP-urile. Au fost cazuri în care s-a dovedit că aceşti reprezentanţi erau fictivi, pure invenţii.

Annika a încuviinţat din cap, s-a scărpinat la ceafă şi a stat pe gânduri câteva clipe.

— Pe de o parte, a zis ea în cele din urmă, chestia asta face ca întreaga poveste să fie şi mai dubioasă: poate că Rebecka a înfiinţat fundaţia asta numai ca să escrocheze oamenii. Dar, pe de altă parte, dacă, după cum susţine ea, organizaţia asta chiar funcţionează, statutul de fundaţie ar fi ideal pentru scopul pe care şi l-a propus.

Au tăcut amândoi o vreme. Thomas şi-a dat seama că zgomotele primăriei dispăruseră şi s-a uitat la ceas.

— Doamne, ce târziu e! a exclamat el.

Annika a zâmbit:

— Timpul trece repede când te distrezi.

Thomas s-a ridicat repede în picioare:

— Trebuie să plec.

Annika şi-a strâns lucrurile şi le-a vârât în geanta ei uriaşă, şi-a pus haina şi fularul, apoi a dat mâna cu el:

— Vă mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine.

Se uita ţintă în ochii lui, cu un aer sigur pe sine. Vasăzică nu era chiar aşa de înaltă. Şi avea un piept… Thomas a simţit că i se umezesc iarăşi palmele.

— Am să continui investigaţiile, a zis ea, strângându-i mâna în continuare. Dacă aflu ceva, vreţi să vă anunţ?

Thomas a înghiţit în sec, simţindu-şi gâtul uscat, şi a încuviinţat din cap.

Annika i-a zâmbit:

— În regulă. Dar dacă dumneavoastră aflaţi ceva, îmi daţi de veste?

Thomas şi-a desprins mâna din a ei:

— Mai vedem…

— La revedere, a zis ea, apoi a ieşit din birou.

Thomas se uita la uşă şi asculta paşii Annikăi Bengtzon îndepărtându-se pe hol. Apoi a luat loc pe scaunul unde stătuse reportera. Speteaza încă păstra căldura spatelui ei.

S-a ridicat repede în picioare, a scos un dosar şi a aruncat o privire pe bugetul personalului de la Serviciile sociale — cifrele îi dansau în faţa ochilor. A închis dosarul cu un gest nervos şi s-a apropiat de fereastră. Reclamele colorate ale magazinelor îi chinuiau ochii: Ceaiuri şi mirodenii, Pe malul mării.

Trebuia să meargă acasă. Probabil că Eleonor îl aştepta deja cu cina.

Traficul spre Stockholm era mult mai rarefiat decât şuvoiul de maşini care veneau dinspre oraş. Annika se uita prin parbriz la şirurile de clădiri posomorâte care mărgineau strada. După ce ieşise din centrul Vaxholmului,

casele elegante cedaseră locul blocurilor cu multe etaje. „Nici nu-ţi dai seama unde te afli, s-a gândit ea. Aşa e şi în Flen, de exemplu.“ Un semn de pe partea stângă i-a dat de ştire că era în Fredriksberg, cartierul unde locuise Aida. A încetinit, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost bine să treacă pe la fosta ei adresă, dar a hotărât că nu era cazul.

La radio s-a difuzat un anunţ cu privire la trafic: din pricina ploii şi a temperaturilor scăzute, carosabilul avea să fie alunecos.

„Măcar sunt în viaţă…, i-a trecut ei prin minte. Şi-o să mai fiu o vreme.“

Annika a încercat să se uite la cer, dar norii erau foarte groşi. Nu se vedea nicio stea. Nimeni n-o putea vedea din cosmos.

Mergea cu viteză mică, iar de data asta, ea era cea depăşită de toate maşinile. Deja nu mai era încordată, dar grija pentru starea bunicii persista — o simţea ca pe un pietroi în stomac.

Împrejurimile drumului naţional 274, care ducea spre Stockholm, erau cât se poate de banale — ai fi zis că mergi pe drumul dintre Hälleforsnäs şi Katrineholm. A pornit radioul şi a dat peste un post care avea în program un maraton Boney M: Brown Girl in the Ring, sha-la-la-la… Ma Baker, she taught her four sons, ma-ma-ma-ma, Ma Baker, to handle their guns… Run, run, Rasputin, lover of the Russian queen…[16].

Când a ajuns la Arninge şi a intrat iarăşi pe autostrada E18, a început să burniţeze, dar adevărata ploaie

[16] Versuri din trei piese ale formaţiei germane Boney M: „Fata ciocolatie intră în ring, tra-la-la-la… Ma Baker i-a învăţat pe cei patru fii ai ei, Ma Baker i-a învăţat să tragă cu pistolul… Fugi, fugi, Rasputin, amant al reginei Rusiei…“.

părea să fi rămas suspendată în aer. Annika a ascultat piesele disco ale formaţiei germane până a ajuns la clădirea din Marieberg, unde îşi avea sediul Kvällspressen.

Nu era nimeni la biroul de primire, aşa că a lăsat cheile maşinii pe tejghea, apoi a pornit spre apartamentul ei de pe Hantverkargatan. A traversat parcul Rålambshov, apoi a luat-o pe malul nordic al lacului Mälaren. Aerul era rece şi umed, iar întunericul, apăsător şi atotstăpânitor, deşi stâlpii de iluminat şi reclamele din neon reuşeau să-l împrăştie din loc în loc. Annikăi i-a zburat gândul la bunica ei: ce să facă?

A cuprins-o teama, iar crampele din stomac au devenit şi mai puternice.

Până să ajungă acasă, i-a intrat frigul în oase şi a început să clănţăne din dinţi. Telefonul a început să sune chiar când a deschis uşa, aşa că a dat buzna înăuntru fără să-şi dea jos încălţările pline de noroi.

„Bunica! Doamne, s-a întâmplat ceva cu bunica!"

I s-a făcut ruşine. Calmul ei era doar o faţadă — în adâncul sufletului, se simţea vinovată pentru că nu rămăsese alături de ea.

— Mă duc la restaurantul ăla thailandez să-mi iau un pui fript cu nuci de acaju, i-a zis prietena ei Anne. Vrei şi tu?

Annika s-a aşezat pe podea:

— Da, te rog.

Jumătate de oră mai târziu, Anne Snapphane a venit la ea cu o pungă în care se aflau două cutii învelite în folie de aluminiu.

— Ce frig e! a zis ea după ce s-a şters pe covoraşul de la intrare. Aerul ăsta umed e o adevărată pacoste pentru căile respiratorii. Simt că mă paşte o bronşită.

Anne era o ipohondră foarte inventivă.

— Pune-ţi o pereche de şosete de lână, a sfătuit-o Annika. Dacă ai grijă să-ţi fie cald la picioare, totul o să fie bine — aşa zice bunica.

Apoi a izbucnit în plâns.

— Vai, draga mea, dar ce s-a întâmplat?

Anne a luat loc pe canapea, lângă ea, şi a aşteptat în tăcere. Annika plângea cu sughiţuri şi simţea că piatra din stomac se încălzeşte, devine din ce în ce mai moale, iar în cele din urmă se dezintegrează.

— Bunica…, a zis ea în cele din urmă. A avut un accident vascular cerebral şi e internată la spitalul Kullbergska din Katrineholm. Şi n-o să se facă bine prea curând…

— Îmi pare tare rău, a zis Anne pe un ton plin de compasiune. Şi ce-o să se întâmple cu ea acum?

Annika şi-a suflat nasul într-un şerveţel, apoi s-a şters la ochi şi a oftat din rărunchi.

— Nu ştiu. N-am găsit niciun loc în centrele de recuperare şi nimeni n-are timp să se îngrijească de ea. Or, ea are nevoie de mult sprijin ca să se refacă. M-am gândit să renunţ la serviciu şi s-o aduc aici.

Anne şi-a plecat capul într-o parte:

— Nu uita că stai la ultimul etaj, n-ai toaletă şi nici apă caldă.

Annika a dat glas gândurilor care o chinuiseră toată ziua.

— Cred că va trebui să mă mut la Katrineholm. N-o să fie sfârşitul lumii. În fond, ce fac eu la Kvällspressen? Rescriu materiale pe care alţii le-au făcut de mântuială. Şi nici măcar nu-mi apare numele în ziar. Oare chestia asta e mai importantă decât să am grijă de singura persoană pe care o iubesc?

Anna n-a zis nimic, ci a lăsat-o pe Annika să-şi verse amarul.

Apoi s-a dus în bucătărie să aducă pahare şi tacâmuri. Annika a pornit televizorul şi s-au uitat împreună la buletinul de ştiri al televiziunii naţionale, mâncând puiul fript direct din cutii. Bursa înregistrase o nouă creştere, iar frământările din Mitroviţa continuau. De asemenea, s-a difuzat un reportaj care prezenta atmosfera din sânul Partidului Social Democrat înaintea Congresului naţional.

— Chiar vrei să renunţi la slujba de la Kvällspressen? a întrebat Anne Snapphane, sprijinindu-se pe speteaza canapelei — avea stomacul atât de plin, încât abia putea să se mai mişte.

Annika şi-a frecat fruntea şi a oftat din adânc:

— Asta ar fi ultima variantă. Nu vreau să renunţ, dar ce pot să fac dacă nu găsesc altă soluţie?

— Să ştii că n-o să aibă nimeni de câştigat dacă te înscrii la Cupa Mondială a Martirilor, a zis Anne. Ai responsabilităţi şi faţă de tine însăţi. Nu poţi să-i transformi pe cei din jur în scopul vieţii tale. Vrei nişte vin?

— Doctorul chiar mi-a recomandat să beau…, i-a răspuns Annika. Alb, te rog.

— Şi mie îmi place ăla alb, că dacă beau roşu, simt că-mi ia foc faţa… Vai, dar ce frig e la tine! Ai vreo fereastră deschisă?

— Mi s-a spart un geam în timpul furtunii, a strigat Annika după ea.

Anne s-a întors cu vinul, apoi s-au învelit în câte o pătură şi au băut Chardonnay îmbuteliat în cutie de carton.

— În rest, cum merg lucrurile? a întrebat Anne.

Annika a oftat iarăşi, a închis ochii şi s-a sprijinit de speteaza canapelei:

— M-am certat cu mama. Nu mă suportă. Am ştiut întotdeauna că aşa stau lucrurile, dar m-am simţit îngrozitor când mi-a spus-o.

S-a întristat dintr-odată — a nu fi iubit provoacă o durere aparte.

— Nu cred că ştiu pe cineva care să se înţeleagă bine cu maică-sa, a zis Anne Snapphane cu o mină sceptică.

Annika a clătinat din cap şi a reuşit să zâmbească.

— Chiar cred că nu mă place, a zis ea, uitându-se la pahar. Şi, sinceră să fiu, cred că nici mie nu prea îmi place de ea. Dar oare chiar trebuie?

Anne a stat pe gânduri câteva clipe.

— Nu cred… Depinde de mamă. Dacă merită, poţi s-o iubeşti, dar nu-i obligatoriu. Însă mamele trebuie să-şi iubească proprii copii, a adăugat Anne, ridicând arătătorul cu un aer autoritar. E o obligaţie de la care nu se pot eschiva.

— După părerea ei, eu nu merit să fiu iubită, a zis Annika.

Anne Snapphane a ridicat din umeri:

— Se înşală. Chestia asta dovedeşte că n-are minte. Iar acum dă-mi nişte veşti mai vesele, te rog. Nu ţi s-a întâmplat nimic mişto în ultimele zile?

Annika a zâmbit. Se simţea uşurată — strânsoarea din jurul pieptului cedase.

— Mă ocup de un subiect foarte interesant. O fundaţie cam dubioasă care şterge din registrele publice persoane aflate în pericol.

Anne Snapphane a luat o gură de vin şi a ridicat o sprânceană, iar Annika a continuat:

— Iar azi am fost să stau de vorbă cu un funcţionar care lucrează cu fundaţia asta. Dacă ştiu cum să-l iau, poate c-o să obţin mai multe informaţii.

— E un tip mişto? a întrebat Anne.

Apoi şi-a golit paharul şi l-a umplut iarăşi.

— Un şoarece de birou. N-a făcut decât să turuie despre tot felul de porcării birocratice. M-am străduit să relaxez un pic discuţia, dar n-am reuşit. Cred că n-a mai vorbit niciodată cu un reporter — avea nişte emoţii…

— Ba eu cred că l-au excitat ţâţele tale…, a zis Anne, răsucind paharul în mână.

Annika s-a întors spre prietena ei:

— Ai înnebunit? Un funcţionar?

— Are şi el penis, nu? Şi ce căuta tipul ăsta la portul liber?

Annika a oftat, a pus jos paharul şi s-a ridicat în picioare:

— Nu mă urmăreşti. În port am fost alaltăieri. Iar funcţionarul de care îţi povestesc lucrează în Vaxholm. Vrei nişte apă?

A adus un ibric şi două pahare goale. Per, tipul cu plete, bine făcut, de la buletinul meteo, a prezentat ştirile despre vreme, apoi a început o emisiune: o mână de femei cu veleităţi culturale — toate trecute de patruzeci de ani — au început o discuţie pompoasă şi fără nicio noimă.

Annika a stins televizorul.

— Cum merge Divanul femeilor?

A venit rândul Annei să ofteze:

— Michelle Carlsson, noua noastră colaboratoare, vrea să fie tot timpul în faţa camerei. Intervine în fiecare secvenţă şi nu lasă pe nimeni s-o taie la montaj. A sugerat să organizăm şi un grup de discuţii care să dezbată probleme sexuale şi alte chestii de genu' ăsta. Şi cică ar trebui să facă parte şi ea din grupul ăsta.

— Chiar aşa a zis? a întrebat Annika. Că ar trebui să facă parte din grup?

Anne Snapphane a oftat din nou:

— Nu, dar e evident de ce a venit cu propunerea asta.

— E bine că unora le place să apară în faţă camerei, a zis Annika. Eu nu vreau nici în ruptul capului. Mai bine mor!

— Pentru mulţi, e tocmai invers: ar da orice să apară la televizor.

Era o dezbatere televizată despre rolul artei în societate — o temă care nu-şi pierdea niciodată actualitatea.

— Spuneţi-mi, vă rog, ce înseamnă arta pentru dumneavoastră? a întrebat moderatoarea.

— Un dialog nesfârşit, a spus prima invitată, desenând un cerc în aer cu mâna dreaptă.

— Se poate spune că arta de calitate are un caracter imperios. Deschide noi direcţii, are substanţă şi puterea de a influenţa mulţi oameni, a răspuns a doua invitată, trasând cu mâna stângă o linie orizontală.

— Artiştii serioşi oglindesc timpurile pe care le trăiesc. Din punctul meu de vedere, este bine că arta suscită dezbateri. Controversele pe care le stârneşte sunt dovada limpede că arta este o problemă urgentă, a zis a treia invitată, arcuindu-şi sprâncenele.

— Dar arta este importantă numai atunci când suscită controverse? a întrebat moderatoarea.

— Desigur, există limite, a continuat a treia invitată, şi trebuie hotărât de la caz la caz. De obicei, dacă ştii cine este artistul, îţi poţi da seama cât de serios este, însă e bine să nu te bazezi pe idei preconcepute. Arta conceptuală, în care este foarte importantă tema exponatului, are…

Thomas s-a ridicat de pe canapea:

— Mă duc să iau o bere. Vrei şi tu una?

Eleonor nu i-a răspuns, iar cuta dintre sprâncenele ei i-a dat de înţeles că nu voia să fie deranjată. Thomas a urcat treptele care duceau în hol, cu vocile cultivate în fundal.

— … Arta contemporană a constituit întotdeauna un afront adus societăţii. Se prea poate ca, atunci când au văzut inovaţiile introduse de Giotto di Bondone[17] în arta religioasă, enoriaşii să fi strâns în mâinile lor reci banii pe care aveau de gând să-i doneze bisericii…

Când a ajuns la frigider, a văzut că nu era nicio bere rece. A oftat, s-a dus în cămară şi a deschis una caldă. S-a uitat după ziarele de seară, dar n-a dat de ele.

— Nu vrei să te uiţi la emisiune? a strigat Eleonor după el.

Thomas s-a aşezat pe un scaun din bucătărie, a luat o gură mare de bere, simţind cum îi iese acidul pe nas, apoi a oftat şi s-a întors în sufragerie.

— Feminismul n-a influenţat doar felul în care se discută despre literatură, ci şi felul în care se scrie istoria literaturii, a observat moderatoarea. Dar oare a afectat şi literatura însăşi? Şi dacă este aşa, în ce sens?

Thomas a luat loc pe canapea. Capul femeii care vorbea în clipa aceea semăna foarte mult cu o pară. Era directoarea unei reviste de literatură şi vorbea atât de afectat, încât lui Thomas i-a venit să râdă.

— … A fost o adevărată binefacere pentru scriitoare, a zis para, deoarece le-a pus în evidenţă caracterul aparte. Îmi vin în minte cuvintele unui scriitor danez…

— Ei, nu mai spune! a exclamat el.

— Şşt, vreau s-aud ce zice.

Thomas s-a ridicat dintr-odată şi s-a dus iarăşi în bucătărie.

[17] Giotto di Bondone (1266-1337): pictor şi arhitect italian.

— Thomas, ce s-a întâmplat? a strigat Eleonor în urma lui.

— Nimic.

Apoi a oftat şi a scotocit prin servietă după ziarele de seară. În cele din urmă, le-a găsit: erau mototolite şi, în curând, aveau să devină vechi şi neinteresante.

— Nu vrei să te uiţi la dezbatere? O să discutăm despre ea la întâlnirea de duminică a Societăţii Culturale.

Thomas nu i-a răspuns, ci a început să citească Kvällspressen, ziarul unde lucra Annika Bengtzon. Dar nu i-a găsit poza pe nicăieri — probabil că nu scria articole din categoria celor publicate împreună cu o mică fotografie a autorului.

— Thomas…

— Da, ce-i?

— Nu-i nevoie să ţipi. Avem vreo casetă video goală? Vreau să înregistrez emisiunea.

Thomas a pus ziarul jos şi a închis ochii.

— Thomas?

— Nu ştiu. Doamne, lasă-mă să citesc!

Apoi a deschis iarăşi ziarul cu un gest demonstrativ. Un bărbat robust, îmbrăcat în negru, se uita la el de pe două pagini ale ziarului — era capul unei reţele de traficanţi de ţigări. Apoi a auzit-o pe Eleonor făcându-şi de lucru cu videoul în sufragerie. Şi-a dat seama imediat ce avea să urmeze: Eleonor urma să ţipe la aparat şi să-l lovească cu palma, apoi avea să-l cheme pe el să vadă ce are.

— Thomas!

A lăsat ziarul din mână şi s-a dus în sufragerie cu paşi mari.

— Gata, am venit! a zis el. Spune-mi ce naiba vrei să fac, ca dup-aia să mă întorc în bucătărie să-mi citesc ziarul în linişte!

Eleonor s-a uitat la el ca la un strigoi:

— Ce-i cu tine? Eşti roşu ca sfecla! Nu vreau decât să mă ajuţi un pic cu videoul ăsta — ţi se pare că-ţi cer prea mult?

— Ai putea să înveţi şi tu butoanele.

— Vorbeşte mai încet, a zis ea pe un ton ezitant. Vreau să aud ce zic.

— Nu pierzi nimic: sunt nişte toante pline de ifose, care se masturbează reciproc în faţa camerelor.

Eleonor se uită la el cu gura căscată:

— Ţi-ai pierdut minţile! Fără ele, Suedia ar fi un deşert cultural! Ele definesc şi reprezintă statutul nostru cultural, viziunea noastră asupra societăţii contemporane.

Thomas i-a aruncat o privire: Eleonor vorbea atât de frumos şi era atât de branşată la prezent.

S-a întors cu spatele la ea, şi-a luat haina şi a plecat.

Când s-a trezit, Aida şi-a dat seama că febra cedase. Avea mintea limpede, iar durerile dispăruseră. Îi era sete.

Femeia pe care o cunoscuse în dimineaţa aceea stătea lângă ea, pe un taburet.

— Vrei să bei ceva?

Aida a încuviinţat din cap, iar femeia i-a dat un pahar de suc de mere.

A luat paharul cu o mână tremurândă — încă era slăbită.

— Cum te simţi?

Aida a înghiţit în sec, a dat uşor din cap şi s-a uitat în jur. O cameră de spital. Simţea o jenă în braţul drept — acul unui perfuzor. Era goală.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Eu sunt Mia, i-a zis femeia. Am să te ajut. O să pleci de aici în seara asta, aşa că încearcă să te odihneşti cât mai mult. Ţi-e foame, vrei să mănânci ceva?

Aida a clătinat din cap.

— Ce-i asta? a întrebat ea, mişcându-şi uşor braţul drept.

— O perfuzie cu antibiotice, i-a răspuns Mia. Ai făcut o pneumonie dublă severă. Va trebui să iei antibiotice încă zece zile.

Aida a închis ochii, apoi şi-a trecut mâna stângă peste frunte.

— Unde mă aflu? a zis ea în şoaptă.

— Într-un spital departe de Stockholm, a zis Mia. Te-am adus aici soţul meu şi cu mine.

— Sunt în siguranţă?

— Da. Doctorii sunt nişte prieteni de-ai mei. Internarea ta nu a fost înregistrată, iar când plecăm de aici, îţi luăm fişa cu noi. Individul care te urmăreşte n-o să te găsească aici.

Aida a ridicat privirea.

— Deci ştiţi…?

— Mi-a povestit Rebecka, i-a răspuns Mia, apoi s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit: Aida, să n-ai încredere în Rebecka.

Partea a doua
Noiembrie

Nimeni nu e fără de greşeală

Nici măcar eu nu pot evita consecinţele faptelor mele.

Dar sentimentele de vinovăţie nu sunt distribuite proporţional cu greşelile noastre. Nu există nicio justiţie divină atunci când sunt împărţite poverile. Deseori, cei care trebuie să suporte greutăţile cele mai mari sunt cei mai puternici şi cei mai capabili să atragă sprijinul oamenilor compătimitori — şi, astfel, reuşesc să ducă pe umeri o povară inumană. Însă eu nu vreau s-o port.

Ştiu ce-am făcut şi nu vreau să accept rolul care mi s-a impus. Dimpotrivă. Am de gând să-mi folosesc uneltele în continuare, până când îmi voi atinge scopul. Violenţa a devenit parte din mine şi mă distruge, dar mi-am acceptat distrugerea.

Vinovăţia mea s-a cuibărit şi mai adânc, mi-a umplut partea din suflet pe care încă o controlez. Nu mă pot schimba în bine, nu mă pot împăca cu propriul meu eşec.

Nu pot obţine iertare. Trădarea mea este la fel de mare precum însăşi moartea.

Am încercat să mă obişnuiesc cu ea, dar îmi este imposibil, pentru că paradoxul se află chiar în conştiinţa mea.

Sunt în viaţă, deci sunt vinovată.

Îmi pot răscumpăra păcatele într-un singur fel.

Joi, 1 noiembrie

Ningea. Fulgii se lipeau de hainele Annikăi, albindu-i părul şi partea din faţă a trupului. Cei care ajungeau pe pământ se topeau imediat, transformându-se într-un fel de terci din apă şi sare. Annika a călcat într-o baltă şi şi-a dat seama că avea încălţările găurite.

Centrul civic din cartier se afla chiar la capătul străzii ei, lângă Fridhemsplan, într-un bloc înalt, cu faţadă din cărămidă. Când s-a uitat în vitrină, a văzut că arăta ca un om de zăpadă. Dincolo de geam, era un mic panou care aducea la cunoştinţa publicului că, în apropierea parcului Rålambshov, chiar lângă strada care duce spre autostrada Essinge, avea să se construiască un nou hotel, invitând lumea să se pronunţe cu privire la acest proiect.

Annika a apăsat pe butonul soneriei de la centrul civic şi a fost primită înăuntru — pereţii erau plini cu tot felul de informaţii. A luat toate pliantele despre centrele de îngrijire şi despre serviciile pentru bătrâni. Când a ieşit, a văzut că alături era o firmă de servicii funerare.

Printre fulgii de zăpadă, aerul era rece şi curat. Sunetele se auzeau înăbuşit, ca şi când ar fi fost învelite în pături. A rămas pe loc preţ de câteva clipe, ascultând,

respirând şi explorându-şi sentimentele. Era odihnită, iar mintea îi era calmă şi limpede.

Existau soluţii. Lucrurile se puteau aranja.

Când a ajuns la blocul ei, a pornit uşor pe scări, cu privirea plecată în pământ. Şi de aceea n-a văzut-o pe femeia care aştepta lângă uşa apartamentului.

— Sunteţi Annika Bengtzon?

Annikăi i s-a tăiat respiraţia şi a călcat greşit pe o treaptă — mai avea un pic şi cădea pe spate.

— Cine sunteţi?

Femeia i-a întins mâna.

— Mă numesc Maria Eriksson. N-am vrut să vă sperii.

Annika avea impresia că vede totul ca printr-un tunel, iar trupul i-a intrat în defensivă.

— Ce vreţi? Şi cum aţi dat de mine?

Femeia a zâmbit cu un aer îngândurat:

— Sunteţi trecută în cartea de telefon… Tot de acolo v-am luat şi adresa. Aş vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

— Ce?

Nerăbdare.

— Aş prefera să nu discutăm aici.

Annika a înghiţit în sec. Nu avea chef de discuţii. Nu acum. Voia să stea pe canapeaua ei, învelită cu o pătură, să bea ceai şi să se uite pe pliantele despre centrele de îngrijire; voia să găsească soluţia cea mai bună, să-şi redobândească liniştea sufletească. Era sigură că, orice ar fi vrut să-i spună femeia aceea, pur şi simplu nu era problema ei.

— N-am timp, a zis Annika. Bunica mea a suferit un atac cerebral şi trebuie să-i găsesc un loc unde să se refacă.

— E foarte important, a insistat femeie pe un ton grav, fără să se îndepărteze niciun pic de uşă.

Iritarea Annikăi a făcut loc furie, iar apoi, pe neaşteptate, fricii. Femeia din faţa ei nu avea de gând să se clintească, iar prezenţa ei impunea respect.

„Aida", s-a gândit Annika, apoi a coborât o treaptă.

— Cine v-a trimis?

— Nimeni, i-a răspuns Maria Eriksson. A fost decizia mea să vin aici. E vorba despre Fundaţia Paradis.

Annika a intrat la bănuieli. Se uita ţintă la femeia de lângă uşă, iar aceasta a întors privirea în altă parte cu un aer liniştit.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, a zis Annika.

Pe chipul femeii a apărut dintr-odată disperarea:

— Să n-aveţi încredere în Rebecka.

„Hopa!" Curiozitatea a pus imediat stăpânire pe Annika. Nu mai voia să scape: era problema ei, una în care hotărâse să se implice.

— Haideţi înăuntru, a zis ea, apropiindu-se de uşă ca să descuie.

Şi-a agăţat haina udă în cuier, a închis uşa şi s-a dus să-şi dea jos pantalonii şi şosetele. A luat haine uscate din şifonier, şi-a şters părul cu un prosop, apoi a intrat în bucătărie şi a pus ibricul pe foc.

— Vreţi o cafea? Sau poate un ceai?

— Nu, mersi. Şi poţi să-mi spui Mia.

Femeia se aşezase pe canapeaua din sufragerie. Annika a făcut un ibric mare de ceai de lămâie şi l-a adus pe o tavă.

Maria Eriksson era tensionată, dar stăpână pe sine.

— Te-ai întâlnit cu Rebecka Björkstig, nu-i aşa?

Annika a încuviinţat din cap, apoi şi-a pus o ceaşcă de ceai.

— Sigur nu vrei şi tu?

Dar femeia părea că nu a auzit-o:

— Rebecka a zis de mai multe ori că pregăteşti pentru Kvällspressen un amplu material despre Fundaţia Paradis, în care o să fie prezentată ca o organizaţie extraordinară. Aşa-i?

Annika învârtea în ceai, nefiind în stare să îndepărteze temerile din spatele curiozităţii care pusese stăpânire pe ea.

— Nu-ţi pot spune nimic despre ce o să apară sau nu în ziar.

Dintr-odată, străina care stătea pe canapeaua ei a izbucnit în plâns. Neştiind ce să facă, Annika şi-a pus ceaşca pe farfuriuţă.

— Te rog să nu scrii nimic înainte să afli ce se întâmplă cu adevărat, a rugat-o Maria Eriksson. Aşteaptă până când o să ai toate datele.

— E un lucru de la sine înţeles, i-a răspuns Annika. Dar e foarte dificil să afli ce se întâmplă într-o fundaţie. Totul este atât de confidenţial, încât fiecare informaţie pe care o capăt trebuie să treacă pe la Rebecka.

— Nu o cheamă Rebecka.

Annika a scăpat linguriţa în ceaşcă şi n-a fost în stare să spună nimic.

— Ştiu sigur că, până de curând, folosea un alt nume, a continuat Maria Eriksson, ştergându-se la ochi cu un şerveţel. Dar nu ştiu exact care… Agneta, parcă. Dar nu mai ţin minte numele de familie.

— De unde ştii? a întrebat-o Annika.

Maria şi-a suflat nasul:

— Rebecka susţine că am fost ştearsă din registrele publice.

Annika se uita la tânăra femeie de pe canapea — era atât de reală, atât de aproape. „Ştearsă din registre!“

— Deci organizaţia funcţionează? a întrebat ea.

Femeia a pus şerveţelul în geantă:

— Nu. Cred că nu funcţionează deloc. Asta-i problema.

— Dar tu ai fost ştearsă din registre?

Maria a izbucnit într-un scurt hohot de râs, apoi a zis:

— Am fost ştearsă cu câţiva ani în urmă. Nu mai apar în niciun registru de multă vreme, dar asta n-are nicio legătură cu Rebecka sau cu Fundaţia Paradis. Eu însămi am făcut toate demersurile ca să-mi asigur protecţie mie şi familiei mele. Problema e că nu-i de ajuns, şi de aceea am apelat la Fundaţia Paradis.

— Deci ai fost luată în grijă de fundaţie?

— Nu s-a luat o decizie în cazul meu: districtul în care locuiesc încă nu a aprobat contractul, i-a răspuns Maria Eriksson. Altfel zis, încă nu sunt în evidenţa fundaţiei, dar întrucât am avut de-a face cu oamenii de acolo, am reuşit să-mi fac o imagine de ansamblu asupra ei.

Annika şi-a luat ceaşca, a suflat în ceai şi a încercat să-şi pună în ordine sentimentele: frică, neîncredere, nerăbdare, uimire. Femeia aceea era atât de reală, atât de blondă şi de serioasă, iar privirea ei părea să pătrundă până în miezul lucrurilor. Dar oare spunea adevărul?

Annika era dezorientată.

— Când ai luat legătura cu Fundaţia Paradis?

— În urmă cu vreo cinci săptămâni.

— Şi încă nu ai fost acceptată?

Maria Eriksson a oftat.

— E din cauza Serviciilor sociale, a zis ea. Fac cercetări ca să afle dacă e cazul să plătească pentru mutarea noastră în străinătate.

— Care se va face cu ajutorul fundaţiei?

Femeia a încuviinţat din cap.

— Rebecka vrea şase milioane de coroane ca să ne ajute să părăsim ţara. Cazul nostru e cât se poate de limpede: Curtea Administrativă de Apel a decis că nu putem duce o viaţă normală în Suedia. Pot să-ţi arăt verdictul…

Annika şi-a frecat fruntea:

— Trebuie să-mi notez toate astea. Ai ceva împotrivă?

— Nu, nicio problemă.

Annika s-a dus în hol, şi-a luat geanta udă şi a răsturnat-o pe podea: o cutie de bomboane mentolate marca Tenor, şerveţele de hârtie, un bilet de tren compostat, un carnet, un pix şi un colier greu de aur.

Colierul de aur. Annika l-a ridicat de jos. Darul de la Aida — uitase complet de el.

Şi-a băgat repede lucrurile în geantă, mai puţin carnetul şi pixul.

— De ce e în pericol viaţa ta? a întrebat-o ea pe Mia, aşezându-se iarăşi pe canapea.

Maria Eriksson a zâmbit uşor:

— Până la urmă, vreau şi eu nişte ceai, te rog… Vechea poveste: m-am îndrăgostit de cine nu trebuia. M-am gândit că s-ar putea să mă întrebi, aşa că am adus toate actele.

Apoi a scos un dosar gros.

— Sunt numai cópii. Dacă vrei, poţi să le păstrezi, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă le-ai păstra într-un loc sigur.

— Povesteşte-mi, a îndemnat-o Annika, luând dosarul în mână.

— A încercat să mă stranguleze, a început Maria Eriksson, învârtind în ceaşcă. A înfipt cuţitul în mine, m-a bătut şi m-a violat. A vrut să ne răpească fata şi a provocat

tot felul de daune casei în care locuim, ba chiar a încercat să-i dea foc. Şi aş putea continua la nesfârşit… Dar nu i-ar păsa nimănui.

Maria a luat cu grijă o gură de ceai. Annika a simţit că o cuprinde un foarte familiar sentiment de furie.

— Ştiu cum e…, a zis ea. Dar poliţia de ce n-a făcut nimic?

Maria a zâmbit iarăşi:

— Părinţii mei încă locuiesc în oraşul în care m-am născut. Mi-a zis că dacă iau legătura cu poliţia, îi omoară.

— De unde ştii că nu e un bluf?

— Deja a încercat să dea cu maşina peste tata.

— Am să mă uit pe dosar mai încolo, a zis Annika, punându-l pe podea.

Nu ştia ce să mai spună. Avea să studieze copiile documentelor, dar bănuiala ei era că susţineau povestea Mariei. O credea pe femeia aceea. I se părea convingătoare — poate pentru că era atât de speriată.

Au rămas în tăcere o vreme. Din când în când, se auzea zăngănitul discret al ceştilor.

— Organizaţia asta chiar există? a întrebat Annika.

Maria Erikssona a încuviinţat din cap:

— Rebecka ia bani de la oameni pentru serviciile ei, dar asta-i tot. Din câte mi-am putut da seama, nu au şters pe nimeni din registrele publice. Tot ce face Rebecka e să ceară protejarea datelor personale pentru anumiţi clienţi.

— Adică?

Maria s-a lăsat pe spate:

— Sunt mai multe modalităţi prin care poate fi pusă la adăpost o persoană ameninţată. Cea mai simplă este protejarea datelor, caz în care, dacă apelezi la surse guvernamentale, nu poţi avea acces la CNP-ul, adresa şi legăturile

de rudenie ale persoanei respective. Singurul răspuns pe care-l primeşti este: date personale protejate.

Annika a încuviinţat din cap: văzuse acel mesaj atunci când căutase datele Rebeckăi pe RegPub.

— E o măsură aplicată destul de rar, nu? a întrebat ea.

— În Suedia, beneficiază de protecţia datelor mai puţin de zece mii de persoane, i-a răspuns Maria Eriksson. Măsura e pusă în practică de direcţia financiară de care aparţii, dar numai după ce s-a stabilit că într-adevăr ai fost victima unor hărţuiri.

— Tu beneficiezi de această protecţie?

— Nu, familia mea e protejată prin secretizarea datelor — o metodă mai complicată şi mai cuprinzătoare. În astfel de cazuri, nu are acces la noua ta adresă decât o singură persoană, anume şeful direcţiei financiare de care aparţineai înainte să-ţi schimbi domiciliul. Iar ca să ţi se poată secretiza datele, trebuie să îndeplineşti criterii şi mai riguroase. Hărţuirile trebuie să fie suficient de grave, încât să determine instanţa să emită un ordin de restricţie.

— Câţi oameni beneficiază de secretizarea datelor în Suedia?

— Mai puţin de o sută, i-a răspuns Maria.

Deci Maria chiar dispăruse din registrele publice.

— Există şi alte modalităţi?

— Da, poţi să-ţi schimbi numele şi să primeşti un nou CNP. Schimbarea CNP-ului se face de către fisc la cererea Inspectoratului General al Poliţiei Suedeze.

Annika şi-a dat seama că avea în faţă o persoană care cunoştea bine aceste mecanisme.

— Tu ţi-ai schimbat identitatea?

Maria a ezitat o clipă, apoi a încuviinţat din cap:

— Mi-am schimbat numele de mai multe ori, iar o vreme, am avut un CNP nou — am trecut de la Fecioară la Capricorn!

Amândouă au izbucnit în râs.

— Cu ce altceva se mai ocupă Rebecka?

Maria Eriksson a redevenit serioasă:

— Ea ce ţi-a zis?

Annika a luat o gură de ceai. Trebuia să ia o hotărâre: sau avea încredere în femeia aceea, sau îi cerea să plece. A ales prima variantă.

— Susţine că, în ultimii trei ani, a ajutat şaizeci de persoane şi a mutat două familii în străinătate, a zis Annika. Cică fundaţia are cinci angajaţi cu un salariu de paisprezece mii de coroane pe lună; toate contactele clienţilor cu instituţiile sunt mediate de Fundaţia Paradis prin intermediul unui sistem de numere de ordine; există o linie telefonică la care clienţii pot suna la orice oră, iar toate liniile fundaţiei sunt deviate; mi-a zis şi că pot face rost de slujbe la stat în alte ţări; asigură servicii medicale complete şi asistenţă juridică — ce mai, îşi îngrijesc clienţii de la A la Z.

Maria a oftat şi a încuviinţat din cap:

— Da, cam asta e povestea pe care o spune tuturor. Dar mă surprinde c-a adus vorba şi de mutarea în străinătate, pentru că, de obicei, e foarte precaută.

— Chiar a vorbit destul de mult despre asta.

— Am înţeles…, a zis Maria. Ei bine, personalul fundaţiei e alcătuit din ea însăşi, fratele, sora şi părinţii ei. Îmi închipui că toţi iau salariu, dar, de fapt, nu fac nimic. În Fundaţia Paradis nu se munceşte deloc. Maică-sa mai răspunde la telefon din când în când, dar asta-i tot.

Tăcere.

— Şi spunea că are la dispoziţie nişte case sigure, a adăugat Annika. Aşa-i?

Maria a zâmbit:

— Au o casă dărăpănată în Järfälla. Acolo locuiesc şi eu cu familia mea. Tot acolo e şi telefonul fundaţiei. Sună destul de des atunci când Rebecka face rost de un caz nou: câte un om disperat sună întruna, dar nu-i răspunde nimeni…

Annika a clătinat din cap:

— Vasăzică totul, până la ultimul cuvânt, e un şir de minciuni sfruntate?

Maria Eriksson a clipit cu lacrimi în ochi:

— Nu ştiu. Nu ştiu ce se întâmplă cu ceilalţi.

— Care ceilalţi?

Femeia s-a aplecat spre Annika şi i-a spus în şoaptă:

— Ceilalţi oameni care apelează la fundaţie… Nu ştiu ce se întâmplă cu ei. Vin acolo, sunt introduşi în sistem, apoi dispar.

— Nu sunt ţinuţi în casa aia?

Maria Eriksson a zâmbit cu jumătate de gură:

— Nu, doar noi stăm acolo. Am închiriat o cameră pentru care plătim pe sub mână. Rebecka se gândeşte c-o să facă o grămadă de bani de pe urma noastră, pentru că avem un dosar foarte solid, şi de-aia locuim acolo. Dar m-am prins ce are de gând să facă. Dacă Serviciile sociale din districtul nostru vor plăti, Rebecka o să fugă cu banii, iar noi n-o să primim nimic.

Maria şi-a ascuns faţa în palme:

— Şi am crezut-o! Am nimerit din lac în puţ!

Annikăi i-a zburat gândul la Thomas, funcţionarul cu care se întâlnise în Vaxholm cu o zi înainte.

— Trebuie să iei legătura cu autorităţile din districtul tău, a zis ea.

Femeia a scos încă un şerveţel:

— Da, ştiu. Trebuie să ne mutăm de acolo. Soţul meu a găsit o casă la ţară şi, după ce pune totul la punct, o să plecăm de la Fundaţia Paradis. Abia apoi o să contactez autorităţile din districtul meu. Dar, câtă vreme stăm în casa fundaţiei, nu pot să fac nimic.

— Cât crezi c-o să mai dureze?

— Câteva zile. Ne mutăm cel târziu în weekendul ăsta.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a întrebat:

— Ştii ceva de ameninţările pe care Rebecka susţine că le-ar fi primit?

Maria a oftat:

— Zice că mafia e pe urmele ei, dar n-am nici cea mai vagă idee de ce. Mi se pare puţin probabil, totuşi. Ce-ar fi putut să le facă Rebecka?

Annika a ridicat din umeri:

— Dar ştii cumva ce se întâmplă cu banii?

Maria a clătinat din cap:

— N-am acces în birou. Rebecka ţine toate actele într-una din camerele de la parter, iar uşa e mereu încuiată. Dar ştiu că-şi plăteşte un salariu destul de mare… La sfârşitul săptămânii trecute, am găsit la gunoi un fluturaş de plată.

Annika s-a ridicat în capul oaselor. Un fluturaş de plată? Asta însemna un număr de cont bancar, un CNP — o mulţime de informaţii.

— Îl ai la tine?

— Da, cred că da…

Maria a scotocit prin geantă şi a dat de o hârtie mototolită, pătată cu zaţ.

— Arată destul de rău, s-a scuzat ea, întinzându-i-o Annikăi.

Pe fluturaş apăreau toate informaţiile: un cont bancar, un CNP, o adresă, procentul de impozitare. Tot, mai puţin numărul de înregistrare al Fundaţiei Paradis. Şi un salariu consistent: cincizeci şi cinci de mii de coroane pe lună.

— E un cont deschis la banca Föreningssparbanken, a zis Maria. Adresa e identică cu cea a Fundaţiei Paradis, o cutie poştală din Järfälla.

— Dar care e adresa reală a fundaţiei? a întrebat Annika.

Maria i-a spus-o.

Ca de obicei, întâlnirea de la ora unsprezece se concentra prea mult asupra viitorului şi nu acorda suficientă importanţă trecutului. În general, viziunea pe care o aveau redactorii de ştiri asupra ziarului aducea cu un spectacol de divertisment: jurnalismul de senzaţie porneşte de la premisa că oamenii spun tot ce au pe suflet, mărturisesc sau neagă lucruri scandaloase, îşi dezvăluie tragediile, furia, durerile, nemulţumirile şi nedreptăţile pe care le-au suferit. Dezastrele erau prezentate în aşa fel încât să pară mai grave decât erau, iar vieţile şi iubirile celebrităţilor căpătau proporţii mult exagerate. Consecinţele noilor iniţiative politice erau simplificate la maximum, iar publicul era descris în mod invariabil ca fiind sau câştigător, sau pierzător.

Anders Schyman a scos un oftat: la urma urmei, aşa era presa. Entuziasmul excesiv nu-i caracteriza doar pe redactorii de ştiri de la Kvällspressen. Situaţia era la fel şi în postul naţional de televiziune, unde lucrase mulţi ani, atâta doar că acolo abordarea era un pic diferită. Şi la ziar, şi în televiziune, punctul de plecare în şedinţele de sumar

era nevoia de a avea un impact cât mai puternic. Kvällspressen atingea acest scop concentrându-se, de exemplu, asupra unei vedete TV care îşi scrântise glezna în timpul unei emisiuni, în timp ce pentru o dezbatere televizată, potul cel mare ar fi fost ca o persoană publică să se piardă cu firea şi să se facă de râs în direct.

În momentul acela, Ingvar Johansson le prezenta colegilor materialul despre băiatul cu handicap, care dăduse în judecată Consiliul municipal şi câştigase. Le-a schiţat paginile de mijloc ale ziarului, în care avea să apară o fotografie cu familia îmbrăţişând băiatul — un tort şi câteva flori, dar nu şi şampanie. Se gândise şi la un titlu: „Kvällspressen a făcut diferenţa".

— Ai întrebat familia dacă e de acord să facă fotografia? a intervenit Schyman.

— Nu, a răspuns Ingvar Johansson, dar de asta o să se ocupe reporterul nostru. O să-i viziteze Carl Wennergren, deci n-avem de ce să ne facem griji.

Cu toţii au dat admirativ din cap.

— Au apărut noi detalii despre crimele din portul liber, le-a adus la cunoştinţă Sjölander. Un bărbat care participă la concursurile de orientare pentru seniori a găsit ieri camionul dispărut. Era complet ars şi fusese ascuns într-o viroagă aflată în locul unde se întâlnesc provinciile Östergtland, Södermanland şi Närke.

— Poate că cineva era mort de frig şi voia să se încălzească, a zis Pelle, redactorul foto, stârnind câteva hohote de râs.

— În cabină au fost descoperite două cadavre, a continuat Sjölander, fără să zâmbească. Medicul legist încă nu a întocmit rapoartele, dar poliţia a făcut investigaţii la faţa locului şi a aflat destul de multe. Se pare că victimele

au fost torturate: toate încheieturile le-au fost zdrobite. Poliţistul cu care am stat de vorbă mi-a zis că n-a văzut în viaţa lui ceva atât de înfiorător.

În cameră s-a lăsat liniştea. Nu se mai auzea decât şuierul discret al aerului condiţionat.

— Putem publica lucrurile astea? a întrebat Schyman.

Sjölander şi-a răsfoit însemnările:

— Poliţia a zis că da. Locul în care au fost găsite cadavrele se află într-o zonă accidentată, acoperită cu păduri, la nord de Hävla, în regiunea Finnspång. De-a lungul viroagei unde a fost ascuns camionul se află un drum forestier foarte prost întreţinut. Poliţia a descoperit şi alte detalii interesante. De exemplu, au identificat nişte urme de cauciucuri care nu au fost făcute de camion. E vorba de nişte cauciucuri de iarnă late, fără ţinte. Sunt fabricate de o firmă americană şi nu-s folosite decât pentru câteva mărci de maşini, mai exact, pentru vehicule cu tracţiune integrală, precum Range Rover sau cele mai mari modele de Toyota Land Cruiser. Poliţia a scos deja camionul de acolo, ceea ce se pare că n-a fost o treabă tocmai uşoară. Şi ar vrea să scriem că toţi cei care au văzut ceva suspect în zonă sunt rugaţi să ia legătura cu poliţia.

— Dar cum a fost dus camionul în viroagă? a întrebat Ingvar Johansson.

Sjölander a oftat:

— Au mers cu el până acolo, evident… Au ales o zi în care pământul era îngheţat. Proprietarul pădurii e nemulţumit, pentru că au fost rupţi sute de puieţi.

— Cine e în spatele acestei poveşti? a întrebat Schyman.

— Mafia iugoslavă, i-a răspuns Sjölander. Nu încape niciun dubiu. Şi încă nu s-a terminat. E limpede că tipii din maşină nu le-au putut da nicio informaţie, pentru că,

altminteri, ar fi rămas cu una-două încheieturi întregi. Proprietarii transportului de ţigări or să tot omoare oameni până când or să afle unde este. Toţi cei care ştiu ceva despre ţigările furate sunt în rahat până la gât.

— Ce mai ştim despre mafia iugoslavă? a întrebat Schyman. Mă refer la lucruri pe care le putem publica, desigur.

— Se zice că în spatele lor se află guvernul sârb, a zis Sjölander, dar, până acum, nu s-a putut dovedi nimic. Dat fiind că folosesc resurse foarte ample pentru operaţiunile lor, e destul de probabil să beneficieze de sprijinul statului. De aceea nici nu s-a găsit încă un turnător care să aibă o viziune de ansamblu asupra organizaţiei. Cei care ştiu cum stau lucrurile de fapt sunt sau în guvernul de la Belgrad, sau au legături cu el — comisari de poliţie sau militari de rang înalt.

— Ar fi periculos dacă am face investigaţii? a întrebat Schyman.

Sjölander a ezitat preţ de o clipă.

— Nu tocmai, a răspuns el. E cât se poate de inofensiv să scriem despre crimele astea. Mafia se aşteaptă la aşa ceva. Nu uitaţi că, pentru ei, e vorba de o zi obişnuită de muncă… E nasol când încerci să-i tragi în piept, când vrei să le furi prada sau să divulgi informaţii despre făptaşi.

Apoi au abordat şi alte subiecte, dar Anders Schyman nu mai era atent. Nu-şi aducea aminte să mai fi avut o astfel de discuţie. Era satisfăcut şi se simţea foarte uşurat. De la ciocnirea pe care o avusese cu o zi înainte, fusese îngrijorat, dar acum era sigur.

Câştigase.

Perioada de la sfârşitul lui octombrie şi începutul lui noiembrie era întotdeauna agitată. Conducerea analiza

bugetul în octombrie, iar Comisia pentru Serviciile sociale avea să-şi spună cuvântul în noiembrie. În realitate, era un proces care se prelungea până în prima săptămână din decembrie. Aproape toate grădiniţele din oraş sunaseră să întrebe dacă era adevărat că nu mai rămăseseră decât trei mii de coroane, iar în acest timp, Thomas Samuelsson trebuia să se ocupe şi de bugetul pe ultimul trimestru.

Dar nu se putea concentra. Era foarte preocupat de ieşirile lui. Jurnalista îl întrebase dacă era genul stresat. Thomas se gândise de mai multe ori la asta, dar nu avea niciun motiv să-şi piardă cumpătul din cauza stresului. În fond, făcea aceleaşi lucruri pe care le făcuse în ultimii şapte ani: trăia în aceeaşi casă, cu aceeaşi femeie, şi avea aceeaşi slujbă.

Alta era cauza. Dar nu voia s-o formuleze nici pentru el însuşi, din pricina consecinţelor pe care le-ar fi avut.

Adevărul este că Thomas voia mai mult de la viaţă. Asta era. Voia să avanseze, pentru că deja îşi cunoştea slujba pe de rost. Voia să se mute în capitală, să meargă la film şi la teatru când avea chef, să se întoarcă acasă pe străzi mărginite de clădiri înalte şi restaurante indiene, mergând printre oameni pe care nu-i cunoştea.

Cu o zi înainte, se plimbase câteva ore prin Vaxholm. Ştia pe de rost nu doar drumurile pavate cu caldarâm din centru, ci şi multe alte străzi de la marginea oraşului. A stat o vreme într-un bar ponosit, bând bere, dar a plecat atunci când a dat buzna înăuntru o gaşcă de liceeni zgomotoşi. În cele din urmă, ajunsese acasă pe la miezul nopţii. Sperase că Eleonor avea să-l aştepte, ca să stea de vorbă, dar a găsit-o dormind dusă, cu un exemplar din revista Moderna Tider pe noptieră.

Telefonul a sunat din nou. Îi venea să-l scoată din priză şi să-l izbească de perete, dar a reuşit să-şi stăpânească impulsul.

— Alo! a strigat el.

— Thomas Samuelsson? Annika Bengtzon la telefon. Sunt reportera cu care v-aţi întâlnit ieri. Am descoperit câteva lucruri despre Fundaţia Paradis. Aţi reuşit să-i găsiţi numărul de înregistrare?

Thomas a oftat:

— Am fost ocupat…

— Îmi pare bine că vă faceţi treaba, i-a zis ea. Aţi aflat cumva şi că Rebecka Björkstig folosea alt nume înainte? Sau că fundaţia îşi are sediul într-o casă dărăpănată din Järfälla, că nu are niciun angajat şi că tot ce face e să ia bani de la oameni pentru serviciile pe care pretinde că le oferă?

Thomas nu ştia ce să zică.

— Toate astea sunt adevărate? a întrebat el în cele din urmă.

Reportera de la celălalt capăt al firului a oftat:

— Aşa se pare. Nu sunt absolut sigură, dar am făcut rost de CNP-ul Rebeckăi şi am de gând să-l verific la Serviciul de Colectare a Taxelor şi Impozitelor din Sollentuna. Iau trenul de navetişti care pleacă peste un sfert de oră. Veniţi şi dumneavoastră, dacă vă interesează.

Thomas s-a uitat la ceas — ar fi trebuit să anuleze trei întâlniri.

— Nu ştiu dacă pot să ajung, a zis el.

— E de datoria dumneavoastră, a zis reportera. Dacă veniţi, aduceţi, vă rog, şi numărul de înregistrare al fundaţiei, a zis Annika Bengtzon, apoi şi-a luat la revedere.

Thomas a închis agenda de pe birou şi s-a dus la asistenta socială care se ocupa de cazul bosniacei Aida Begovic. Era cu un client — un tânăr ras în cap, care îşi smulgea coşurile de pe faţă —, dar Thomas n-a ţinut cont şi a intrat.

— Am nevoie de numărul de înregistrare al Fundaţiei Paradis, a zis el, întrerupând-o pe asistentă.

Femeia din spatele biroului s-a străduit să-şi păstreze calmul.

— Sunt ocupată, a zis ea pe un ton apăsat. Ne laşi, te rog, să continuăm?

— Nu, a spus Thomas. Am nevoie de numărul ăla. Chiar acum.

Asistenta socială s-a înroşit:

— Dar zău că…

— Imediat! a zis el, ridicând glasul.

Cu un aer alarmat, asistenta s-a ridicat în picioare, a scos o agendă, a deschis-o şi i-a întins-o.

— E în colţul din dreapta sus, a zis ea pe un ton sec.

— Dă-mi de ştire imediat ce primeşti vreo factură de la Fundaţia Paradis, a zis Thomas. Îmi cer scuze pentru întrerupere.

A luat agenda şi a plecat. Şi-a notat numărul pe un post-it, l-a băgat în buzunar, şi-a luat haina şi a plecat. În ziua aceea nu venise cu maşina, aşa că trebuia să meargă acasă s-o ia.

— Am terminat programul pe ziua de azi, i-a zis el femeii de la biroul de primire când a ieşit din primărie.

În timp ce conducea pe Östra Ekuddsgatan, şi-a dat seama că habar n-avea unde se afla Serviciul de Colectare a Taxelor şi Impozitelor din Sollentuna. A trebuit să se ducă iarăşi acasă şi să caute în cartea de telefon.

Tingsvägen, nr. 7 — unde naiba venea asta? A rupt pagina douăzeci din harta inclusă în Pagini Aurii, apoi s-a întors la maşină.

Când a ajuns pe autostrada E, traficul a început să se aglomereze. A cotit pe drumul naţional 262, iar când a ajuns la Edsbyn, a trebuit să se oprească din pricina unui accident, dând cu pumnul în volan de nervi. În cele din urmă, a virat pe Sollentunavägen şi a ajuns în centru, unde a aflat că Serviciul de Colectare a Taxelor şi Impozitelor se afla în spatele Centrului de conferinţe, într-o clădire gălbuie cu multe etaje, în care îşi mai aveau sediul atât poliţia, cât şi alte autorităţi. A parcat pe un loc rezervat şi a luat liftul până la etajul şase.

Annika Bengtzon deja era acolo, aşezată la o masă din holul de primire. Avea în faţă un teanc de foi scoase la imprimantă, iar părul îi era uşor ondulat, de parcă şi l-ar fi uscat fără ca mai întâi să se pieptene. Când l-a văzut, i-a făcut repede semn să ia loc pe scaunul de lângă ea.

— Vreau să vă arăt ceva, a zis ea. Dacă CNP-ul de care am făcut rost e corect, prietena noastră n-a plătit nicio taxă în ultimii cinci ani. Şi probabil că nici înainte, dar registrele fiscale nu conţin date mai vechi de cinci ani; probabil că restul se află pe microfilme.

Thomas a aruncat o privire la teancul de foi scoase la imprimantă.

— Ce-s astea?

Annika s-a ridicat în picioare.

— Dosarul Rebeckăi Björkstig de la Serviciul de Colectare a Taxelor şi Impozitelor. O sută şapte plângeri. Vreţi nişte cafea?

Thomas a încuviinţat din cap, apoi şi-a dat jos haina şi fularul:

— Cu lapte, vă rog.

A luat loc şi a început să răsfoiască hârtiile din dosar. Nu-şi putea da seama ale cui erau toate acele datorii, pentru că în căsuţa pentru nume era scris: „CNP protejat". Însă datoriile nu erau confidenţiale. Se înşirau pe coloane lungi şi fuseseră împărţite în publice şi private: datorii către autorităţi, către companii private şi persoane private, impozite neplătite, taxe de parcare, citaţii pentru folosirea nelegitimă a unor autovehicule, mobilă de la IKEA neplătită, maşini închiriate, vacanţe, împrumuturi bancare, datorii la carduri de credit Visa, Ellos, Eurocard, Konsum…

„Dumnezeule!", şi-a zis el, continuând să răsfoiască teancul.

…împrumuturi studenţeşti nerambursate, abonamente TV neplătite, un împrumut făcut de o persoană privată al cărei nume de familie era Andersson, restanţe pentru un televizor închiriat în Thorn…

— Aparatul nu avea lapte, a zis Annika, punând un pahar de plastic maro pe foaia pe care o citea Thomas în acel moment.

Annika îşi dăduse jos bandajul de pe deget şi îl înlocuise cu un plasture.

— Doamne! a zis el. Când aţi aflat toate astea?

— În dimineaţa asta, i-a zis ea, apoi a luat loc oftând. Am obţinut de la o sursă de-a mea un CNP care se pare că îi aparţine Rebeckăi. Nu-s absolut sigură de chestia asta, din moment ce datele ei sunt protejate, dar, până una-alta, iau informaţia de bună. N-are decât treizeci de ani, dar a avut suficient timp să se înglodeze în datorii. Şi ăsta nu-i decât începutul. Funcţionarul cu care am stat de vorbă încearcă să afle dacă nu cumva e implicată şi în

vreun dosar de faliment. Aţi făcut rost de numărul de înregistrare al fundaţiei?

Thomas a scos portofelul şi i-a dat post-it-ul.

— Mă întorc imediat, a zis Annika.

Thomas a luat o gură de cafea — era destul de slabă, aşa că mergea şi fără lapte. Apoi s-a străduit să-şi limpezească gândurile.

Ce semnificaţie avea acel dosar? Problema nu era că Rebecka Björkstig nu-şi plătea facturile la timp, pentru că asta n-o împiedica să ajute persoanele ameninţate să dispară din registrele publice. Dar numărul foarte mare de plângeri crea o imaginea de ansamblu destul de dubioasă, care dădea de înţeles că toate astea ascundeau o stratagemă.

Thomas şi-a terminat cafeaua, a aruncat paharul la coş şi a continuat să răsfoiască dosarul.

…facturi American Express neachitate, amenzi pentru depăşirea vitezei neachitate, asigurări Folksam neplătite, cereale Finax comandate prin telefon şi neachitate, facturi de întreţinere neplătite, facturi de telefon, taxe de drum…

Multe dintre aceste datorii nu mai erau de actualitate, fuseseră şterse într-un fel sau altul: prin reţinerea unei părţi din venituri, prin sechestrarea bunurilor sau prin procedura falimentului.

Dar oare unde era Annika Bengtzon?

Thomas a ieşit din cameră, iar când a dat să ocolească biroul de primire, s-a izbit de ea, simţindu-i sânii prin haine.

— Ce dracu'! a zis ea, împiedicându-se de el şi scăpând din mână un teanc de foi.

Thomas a prins-o în braţe, ajutând-o să-şi recapete echilibrul.

— Îmi pare foarte rău, a zis el, roşu la faţă. N-am vrut…

Annika s-a aplecat în genunchi să adune foile de pe jos.

— Ia uitaţi-vă un pic, a zis ea. Tipa asta a dat faliment în toate modurile imaginabile: a intrat în faliment personal de două ori în ultimii patru ani; în plus, se pare că a băgat în faliment o societate pe acţiuni, o societate în nume colectiv şi o societate în comandită. Iar Fundaţia Paradis e înglodată în datorii: maşini, televizoare şi două case cumpărate în rate, pentru care nu s-a plătit niciun sfanţ…

Annika i-a luat-o înainte şi a intrat din nou în holul de primire.

— Trebuie să aflăm ce înseamnă toate astea, a zis ea, luând loc. Nu-i obligatoriu ca Rebecka Björkstig să fie o escroacă, dar imaginea de ansamblu nu e tocmai bună.

Thomas s-a uitat ţintă la ea: acelaşi gând îi trecuse şi lui prin minte cu câteva minute în urmă. S-a aşezat lângă ea şi a luat în mână foile furnizate de Biroul Firmelor şi Patentelor. Voia să vadă când fuseseră înregistrate datoriile şi procedurile de faliment, când se înfiinţaseră acele firme şi când fuseseră lichidate.

— Cred că am identificat un model, a zis el. Rebecka înregistra câte o firmă, cumpăra o mulţime de lucruri, contracta împrumuturi foarte mari, apoi dădea faliment. Şi chestia asta s-a tot repetat — văd că a declarat de mai multe ori că a intrat în faliment personal. Dar, până la urmă, i s-a înfundat, pentru că nimeni n-a vrut să-i mai împrumute niciun sfanţ. Aşa că a înfiinţat o fundaţie în spatele căreia să se poată ascunde. E posibil ca oamenii ceilalţi trecuţi drept cofondatori nici măcar să nu existe.

Annika urmărea cu privirea degetul lui Thomas, care îi arăta tot felul de date.

— Apoi a revenit la vechile obiceiuri şi a cumpărat în prostie tot felul de lucruri, a zis ea, scoţând o foaie cu datoriile Fundaţiei Paradis. Nu şi-a mai achitat ratele începând de acum patru luni.

— Iar bănuiala mea e că fundaţia nu e mai veche de atât, a intervenit Thomas.

— Deci nici vorbă de trei ani de funcţionare şi şaizeci de cazuri rezolvate, a zis Annika pe un ton sec.

Au rămas unul lângă altul pe canapea, fără să spună nimic, răsfoind şi parcurgând documentele din dosare. În cele din urmă, Annika s-a ridicat în picioare şi a început să strângă foile.

— Trebuie să mai stau de vorbă o dată cu inspectorul care se ocupă de executările silite, a zis ea. Aveţi timp să veniţi cu mine?

Thomas s-a uitat la ceas. Cea de-a treia întâlnire pierdută în acea zi era pe punctul de a începe.

— Da, sigur, a zis el.

Au străbătut un coridor lung, a cărui mochetă bleumarin absorbea praful şi zgomotele. Annika Bengtzon, care mergea înaintea lui, s-a oprit la penultima uşă.

— Bună ziua! a zis ea, intrând. Tot eu vă deranjez. Aceasta este Thomas Samuelsson, contabil-şef la Serviciile sociale din Vaxholm.

Inspectorul stătea la biroul său, cu un teanc de dosare în faţă.

— Aţi găsit ce căutaţi? a întrebat el.

Annika a oftat:

— Am găsit mai mult decât căutam. Nu vă spune nimic numele Rebeckăi Björkstig?

Inspectorul a clătinat din cap:

— Să ştiţi că m-am mai gândit, dar nu, nu mi se pare cunoscut.

— Dar asta? a întrebat ea, dându-i foaia cu datoriile Fundaţiei Paradis.

Bărbatul şi-a pus ochelarii şi a aruncat o privire pe listă.

— Chestia asta mi se pare cunoscută, a zis el, arătând cu degetul ceva din josul paginii. Săptămâna trecută, am stat de vorbă cu cei de la firma care deţine aceste maşini şi erau foarte supăraţi. Nu au reuşit să ia legătura cu persoana care le-a închiriat. Şi mi-au zis că n-au primit niciun acont.

— Dar cum de i-au închiriat maşinile fără să perceapă un acont? a intervenit Thomas.

Inspectorul s-a uitat la el peste ramele ochelarilor.

— Mi-au zis că femeia părea de încredere, i-a răspuns el, apoi s-a întors spre Annika: Ştiţi cumva unde poate fi găsită persoana care conduce Fundaţia Paradis?

— Nu, i-a răspuns ea sincer. Am adresa uneia dintre casele folosite de fundaţie, dar Rebecka Björkstig nu locuieşte acolo. Adresa ei ar trebui să figureze în actele creditelor care i-au fost acordate.

Apoi i-a dat ofiţerului foile scoase la imprimantă:

— Ce părere aveţi de toate datoriile astea?

Inspectorul a oftat:

— O ducem destul de greu… Volumul de muncă a crescut, iar personalul nostru a fost redus de mai multe ori. Dar vă spun sigur că femeia asta nu face parte din categoria persoanelor care nu-şi mai pot plăti ratele, pentru că au ajuns în sapă de lemn. Rebecka Björkstig evită să-şi onoreze obligaţiile financiare în mod patologic.

— Ah, deci mai ştiţi persoane de genul ăsta?

Inspectorul i-a răspuns cu un oftat.

Annika şi Thomas i-au mulţumit pentru timpul acordat, apoi au ieşit pe coridor şi au pornit spre biroul de primire.

— Mi-a ajuns pentru ziua de azi, a spus Annika Bengtzon, căscând şi întinzând mâinile în aer. Trebuie să mă duc acasă s-o sun pe bunica.

Thomas s-a uitat la părul ei uşor ondulat şi la fruntea ei catifelată.

— Aşa repede?

— Timpul zboară, i-a zâmbit ea. Vreţi să vă faceţi cópii după documentele astea?

Apoi s-a apropiat de biroul de primire, iar Thomas a rămas pe loc — avea mintea goală şi o uşoară erecţie.

— Vreţi să vă las undeva cu maşina? a strigat el după reporteră.

— Ar fi excelent! i-a răspuns ea, aruncându-i o privire peste umăr.

Thomas s-a dus la baie, s-a spălat pe mâini şi pe faţă şi a încercat să se relaxeze.

Annika îl aştepta lângă biroul de primire, ţinând în mână un dosar de plastic în care se aflau cópiile pe care le făcuse pentru el.

— Uau, ce eficientă sunteţi! a zis el.

— Nu eu, ci noua mea prietenă.

Thomas n-a înţeles:

— Cine?

— Doamna de la biroul de primire. Unde aţi parcat?

Era o Toyota Corolla nou-nouţă, verde, lustruită cu grijă şi prevăzută cu alarmă şi cu sistem de închidere

centralizat. Bip-bip. Parcase pe locul altcuiva, iar persoana cu pricina îi lăsase sub ştergător un bilet cu un mesaj furios. Thomas l-a smuls, l-a mototolit şi l-a aruncat într-un coş de gunoi aflat la trei metri de maşină, apoi, cu un gest neglijent, şi-a dat pe spate părul care îi căzuse pe frunte. Pardesiu negru, costum şi cravată scumpe.

Annika îl studia cu coada ochiului. Era lat în spate, rapid şi agil. Până atunci, nu observase că avea mişcări ferme şi, în acelaşi timp, elegante — poate pentru că-l văzuse numai în spatele biroului sau aşezat pe scaun.

„Pun pariu c-a făcut sport, s-a gândit ea. Are mulţi bani. Şi e obişnuit să fie luat în serios."

Thomas şi-a pus servieta pe bancheta din spate.

— Uşa e deschisă, i-a spus el.

Annika a intrat în maşină, înghesuindu-şi geanta la picioare, şi a aruncat o privire în spate, dar n-a văzut niciun scaun pentru copil, deşi Thomas purta verighetă. Apoi a urcat şi el, a pornit motorul şi a dat drumul la sistemul de ventilaţie.

— Unde staţi?

— Chiar în centrul oraşului, i-a răspuns ea. Pe Hantverkargatan.

În timp ce dădea cu spatele, Thomas şi-a pus braţul în spatele tetierei de la scaunul ei — Annika a simţit că i se usucă gura.

— De obicei, la ora asta, bulevardul Klarastrand e foarte aglomerat, i-a zis ea. Cel mai bine e s-o luaţi pe Hornsberg…

Stăteau unul lângă altul fără să spună nimic, iar după o vreme, Annika a simţit că în maşină se instalase o atmosferă nouă, o altfel de tăcere. Thomas schimba des vitezele şi conducea destul de repede cu

mâinile lui suple şi puternice. Iar părul nu voia deloc să-i stea dat pe spate: coama lui blondă şi strălucitoare îi tot cădea în ochi.

— Locuiţi de multă vreme în cartierul Kungsholmen? a întrebat-o el, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Annika s-a uitat în ochii lui şi a simţit dintr-odată că i se înroşesc obrajii:

— De doi ani. Stau într-un apartament cu trei camere, cu vedere spre curtea interioară. E la ultimul etaj.

— A fost scump? a întrebat el.

Annika a izbucnit în râs. În cercul în care se învârtea el, oamenii îşi permiteau să cumpere apartamentele în care stăteau.

— Nu, blocul urmează să fie renovat şi am un contract de închiriere pe termen limitat, i-a explicat ea. Apartamentele n-au încălzire centrală, nici apa caldă, nici lift, nici toaletă.

Thomas i-a aruncat o privire neîncrezătoare:

— Vorbiţi serios?

Annika a râs iarăşi — se simţea bine.

— Dar cablu TV?

— Nici cablu, televizorul merge cu antenă.

— V-aţi uitat la dezbaterea de ieri de pe TV2?

Annika s-a uitat la el cu un aer precaut. Dintr-odată, vocea lui devenise stridentă — oare de ce?

— M-am uitat câteva minute, a zis ea pe un ton domol. Sinceră să fiu, am închis televizorul. Ştiu că ce fac femeile alea e important, dar mi se pare că vorbesc pe un ton prea categoric. Pentru ele, tot ce nu e pompos sau elitist e o porcărie. Nu suport atitudinea asta. Se poartă de parcă ar fi nişte fiinţe superioare.

Thomas a încuviinţat din cap cu un aer încântat:

— Aţi văzut-o pe tipa de la revista literară, aia care îndruga prostie după prostie?

— Cap de pară? În mod sigur am auzit-o!

Au izbucnit amândoi în râs.

— Deci nu faceţi parte din nicio asociaţie culturală? a întrebat-o el, aruncându-i o privire — şi iarăşi îi căzuse părul în ochi.

— Mă duc la meciuri când joacă Djurgården[18], dacă asta se poate numi cultură.

Thomas şi-a luat privirea de la drum şi s-a uitat la ea:

— Vă place hocheiul?

Annika a plecat capul:

— Ani de zile am fost săptămânal la meciuri de bandy[19]. Era distractiv, dar mi se făcea al naibii de frig. La hochei e mai bine, nu ţi se face frig. Şi îţi poţi lua bilete oricând — numai biletele pentru finala de la Globe Arena se epuizează cu mult timp înainte.

— Aţi fost la finala de primăvara trecută? a întrebat-o el.

— Da, am stat chiar în mijlocul suporterilor, a zis ea, apoi a ridicat pumnul în aer şi a scandat: Băieţii lui Nilsson[20] sunt de fier! Băieţii lui Nilsson sunt de fier!

Thomas a izbucnit în râs, dar apoi l-a cuprins melancolia. Annika s-a uitat la el şi a fost surprinsă de tristeţea care i se citea pe chip.

— Sunteţi fan Djurgården?

---

[18] Djurgården: echipă de hochei pe gheaţă din Stockholm.

[19] Bandy este un joc pe gheaţă în care sunt folosite crose şi o mică minge rotundă. Regulile sunt foarte asemănătoare celor din fotbal, iar meciurile se joacă de obicei pe un patinoar în aer liber.

[20] Este vorba de Hardy Nilsson, fost jucător suedez de hochei, care, în prezent, antrenează echipa Djurgården.

Thomas a depăşit un autobuz folosit de aeroportul din Stockholm pentru transportul pasagerilor de la un terminal la altul.

— Am jucat hochei până la optsprezece ani, a zis el. Eram legitimat la Österkär. Am renunţat pentru că m-am certat cu antrenorul, dar şi pentru că voiam să mă concentrez asupra studiilor.

Profilul lui ieşea în evidenţă pe fundalul ferestrei. Annika a înghiţit în sec şi a întors capul în cealaltă direcţie. Îi ardeau obrajii şi simţea furnicături între picioare. Au trecut de Institutul Karolinska, aflat pe dreapta, iar Annikăi i s-a făcut un pic teamă: în curând, avea să ajungă acasă, iar el avea să plece, şi poate că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— De câtă vreme locuiţi în Vaxholm? l-a întrebat ea, un pic prea emoţionată.

Thomas a oftat din rărunchi, ceea ce Annikăi i-a făcut plăcere, deşi n-ar fi putut spune de ce.

— De când mă ştiu, i-a răspuns el.

Annika s-a uitat iarăşi la profilul lui şi i s-a părut că avea buzele uşor crispate.

— V-aţi săturat? a întrebat ea.

Thomas i-a aruncat o privire melancolică:

— De ce întrebaţi?

— Nu pare un oraş captivant, a zis ea, privind drept în faţă. Îmi aminteşte de Hälleforsnäs, oraşul meu natal.

— Nici pe-acolo nu se întâmplă lucruri captivante?

Annika şi-a luat inima în dinţi:

— Sunteţi căsătorit?

— De doisprezece ani.

Annika s-a uitat la profilul lui cu un aer surprins:

— Aşadar, diferenţa de vârstă e foarte mare…

Thomas a izbucnit în râs:

— Da, au fost discuţii pe tema asta şi atunci... Vă las aici?

Annika a înghiţit în sec. „La dracu'!"

— Da, e bine.

Thomas a apăsat pedala de frână, cu privirea aţintită în retrovizor, iar Annika şi-a dat seama că urmărea autobuzul din spate. A coborât, şi-a luat geanta, apoi a băgat iarăşi capul în maşină:

— Mulţumesc!

Dar Thomas nu s-a mai uitat la ea. Gândurile îi zburaseră în altă parte.

— Cu plăcere, a zis el.

Annika a auzit în receptor nişte pârâituri şi pocnituri în timp ce asistenta îi făcea legătura cu telefonul din camera bunicii.

— Alo? a zis Annika.

Nu se auzea decât un bâzâit.

— Tu eşti, bunico?

— Sunt eu, Barbro.

„Nu mama, ci Barbro...", şi-a zis Annika.

— Cum se simte?

— Nu tocmai bine. Acum doarme.

Tăcere. Îndepărtare. A cuprins-o dorinţa de a acoperi golul care le despărţea.

— Am căutat centre de îngrijire în Stockholm, a zis Annika. Am găsit câteva chiar în Kungsholmen...

— Nu era nevoie, i-a răspuns maică-sa pe un ton rece, respingând orice încercare de apropiere. Problema asta trebuie rezolvată în districtul ei. Am aflat asta de la cineva cu care am vorbit azi.

Annika a fost năpădită de alte sentimente. Iritare. Nedreptate. Înfrângere.

— Ai vorbit cu cineva de la Serviciile sociale? Of, mamă, dar ţi-am zis că vreau să fiu şi eu de faţă.

— Tu ai plecat la Stockholm, iar problema asta trebuia rezolvată imediat.

— Mă întorc mâine. Trebuie să mai fac ceva dimineaţă, apoi vin acolo.

— Nu, nu-i nevoie. Azi a trecut şi Brigitta pe aici. Ne descurcăm, nu-ţi face griji.

Annika a închis ochii, a dus mâna la frunte şi s-a străduit să nu se lase pradă sentimentului că i se făcuse o nedreptate, că fusese dată la o parte. A încercat să-şi înăbuşe furia din nou:

— Ne vedem mâine.

Vineri, 2 noiembrie

Thomas Samuelsson a smuls dintr-o singură mişcare sacul de plastic în care era băgat costumul, s-a zgâriat în cârligul ascuţit al umeraşului şi a tras o înjurătură — curăţătoriile astea nenorocite! În acelaşi timp, Eleonor ofta din pricina unei perechi de ciorapi cărora le descoperise o gaură.

— S-au dus pe apa sâmbetei şaptezeci şi nouă de coroane, a zis ea, aruncându-i în coşul de lângă pat.

— Nu există şi mărci mai ieftine? a întrebat el, sugându-şi degetul, ca să nu-şi păteze hainele cu sânge.

— Ba da, dar nu se mulează la fel de bine ca ăştia, a zis ea, desfăcând ambalajul unei perechi noi. N-ai uitat că în seara asta vin în vizită Nisse şi Ulrica, nu?

Thomas s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus în baie să ia un plasture. S-a uitat în oglindă preţ de câteva clipe: părul dat pe spate, cămaşa, cravata şi butonii. Şi-a înfăşurat un plasture pe deget şi s-a întors în dormitor. Eleonor se străduia să-şi pună ciorapii cei noi, care se înţepeniseră în dreptul şoldurilor. Thomas a înghiţit în sec.

— Chiar trebuie să primim musafiri în seara asta? a zis el. Aş fi vrut să stăm de vorbă. Trebuie să lămurim câteva lucruri.

— Nu acum, Thomas, i-a răspuns soţia, trăgând de ciorapi şi forţându-şi coapsele şi abdomenul să intre în strânsoarea lor.

Thomas s-a apropiat de ea pe la spate, a strâns-o în braţe, cuprinzându-i cu palmele sânii acoperiţi de cupele sutienului push-up, şi i-a suflat uşor în ceafă.

— Am putea petrece nişte timp împreună, i-a şoptit el. Doar noi doi. Bem nişte vin, ne uităm la un film, stăm de vorbă.

Eleonor s-a eliberat din strânsoarea lui, apoi s-a dus la şifonier, şi-a pus o bluză albă şi a scos un umeraş cu o fustă neagră.

— Am vorbit despre vizita asta toată săptămâna. Nisse şi cu mine o să discutăm despre câteva detalii ale noului proiect. Ştii că nu putem sta de vorbă la bancă.

Thomas se uita ţintă la ea. Cât de bine o cunoştea — era sigur că avea să se opună.

— Eleonor, a zis el. Zău că n-am chef de musafiri. Sunt obosit şi sătul până peste cap de chestii dintr-astea. Unde mai pui că vreau să stăm de vorbă.

Dar ea nu i-a luat în seamă rugăminţile, ci s-a apropiat de el fără să se uite în ochii lui:

— Mă ajuţi un pic, te rog? Mersi!

Thomas a luat colierul şi i l-a prins la gât, apoi i-a mângâiat umerii şi a strâns-o în braţe.

— Vorbesc serios, i-a spus el. Dacă în seara asta îi chemi la cină pe colegii tăi, nu stau acasă. Mă duc să mănânc la un restaurant din Stockholm.

Eleonor s-a eliberat iarăşi din strânsoarea lui şi s-a dus la şifonier. S-a aplecat, a scos o pereche de pantofi negri cu toc înalt şi i-a băgat într-o geantă. Când s-a uitat la Thomas, avea părul răvăşit, era îmbujorată, iar în dreptul pometţilor îi apăruseră două pete roşii.

— Mai bine vino-ţi în fire! i-a zis ea pe un ton tăios. Nu-ţi dai seama că nu poţi să vii şi să pleci după cum ai chef? Familia asta e alcătuită din două persoane şi trebuie să facem amândoi eforturi pentru ca lucrurile să meargă.

— Exact asta zic şi eu! i-a răspuns el nervos. Într-adevăr, suntem un cuplu, dar nu înţeleg de ce tu ai toată puterea, în timp ce mie îmi revin toate responsabilităţile!

Eleonor şi-a pus jacheta şi a ieşit pe hol.

— Eşti foarte nedrept, i-a zis ea sec.

Thomas a rămas în dormitorul conjugal, dormitorul lor, dormitorul părinţilor ei.

„Ducă-se dracului totul!“, şi-a zis el. De data asta nu avea de gând să cedeze.

— Mai lasă deoparte aerul ăsta de superioritate! a strigat el, apoi a luat-o la fugă după Eleonor, a ajuns-o aproape de uşa de la intrare şi a apucat-o de mână.

— Ia mâna de pe mine! a ţipat ea, smulgându-şi braţul din strânsoare lui. Ce-ai păţit?

Thomas gâfâia, iar părul îi căzuse în ochi.

— Vreau să mă mut! a zis el. Nu mai vreau să locuiesc în casa asta!

Eleonor se uita ţintă la el — era mai mult speriată decât furioasă.

— Nu ştii ce vrei, a zis ea, făcând un pas în spate.

— Ba ştiu, i-a răspuns el cu înverşunare. Ştiu foarte bine ce vreau. Vreau să ne cumpărăm un apartament în Stockholm sau o casă în Äppelviken ori în Stocksund[21]. Sunt sigur că ţi-ar plăcea acolo.

S-a apropiat de ea, a luat-o în braţe, adâncindu-şi faţa în părul ei parfumat.

— Vreau o slujbă nouă: la Consiliul municipal al capitalei, la Asociaţia Autorităţilor Locale, la o firmă de consultanţă sau poate chiar la un minister. Ştiu că tu vrei să rămâi în Vaxholm, dar eu mă sufoc aici. Eleonor, simt că mor dacă mai stau mult în oraşul ăsta…

Eleonor l-a îndepărtat uşor. Se simţea rănită şi era gata să plângă:

— Mă desconsideri pentru că îmi place aici. Crezi că nu-s ambiţioasă, că sunt delăsătoare.

Thomas i-a dat părul pe spate cu ambele mâini.

— Dimpotrivă, te admir, s-a opus el. Mi-aş dori să fiu la fel de ancorat în viaţa oraşului ca şi tine, mi-aş dori să fiu mulţumit cu ce avem.

Eleonor şi-a şters lacrimile din colţul ochilor.

— Eşti atât de imatur şi de nedrept, a zis ea cu vocea gâtuită, încât eşti gata să renunţi la tot ce avem, la tot ce-am reuşit să facem împreună în toţi anii ăştia.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşă.

— Nu-i adevărat! a strigat el, uitându-se la spatele ei acoperit de jacheta Armani. Nu vreau să renunţ la nimic, vreau să merg mai departe. Am putea să ne mutăm în Stockholm, iar eu aş putea să găsesc o altă slujbă. Iar tu ai putea face naveta o vreme şi poate că mai încolo, o să vrei să încerci şi tu o nouă slujbă…

[21] Äppelviken şi Stocksund sunt două suburbii ale Stockholmului.

Eleonor şi-a pus paltonul pe ea, iar Thomas a văzut că-i tremurau mâinile în timp ce îşi încheia nasturii.

— Viaţa mea e aici, a zis ea. Îmi place oraşul ăsta. Dacă ai nevoie de o schimbare, n-ai decât să-ţi iei tu o altă slujbă şi să faci naveta.

Thomas a rămas fără replică — ideea asta nu-i trecuse prin cap.

Da, bineînţeles că putea să-şi găsească o nouă slujbă în altă parte. Nu trebuie să se mute din Vaxholm. Putea să facă naveta şi, la un moment dat, poate îşi lua un mic apartament în Stockholm, în care să înnopteze din când în când.

Uşa s-a închis în urma Eleonorei, iar clanţa a scos un clic de mecanism bine uns. Tristeţea l-a învăluit pe Thomas ca o mantie prăfuită, grea şi sufocantă.

Ce naiba era în capul lui?

Ţârâitul i-a pătruns până în străfundul conştiinţei. Cu pleoapele grele de somn şi cu puchini la ochi, a luat receptorul în mână fără să ridice capul de pe pernă.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor! a strigat vocea de la celălalt capăt al firului.

Annika s-a ridicat în capul oaselor, simţind că-i creşte pulsul.

— Bunica? Are legătură cu bunica mea?

— Sunt eu, Mia. Mia Eriksson. A dispărut o femeie. A zis c-o să povestească tot consiliului, iar Rebecka şi-a ieşit din minţi.

Annika şi-a frecat fruntea şi s-a trântit la loc pe pernă, simţindu-se uşurată. Totul era în regulă, lucrurile aveau să se aranjeze.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieri a fost mare scandal aici, aşa că am vrut să te sun să-ţi povestesc. E important.

Annika simţea că se enervează:

— Şi ce treabă am eu cu toate astea?

— Femeia mi-a zis că te cunoaşte, că tu i-ai recomandat Fundaţia Paradis. O cheamă Aida Begovic şi e din oraşul bosniac Bijeljina.

Annika a închis ochii, simţind că faţa îi e măturată de un val de căldură. „Nu se poate! Nu se poate!"

— Ce-a păţit Aida? a reuşit ea să întrebe în cele din urmă.

Era roşie la faţă, iar inima îi bătea cu putere.

— A zis că vrea să se ducă la consiliul municipal de care aparţine şi să spună că organizaţia e o escrocherie, iar Rebecka i-a zis c-ar fi bine să aibă grijă, pentru că ştie cine o urmăreşte. Asta se întâmpla aseară, iar acum, Aida a dispărut!

Mia a început să plângă. Annika a dat din cap, încercând să gândească limpede.

— Stai un pic, a zis ea. Linişteşte-te. Poate că nu e chiar atât de grav. S-ar putea ca Aida să se fi dus la cumpărături sau ceva de genu' ăsta.

— N-o cunoşti pe Rebecka, a zis Mia Eriksson cu glas întretăiat. Mi-a făcut o confidenţă: mi-a zis că are de gând să omoare pe oricine o va trăda.

Annika a simţit fiori reci pe şira spinării:

— Astea-s doar vorbe. Rebecka e în stare de multe porcării, dar nu-i o criminală, aşa că lasă paranoia deoparte.

— Are un pistol! a zis Mia. L-am văzut cu ochii mei.

Annika a simţit că se înfurie şi s-a ridicat iarăşi în capul oaselor:

— Nu-ţi dai seama că doar încearcă să te sperie? Vrea să se asigure că nimeni n-o să vorbească despre escrocheriile ei.

Însă Mia Eriksson nu era convinsă că aşa stăteau lucrurile:

— Am hotărât să plecăm din casa asta. Chiar azi. N-am de gând să mai calc pe-aici.

— Şi unde vă duceţi?

Femeia de la celălalt capăt al firului a ezitat preţ de câteva clipe.

— Departe de locul ăsta, a zis ea în cele din urmă. Am găsit o casă într-o pădure.

Annika n-a fost deloc surprinsă de reticenţa Miei Eriksson: cu o noapte înainte, parcursese documentele pe care le primise de la ea şi înţelegea foarte bine de ce nu spunea nimănui unde anume voia să plece.

Au tăcut amândouă o vreme, fiecare la câte un capăt al liniei telefonice.

— Am de gând să continui cercetările în legătură cu neregulile de la Fundaţia Paradis, i-a promis Annika.

— Să n-ai încredere în Rebecka, a sfătuit-o Mia.

Annika a oftat:

— Succes!

— Şi să scrii numai despre lucrurile pe care le poţi dovedi, a adăugat Mia Eriksson.

După ce a închis, dormitorul s-a scufundat în tăcere, iar perdelele au început să se legene uşor, proiectând umbre unduitoare pe pereţi. Rămăsese cu gândul la Fundaţia Paradis.

La un moment dat, a venit poştaşul şi i-a vârât corespondenţa prin fanta de pe uşa de la intrare. Când a auzit zgomotul plicurilor pe podea, Annika s-a dat repede

jos din pat, le-a adunat şi le-a deschis în timp ce cobora la baie. O factură de gaz. O reclamă la un anticariat. O invitaţie la o întrunire a colegilor de liceu.

— Nu mă duc nici moartă! a bombănit ea, apoi a aruncat la coş toate plicurile, în afară de factura de gaz.

Trebuia să plece la serviciu.

Eva-Britt Qvist era la biroul ei şi sorta nişte teancuri de hârtii.

— A venit lista aia până la urmă? a întrebat-o Annika.

Secretara a ridicat privirea spre ea:

— Se pare că sursele tale nu prea sunt de încredere.

Annika a înghiţit replica tăioasă care-i stătea pe limbă şi i-a zâmbit:

— O pui, te rog, în cutia mea când o primeşti?

Şi, fără să aştepte un răspuns, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. „N-ai decât să stai cu curu' pe faxul ăla, cloşcă ce eşti!"

Apoi s-a conectat la RegPub.

— Ştii că fiecare căutare se taxează, nu? a strigat Eva-Britt Qvist după ea.

Annika s-a ridicat în picioare, s-a dus la biroul secretarei, şi-a sprijinit palmele pe nişte teancuri de hârtii şi s-a apropiat de ea.

— Crezi că vin în redacţia asta numai ca să-ţi fac ţie în ciudă? a întrebat-o Annika. Sau pur şi simplu încerc să-mi fac treaba, la fel ca şi tine?

Eva-Britt s-a sprijinit pe spetează cu un aer indignat, fără să înţeleagă foarte bine ce-i spusese Annika.

— Nu voiam decât să-ţi amintesc că eu mă ocup de RegPub.

— Dar nu te ocupi şi de buget, nu? Asta e treaba lui Sjölander.

Pe obrajii dolofani ai secretarei au apărut două pete roşii:

— Acum sunt foarte ocupată. Trebuie să dau nişte telefoane.

Annika s-a întors la computer, strângând din pumni ca să-şi potolească tremurul mâinilor. Oare de ce ţinea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt? De ce nu era mai relaxată?

S-a aşezat pe scaun cu spatele la secretară, şi-a scos carnetul şi a mijit ochii ca să se poată concentra. De unde să înceapă?

A apăsat tasta F8, a introdus iarăşi numele Rebeckăi, dar a obţinut acelaşi rezultat: date personale protejate.

A oftat din rărunchi. Oare de ce se mai obosea?

Apoi a apăsat pe F2, ca să o caute după codul numeric personal. A introdus codul Rebeckăi şi a aşteptat ca maşinăria să proceseze informaţia.

După ce a bâzâit câteva clipe, computerul a afişat pe ecran acelaşi lucru: date personale protejate.

În cele din urmă, a apelat la F7, tasta pentru căutări istorice, şi a introdus încă o dată CNP-ul cu pricina. Bâzâituri, procesarea informaţiei, iar în cele din urmă: Nordin, Ingrid Agneta.

Annika se holba la rezultatul de pe ecran. „Ce dracu'…?"

S-a uitat să vadă dacă nu cumva greşise vreo cifră şi a tastat iarăşi CNP-ul.

Acelaşi rezultat.

Ingrid Agneta Nordin, cu domiciliu în Sollentuna, pe Kunsvägen. Se mutase acolo în urmă cu şase luni. A tastat

numele afişat pe ecran şi a apăsat tasta F2. Bâzâituri, procesarea informaţiei… „Măi să fie!“

Annikăi nu-i venea să creadă.

Computerul reuşise să acceseze datele cu privire la Ingrid Agneta Nordin: pe numele ei figura şi o referinţă istorică la al cărei conţinut Annika nu avea acces.

S-a deconectat repede de la RegPub, a pus mâna pe telefon şi a format numărul inspectorului de la Serviciul de Colectare a Taxelor şi Impozitelor pe care îl întâlnise cu o zi înainte.

— Vă spune ceva numele Ingrid Agneta Nordin? l-a întrebat Annika.

Inspectorul a stat pe gânduri câteva clipe, iar Annika i-a aşteptat răspunsul cu sufletul la gură.

— Ah, da, a zis el în cele din urmă. Nu cumva locuia aici, în Sollentuna? Vreo doi ani de zile am avut multe probleme cu o femeie pe care o chema aşa.

Annika a răsuflat uşurată. „Perfect!“

— Această femeie şi-a schimbat numele în Rebecka Björkstig. Am intrat pe RegPub şi am descoperit pe numele ei o referinţă istorică pe care n-o pot accesa. Aţi putea verifica dacă dumneavoastră aveţi acces la această informaţie?

Inspectorul a foşnit nişte foi:

— Despre ce fel de informaţie credeţi că e vorba?

— E posibil să fie o schimbare de domiciliu, a zis Annika. Dar ar putea foarte bine să fie vorba de o altă schimbare de nume.

Apoi i-a dictat inspectorului CNP-ul Rebeckăi.

— Când a fost realizată această modificare?

— În urmă cu trei ani şi jumătate.

Inspectorul a lăsat receptorul din mână şi a lipsit vreo cinci minute.

— Ştiţi ce-am descoperit? a zis el în cele din urmă, dregându-şi glasul. Că, într-adevăr, înainte avea alt nume: Eva Ingrid Charlotta Andersson. Şi avea domiciliul în Märsta.

Annika a închis ochii. „Punct ochit, punct lovit!"

I-a mulţumit repede inspectorului şi a pus receptorul în furcă.

Anders Schyman a închis uşa biroului său mic şi prăfuit, apoi a luat loc pe scaun şi a aruncat o privire prin peretele de sticlă al acvariului său. A văzut-o pe Annika Bengtzon traversând redacţia şi îndreptându-se cu paşi mari spre bufet. La întoarcere, avea s-o cheme la el, pentru că voia să afle dacă făcuse vreun progres.

Şedinţa din ziua aceea contribuise foarte mult la limpezirea apelor. Torstensson, redactorul-şef, le dezvăluise, în sfârşit, că i se propusese să lucreze pentru Uniunea Europeană. Partidul voia să-l trimită la Bruxelles, unde urma să se ocupe de chestiuni administrative. Le-a dat vestea cu mândrie în glas, iar Schyman punea mulţumirea redactorului-şef pe seama faptului că, în fond, nu-l lega nimic de Kvällspressen. Fusese numit din motive politice, iar Schyman era sigur că Torstensson nu citea ziarul în mod regulat înainte să lucreze acolo.

Dar, deşi primise un post foarte bun, Torstensson nu fusese niciodată mulţumit de munca lui. Şi nu înţelesese niciodată cum funcţiona Kvällspressen. Lua parte la dezbateri televizate şi, ori de câte ori deschidea gura, îţi dădeai seama cât de puţine lucruri ştia despre ziar — întotdeauna făcea afirmaţii care frizau clişeele jurnalistice corecte din punct de vedere politic.

Anders Schyman se întreba cum de apăruse acel post european tocmai atunci. Din câte ştia, niciunul dintre partidele suedeze reprezentate la nivel european nu avea nevoie de încă un politician care să meargă la Bruxelles să facă lobby pentru diverse chestiuni administrative, precum accesul cetăţenilor la informaţiile de interes public. Bănuiala lui era că membrii consiliului administrativ al ziarului se săturaseră să aibă un social-democrat în postul de redactor-şef, dar nu-şi permiteau să-l demită pur şi simplu, pentru că mass-media ar fi avut reacţii negative, iar Torstensson ar fi trebuit să îndure o umilire publică. De aceea, Schyman bănuia că unul dintre ei făcuse presiuni asupra conducerii partidului pentru crearea unui post atrăgător la Bruxelles.

Întrebarea era ce avea să se întâmple la ziar după plecarea lui. Dacă Torstensson urma să accepte postul şi dacă voia să-şi ducă la bun sfârşit reorganizarea înainte de a pleca, atunci cine avea să-i ia locul? Pe Schyman l-a cuprins o senzaţie de disconfort, dar a îndepărtat-o imediat.

Când a văzut-o pe Annika trecând iarăşi prin faţa peretelui de sticlă, Schyman s-a ridicat în picioare, a deschis uşa şi a chemat-o în biroul său.

— Cum merg investigaţiile despre Fundaţia Paradis?

Tânăra reporteră s-a aşezat pe unul dintre scaunele rezervate musafirilor.

— Dacă i-aţi cere femeii de serviciu să dea cu aspiratorul, ar arăta şi mai bine, a început ea. Am aflat o mulţime de lucruri despre prietena noastră Evita Perón.

Directorul editorial a clipit cu un aer nedumerit.

— Adică Rebecka Björkstig, i-a explicat Annika Bengtzon, dând energic din mâini. Cunoscută şi sub numele de Ingrid Agneta Nordin şi Eva Ingrid Charlotta Andersson.

Am fost la Serviciul de Colectare a Taxelor şi Impozitelor din Sollentuna şi am aflat că are o sută şapte datorii personale, iar în douăzeci dintre ele e implicată şi Fundaţia Paradis. A dat faliment în toate modurile posibile. Am o sursă care mi-a spus că tot ce face fundaţia e să încaseze bani pentru nişte servicii pe care nu le oferă, dar încă n-am dovezi.

Schyman îşi lua notiţe. Nu era surprins.

— Dacă toate astea sunt adevărate, atunci avem de-a face cu un caz clasic de infractor cu guler alb.

Annika a încuviinţat din cap cu un aer entuziast:

— Exact! Am stat de vorbă cu poliţişti din localităţile în care Björkstig — sau cum o fi chemând-o — a locuit de-a lungul timpului. Am discutat cu un detectiv de poliţie care încearcă să dea de ea de vreo şase luni. Evita e bănuită de intenţii frauduloase în toate cazurile de faliment în care e implicată.

Schyman se uita la tânăra reporteră cu un aer îngândurat. Annika Bengtzon se descurca de minune când venea vorba să scoată la iveală lucruri necurate. Şi se vedea că-i făcea plăcere.

— Ce-o să facem cu toate astea? a întrebat el. Când ai putea scrie un articol?

Annika şi-a răsfoit carnetul.

— Planul de ansamblu e gata, mai trebuie doar să-l umplu cu detalii. Am stat de vorbă cu o femeie care cunoaşte organizaţia din interior. În plus, ştiu o altă femeie care a avut de-a face cu fundaţia asta. Am fost să discut cu un funcţionar de la Serviciile sociale din Vaxholm şi am de gând să dau o fugă la Järfälla ca să văd ce-i cu adresa de acolo. Deci acum am o imagine mai clară asupra a ceea ce se întâmplă — presupunând că, într-adevăr, se întâmplă

ceva. Şi, bineînţeles, trebuie să mă întâlnesc încă o dată cu Rebecka şi s-o întreb de ce a minţit.

Schyman a încuviinţat din cap: părea un plan rezonabil.

— Şi ne putem baza pe o reacţie în lanţ, a continuat Annika. După ce dăm publicităţii aceste informaţii, s-ar putea să aflăm că în dulapul Rebeckăi se află şi alţi monştri: poate că lumea o să sune să ne spună şi alte lucruri dubioase.

— Da, dar nu ne putem baza pe asta, a intervenit Schyman.

— Aveţi dreptate, însă trebuie să fim pregătiţi pentru toate informaţiile pe care le-am putea primi.

— Şi probabil că autorităţile locale pe care le-a escrocat vor vrea s-o dea în judecată.

— Interogatorii, investigaţii, procese, închisoare…, a adăugat Annika.

Schyman a zâmbit uşor:

— Bine, mă bucur că ai făcut progrese.

— O să introduc într-un document electronic toate însemnările pe care le-am făcut până acum. Apoi o să plec acasă, pentru că vreau să-mi petrec weekendul cu bunica. A suferit un atac cerebral.

Annika Bengtzon s-a ridicat în picioare, punându-şi geanta pe umăr.

— Şi în biroul ăsta chiar trebuie dat cu aspiratorul, altminteri o să faceţi astm.

Zăpada topită de pe trotuar se transformase în gheaţă, îngreunând mersul, şi totul era învеşmântat într-o lumină albă şi rece de noiembrie. Introducerea notiţelor într-un document electronic îi luase Annikăi mai mult

decât preconizase, iar soarele deja începuse să coboare spre orizont, mângâindu-i chipul cu razele sale.

A scos un oftat. Nu-i spusese chiar totul lui Anders Schyman. Nu-i spusese că trimisese o femeie la Fundaţia Paradis, că femeia aceea dispăruse şi că Rebecka o ameninţase cu moartea.

Presupunând că Mia Eriksson îi spusese adevărul.

A îndepărtat senzaţia de disconfort, a urcat în autobuzul 62, a coborât la staţia de pe Tagelbacken, apoi a pornit pe jos spre gară. Următorul tren spre Katrineholm pleca peste treizeci şi cinci de minute, aşa că şi-a cumpărat un sandvici şi a luat loc pe o bancă de lemn, cu spatele la holul uriaş al gării. Zumzetul oamenilor care treceau prin spatele ei aducea cu o pâclă sonoră, iar gândurile au început să-i zburde în voie.

Rebecka Agneta Charlotta, periculoasă şi înşelătoare.

Thomas Samuelsson, bogat şi chipeş.

Annikăi i-a trecut prin minte că poate ar fi trebuit să-i spună ce aflase: numeroasele identităţi ale Rebeckăi, ameninţările cu moartea. A terminat sandviciul, şi-a adunat lucrurile şi s-a apropiat de cabinele telefonice.

Secretara i-a zis că domnul Samuelsson terminase programul pe ziua aceea — voia cumva să-i lase un mesaj?

„A terminat programul şi s-a dus acasă, la soţia lui", s-a gândit Annika.

— Nu, mulţumesc. Niciun mesaj.

Bunica Annikăi fusese mutată într-un salon foarte asemănător cu primul, atâta doar că avea mai puţine echipamente medicale. Bătrâna era trează.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să ajung mai devreme, a zis Annika, dându-şi jos haina şi fularul şi îngrămădindu-le după uşă înainte să se apropie de pat.

Sofia Katarina se uita la ea cu un aer uşor dezorientat.

— Barbro?

— Nu. Sunt eu, Annika, fata lui Barbro.

— Lumina ochilor mei…, a şoptit bătrâna, încercând să zâmbească.

Glasul îi era firav, vorbele nedesluşite, iar privirea împăienjenită.

Annikăi i s-a pus un nod în gât, iar lacrimile i-au acoperit ochii ca un văl.

— V-aţi gândit, tu şi mama, unde o să stai? a întrebat ea.

Bunica şi-a plimbat prin cameră privirea absentă, părând că se concentrează asupra unor amintiri foarte vechi.

— Unde o să stau? Până acum am stat la „Potcoavă", i-a răspuns ea. Ne-au dat o cameră cu o plită în mijlocul peretelui…

Cuprinsă de duioşie, Annika a luat în mâinile ei puternice mâna paralizată a bunicii, mângâindu-i uşor degetele bătrâne.

— Aţi vorbit cu un asistent social? Ştii cumva dacă ţi-au găsit o locuinţă?

— O cameră, atâta aveam, i-a răspuns bătrâna cu glas pierit. Mama făcea mâncare pentru cincisprezece bărbaţi. Gătea totul pe plita din mijlocul peretelui. Şi le spăla rufele. Lua zece centime pentru o batistă şi cincizeci de centime pentru o salopetă…

Neştiind cum să reacţioneze sau ce să spună, Annika şi-a umezit buzele şi i-a mângâiat mâna.

Bătrâna s-a oprit. A început să respire mai repede, iar ochii ei se mişcau neîncetat: părea că încearcă să surprindă o amintire.

— Ne-a trezit alarma de incendiu, a zis ea în şoaptă. Era întuneric afară, iar alarma urla întruna. Ardea toată turnătoria. Mama şi cu mine am dat fuga afară. Era cald, iar eu nu aveam pe mine decât o cămaşă de noapte. Focul era atât de mare, încât flăcările păreau să se ridice până la cer. Şi ai fi zis că n-avea să se mai termine niciodată.

Annika ştia despre ce vorbea bunica ei: marele incendiu de la turnătorie, care izbucnise în dimineaţa zilei de 21 august 1934. Sofia Katarina avea pe atunci cincisprezece ani.

— Mama şi cu mine ne-am strecurat înăuntru şi am salvat nişte documente din birou — erau nişte documente de afaceri foarte importante. Tata făcea parte din lanţul de oameni care căra găleţi de apă de la râu. A venit maşina de pompieri de la Flen, apoi a început să plouă…

— Ştiu, a zis Annika în şoaptă. Ai dat o mână de ajutor la salvarea fabricii.

Bunica a încuviinţat din cap.

— Când s-a luminat de ziuă, a venit şi o maşină de pompieri de la Eskilstuna. A contribuit şi Arvid la stingerea incendiului. A primit o slujba la turnătorie imediat după ce a terminat şcoala. Douăzeci şi una de centime pe oră, zece coroane şi zece centime pe săptămână, iar primul lucru pe care şi l-a cumpărat a fost o bicicletă.

Sofia Katarina a încercat să zâmbească, dar jumătate de gură nu i-a dat ascultare.

— Şi m-a plimbat cu bicicleta de la Fjellskäfte până la biserica mare din Floda. „Aici o să ne căsătorim“, mi-a zis el. Dar nu ne-am căsătorit acolo, ci la biserica din Mellösa…

Annika a plecat capul într-o parte, mângâind mâna rece a bunicii, şi a lăsat lacrimile să-i şiroiască pe obraji. Nu-l apucase pe bunicul ei. Murise în toamna dinainte să se nască ea — avea plămânii distruşi. Dar fusese o prezenţă constantă în viaţa ei: un bărbat plin de funingine, care, deşi se întorcea de la muncă soios şi obosit, întotdeauna spunea câte o poveste amuzantă sau făcea câte o şotie. Annika crescuse cu istorisirile despre bunicul Arvid, care supravieţuiseră multă vreme după moartea sa şi care creaseră în mintea ei o imagine de neşters. Annika se uita la chipul dezorientat al bunicii, care îl vedea cu ochii minţii pe Arvid — un tânăr pe bicicletă.

— Ţi-e dor de Arvid? a întrebat-o Annika în şoaptă.

Sofia Katarina, care devenise complet lucidă, s-a uitat în ochii ei.

— Mi-e dor de tânărul Arvid, care era puternic şi sănătos, nu de beţivul plângăreţ care devenise în ultima parte a vieţii.

Annika era uimită: era prima oară când auzea că bunicul ei avusese probleme cu băutura.

— Îşi dădea tot salariul pe băutură, n-aveam cum să-l împiedic. Dar nu se atingea niciodată de al meu: cu banii pe care îi câştigam, mă întreţineam pe mine şi pe fata mea şi cumpăram mâncare pentru soţul meu…

Dintr-odată, bunica a început să plângă. Întrucât era întinsă pe spate, lacrimile nu i se prelingeau pe obraji, aşa că Annika a luat un şerveţel şi i le-a şters.

— A fost greu pentru Barbro, a şoptit Sofia Katarina. Când era mică, rămânea mult timp singură. Nu puteam s-o iau mereu cu mine — n-aveam cum s-o las să umble de capul ei pe domeniul Harpsund, pentru că acolo veneau preşedinţi, parlamentari şi o mulţime de politicieni.

Iar singurătatea asta i-a făcut rău: i-a umplut sufletul cu o tristeţe de care n-a reuşit să scape niciodată.

Bunica şi-a aşezat mâna sănătoasă peste mâna Annika şi s-a uitat în ochii ei:

— Să nu fii foarte aspră cu Barbro. Tu eşti mult mai puternică decât ea.

Annika a clipit ca să îndepărteze lacrimile şi a încercat să zâmbească:

— Aşa am să fac… O să ne înţelegem bine, iar tu o să te însănătoşeşti.

Bunica a închis ochii vreo două minute, ca să se odihnească, apoi i-a deschis iarăşi.

— Annika, a şoptit ea. Pe tine te-am iubit cel mai mult. Cred că a fost o greşeală să iubesc un membru al familiei mai mult decât pe toţi ceilalţi.

— De-aia sunt atât de puternică, a şoptit Annika.

Tăcerea care a urmat după replica ei i-a dat de înţeles că bunica adormise din nou.

Crengile îngreunate de zăpadă ale pinilor alcătuiau un tunel alb în noapte. Maşina care îi purta pe Mia Eriksson, pe soţul ei şi pe copiii lor înainta uşor pe drumul îngheţat. Vântul din nord se izbea şuierând de parbriz, învăluindu-i în rafale de zăpadă.

— Trebuie să mai punem benzină, a zis Anders.

Mia, care stătea pe scaunul pasagerului, nu i-a răspuns. Se uita la pădurea nesfârşită şi impenetrabilă. Ştia foarte bine ce-i aştepta. O altă cabană de lemn, friguroasă şi prost izolată, cu o sobă pe lemne care scotea mult fum şi cu şobolani care mişunau pe sub podele. O altă bucătărie fără apă curentă, cu oale arse şi vesélă ciobită şi desperecheată. Ce mai, un fel de dependinţă. Mia

crezuse că lăsase în urmă toate astea, că Fundaţia Paradis avea să fie salvarea lor.

— Ştiu la ce te gândeşti, a continuat Anders, aşezându-şi mâna peste a ei. Dar n-o să trăim aşa toată viaţa.

În cele din urmă, au intrat într-un sat: o tutungerie care vindea şi bilete de loterie, o pizzerie şi o pompă de benzină izolată, unde achitai introducând bancnotele într-un aparat.

— Ai suficienţi bani la tine? l-a întrebat Mia.

Anders a încuviinţat din cap şi a coborât din maşină. Mia a ezitat câteva clipe, dar, în cele din urmă, a hotărât să iasă şi ea să-şi mai dezmorţească picioarele. Mergeau de foarte mult timp, iar copiii adormiseră pe bancheta din spate. A întâmpinat-o un aer îngheţat — era cât se poate de limpede că se aflau în nordul îndepărtat. A ocolit mica pompă de benzină şi s-a gândit să se uşureze în spatele ei, dar s-a răzgândit. A băgat mâinile în buzunare şi a dat peste ceva metalic. A străbătut-o un fior.

A scos un breloc din plastic în formă de Mickey Mouse, de care atârnau trei chei — una dintre ele era marca Assa. Rebecka sigur avea să se înfurie…

Dar cui îi păsa? Nu aveau s-o mai vadă niciodată. S-a apropiat de coşul de lângă pompă ca să le arunce.

— Vii un pic, te rog? i-a zis soţul. Văd că s-au trezit copiii.

Mia s-a oprit. De ce să le arunce? Preţ de câteva clipe, s-a gândit la altă variantă, amintindu-şi de vorbele Annikăi Bengtzon: „Am de gând să continui cercetările în legătură cu neregulile de la Fundaţia Paradis“. Apoi s-a întors spre soţul ei:

— Avem vreun plic la îndemână?

Anders se pregătea să închidă uşa, dar s-a oprit.

— De ce? Îţi trebuie acum?

— Nu cumva avem în torpedou certificatele de la revizia maşinii? Dă-mi, te rog, plicul în care sunt puse. Şi guma de mestecat a copiilor.

Anders a oftat şi i-a dat ce-i ceruse. Mia a vârât repede cheile în plicul rupt, a băgat nişte gumă în gură şi a mestecat-o energic jumătate de minut. Apoi a lipit plicul cu guma şi a scos un pix dintr-un buzunar interior.

— Dă-mi şi portofelul, te rog.

Mia a lipit patru timbre în colţul din dreapta sus, apoi a scris numele şi adresa: „Hantverkargatan, nr. 32, clădirea din curtea interioară, ultimul etaj". Iar în partea de jos a adăugat: „Cheile Paradisului. Cu drag, Mia".

— Eşti gata? a întrebat Anders.

— Trebuie să expediez scrisoarea asta, i-a răspuns ea, apoi a pornit spre o cutie poştală galbenă.

Sâmbătă, 3 noiembrie

A auzit strigătele demonstranţilor înainte să-i vadă: un cor de voci înfundate, scandând ceva ritmat. Maşinile se opriseră în mijlocul străzii şi se produsese un ambuteiaj, ba chiar şi un pic de haos. Simţurile lui deveneau din ce în ce mai acute: se apropia timpul. S-a uitat la clădirile din jurul său — sticlă şi oţel, cărămizi şi mortar —, apoi şi-a oprit privirea asupra triunghiurilor albe şi negre ale pavajului din Piaţa Sergel. Ea sigur avea să vină. Mai devreme sau mai târziu, avea să apară. Şi era foarte important ca el să lovească primul, ca să fie în avantaj. Dar, până una-alta, tremura în aerul rece — era o ţară a dracului de friguroasă.

Acum putea vedea manifestaţia. În fruntea ei se aflau şase femei, care purtau o pancartă şi posterul unui lider care fusese băgat la închisoare. Erau urmate de un grup numeros, alcătuit mai ales din bărbaţi, dar şi din câteva femei şi copii. Mii de oameni care protestau împotriva cine ştie cărui abuz.

A început să bată din picioare, ca să se mai dezmorţească — geaca lui subţire nu-i ţinea deloc de cald. Nişte tineri aflaţi chiar în dreptul lui au dat foc unui steag al

Turciei, dar entuziasmul lor a fost de scurtă durată, pentru că pânza a ars foarte repede.

În cele din urmă, demonstranţii au ajuns în Piaţa Sergel, acoperind triunghiurile pavajului. Acum a înţeles ce scandau: „Terorism turcesc! Terorism turcesc!". Steaguri, pancarte şi postere fluturau în vânt. A fost improvizată o tribună şi au fost aduse mai multe boxe. A început să vorbească un suedez, probabil un politician.

— Partidul Muncitoresc din Kurdistan a pornit un război, a strigat el. Ceea ce a dus la încălcări ale democraţiei şi la acte de terorism care nu au nicio justificare. Dar este vorba de acţiuni care au avut loc într-o situaţie de război, în condiţiile în care erau atacaţi de armata turcă…

Deci despre asta era vorba.

A pornit cu paşi iuţi prin mulţime, evitându-i cu grijă pe manifestanţi, şi a vârât mâna în haină, unde avea un pistol cu calibru de nouă milimetri — Beretta 92 —, cu cincisprezece gloanţe în magazie şi unul pe ţeavă. Arma era prevăzută cu amortizor.

Uşor adus de spate, bărbatul înainta cu grijă pe lângă peretele pasajului.

— Auzi, frate, n-ai să-mi dai şi mie nişte amfetamine?

L-a expediat cu un gest al mâinii pe drogatul din faţa lui, apoi s-a întrebat dacă nu cumva era cazul să pună vizorul pe pistol. Dar a hotărât că avea să se descurce mai bine fără el.

Dintr-odată, a văzut-o. Stătea întoarsă cu spatele, douăzeci de metri mai în faţă. Mulţimea agitată o îndepărta uşor de el. Perfect.

A iuţit pasul, strecurându-se printre pancarte şi cărucioare de copii, iar când a văzut că femeia se uită în jur,

a întors repede capul în altă parte. Simţea adrenalina gâdilându-i venele — o senzaţie familiară.

Când mai avea doar un metru până la ea, a scos pistolul, a făcut un ultim pas, i-a sucit mâna la spate şi i-a pus ţeava în ceafă, vârând-o printre şuviţele de păr.

— Jocul s-a terminat, a zis el. Ai pierdut.

Zgomotele din jur s-au estompat, mulţimea scanda sloganuri mute. Timpul a rămas pe loc. Femeia împietrise: nu făcea nicio mişcare şi nici măcar nu respira.

— Ştiu că tu ai pus totul la cale, i-a zis bărbatul printre dinţi, simţind că-i vibrează oasele craniului.

A tras-o mai aproape şi s-a uitat la părul ei, care reflecta lumina albăstruie a neoanelor — voia să-i vadă chipul. Ţeava pistolului se sprijinea chiar în adâncitura de sub osul occipital.

— Bijeljina, a şoptit el. Îţi aduce aminte de Bijeljina?

Dintr-odată, presiunea de la capătul ţevii a dispărut. Femeia şi-a smuls braţul din strânsoarea lui şi s-a strecurat repede prin mulţime. După o secundă, bărbatul a pornit după ea, împiedicându-se de un căruţ. Cu adrenalina urlându-i în sânge, a ajuns-o din urmă şi iarăşi i-a sucit mâna la spate. De data asta, femeia a început să se zbată — acum avea şi ea un pistol în mână. Manifestanţii îi înghionteau, împingându-i de la spate, iar el i-a izbit degetele cu patul armei. Femeia a scăpat pistolul din mână. O tânără din mulţime s-a uitat la ei cu un aer speriat, iar bărbatul a încercat să zâmbească.

Apoi i-a pus iarăşi ţeava în ceafă şi, văzând că i se mişcă buzele, s-a apropiat şi mai mult de ea.

— Ce-ai zis?

— N-ai să câştigi, i-a şoptit femeia. Ţi-am distrus viaţa.

Bărbatul o privea din profil. Femeia a întors capul şi s-a uitat în ochii lui, apoi i-a zâmbit.

Ceva a explodat în mintea şi în pântecele lui. A apăsat pe trăgaci, iar femeia a căzut în braţele lui, cu ochii larg deschişi. A întins-o pe pavaj, şi-a vârât pistolul în haină şi a văzut că oamenii se uitau la el cu un aer nedumerit. Zgomotele au revenit — „Terorism turcesc!“ —, iar el a pornit în grabă spre staţia de metrou. Imediat după ce a coborât treptele, şi-a dat jos geaca şi mănuşile, le-a aruncat într-un coş de gunoi şi s-a îndreptat spre cealaltă ieşire.

Maşina a oprit în dreptul lui chiar când a ajuns în dreptul magazinului Åhléns. S-a urcat pe bancheta din spate, tremurând din tot trupul. Şoferul a trecut pe portocaliu şi a cotit la dreapta, pe Klara Norra Kyrkogata. Trebuiau să iasă din zona aceea înainte s-o încercuiască poliţia. Au luat-o pe Olof Palmesgata, au virat la stânga, apoi repede la dreapta, pe Dalagatan, după care au mers cu viteză până la Vanadisvägen. Odată ajunşi acolo, au intrat într-o curte, au coborât în parcarea subterană şi au parcat. Nu se vedea nimeni.

— Totul a mers bine? a întrebat şoferul.

Bărbatul a coborât din maşină, şi-a aprins o ţigară, apoi a trântit portiera.

— Scapă de maşina asta, a zis el, apoi a pornit spre lifturi.

Trebuia să se schimbe, să scape de mirosul de transpiraţie.

Fusese o noapte liniştită. Annika dormise pe banca de lângă patul bunicii, fără să se trezească nici măcar o dată. Când s-a crăpat de ziuă, bătrâna încă dormea şi au

trebuit s-o trezească pentru micul dejun. După ce-a mâncat, Sofia Katarina a aţipit din nou.

Annika a făcut un duş şi, pentru că nu avea la ea haine de schimb, şi-a îmbrăcat lenjeria intimă pe dos. După aceea, a stat multă vreme alături de bătrână, studiindu-i chipul palid şi liniştit, brăzdat de riduri ca nişte văluri-le. Avea buzele întredeschise, iar Annika îi ştergea din când în când saliva care i se prelingea pe la colţul gurii.

După o vreme, a ieşit din salon şi a început să se plimbe agitată pe hol. A sunat-o pe maică-sa — niciun răspuns. Apoi pe soră-sa — la fel. A băut o cafea, apoi şi-a luat un pahar de supă de măceşe de la un automat.

„Trebuie să ai grijă de oamenii pe care îi iubeşti."

La prânz, Annika a încercat să-i dea de mâncare, dar bunica a zis că nu-i este foame.

Orele după-amiezii se scurgeau încet. Annika nu avea chef de cartea pe care o luase cu ea, aşa că a făcut rost de nişte ziare. Pe prima pagină din Kvällspressen era un material de Carl Wennergren: găsise o factură din care reieşea că o membră a guvernului cumpărase o ciocolată cu un card de serviciu.

„Doamne! s-a gândit Annika. Dar e limpede că-i vorba de o înscenare!" Cuiva i se păruse că politiciana în cauză era prea tânără, prea frumoasă şi prea deşteaptă şi că devenea prea puternică. Acest mic scandal abătea atenţia de la principalul subiect al congresului social-democraţilor: cine avea să fie ales secretar al partidului şi, deci, cine avea să aibă o ascensiune fulminantă.

A pus ziarul jos, a ieşit din salon, s-a dus în camera de recreere şi a pornit televizorul. A nimerit peste un post turcesc. „Nu trebuie neapărat să stau în Stockholm, şi-a zis ea. Aş putea foarte bine să mă mut la Istanbul şi să

muncesc la hotel cu Nese. Sau aş putea să mă mut în Katrineholm să am grijă de bunica."

A rămas pe gânduri câteva clipe.

De ce nu? Ce o împiedica să pună pe primul loc persoana cea mai importantă din viaţa ei? Cariera şi toate lucrurile în care credea şi pentru care lupta ca jurnalistă. Prietenii — dar şi i-ar fi păstrat chiar dacă s-ar fi mutat. Apartamentul ei — cu toate că, sincer vorbind, n-ar fi fost mare pierdere.

A cuprins-o nostalgia şi a început să plângă. Îi părea rău că îşi pierduse entuziasmul pe care îl avea când se mutase acolo. Şi-a amintit de camerele inundate de lumină ale apartamentului, de pereţii şi tavanele care păreau să respire, de liniştea care domnea acolo şi de dorinţa ei de a merge înainte. Atunci le avea pe toate, dar iată unde ajunsese acum.

Un bătrân cu un cadru pentru mers şi două femei gălăgioase au intrat în cameră, iar Annika şi-a şters lacrimile.

— Urmăriţi emisiunea asta? a întrebat-o una dintre ele cu un aer sceptic.

Annika a clătinat din cap, s-a ridicat în picioare şi a plecat, iar cele două femei au pus stăpânire pe cameră.

— Tată, la ora cinci se difuzează un concert, a auzit-o pe cealaltă în urma ei. Nu-i aşa că vrei să-l urmăreşti?

Holul era slab luminat. Neoanele fuseseră stinse, iar lumina zilei pătrundea prin uşile deschise, reflectându-se în podeaua lucioasă. Annika s-a apropiat cu paşi mici de camera bunicii şi iarăşi i s-a pus un nod în gât. Sentimentul de nostalgie n-o părăsise: îşi aducea aminte de vremurile când respira în voie, de zilele fierbinţi petrecute la hotelul lui Nese, de clipele frumoase cu Sven. Când a ajuns la salonul bunicii, şi-a sprijinit capul de tocul uşii —

tânjea după iubire şi după un sens în viaţă. A înghiţit în sec şi a dus mâna la buzunarul de la spate — într-adevăr, se schimbase: slăbise destul de mult.

Apoi s-a dus la cabina telefonică de la capătul holului şi a deschis cartea de telefon. A căutat numărul cuiva care locuia pe Östra Ekuddsgatan. A format primele şapte cifre şi, după ce a ezitat câteva clipe, a format-o şi pe ultima. Soneria s-a auzit o dată, de două ori, de trei ori.

— Casa Samuelsson.

O voce de femeie. Vasăzică aveau acelaşi nume de familie.

— Alo?

Oare ea luase numele lui sau el pe al ei?

— Alo? Cine e?

Annika a închis fără să scoată un cuvânt, simţind un nod în stomac — şi-a dat seama că făcuse o greşeală. S-a întors în salonul bunicii, care dormea în continuare, apoi s-a dus în camera de recreere şi a găsit-o goală. A încercat să respire în voie, a încercat să citească.

„Lucrurile or să se aranjeze. Totul o să fie bine."

— Cine era? a întrebat Thomas.

Stătea cu spatele la Eleonor, iar când a văzut că nu-i răspunde, i-a aruncat o privire peste umăr. Soţia lui avea un aer iscoditor şi îngrijorat.

— Nimeni. Aşteptai un telefon?

Thomas a întors capul şi s-a uitat la cuţitul pe care îl ţinea în mână.

— Ah, nu. De ce?

— E atât de ciudat când te sună cineva care nu spune nimic.

— Poate că a greşit numărul, a zis el, tăind ultima ceapă. Îmi dai, te rog, uleiul?

Eleonor i-a întins sticla cu ulei de porumb — era mai bun pentru temperaturi înalte. Thomas a înclinat sticla, iar uleiul s-a prelins în tigaie sub forma unei şuviţe subţiri şi arcuite.

— Ar trebui să luăm un aragaz, a sugerat ea. E mai bun pentru prăjeli. Poate montăm unul când renovăm bucătăria, ce zici?

— E bună şi plita electrică, i-a răspuns Thomas, învârtind repede în ceapa mărunţită.

Eleonor s-a apropiat de el şi l-a sărutat pe obraz:

— Ce bucătar priceput eşti!

Thomas nu i-a răspuns, ci a aruncat în tigaie bucăţelele de pui şi a învârtit în continuare. A adăugat sos de peşte — încântat, ca de obicei, de mirosul său îmbietor —, o linguriţă de pastă de ardei capia, câteva seminţe de coriandru în oţet şi busuioc proaspăt.

— Deschizi, te rog, laptele de cocos?

Eleonor i-a dat cutia pe care o desfăcuse deja.

— Gata! a zis el când mâncarea a început să fiarbă înăbuşit.

— Iar orezul a fiert.

Thomas s-a întors cu faţa spre soţia lui şi s-a uitat la chipul său catifelat, fără niciun pic de machiaj — aşa îi stătea cel mai bine. A pus jos lingura de lemn, a făcut un pas spre ea şi a strâns-o în braţe, iar Eleonor i-a mângâiat umerii şi l-a sărutat pe gât.

— Îmi pare rău, a zis ea cu glas scăzut.

— Nu, eu m-am purtat urât, i-a şoptit el, mângâindu-i părul cu obrazul.

— Ştiu că ţi-a fost greu în ultima vreme, a continuat ea, sărutându-l pe gură.

Thomas i-a răspuns cu buzele lui sărate şi un pic uscate, iar trupul i-a fost străbătut de furnicături. A urmat imediat obişnuita întărire din pantaloni.

— Hai în pat, i-a zis ea.

Thomas a pornit în urmă Eleonorei, dar ea s-a oprit lângă uşa de la baie.

— Vin şi eu imediat.

Thomas ştia ce urma să facă soţia lui: avea să-şi ungă vulva cu nişte lubrifiant, ca să înlesnească penetrarea. S-a apropiat uşor de pat, a dat la o parte cuvertura, apoi s-a dezbrăcat. Eleonor a intrat în dormitor şi s-a apropiat de el pe la spate. I-a cuprins coapsele cu palmele şi a început să-i mângâie fesele cu pântecele. Thomas a îngenuncheat, iar ea s-a aşezat pe marginea patului, şi-a desfăcut picioarele şi s-a întins pe spate. Thomas s-a uitat la vulva ei strălucitoare, apoi şi-a trecut mâinile prin smocul de păr tuns cu grijă, căutându-i clitorisul. L-a mângâiat uşor, până când Eleonor a început să geamă, apoi şi-a vârât vârful penisului drept ca o suliţă în deschizătura lubrifiată. Eleonor a inspirat adânc, iar el a înaintat încet, până când adâncimea ei caldă l-a învăluit cu totul, făcându-l să geamă. Şoldurile Eleonorei au prins viaţă sub el, începând să se unduiască şi să se rotească. El s-a retras uşor, mângâindu-i cu penisul vulva şi clitorisul, iar ea a dat capul pe spate, ţipând de plăcere. S-a înfipt iarăşi în ea, penetrând-o în ritm alert, până când i-a simţit spasmul. Apoi şi-a dat drumul, plutind în siajul plăcerii ei.

— A fost minunat, iubitule!

Thomas s-a întins peste ea, odihnindu-şi capul între sânii ei.

— Cred că e gata puiul, a continuat Eleonor. Îmi dai, te rog, şerveţelele?

Dar Thomas nu i-a putut răspunde — avea senzaţia că se scufundă în salteaua patului. Eleonor a ieşit uşor de sub el, a luat câteva şerveţele din cutia de pe noptiera ei şi s-a şters între picioare.

— Mă duc să iau tigaia de pe foc, a zis ea.

Thomas s-a întins mai comod şi a aţipit. S-a trezit cam după un minut, cu picioarele reci şi genunchii moi. S-a ridicat de pe pat clătinându-se, şi-a pus halatul şi a intrat în baie. A urinat, apoi şi-a şters amestecul de lubrifiant şi spermă de pe penis.

— Am pregătit eu totul, a strigat Eleonor din bucătărie.

Când a coborât în sufragerie, Thomas a găsit pe măsuţă tacâmuri pentru două persoane, vin şi o salată. A luat loc, iar soţia lui a venit cu puiul în lapte de cocos şi cu un trepied. S-a cuibărit lângă el pe canapea şi l-a sărutat pe frunte.

— Sexul întotdeauna îmi trezeşte pofta de mâncare, a zis ea.

Au mâncat şi au băut vin în tăcere.

— M-am purtat ca un nenorocit, a zis Thomas după o vreme.

Eleonor s-a uitat la băutura din pahar — un Chardonnay australian destul de aspru.

— Ai fost deprimat, a zis ea. Ni se întâmplă tuturor.

— Nu ştiu ce-am avut. Nu-mi mai convenea nimic.

— Asta păţim dacă muncim prea mult. Trebuie să ne menajăm, altfel o să ajungem nişte stresaţi.

Thomas a clipit, amintindu-şi întrebarea reporterei: „Sunteţi genul stresat?“. Şi-a dres glasul, a cuprins-o cu braţul pe după umeri, a luat telecomanda cu cealaltă

mână şi s-a sprijinit pe speteaza canapelei. Deja începuse buletinul de ştiri al postului naţional. Se apropia congresul Partidului Social Democrat — cu care simpatizau amândoi —, iar liderii erau implicaţi într-o dezbatere aprinsă cu privire la un membru al guvernului care folosise un card de serviciu în interes personal. Un incendiu din Filipine ameninţa un întreg oraş. O femeie kurdă fusese asasinată în timpul unei manifestaţii din Piaţa Sergel.

— Vrei să ascultăm nişte muzică? a întrebat Eleonor, ridicându-se în picioare.

Thomas a mormăit ceva, dar era atent la ştire. Împuşcată în cap în mijlocul mulţimii — cum era posibil aşa ceva?

— Bach sau Mozart?

— Nu contează, a zis el, înăbuşindu-şi un oftat. Ce vrei tu.

Duminică, 4 noiembrie

Annika ura duminicile. Erau nişte zile interminabile. Toată lumea îşi omora timpul cu tot felul de preocupări inutile. Societatea se dedica unor îndeletniciri ridicole: vizite la muzee, picnicuri, răsfăţarea copiilor, grătare în curte. Zilele de lucru, cele care ţineau anxietatea la distanţă, păreau foarte îndepărtate. Singura scuză valabilă ca să nu te dedai unor astfel de activităţi era să munceşti: spuneai că ai de lucru şi erai scutit de aşa ceva.

Iar Annika trebuia să se odihnească, să doarmă câteva ore, ca să poată lucra toată noaptea. Slavă Domnului că era de serviciu în noaptea aceea!

Mama ei şi Brigitta au venit la spital după-amiază. Au stat toate trei în salon şi au vorbit cu bunica, iar Annika începuse deja să identifice un tipar al discuţiilor: Arvid, turnătoria, părinţii ei — mai ales mama —, sora ei mai mică, cea care murise. După vreo oră, bătrâna a obosit şi a adormit la loc.

Apoi au coborât la bufet, dar bineînţeles că l-au găsit închis — că doar era duminică, ziua odihnei —, aşa că au cumpărat prăjituri Delicato şi cafea de la automatele de pe hol.

— Nu-i bine pentru bunica să stea aici, a zis Annika. Trebuie s-o ducem la un centru de recuperare. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Şi ce să facem dacă nu găsim niciun loc liber pe nicăieri? a întrebat-o Brigitta pe un ton agresiv. Ai vreo idee?

Annika s-a uitat la ea cu un aer uimit. „E de partea mamei, i-a trecut ei prin minte. Nici ea nu mă place."

— Da, m-am gândit. Aş putea să am eu grijă de ea.

— Tu? a intervenit maică-sa cu un aer dispreţuitor. Unde, în apartamentul ăla fără baie şi fără apă caldă? Nu ştiu cum de poţi sta acolo.

Annika a simţit că-i vine să plângă — nu mai suporta. S-a ridicat în picioare, şi-a luat haina pe ea, şi-a pus geanta pe umăr şi s-a uitat la maică-sa:

— Să nu luaţi nicio decizie fără să vă consultaţi cu mine.

Apoi s-a întors spre sora ei:

— Pe curând!

S-a răsucit pe călcâie, a pornit pe coridor, apoi a ieşit din spital şi s-a dus în parcare. Soarele împrăştia o lumină lăptoasă, iar zăpadă îi scârţâia sub tălpi. Era frig. Şi-a înfăşurat fularul în jurul capului şi a început să respire pe gură. Ochii i s-au umezit, dar n-a izbucnit în plâns.

La gară! Trebuia să se ducă acasă. Să scape.

Când a intrat Annika în redacţie, Sjölander stătea pe biroul lui Jansson şi bea cafea. Deja se întunecase, iar realitatea părea simplu de gestionat. Redacţia era încă liniştită, aproape pustie — tura ei începea abia peste vreo două ore, dar nu suporta să stea singură atâta timp. Trenul se oprise înainte să intre în Södertälje din cauza unei erori de semnalizare pe calea ferată — lucru despre care

Annika îşi închipuia că nu se putea întâmpla decât pe Magistrala Verde de la metrou —, iar după ce a ajuns la Gara Centrală, a pornit direct spre redacţie.

— Ia zi, ce-am aflat? a întrebat Jansson, apăsând cu putere pe butoanele tastaturii sale — îşi lua notiţe direct pe computer.

— O grămadă de chestii, a zis Sjölander, punându-şi însemnările pe birou.

— Câte pot fi publicate? a întrebat Jansson, fără să-şi ia privirea de pe monitor.

— Aproape toate, i-a răspuns Sjölander.

— Despre ce-i vorba? a întrebat Annika. Cumva despre tânăra kurdă omorâtă în piaţa Sergel?

A luat loc lângă ei, şi-a scos carnetul şi pixul, apoi şi-a pornit computerul.

— Da, i-a răspuns Jansson. E o poveste cât se poate de ciudată: cinci mii de martori şi nimeni n-a văzut nimic.

— Poliţia a găsit câteva dintre hainele criminalului, a adăugat Sjölander. Nişte mănuşi maro şi o geacă subţire din poplin. Mănuşile au fost cumpărate de la magazinul Åhléns, aflat în apropiere, şi erau pline de amprente — până în prezent, au fost identificate amprentele a optsprezece persoane diferite. Iar geaca era curată, s-au găsit doar câteva urme de cordită[22] pe mânecă.

— Păi ce, au dat de coşul cu rufe al criminalului, sau cum? a întrebat Jansson.

— Nu, le-au găsit într-un coş de gunoi, de lângă staţia T-Centralen[23].

---

[22] Cordită: exploziv preparat din nitroglicerină şi nitroceluloză, folosit pentru cartuşe.

[23] T-Centralen: staţie de metrou de lângă piaţa Sergel, unde se intersectează toate magistralele din Stockholm.

Annika s-a sprijinit pe speteaza scaunului, bucurându-se de sentimentul familiar că încep să i se învârtă rotiţele în cap.

— Şi nimeni n-a văzut nimic? a întrebat ea.

— Ah, ba da, a zis Sjölander. Cam o sută de oameni cică au văzut un bărbat care părea să fie suedez sau turc, ba chiar arab, de nu chiar finlandez… Se pare că, mai întâi, a stat de vorbă cu victima, apoi a împuşcat-o şi a întins-o pe jos. După care a fugit spre T-Centralen, pentru că hainele i-au fost găsite într-un coş de gunoi de la gura de metrou. Câţiva martori l-au văzut dându-şi jos hainele, iar unul dintre ei e un gardian. Se pare că ucigaşul era îmbrăcat cu haine deschise la culoare. Şi există mai multe variante cu privire la direcţia în care a luat-o. Gardianul zice că a ieşit din nou în stradă. Nişte tineri susţin că ar fi coborât să ia metroul. Iar o femeie cu un căruţ a zis că l-a văzut întorcându-se în piaţă — cică era s-o dea jos. În fine, ideea e că a dispărut.

— Trebuie să fie un tip cu nervi de oţel, a zis Jansson. Să comită o astfel de crimă în faţa a sute de oameni.

— Poate că i-a fost mai uşor aşa: manifestanţii au fost un fel de paravan. Ce mai, un ticălos cu sânge rece.

Sjölander părea aproape impresionat.

— Ce altceva mai ştim? Avem detalii despre armă?

Şeful de la Investigaţii şi-a răsfoit însemnările.

— E vorba de un pistol. Cu amortizor, bineînţeles. Am date despre glonţ, iar poliţia a zis că le putem publica. Se pare că a folosit muniţie cu cămaşă metalică incompletă. Tânăra a fost împuşcată la baza craniului, iar dacă ar fi folosit muniţie cu cămaşă metalică completă, i-ar fi explodat faţa, ceea ce ar fi atras atenţia tuturor celor din jur. După ce i-a făcut creierul praf, glonţul s-a oprit în ca-

vitatea nazală. Aşa că, din faţă, tânăra părea să nu aibă nimic, de-aia oamenii au crezut că se împiedicase şi căzuse.

Annika s-a înfiorat. „Îngrozitor!“ Apoi a căscat; prima noapte a turei părea întotdeauna mai lungă decât celelalte.

— Ştim numele victimei?

— Da, poliţia a reuşit s-o identifice. Nu avea nicio rudă aici, era o refugiată — cred că din Kosovo. Dar nici acolo nu mai avea rude. Gata, am găsit. Era din Bije… Cum naiba se pronunţă numele ăsta, Bijeljina? O chema Aida, Aida Begovic.

Annika a simţit că redacţia se strânge în jurul ei ca un şireang. Vedea totul ca prin tunel. Culorile şi zgomotele s-au estompat dintr-odată. S-a ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Jansson.

Annika i-a văzut chipul lângă ea, dar vorbele lui păreau să vină de foarte departe. Podeaua s-a aplecat într-o parte, iar vocile celor doi colegi se îndepărtau din ce în ce mai mult:

— Annika, ce s-a întâmplat? Ţi-e rău? Ia loc, eşti albă ca varul…

Unul dintre ei a aşezat-o pe un scaun rotativ, i-a aplecat capul între genunchi şi i-a cerut să respire regulat.

Annika se uita la mecanismul de reglare a înălţimii scaunului. A închis ochii şi şi-a ţinut respiraţia.

Aida, Aida din Bijeljina era moartă şi ea era cea care o omorâse.

„Am ucis din nou, s-a gândit ea. Am comis o a doua crimă.“

— Ce s-a întâmplat, Annika? Te simţi bine?

Annika a ridicat capul, iar părul îi acoperea faţa ca un văl. Părea că se clatină întreaga clădire.

— Mi-e rău, a zis ea cu o voce ciudată. Trebuie să mă duc acasă.

— Chem un taxi, a zis Jansson.

Întuneric. Annika nu avea suficientă putere să se ridice şi să aprindă lumina. Stătea pe canapea şi se uita la unduirea perdelelor şi la dansul umbrelor pe podea.

Aida era moartă. O împuşcase un bărbat. Deci bărbatul în negru dăduse de ea. Dar cum?

Prin Rebecka, bineînţeles. Aida ameninţase că avea să vorbească despre escrocheriile de la Fundaţia Paradis, iar Rebecka s-a răzbunat spunându-i urmăritorului ei unde o putea găsi.

„Un monstru! O criminală nenorocită!"

Iar ea, Annika, o vârâse pe Aida într-o capcană. Era vinovată de omor prin imprudenţă. Strânsoarea din jurul pieptului s-a înteţit — parcă ar fi fost prinsă într-o menghină. Curând, foarte curând, avea să se sfărâme. Avea nevoie să stea de vorbă cu cineva, aşa că a pus mâna pe telefon.

Anne Snapphane era acasă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Anne. Te simţi rău?

— Ai auzit de tânăra care a fost împuşcată în piaţa Sergel, a zis Annika. O cunoşteam… Şi e vina mea că a murit.

— Ce tot spui acolo?

Annika şi-a ridicat genunchii la piept, şi-a petrecut mâna liberă în jurul gambelor şi a început să se legene pe canapeaua aspră, plângând în receptor.

— Am trimis-o la Fundaţia Paradis, iar oamenii de-acolo au trădat-o. Iar acum e moartă…

— Stai un pic, a intervenit Anne Snapphane. Femeia asta a fost omorâtă, nu-i aşa? A fost împuşcată în cap. Cum poţi să spui că tu eşti responsabilă de asta?

Annika a inspirat adânc de câteva ori şi s-a oprit din plâns.

— Fundaţia Paradis e o mare escrocherie. Şefa fundaţiei e o şarlatancă. Aida, tânăra împuşcată, a ameninţat c-o va da în vileag. Şi de-aia a murit.

— Hai să luăm povestea de la început, a zis Anne.

Annika şi-a adunat puterile şi i-a povestit tot. Cum a sunat-o Rebecka, pentru că voia publicitate, şi cum s-au întâlnit la hotelul acela ponosit, ca să discute despre organizaţia ingenioasă pe care o pusese la punct. Că avusese rezerve chiar de la început, dar că se întâlnise încă o dată cu Rebecka, ale cărei informaţii nu se închegau într-o imagine coerentă. I-a povestit despre presupusele ameninţări din partea mafiei iugoslave, despre planul puţin credibil de a muta anumiţi clienţi în străinătate şi despre descoperirile pe care le făcuse în legătură cu Rebecka: datorii, schimbări de nume, falimente, intenţii criminale. I-a descris situaţia Aidei şi pericolul în care se afla şi i-a zis despre bărbatul care încercase să intre în camera ei de hotel. Apoi i-a spus că îi dăduse tinerei din Bijeljina numărul de telefon al Fundaţiei Paradis şi că o încurajase să meargă acolo să ceară ajutor. Că, într-o bună zi, Mia Eriksson venise la ea la uşă şi îi spusese povestea ei, că, la câteva zile după aceea, o sunase şi îi spusese pe un ton disperat că Aida dispăruse şi că Rebecka o ameninţase.

— Şi crezi că toate astea s-au întâmplat din vina ta? a întrebat Anne Snapphane.

Annika a înghiţit în sec:

— Da.

Anne a oftat:

— Annika, nu eşti responsabilă pentru toate răutăţile care se întâmplă pe faţa pământului. Ştiu că vrei să salvezi lumea, dar trebuie să existe o limită. Iar tu ai depăşit-o. Eşti epuizată. De când s-a îmbolnăvit bunică-ta, ai consumat foarte multă energie făcându-ţi griji pentru ea, nu-ţi dai seama? Te preocupi prea mult de soarta celor din jurul tău, cred c-ar trebui să te menajezi un pic.

Annika nu i-a răspuns; stătea nemişcată în apartamentul ei întunecat, gândindu-se la ce îi spunea prietena ei.

— Nu tu ai împuşcat-o pe biata femeie, a continuat Anne. Atunci când ai întâlnit-o, era deja în căcat până la gât, nu? Ai încercat s-o ajuţi, dar n-ai reuşit. Care era intenţia ta? De ce ai trimis-o la Fundaţia Paradis? Ca s-o ajuţi, bineînţeles. Aşa că vino-ţi în fire, nu eşti vinovată de nimic. De absolut nimic. Ai înţeles?

Annika a izbucnit iarăşi în plâns, dar acum se simţea mai uşurată.

— Dar a murit. Şi îmi plăcea de ea…

— E normal să fii îndurerată. Ai încercat s-o ajuţi, însă, până la urmă, tot a murit. E trist, dar nu e vina ta.

— Nu, a şoptit Annika, nu e vina mea.

— Te simţi bine? a întrebat-o Anne. Vrei să vin la tine? Am un kil de ciocolată, dacă vrei, pot să-l iau cu mine.

Annika a zâmbit:

— Nu-i nevoie, mersi. Mă simt bine.

— Cum vrei… Dar îţi dai seama cum o să arăt după ce o să înfulec singură o pungă de ciocolată? Şi încă ceva: s-ar putea să moderez o emisiune TV.

— Tu? Cum aşa?

— Ei, nu fi aşa surprinsă! Moderatoarea de la Femei pe divan tocmai a primit o ofertă de la un alt post de televiziune, care, dacă mă întrebi pe mine, a făcut cea mai proastă alegere posibilă. În fine, ideea e că avem nevoie urgentă de o moderatoare, iar cele două candidate suntem eu şi regina gâsculiţelor — Michelle Carlsson. Doamne, mă trec fiorii numai când mă gândesc c-aş putea să apar în faţa camerelor, aşa că cel mai bine ar fi să mă îmbuib cu ciocolată…

După ce au încheiat conversaţia, perdelele şi-au continuat unduirea abstractă şi neregulată, dar întunericul din apartament devenise mai prietenos.

Nu era vina ei. Era trist, era îngrozitor, dar nu mai putea face nimic. Prea târziu. Prea târziu pentru Aida din Bijeljina.

Annika s-a dezbrăcat în linişte, lăsându-şi hainele grămadă lângă canapea, apoi s-a dus în dormitor.

În câteva clipe, s-a scufundat într-un somn fără vise.

Luni, 5 noiembrie

A trezit-o ţârâitul prelung al soneriei. Annika s-a dat jos din pat cu un aer buimac, s-a înfăşurat în pătură şi s-a dus la uşă.

— Nu se face aşa ceva, a admonestat-o poştaşul, întinzându-i o pungă de plastic în care se aflau nişte resturi.

Încă ameţită, Annika a clipit şi s-a frecat la un ochi — nu înţelegea nimic.

— Poftim? a întrebat ea.

— Spuneţi-le prietenilor dumneavoastră ca, pe viitor, să folosească materiale adecvate atunci când vor să vă trimită o scrisoare. Nu e de datoria noastră să ne ocupăm de plicuri zdrenţuite precum acesta.

— E pentru mine? a întrebat ea pe un ton neîncrezător.

— Sunteţi Annika Bengtzon? Atunci e pentru dumneavoastră.

I-a întins punga de plastic şi un teanc de plicuri înguste — toate erau facturi. „O dimineaţă superbă!"

— Mulţumesc! i-a zis ea poştaşului înainte să închidă uşa.

A lăsat pătura să cadă pe podea şi s-a uitat în pungă. Ce naiba era în ea? A ridicat-o în lumină ca să vadă mai

bine: un plic rupt, un ghemotoc de gumă de mestecat şi un breloc. A deschis punga şi a răsturnat-o pe măsuţa din sufragerie. S-a uitat la adresa de pe plic şi a văzut că, într-adevăr, ea era destinatarul. Scrisul era uniform, dar cuvintele fuseseră aşternute în pripă, probabil pe o suprafaţă neregulată. În partea de jos, fusese adăugat: „Cheile Paradisului".

Mia.

Annika a luat loc pe canapea. Cheile Paradisului. A luat plicul în mână şi s-a uitat la el cu atenţie — era un plic folosit, iar scrisoarea fusese trimisă în mare grabă. S-a uitat la ştampila poştei: o localitate din Norrland.

Bineînţeles. Mia nu mai avea nevoie de cheile acelea. Îşi luase familia şi plecase din casa din Järfälla. Annika ştia adresa, i-o dăduse Mia. S-a dus să-şi ia geanta şi a răsturnat-o pe podea: nelipsitele şerveţele igienice şi bomboane mentolate, un carnet, un pix, un lanţ de aur…

A rămas nemişcată preţ de câteva clipe. Colierul de aur. S-a aşezat pe podea şi l-a luat în mână. Colierul de aur cu două pandantive pe care îl primise de la Aida — felul în care îi mulţumise pentru că-i salvase viaţa.

„Şi, până la urmă, tot a murit, s-a gândit Annika. Dar n-a fost vina mea. Am făcut tot ce-am putut."

Şi-a pus la gât colierul rece şi greu, apoi a luat carnetul şi a băgat restul lucrurilor în geantă. S-a întors în sufragerie şi a răsfoit carnetul, căutând adresa din Järfälla. În cele din urmă, a găsit pagina cu pricina şi a văzut că avea colţul rupt; copiase adresa pe bucăţica aceea de hârtie şi i-o dăduse funcţionarului Thomas Samuelsson, care jucase hochei pe vremuri, iar acum era căsătorit cu doamna Samuelsson.

A deschis Pagini Aurii şi a căutat harta oraşului Järfälla.

S-a auzit soneria telefonului, iar Annika a tresărit.

— Cum te simţi? Jansson mi-a zis că noaptea trecută ţi s-a făcut rău şi a trebuit să pleci acasă.

Era Anders Schyman.

Annika a înghiţit în sec.

— Mă simt mai bine, a răspuns ea pe un ton ezitant.

— Dar ce s-a întâmplat? Ai leşinat?

— Cam aşa ceva…

— În ultimele zile, mi s-a părut că eşti foarte obosită, a continuat directorul editorial. Bănuiala mea e că ai muncit prea mult la cazul Fundaţiei Paradis.

— Nu, n-am…, a început ea.

— Uite ce-ţi propun, a întrerupt-o Schyman. Ia-ţi concediu medical câteva zile, să vedem cum te simţi dup-aia. Lasă deoparte Fundaţia Paradis şi ai grijă de tine. Unde mai pui că mama ta e bolnavă, nu-i aşa?

— Nu, bunica.

— Petrece nişte timp cu ea şi mai stăm de vorbă când o să fii iarăşi de serviciu. Ai grijă de tine.

După ce au încheiat conversaţia, Annika a simţit în pântece o senzaţie de căldură. Deci oamenilor le păsa de ea. A oftat şi s-a sprijinit de speteaza canapelei. Ideea de a-şi lua câteva zile libere nu i se părea îngrijorătoare sau ameninţătoare, ci plăcută şi binevenită.

S-a dus în dormitor, apoi s-a îmbrăcat cu un trening. Mai întâi, trebuia să facă un duş, apoi ştia foarte bine ce avea de făcut.

Schyman trebuia să fie prevăzător. Nu voia să-i lase să se extenueze pe angajaţii în care avea încredere. Nu

i-ar mai fi fost de niciun ajutor, dacă îi lăsa să se surmeneze. Annika Bengtzon trebuia să mai aibă răbdare o vreme — avea să vină şi timpul ei.

A inspirat adânc, simţind parfumul produselor de curăţătorie. Faptul că se descotorosise de canapeaua aia veche şi împuţită şi că ceruse să i se cureţe biroul fusese o idee genială.

Simţindu-se relaxat şi stăpân pe situaţie, Schyman s-a sprijinit pe spetează şi a deschis ziarul. Dar, pe măsură ce citea, sentimentul de satisfacţie i s-a mai atenuat. Pe prima pagină apăruse un material despre crima incredibilă care avusese loc în piaţa Sergel: o femeie fusese împuşcată în cap în timpul unei manifestaţii. Articolul era ilustrat cu o poză mare, un pic neclară, a victimei. Era tânără şi frumoasă. Nu era nimic discutabil în faptul că îi publicaseră numele şi fotografia, dar crima aceea oribilă era descrisă cu prea multe detalii. Cititorii nu trebuiau neapărat să afle că ucigaşul folosise muniţie cu cămaşă incompletă şi că glonţul îi făcuse creierul praf, iar apoi i se oprise în cavitatea nazală. Schyman a oftat. În fine, nu avea niciun rost să-şi facă griji din pricina unor astfel de mărunţişuri…

Următoarele două pagini erau dedicate unei iminente crize guvernamentale: congresul social-democraţilor urma să înceapă joia aceea şi avea să ţină o săptămână, iar lupta pentru putere era în toi. Carl Wennergren şi-a continuat cercetări în legătură cu politiciana acuzată că folosise un card de serviciu în interes personal — descoperise că nu plătise la timp taxa pentru grădiniţa copiilor — şi era la un pas de încălcarea principiilor deontologice ale jurnalismului. Ziarul lor încă nu reuşise să afle lucrul cel mai important: de ce se făceau cercetări în

legătură cu politiciana în cauză exact în perioada aceea. Toată lumea ştia că ea era prima opţiune a comitetului de nominalizare pentru funcţia de secretar al partidului, ceea ce însemna un pas important către funcţia de prim-ministru. Însă lucrul acesta nu era pe placul grăsanilor de vârstă mijlocie din partid, care îşi propuseseră s-o discrediteze. Iar Schyman ar fi vrut ca în ziarul lor să apară o descriere a celor aflaţi la putere şi a mijloacelor pe care erau dispuşi să le folosească pentru a o păstra.

Numele celorlalţi candidaţi încă nu ajunseseră la presă, dar se ştia că aveau să se facă trei nominalizări, care urmau să fie aprobate de comitetul executiv — grupul de elită al puterii. Schyman era sigur că nominalizările aveau să declanşeze controverse, deci se anunţa un congres palpitant. Se zvonea că Christer Lundgren — fostul ministru al comerţului exterior, care îşi dăduse demisia în urma scandalului iscat în jurul clubului Studio 69 — se pregătea să se întoarcă la Stockholm din nordul friguros unde se retrăsese. Dar lui Schyman i se părea puţin probabil: scandalul fusese prea mare şi nu fusese lămurit în întregime, deci nominalizarea lui ar fi putut aduce în atenţia publicului nişte chestiuni delicate. Iar Karina Björnlund, ministrul culturii, era în declin: la un moment dat, propusese ca guvernul să aibă dreptul de a numi şi schimba redactorii-şefi şi directorii executivi ai trusturilor media din întreaga Suedie. Cu toate astea, încă reuşea să-şi păstreze poziţia, iar Schyman ştia foarte bine de ce: Annika Bengtzon îi explicase motivul cu vreo doi ani în urmă.

Restul ziarului era destul de inconsistent: ponturile bursiere publicate pe două pagini — „Fii câştigător!“ — i-au smuls un oftat. Iar pe paginile de mijloc era un interviu cu o vedetă TV care trecuse de la un post la altul —

schimbarea nu părea să fie motivată de un conflict, ci doar de lăcomie. Schyman a oftat încă o dată. În săptămâna anterioară, nu reuşiseră să descopere nimic important, ceva care să le asigure material pentru ediţia de luni, în timp ce aşteptau ca viaţa şi o nouă săptămână să le aducă noi subiecte.

În fine, ziarul dovedea că toate departamentele îşi făceau treaba şi că erau pregătite pentru subiectele importante. Şi, la urma urmei, nu trebuia să treci cu vederea niciunul dintre subiectele care îţi ieşeau în cale, oricât de nesemnificative ar fi părut.

Lui Thomas îi era un pic greaţă: mâncase o pizza care îi căzuse greu la stomac — se simţea de parcă ar fi înghiţit o cărămidă cu aromă de brânză. După masă, se închisese în biroul lui ca să citească ziarele, sărind peste cafea.

În faţa lui se afla o factură de la Fundaţia Paradis, în care era trecută chiria pentru o locuinţă secretă pe lunile noiembrie, decembrie şi ianuarie. Trei sute douăzeci şi două de mii de coroane. Întrucât cunoştea foarte bine bugetul, Thomas ştia că Serviciile sociale nu-şi puteau permite o asemenea cheltuială. Ar fi trebuit să amâne lucrările de reparaţii într-o creşă cu igrasie şi să dea banii unei şarlatance care avea zeci de datorii.

Asistenta socială îi dăduse factura în timp ce se ducea la masă cu colegii lui.

— Tocmai a venit prin fax, îi spusese ea pe un ton sec, aruncându-i o privire glacială.

Deci nu uitase că o făcuse de ruşine în faţa unui client.

Thomas îi mulţumise cu un aer mai stânjenit decât ar fi fost dispus să recunoască.

Acum se uita la factură şi se întreba ce cheltuieli ar fi putut tăia ca să facă rost de bani pentru Fundaţia Paradis.

„Ce dracu'! şi-a zis el o secundă mai târziu, renunţând să se mai gândească. Doar nu-i problema mea. Comisia a aprobat porcăria asta, comisia să găsească o soluţie!"

Thomas a oftat, s-a rezemat pe spetează şi a luat de pe birou exemplarul din Kvällspressen. L-a deschis la mijloc şi a dat peste un amplu interviu cu o vedetă TV care urma să plece de la un post la altul. „Incredibil de plicticos!", s-a gândit el, apoi s-a întors la prima pagină. S-a uitat la poza femeii kurde care fusese asasinată sâmbătă, în mijlocul unei demonstraţii din piaţa Sergel. Părea foarte tânără. A citit ce scria sub fotografie: „Aida Begovic din Bijeljina, Bosnia".

Mintea i s-a oprit preţ de câteva clipe. Apoi a aruncat ziarul pe birou şi a pus mâna pe factura de la Fundaţia Paradis — pe ea era trecută data din ziua aceea: luni, 5 noiembrie.

„Nu se poate!" A deschis repede un sertar al biroului, apoi încă unul, a scos toate documentele despre cazul acela şi le-a răsfoit în grabă.

Într-adevăr, era vorba de Aida Begovic din Bijeljina, Bosnia.

Furia i-a tăiat respiraţia. A văzut roşu în faţa ochilor. Nenorocita aia! Avea atâta tupeu, încât cerea bani pentru protecţia unei femei care fusese ucisă!

Thomas a răscolit documentele de pe birou. Printre ele, trebuia să fie şi o bucată de hârtie cu o adresă. În cele din urmă, a găsit-o în teancul de foi cu care se întorsese de la Serviciul de Colectare a Taxelor şi Impozitelor din

Sollentuna — era un colţ rupt de Annika Bengtzon din carnetul ei. A băgat factura şi adresa în buzunarul interior al sacoului, şi-a luat haina pe el şi a plecat.

Annika s-a dat jos din tren la Jakobsberg, ţinând în mână pagina optsprezece din secţiunea de hărţi a Paginilor Aurii. Vântul rece şi umed îi şfichiuia pielea. Clădiri maro din anii 1960, asemănătoare cu nişte cutii, o şcoală, un salon de înfrumuseţare, o biserică. S-a uitat pe hartă şi a văzut că trebuia s-o ia spre nord-vest. A intrat într-un pasaj subteran, care a scos-o pe partea cealaltă a autostrăzii Viksjöleden, apoi şi-a luat un hamburger de la fast-foodul „Emil".

Când a ieşit din localul acela dubios, a simţit că o cuprinde agitaţia. Avea gura sleită, iar hamburgerul începuse deja să-i dea arsuri. Urma să facă singură dreptate.

Se uita la casele spălăcite din faţa ei, care se distingeau cu greu prin ceaţă.

„Nu trebuie să fac asta, s-a gândit ea. Sunt în concediu de odihnă. Fundaţia Paradis poate să mai aştepte."

A stat pe gânduri câteva clipe, apoi şi-a zis: „Aş putea să arunc o privire, totuşi. Mă duc să văd cum arată pe afară, nu trebuie neapărat să intru".

Uşurată că amânase decizia, a pornit spre cartierul Olovslund, care nu părea să fie rezultatul unui proiect urbanistic — uniformitatea lipsea cu desăvârşire. Casele nu semănau deloc între ele şi se vedea limpede că fuseseră construite în perioade şi în stiluri diferite: case victoriene, o vilă impunătoare, case ieftine şi colţuroase ridicate în anii 1930, vile moderne construite din cărămidă albă şi lemn cafeniu închis. Cartierul se întindea pe coastele unui deal, iar multe dintre străzi aveau nume care le

descriau amplasamentul: Höjdvägen — strada Culmea Dealului, Släntvägen — strada Coasta Dealului, Brantvägen — strada Pantei. Altele purtau numele anotimpurilor sau lunilor: Höstvägen — strada Toamnei, Novembervägen — strada Noiembrie.

„Oare cât de bine se cunosc între ei oamenii din cartierul ăsta? s-a întrebat Annika. Îmi închipui că nu foarte bine."

În cele din urmă, a ajuns la strada pe care o căuta. Era o stradă în pantă, cu asfalt zgrunţuros şi rigole neîngrijite. Annika a pornit la deal cu paşi mici, cu cheile zornăindu-i în buzunar — simţea că-i ard buzunarul.

Casa se afla aproape de vârful dealului, pe coasta de nord. Annika s-a oprit pe trotuar şi s-a uitat la ea cu atenţie. Grădina plină de dâmburi era lăsată de izbelişte: printre peticele de zăpadă, se vedeau frunzele maronii din vara trecută. Câteva bucăţi mari de piatră îi blocau vederea. Casa cu etaj data din anii 1940, poate chiar de la începutul anilor 1950. Tencuiala avea o culoare gri-maronie, care, la origine, poate că fusese albă. Nicio perdea, niciun bec aprins. Ferestrele semănau cu nişte goluri într-un şir de dinţi cariaţi.

Annika scotea aburi pe gură, iar inima îi bătea cu putere. S-a uitat de jur-împrejur, dar n-a văzut pe nimeni, iar în casele învecinate nu era nicio lumină aprinsă. Cu mâna pe cheile din buzunar, Annika s-a gândit că, în după-amiezile zilelor lucrătoare, suburbiile suedeze arătau ca după un atac cu bombă nucleară.

Mia Eriksson stătuse cu chirie în casa aceea. Plătise pentru o lună întreagă. Mia îi dăduse adresa şi cheile, deci era ca şi când i-ar fi făcut o invitaţie.

Annika a inspirat adânc şi a intrat în grădină. Aleea era îngheţată şi denivelată, pentru că nu fusese curăţată de zăpadă aşa cum trebuie. A aruncat o privire în spate: nu se uita nimeni la ea şi nimeni nu se întreba ce căuta acolo. A urcat repede treptele, simţind că-i transpiră palmele. Şi-a apropiat urechea de uşă, dar n-a auzit nimic. A apăsat pe butonul de lângă toc, iar dinăuntru s-a auzit ţârâitul strident al soneriei. Dacă îi răspundea cineva, trebuia să inventeze o scuză plauzibilă: să spună că se rătăcise sau că strângea fonduri pentru o asociaţie caritabilă, precum Situation Stockholm. A apăsat încă o dată pe butonul soneriei. Niciun răspuns. S-a uitat cu atenţie la uşa din anii 1940 — era solidă şi avea două yale —, a scos brelocul şi a încercat una dintre chei în yala de sus. Dar nu se potrivea. Pe buza de sus i-au apărut broboane de transpiraţie: dacă era o capcană? Cu degetele tremurânde, a încercat altă cheie — clic! A răsuflat uşurată şi a încercat prima cheie în yala de jos — încă un clic! Apoi a băgat cheia Assa în încuietoarea de aceeaşi marcă, iar uşa s-a deschis cu un scârţâit. A intrat în casă, simţindu-şi pulsul în tâmple, apoi a închis uşa.

Pe hol era întuneric, dar nu îndrăznea să aprindă lumina. Aşa că a rămas nemişcată câteva minute, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, iar inima să i se domolească. Era destul de frig înăuntru, iar aerul umed şi stătut. Şi-a şters tălpile pe un covoraş jerpelit, ca să nu lase urme.

Holul era nemobilat şi avea mai multe uşi. Annika a deschis-o pe prima din stânga şi a dat peste nişte trepte care duceau la etaj — casa scării era luminată de o fereastră îngustă. A închis-o uşor şi a deschis-o pe următoarea:

a nimerit peste o debara plină cu vechituri, amplasată chiar sub scară.

O maşină a trecut prin faţa casei. Annika a înlemnit, iar inima i-a stat în loc.

„Uşa de la intrare! s-a gândit ea. Trebuie s-o încui, altminteri or să-şi dea seama imediat că e cineva în casă."

Annika s-a apropiat de uşă în vârful picioarelor şi, cu mâinile tremurânde, a încuiat cele două yale şi a răsucit butonul încuietorii Assa. A răsuflat uşurată şi a simţit că transpirase la subsuori. A ascultat cu atenţie preţ de câteva clipe, dar nu s-a mai auzit niciun zgomot de afară. Apoi s-a întors la uşa debaralei, dar, când a pus mâna pe ea, a căzut o cheie pe podea, iar zăngănitul a răsunat în toată casa. „La dracu'!" A băgat repede cheia la loc în broască şi a aşteptat: nimic. Apoi s-a apropiat de următoarea uşă, cea din faţă. Era bucătăria, care rămăsese la fel ca în anii 1940: blatul pentru gătit era jos şi scorojit, iar chiuveta, ruginită. Două ferestre: una dădea spre nord, cealaltă spre vest. O masă veche, cu tăblia laminată, patru scaune desperecheate şi o cafetieră. S-a apropiat de un dulap şi a tras sertarul de sus: câteva tacâmuri şi un cuţit pentru dezosat. În următorul sertar — nimic, în al treilea — tot nimic. S-a uitat şi în corpurile suspendate: câteva oale şi tigăi, dintre care una de fontă, şi o strecurătoare. În cămară n-a găsit decât o cutie de macaroane şi două cutii de roşii tăiate. Bucătăria era foarte curată, lucru care probabil i se datora Miei.

Pe peretele dinspre răsărit era o uşă glisantă. Annika s-a apropiat de ea şi a tras de mânerul lucios. Nimic. A încercat încă o dată, trăgând cu ambele mâini, dar uşa nici măcar nu s-a clintit. S-a uitat la încuietoare: avea nevoie de o cheie mică, iar niciuna dintre cele de la breloc nu se potrivea.

S-a întors pe hol şi a deschis ultima uşă. A dat peste o cameră cu pereţi deschişi la culoare, mobilată cu o canapea şi cu o măsuţă pentru cafea. Podeaua era acoperită cu linoleum maro, care imita parchetul, iar într-un colţ era un şemineu. Pe peretele din stânga era o altă uşă, care ar fi trebuit să dea în camera de lângă bucătărie. A încercat s-o deschidă, dar era încuiată. A încercat cheile, însă niciuna nu se potrivea.

„Biroul, s-a gândit Annika. Asta e camera la care Mia nu avea acces."

A vrut să se întoarcă în bucătărie, să vadă dacă nu cumva găsea cheia de la camera încuiată, dar, dintr-odată, a auzit un zăngănit la uşa de la intrare — cineva băgase cheia în yala de sus.

Annika a simţit că i se înmoaie genunchii. Nu se putea mişca — parcă avea picioarele ţintuite de podea. Când a auzit cheia în yala de jos, a prins puteri ca prin farmec şi a dat fuga la uşa care dădea spre scară, a deschis-o, s-a strecurat înăuntru, a închis uşa în urma ei, a urcat repede treptele fără să facă un zgomot, iar când a ajuns pe holul de la etaj — care era acoperit cu acelaşi linoleum cu model de parchet —, a deschis una dintre cele patru uşi şi s-a ascuns sub patul cel mai îndepărtat de uşă. „Doamne, ajută-mă! Iartă-mă pentru toate prostiile pe care le-am făcut…"

Podeaua de sub pat era foarte prăfuită, aşa că şi-a acoperit nasul şi gura cu mâinile, ca nu cumva să strănute. Cineva umbla prin camera de sub ea; se auzea un jet de apă, deci probabil că era bucătăria. Annika a început să respire adânc şi repede.

„Nu! s-a gândit ea. Nu un atac de panică! Nu acum!"

Dar plămânii nu voiau să-i dea ascultare şi a intrat în hiperventilaţie. S-a întors repede pe spate şi a căutat

prin buzunare ceva în care să respire.[24] A scos o mănuşă, şi-a acoperit gura şi nasul cu ea şi a respirat aşa până s-a liniştit.

Atacul o sleise de puteri. Preţ de câteva clipe, Annika a rămas cu privirea aţintită la împletitura de curele care susţinea salteaua prăfuită a patului vechi de vreo şaizeci de ani. Apoi s-a întors iarăşi pe burtă, lipindu-şi urechea de podea. Se auzeau două voci agitate — un bărbat şi o femeie. Bărbatul era agresiv, iar femeia, un pic isterică. A recunoscut una dintre voci: Rebecka Agneta Charlotta Evita.

— Era cazul meu, a strigat femeia. Cazul meu! Ce scârbă! Serviciile sociale urmau să plătească pentru ea, iar nenorocita şi-a luat tălpăşiţa!

„Probabil că se referă la Mia." S-a auzit zgomotul unui obiect căzut pe podea, iar Annika şi-a închipuit că era cafetiera. Bărbatul a mormăit ceva indescifrabil, după care s-a auzit un ţârâit foarte puternic. Annika a ridicat brusc capul şi s-a lovit de salteaua cu arcuri. „La dracu'!" Ţârâitul s-a oprit. A plecat iarăşi capul şi a dus mâna la frunte: sângera un pic. Încă un ţârâit — era soneria de la intrare. Annika şi-a dat seama că difuzorul era montat în partea de sus a unuia dintre pereţii bucătăriei.

S-a făcut linişte, iar vocile şi-au reluat murmurul. Acum erau mai degrabă surprinse decât supărate, mai mult speriate decât agresive.

— Nu, nu aştept pe nimeni…

— Poate c-o să revină…

[24] Hiperventilaţia (creşterea cantităţii de aer care ventilează plămânii) este unul dintre simptomele atacurilor de panică. Persoanelor care au astfel de atacuri li se recomandă să respire câteva minute într-o pungă sau să limiteze în alt mod aportul de oxigen.

Annika a auzit nişte paşi, iar o picătură de sânge i s-a prelins pe pleoapă. Avea auzul încordat la maximum.

Era un bărbat. Venise încă un bărbat. A urmat o discuţie pe un ton ridicat. Uşa de la intrare s-a închis, apoi s-au întors cu toţii în bucătărie.

— Dacă îţi închipui c-o să plătim factura asta, te înşeli amarnic! a zis unul dintre bărbaţi, iar Annikăi i s-a tăiat respiraţia.

„Thomas Samuelsson!"

Prin tavan s-a auzit vocea rece şi dispreţuitoare a femeii:

— Primăria a semnat un contract şi trebuie să-l onoreze.

— Dar femeia a murit, pentru numele lui Dumnezeu!

Funcţionarul public vorbea pe un ton aprins.

— A fugit! i-a răspuns Rebecka Evita. A ales să plece, dar asta nu vă scuteşte de plată.

Thomas Samuelsson a coborât glasul, iar Annikăi i-a fost greu să înţeleagă ce spune. I s-a părut că a zis: „O să mă duc la poliţie, escroaco! Ştiu totul despre datoriile şi falimentele tale, şi poţi să fii sigură că n-o să tragi în piept şi primăria din Vaxholm!".

Celălalt bărbat a început să urle, Thomas Samuelsson i-a răspuns cu aceeaşi monedă, iar femeia ţipa ca din gură de şarpe. Apoi s-a auzit zgomot de lemn rupt şi o bufnitură, urmate de alte strigăte şi de nişte îmbrânceli.

— Bagă-l acolo! a strigat Rebecka.

O nouă bufnitură — una mai îndepărtată de data asta —, strigăte înăbuşite şi lovituri de pumni.

— Şi ce dracu' facem acuma? a întrebat bărbatul.

— Fă-l să tacă! a ţipat femeia.

Lovituri de pumn — buf, buf, buf — şi strigăte furioase: „Daţi-mi drumul, şarlatani nenorociţi!" Zgomot de paşi şi încă o bufnitură. Apoi linişte.

— A murit? a întrebat Rebecka.

Annika îşi ţinea respiraţia.

— Nu, a răspuns bărbatul. O să-şi revină.

Annika a închis ochii şi a răsuflat uşurată.

— De ce l-ai lovit atât de tare, prostule? Nu putem să-l lăsăm aici, pe podea!

— Trebuie să aducem maşina, a zis bărbatul.

— Eu n-am de gând să-l car!

— Nu te mai plânge atâta, ce naiba! Îţi spun că…

Uşa de la intrare s-a închis, întrerupându-le vocile.

În liniştea care a urmat, Annika a rămas nemişcată, prăfuită şi transpirată. Un fulg a căzut printre arcurile saltelei şi a aterizat chiar sub nasul ei. Timpul a rămas în loc, iar Annikăi i s-a iuţit respiraţia.

„Or să se întoarcă. În curând or să vină înapoi cu o maşină. Or să-l ia pe Thomas Samuelsson, iar apoi o să fie prea târziu."

Ultimele cuvinte i-au răsunat în minte: „prea târziu, prea târziu…". Prea târziu pentru Aida din Bijeljina, prea târziu pentru Thomas Samuelsson din Vaxholm.

Annika a suflat fulgul de sub nas, a ieşit de sub pat şi a strănutat. Era plină de praf din cap până-n picioare. Apoi a mers în patru labe până la fereastră şi s-a uitat afară. Rebecka şi bărbatul coborau panta, trecând pe lângă o maşină pe care a recunoscut-o imediat: Toyota Corolla verde a lui Thomas Samuelsson.

S-a aşezat pe podea, fără nicio idee în cap. Ce să facă? Habar n-avea în cât timp aveau să se întoarcă Rebecka şi însoţitorul ei. Poate că cel mai bine ar fi fost să rămână sub pat şi să aştepte să-l ia de acolo pe contabil, apoi să iasă pe furiş din casă, la adăpostul întunericului.

S-a uitat iarăşi pe fereastră. Încă un pic şi se însera. Rebecka deja nu se mai vedea. Dacă voia să facă ceva, trebuia să acţioneze cât mai repede.

S-a aşezat iarăşi pe podea şi a închis ochii, neputând să ia o decizie.

De n-ar fi fost atât de laşă! De n-ar fi fost atât de slabă! De-ar fi avut mai mult timp!

„Ce fricoasă eşti, şi-a zis ea. Nici măcar nu ştii cât timp ai la dispoziţie. Poate c-ai reuşi să-l scoţi din casă, dacă ai ieşi acum."

S-a ridicat în picioare, a ieşit pe hol şi a coborât treptele cu grijă, ţinându-şi respiraţia de spaimă. Când a ajuns la parter, s-a uitat în jur şi a văzut pe podea tigaia de fontă. Oare unde îl duseseră?

Un geamăt slab dinspre debaraua de sub scară a făcut-o să se răsucească pe călcâie. Cheia era în broască. S-a apropiat de uşă şi a răsucit cheia.

Bărbatul s-a prăvălit peste Annika, iar ea l-a prins în braţe şi a căzut în genunchi. Capul lui Thomas se sprijinea pe umărul ei. Avea o rană pe frunte, iar părul lui blond era pătat cu sânge închegat. I-a slăbit cravata, iar contabilul a gemut încă o dată.

Annikăi i-au dat lacrimile de furie. „Criminali nenorociţi! Mai întâi Aida, acum Thomas." Când aveau de gând să se oprească?

— Hei! a zis Annika, lovindu-l uşor pe umăr. Trebuie să plecăm de-aici!

A încercat să-l aşeze în capul oaselor, însă l-a scăpat din mâini, iar Thomas a căzut pe burtă.

— Thomas! Thomas Samuelsson din Vaxholm! Unde ai pus cheile de la maşină?

Contabilul a gemut şi s-a întors pe spate, sprijinindu-şi capul pe covoraşul jerpelit din hol.

Annika a început să-i scotocească prin buzunare — material moale, mâini neîndemânatice — şi, în cele din urmă, le-a găsit. S-a dus în camera cu şemineu şi s-a uitat pe geam să vadă dacă nu cumva se întorcea Rebecka. Pe stradă nu era nimeni.

Când a dat să se întoarcă pe hol, a văzut că uşa camerei în care nu putuse intra mai înainte era acum întredeschisă. A ezitat preţ de o clipă: trebuia să plece cât mai repede din casa aia, dar trebuia şi să arunce o privire în camera de lângă bucătărie.

— Doamne, ce s-a întâmplat? s-a auzit o voce sugrumată şi buimacă de pe hol.

Annika s-a întors la Thomas:

— Te-au pocnit în cap cu o tigaie. O să plecăm imediat de-aici, dar mai întâi trebuie să verific ceva.

Thomas Samuelsson a încercat să se ridice, dar a căzut iarăşi pe podea.

— Aşteaptă un minut, mă întorc imediat.

Apoi s-a dus la uşa întredeschisă, a dat-o de perete şi a aruncat o privire înăuntru.

Era dezamăgită.

Annika nu ştia la ce se aşteptase, dar, cu siguranţă, nu la ce avea în faţa ochilor. Un birou. Un telefon. Un fax. Şi o bibliotecă plină cu dosare — pe unul dintre rafturi era şi un teanc de foi. Întrucât nu se auzea niciun zgomot suspect, a intrat în cameră şi a scos dosarul pe care scria: „Documente confidenţiale“.

Era gol.

Pe următorul era scris: „Evaluări“.

Gol.

Următorul: „Facturi, Servicii sociale“. Erau vreo douăzeci. Consiliul municipal din Österåker, persoană de contact: Helga Axelsson. Consiliul municipal din Nacka, persoană de contact: Martin Huselius… Pe fiecare factură era trecută o sumă considerabilă, de cel puţin o sută de mii de coroane. Apoi s-a uitat repede pe dosarele de pe raftul de sus: „Recuperare clienţi“, „Locuinţe secrete“, „Mutări în străinătate“.

Toate erau goale.

Teancul de foi cuprindea date personale, decizii ale tribunalelor, certificate şi formulare de la Biroul de Asigurări Sociale — informaţii confidenţiale despre oamenii ale căror vieţi erau în pericol.

Annika s-a întors cu spatele la bibliotecă şi s-a mai uitat prin birou. Chiar trebuia să plece. Oare îi scăpase ceva?

„Biroul.“ S-a dus repede lângă el şi a tras de sertare, dar toate erau încuiate. „Asta e, las-o baltă“, şi-a zis ea.

Thomas Samuelsson stătea în capul oaselor, sprijinit de perete, cu capul plecat între genunchi.

— Te simţi bine? l-a întrebat ea.

— Nu prea.

Annika a descuiat cele trei yale, apoi a îngenunchеat în faţa lui.

— Thomas, a zis ea, înghiţind în sec. Or să se întoarcă din clipă-n clipă. Trebuie să plecăm de-aici. Poţi să mergi?

Contabilul a clătinat din cap, legănându-şi moţul însângerat.

— Pune o mână pe după umerii mei şi am să te ajut eu. Haide.

Thomas a făcut ce i-a cerut. Era mai greu decât se aştepta Annika. Genunchii i s-au îndoit sub greutatea lui.

L-a târât până la uşă, apoi a deschis-o cu piciorul. Încă un pic şi se înnopta de-a binelea. A trebuit să-l pună pe trepte, pentru că era foarte ameţit. Annikăi îi tremurau mâinile atât de tare, încât a scăpat cheile. Era cât pe-aci să izbucnească în plâns. „Fir-ar a dracului de treabă!“ Sau poate c-ar fi fost mai bine să nu mai piardă timp cu încuiatul uşii? Nu se auzea niciun zgomot de maşină. A sărit peste bărbatul ameţit, a luat cheile de jos, apoi s-a întors la uşă. I-a trecut prin minte că ar fi fost indicat să încuie şi uşa debaralei, aşa că a dat fuga înăuntru, după care a ieşit din casă şi a încuiat cele trei yale în mare grabă. L-a ridicat pe Thomas şi l-a târât până la Toyota. S-a auzit un bip-bip zglobiu, iar uşile s-au deschis. L-a pus în scaunul pasagerului, apoi a ocolit botul maşinii şi a urcat la volan. Îi tremurau mâinile atât de tare, încât a trebuit să ţină cheia cu ambele mâini ca s-o poată băga în contact. Motorul a pornit imediat. „Slavă Domnului!“ A trecut în viteza întâi, apoi a pornit spre culmea dealului.

Ultimul lucru pe care l-a văzut în retrovizor a fost o maşină care urca strada în pantă.

A mers tot înainte, simţind că o cuprinde panica. Îi era teamă să nu intre iarăşi în hiperventilaţie. La prima intersecţie, a virat brusc la dreapta. Thomas a venit peste ea şi a trebuit să-l împingă la loc pe scaun.

Doamne, oare cum avea să iasă din cartierul ăla? În ce direcţie era Stockholmul?

A coborât dealul, gândindu-se că, în cele din urmă, avea să dea de o stradă principală. Cum se chema strada pe care era acum? Mälarvägen?

A aruncat o privire în retrovizor şi n-a văzut decât farurile unor maşini care nu păreau s-o urmărească, apoi a ajuns la o intersecţie semaforizată. Cumva ajunsese la o

stradă principală? Se numea Viksjölden. A cotit iarăşi la dreapta, lăsând în urmă casa şi pe Rebecka. Dar, în scurtă vreme, şi-a dat seama că, de fapt, se învârtea în cerc. Până la urmă, a ajuns la o stradă pe care o cunoştea: Järfällavägen — a recunoscut imediat outletul Barkarby. I-a revenit în minte glasul vesel al Annei Snapphane: „Azi e ziua outletului!“. Mergeau acolo în fiecare toamnă şi primăvară, ca să-şi cumpere geci de piele, adidaşi şi haine ultimul răcnet la preţuri de producător. De acolo ştia să ajungă acasă. A luat-o pe autostrada E18 spre Stockholm, încadrându-se pe banda de viteză.

Dintr-odată, Thomas a început să verse. S-a umplut de vomă pe haină şi pe pantaloni, apoi s-a lovit cu capul de bord.

— Of, la naiba! Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat Annika.

Thomas a gemut şi a vomitat încă o dată. Annika se uita cu disperare după o rampă pe unde să iasă de pe autostradă, simţindu-se neputincioasă, ca şi cum ar fi fost prinsă într-o cursă.

Sprijinit în continuare cu capul de bord, Thomas şi-a dus mâinile la cap.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat el cu glas stins.

— Rebecka şi tovarăşul ei te-au pus la pământ.

Thomas a ridicat privirea spre ea:

— Hei, dar tu ce cauţi aici?

Annika era atentă la drum. Autostrada devenea din ce în ce mai aglomerată.

— I-am auzit când te-au încuiat în debara, iar când au plecat după maşină, am venit şi te-am scos de-acolo. Te-au lovit în cap şi ţi-ai pierdut cunoştinţa, ar trebui să te vadă un doctor. Te duc la spitalul Sankt Göran.

— Nu, a protestat Thomas pe un ton neconvingător. Mă simt bine. Doar mă cam doare capul, asta-i tot.

— Prostii! a zis ea. S-ar putea să fi făcut o contuzie. Poate că ai o hemoragie cerebrală. Nu-i de glumă cu chestii de genu' ăsta!

Annika s-a pierdut un pic cu firea când a ajuns la rampele care făceau legătura cu autostrada E4, dar, în cele din urmă, a reuşit să se încadreze cum trebuie. A trecut pe lângă restaurantul Järva, apoi a intrat în cartierul Hornsberg, a parcat lângă secţia de urgenţe a spitalului şi a scos cheia din contact. Acum nu-i mai tremurau mâinile — scăpaseră de pericol.

Se întunecase de-a binelea, iar obiectele din jur erau învăluite în lumina gălbuie a unui stâlp stradal.

— Dar nu pot să merg aşa, a protestat Thomas, uitându-se la sacoul său pătat de vomă.

— Îl băgăm în portbagaj, a zis Annika, apoi s-a dus să-i deschidă portiera. Haide, coboară. Te ajut eu.

Thomas s-a ridicat în picioare. Era plin de vomă.

— Iar acum dăm jos sacoul, a zis Annika, trăgând uşor de o mânecă.

— De unde ai apărut? a întrebat-o Thomas, legănându-se uşor şi uitându-se la ea de parcă ar fi fost o stafie.

— Îţi explic mai încolo, i-a răspuns ea. Hai înăuntru!

Annika şi-a pus pe umeri un braţ al lui Thomas, şi-a petrecut o mână pe după mijlocul lui, apoi au pornit spre secţia de urgenţe. Angajata de la biroul de primire i-a amintit de cea de la spitalul din Katrineholm, unde o internase pe bunica ei — acelaşi stil şi acelaşi geam de sticlă.

— Pantalonii..., a zis Thomas. Sunt pătaţi de vomă.

— Nu-i nimic, o să mergem la budă şi o să-i spălăm…, a zis Annika. Bună seara! Numele lui e Thomas şi a fost lovit în cap. A fost inconştient câteva minute, a vomat şi are dureri de cap. E un pic ameţit şi dezorientat.

— Aveţi noroc. Nu suntem foarte ocupaţi acum, aşa că puteţi intra imediat. Am nevoie de CNP-ul dumneavoastră.

— Pantalonii…, a şoptit Thomas.

— Excelent! a zis Annika. Dar, mai întâi, trebuie să meargă la baie…

Consultaţia a durat foarte puţin: Thomas se simţea destul de bine, nu prezenta simptomele unei leziuni cerebrale şi era destul de lucid. Medicul l-a însoţit până în sala de aşteptare, unde i-a întâmpinat Annika.

— O să am nevoie de multă odihnă? a întrebat Thomas.

Medicul i-a zâmbit:

— Nu. Activitatea fizică obişnuită e benefică: ajută la îndepărtarea durerilor de cap şi a senzaţiei de oboseală.

Annika şi Thomas s-au întors la maşină — amândoi erau frânţi de oboseală, dar relaxaţi.

— Te duc acasă, a zis el, dând să se urce la volan.

— În niciun caz! a exclamat Annika. Azi nu mai conduci. Eu o să te duc acasă.

Răspunsul lui a venit foarte prompt:

— Nu vreau să merg acasă.

Annika nu s-a arătat deloc surprinsă. Se uita la el cu un aer pe care Thomas n-a reuşit să-l descifreze, dar era limpede că evalua situaţia.

— Bine, a zis ea în cele din urmă. Mergem la mine. Dar trebuie să te odihneşti un pic înainte să urci din nou la volan.

Thomas n-a protestat, ci a urcat pe scaunul pasagerului şi şi-a pus centura de siguranţă. Era ceva neobişnuit pentru el: niciodată nu stătea în dreapta — Eleonor nu-i conducea niciodată Toyota, avea un BMW.

Au pornit spre Fridhemsplan, iar Thomas se uita pe fereastră în tăcere. O mulţime de lumini şi o mulţime de oameni anonimi. Existau atâtea moduri diferite de a-ţi trăi viaţa, atât de multe opţiuni.

— Te doare rău capul? a întrebat Annika.

Thomas i-a aruncat o privire şi a zâmbit:

— Da, mă cam doare.

Spre surprinderea ei, erau destul de multe locuri de parcare libere în jurul blocului.

— În noaptea asta urmează să vină maşina de curăţenie, i-a explicat ea. Toţi cei care parchează aici după miezul nopţii trebuie să se aştepte la o amendă de patru sute de coroane.

Thomas şi-a pus braţul pe după umerii ei şi au urcat scările împreună. Pentru o femeie atât de slabă, era destul de puternică. Din când în când, îi atingea sânii cu vârful degetelor.

Tot apartamentul jurnalistei era zugrăvit în alb, iar podelele erau atât de vechi, încât se deformaseră din loc în loc.

— Clădirea a fost construită în anii 1880, i-a explicat Annika, în timp ce-şi punea hainele în cuier. Iar proprietarul a dat faliment în timpul crizei imobiliare de la începutul anilor 1990, aşa că n-a mai avut timp s-o renoveze. Vrei nişte cafea?

Thomas şi-a netezit pantalonii umezi, întrebându-se dacă miroseau urât.

— Da, aş bea o cafea. Sau nişte vin, dacă ai.

Annika a stat pe gânduri câteva clipe, cu spatele drept şi ochii limpezi.

— Cred că am în frigider o cutie de vin desfăcută, dar nu ştiu dacă e bine să bei alcool acuma. Tu ce zici?

Thomas i-a zâmbit cu un aer uşor ameţit, apoi şi-a dat părul pe spate, atingând uşor cele cinci copci de pe frunte, şi-a netezit sacoul şi şi-a potrivit cravata.

— Cred că nu-i nicio problemă. Ai auzit doar că activitatea fizică obişnuită e benefică.

Annika s-a dus în bucătărie, iar Thomas a rămas în picioare, uşor ameţit şi nesigur pe el. Ce sufragerie ciudată. Pereţi de un alb mat, perdele albe simple, o canapea, o masă, un televizor, un telefon, iar în rest, nimic. Un geam spart fusese astupat cu o pungă de hârtie, iar curentul legăna uşor perdelele imaculate. Podeaua era de un cenuşiu mat şi avea consistenţa unui burete.

— Ia loc, te rog, a zis Annika, întorcându-se cu o tavă pe care se aflau două ceşti, un pahar, o cutie de vin şi un espressor.

Le-a aranjat pe masă cu mişcări graţioase şi îndemânatice, iar colierul gros de aur îi atingea uşor sânii.

Thomas a luat loc pe canapeaua care nu era tocmai confortabilă.

— Îţi place apartamentul ăsta? a întrebat-o el.

Annika a luat loc lângă el, şi-a pus o ceaşcă de cafea, iar lui un pahar de vin, apoi a oftat:

— Uneori, da.

Şi-a luat ceaşca de cafea şi s-a uitat în ea preţ de câteva clipe.

— Îmi plăcea foarte mult înainte, a zis ea cu glas scăzut. Când m-am mutat aici, mi se părea un apartament extraordinar. Era atât de luminos, încât părea să plutească. Dar

apoi… lucrurile s-au schimbat. Nu apartamentul, ci împrejurările, viaţa mea…

S-a oprit şi a luat o gură de cafea. Thomas a băut un pic de vin şi i s-a părut surprinzător de bun.

— Dar tu? a întrebat ea, ridicând privirea spre el. Eşti fericit?

Thomas a vrut să zâmbească, dar şi-a dat seama că nu avea rost:

— Nu prea. Sunt sătul până peste cap de viaţa mea.

A luat o gură mare de vin, surprins de sinceritatea lui. Annika a dat uşor din cap, fără să-l întrebe de ce.

— Dar ce căutai în Järfälla? a continuat ea.

A închis ochii, simţind că-i zvâcnesc tâmplele, şi a încercat să-şi aducă aminte motivul pentru care se dusese acolo:

— Am primit o factură de la Fundaţia Paradis… Oare am pierdut-o? O aveam la mine când am intrat în casă. Trei sute douăzeci şi două de mii de coroane pentru protejarea unei cliente pe o perioadă de trei luni. A fost trimisă prin fax azi dimineaţă, cu toate că femeia în cauză murise deja. Şarlatani nenorociţi!

— N-am văzut nicio factură, a zis Annika. Dar mi-ai zis ceva despre ea. E drept că nici nu m-am uitat cu atenţie în debara. Ai căutat în buzunarele sacoului?

Thomas şi-a băgat mâinile în buzunarele exterioare: nimic. Apoi s-a uitat în buzunarul interior şi a dat peste o hârtie împăturită.

— Asta e! Slavă Domnului!

A aruncat o privire pe factură, apoi a întors capul spre Annika:

— Dar ce s-a întâmplat de fapt? Tu de unde ai apărut?

— Cred c-o să beau şi eu nişte vin, a zis ea.

S-a ridicat în picioare şi s-a dus în bucătărie să aducă încă un pahar.

— Aveam de gând să te sun, a continuat ea după ce s-a întors. Am descoperit şi alte potlogării făcute de prietena noastră Rebecka Björkstig. Şi-a schimbat numele de mai multe ori şi e bănuită de fraude majore în legătură cu toate falimentele în care e implicată.

Annika şi-a turnat nişte vin în pahar, apoi i-a mai pus şi lui Thomas.

— Azi dimineaţă, am primit un plic cu nişte chei de la o femeie care a avut de-a face cu Fundaţia Paradis. Mai exact, a locuit cu familia ei în casa aia din cartierul Olovslund. Vinerea trecută, s-a mutat de acolo şi mi-a expediat cheile dintr-o localitate din Norrland. Imediat ce mi le-a adus poştaşul, am plecat spre Järfälla.

Thomas se uita la ea cu un aer contrariat:

— Deci te-ai dus acolo şi ai intrat în casă aşa, pur şi simplu? Nu era nimeni înăuntru?

Annika a clătinat din cap:

— Nu, dar s-au întors la puţin timp după ce am intrat. M-am ascuns la etaj, apoi ai apărut tu şi lucrurile s-au precipitat. Cred că te-au lovit cu o tigaie de fontă. Rebecka şi tipul cu care era au plecat după o maşină, iar eu am coborât, te-am scos din casă, te-am urcat în Toyota şi am plecat.

Thomas şi-a frecat fruntea, încercând să-şi pună ordine în gânduri.

— Deci erai acolo când am ajuns eu?

— Da.

— M-ai scos din debara şi m-ai târât până la maşină?

— Exact. Şi am încuiat atât uşa de la debara, cât şi uşa de la intrare, aşa că-ţi poţi închipui ce feţe au făcut când au venit să te ia de-acolo.

Annika a zâmbit, iar Thomas s-a uitat la ea câteva secunde şi abia apoi a râs:

— Ai încuiat uşa debaralei? Şi uşa de la intrare?

— Toate cele trei yale!

Au izbucnit amândoi în râs: Thomas hohotea din toată inima, iar Annika râdea cu lacrimi.

— Nu-mi vine să cred! a zis el.

— Probabil şi-au închipuit că te-ai dematerializat.

Thomas s-a liniştit, iar hohotele s-a transformat în zâmbete:

— Că ce?

Annika a zâmbit şi ea:

— Că te-ai dematerializat, dizolvat, aneantizat… Cică aşa o să călătorim în viitor: o să te dematerializezi şi o mergi dintr-un loc în altul cu ajutorul computerului — e un mijloc rapid şi nici nu dăunează mediului. Şi gândeşte-te cât de convenabil ar fi în cazul călătoriilor spaţiale.

Thomas se uita ţintă la ea — oare despre ce vorbea?

— Numai în Calea Lactee există de la zece mii până la o sută de mii de civilizaţii la fel de evoluate ca a noastră sau poate chiar mai dezvoltate. Oamenii de ştiinţă au descoperit că viaţa evoluează mai uşor decât se credea înainte. Se pare că nu e un proces chiar atât de complicat. Dacă se creează condiţiile necesare, viaţa poate apărea oriunde şi oricând. Dar trebuie neapărat se existe apă în formă lichidă.

Thomas a râs cu un aer surprins:

— Ce asocieri de idei interesante! Cum de ţi-au venit toate astea în minte?

— Mă întreb cum arată făpturile de pe alte planete, a continuat Annika. Închipuie-ţi ziua în care o să-i întâlnim! O să fie un eveniment extraordinar! Gândeşte-te

numai la alimentele pe care o să le descoperim. M-am săturat de morcovi şi de cartofi! O să fie o mulţime de legume noi. Şi de mirodenii. În cosmos sigur există mii şi mii de alte lumi, şi m-am săturat până peste cap de asta în care trăim.

Annika a tăcut. Nu mai zâmbea.

— De ce? a întrebat Thomas.

Annika s-a uitat în ochii lui cu un aer serios.

— Dar tu de ce te-ai săturat? l-a întrebat ea, revenind la ce spusese el mai înainte.

Thomas a oftat uşor, apoi a dat gata paharul de vin, simţindu-se un pic mai beat decât ar fi trebuit să fie:

— Nu-mi mai place viaţa mea.

Nu-şi dădea seama de ce, dar îi era foarte uşor să-i spună totul: ştia că avea să-l înţeleagă şi că nu-l va judeca. S-a uitat la ea. Era obosită şi un pic prea slabă, iar mâinile ei puternice i se odihneau în poală.

— Îmi iubesc soţia, a continuat el. Avem o casă, câştigăm bine, avem o mulţime de prieteni, lucrez într-un domeniu care îmi place, dar…

A tăcut, a ezitat câteva clipe, apoi a oftat, şi-a dat jos cravata, a împăturit-o şi a pus-o pe canapea.

— Ne dorim lucruri diferite, a zis el în cele din urmă. Ea vrea să se concentreze asupra carierei, să promoveze în cadrul băncii unde lucrează. Se gândeşte c-ar fi bine să se grăbească, pentru că în primăvară o să facă patruzeci de ani.

Au tăcut amândoi o vreme.

— Cum v-aţi cunoscut? a întrebat Annika.

Thomas a oftat, a zâmbit şi, spre surprinderea ei, i s-au umezit ochii.

— Eleonor era sora lui Jerker, unul dintre colegii mei din echipa de hochei. Şi era cu câţiva ani mai mare decât

noi. Din când în când, ne ducea cu maşina la antrenamente sau la meciuri. Arăta bine. O tipă sigură pe ea. Unde mai pui că avea permis de conducere.

Ca să-şi ţină în frâu accesul de sentimentalism, Thomas a început să râdă.

— Era femeia din fanteziile tale secrete? a întrebat Annika, îmbujorându-se un pic.

— Se poate spune şi-aşa. Uneori, mă gândeam la ea înainte să adorm. Odată, când am rămas peste noapte la Jerker, am văzut-o ieşind din baie doar în sutien şi chiloţi. Era superbă. În noaptea aia m-am masturbat ca un nebun.

Au izbucnit amândoi în râs.

— Şi cum v-aţi combinat? a întrebat ea.

Thomas s-a uitat în paharul gol, gândindu-se că n-ar fi trebuit să mai bea şi, în acelaşi timp, turnându-şi restul de vin din cutia de carton.

— În vara în care am împlinit şaptişpe ani, eu şi mare parte dintre colegii de echipă am hotărât să ne cumpărăm un abonament Interrail şi să ne plimbăm cu trenul prin mai multe ţări din Europa. Toţi trebuia să ne găsim câte o slujbă ca să strângem nişte bani şi urma să plecăm la jumătatea lui iulie. Era uşor de bănuit ce avea să se întâmple…

Annika a zâmbit:

— Dar nimeni n-a găsit slujbe de vară.

— Nimeni, în afară de mine, bineînţeles. Părinţii mei au un magazin ICA în Vaxholm, aşa că n-am avut scăpare — am lucrat la raionul de delicatese. Unde mai pui că am lucrat şi în weekenduri, şi de sărbători, aşa că, la jumătatea lui iulie, aveam mulţi bani puşi deoparte.

— Dar n-aveai cu cine să mergi prin Europa, a adăugat Annika.

— Iar mama nu voia să mă lase să merg singur. Eram foarte necăjit: trânteam uşile prin casă şi nu voiam să stau de vorbă cu prietenii. N-aveam chef de nimic. Dar, dintr-odată, s-a produs o minune.

Annika a luat cravata şi a despăturit-o.

— Prietenul Eleonorei, un idiot de bani gata, a părăsit-o chiar înainte să plece împreună într-o excursie în Grecia. Eleonor a rupt biletele şi i le-a aruncat în obraz. Apoi a hotărât să vadă Europa cu un abonament Interrail — lucru pe care fostul ei prieten îl considera sub demnitatea lui —, atâta doar că nu voia să meargă singură.

Annika şi-a pus cravata şi şi-a dus mâna la tâmplă, imitând salutul militar:

— Aşa că te-a luat pe tine pe post de escortă.

Thomas a tras de cravată, iar Annika s-a prefăcut că se sufocă şi au izbucnit amândoi în râs.

Au tăcut o vreme.

— Şi ce s-a întâmplat? a întrebat Annika, dându-şi jos ştreangul improvizat.

Thomas a luat o gură de vin.

— La început, Eleonor n-a fost tocmai prietenoasă. Mi-a zis aşa: „Mergem împreună până în Grecia, apoi mai vedem.“. Dar, la München am greşit trenul şi am ajuns la Roma. Erau vreo patruzeci de grade acolo. Cât timp am fost să cumpăr apă, Eleonor a fost jefuită de o gaşcă de adolescenţi. Când m-am întors, era furioasă pe mine, pe Roma şi pe toată lumea. Îmi era ruşine că nu fusesem în stare să am grijă de ea. Am închiriat o cameră murdară la un hotel din apropierea gării — pentru care am plătit din banii mei — şi ne-am îmbătat criţă. Ne-am plimbat prin oraş clătinându-ne pe picioare şi ţinând fiecare în mână câte o sticlă de chianti, acoperită cu împletitură de paie. Eleonor vorbea

tare şi se dădea în spectacol, sprijinindu-se de trecători şi luându-mă pe după umeri. Bineînţeles c-am luat-o şi eu pe după umeri… Totul a fost în regulă până am ajuns la piaţa Navona. Când a văzut Fântâna celor patru fluvii, Eleonor a vrut să se bage în bazin, la fel ca Anita Eckberg[25].

— Dar a greşit fântâna…, a intervenit Annika.

Thomas a încuviinţat din cap.

— Iar momentul era cum nu se poate mai nepotrivit. În piaţă erau vreo şapte mii de fani ai unei echipe de fotbal şi toţi erau beţi. Eleonor şi-a udat tricoul şi bineînţeles că se vedea prin el… Câţiva fani au vrut să-i rupă hainele de pe ea — mai aveau un pic şi o violau chiar acolo, în bazin.

Annika a zâmbit şi a dus iarăşi mâna la tâmplă:

— Dar ai salvat-o tu!

— Am strigat ca bucătarul Joe din *Doamna şi vagabondul*[26]: „Idiotule, am să-ţi dau un pumn în nas!“. Apoi am scos-o din bazin şi am dus-o la hotel.

— Şi… v-aţi băgat în pat?

— Din păcate, nu, a zis Thomas. Eleonor a vomitat toată noaptea. A doua zi era verde la faţă. Apoi am stat toată dimineaţa la poliţie, dând declaraţii în legătură cu banda de tâlhari, iar după-amiaza ne-am petrecut-o la Ambasada Suediei, unde am făcut demersuri pentru obţinerea unui paşaport în regim de urgenţă. În seara aia, ne-am dus la autostrada A1 cu gând să luăm o ocazie spre nord şi să ne întoarcem în Suedia. Am stat pe marginea drumului o veşnicie. Era insuportabil de cald şi am ameţit de la atâtea gaze de eşapament. În cele din

[25] Aluzie la filmul *La dolce vita*, de Federico Fellini, în care personajul Sylvia, interpretat de actriţa suedeză Anita Eckberg, intră în bazinul Fântânei Trevi.

[26] Film de desene animate produs de studiourile Disney în 1955.

urmă, ne-a luat un tip mic şi îndesat cu o maşină roşie. Era la fel de mahmur ca Eleonor şi nu ştia niciun cuvânt în nicio limbă străină. A oprit la prima benzinărie care ne-a ieşit în cale şi ne-a făcut semn să mergem cu el la bar. A comandat trei pahare cu ceva roşu şi vâscos, a zis ceva şi a golit paharul dintr-o înghiţitură. După care l-a trântit pe masă, s-a uitat la noi cu un aer poruncitor şi a dat din mâini spunând: „Prego, prego!“. Ne era teamă că, dacă nu beam, avea să ne lase pe marginea drumului, aşa că am dat pe gât băutura aia scârboasă şi ne-am urcat iar în maşină. Şi la fel s-a întâmplat la fiecare benzinărie. Trei pahare, gâl-gâl, zdrang pe tejghea. În scurtă vreme, am început cu toţii să cântăm. Se făcuse foarte întuneric. În cele din urmă, am ajuns într-un oraş minunat, cocoţat pe vârful unui munte. „Perugia!“, ne-a zis şoferul, apoi a vorbit cu un prieten al lui brutar să dormim la el. Ne-a dat o cameră de deasupra brutăriei. Avea tavan înclinat şi tapet cu trandafiri. Şi am făcut dragoste. Pentru mine, era prima oară.

Thomas a tăcut, iar amintirile pluteau prin cameră ca nişte suspine. Annika a înghiţit în sec, simţindu-se aproape şi, în acelaşi timp, departe de el. Avea un sentiment dureros de pierdere.

— Primăvara trecută am fost în regiunea viticolă din Toscana, a continuat el. Iar într-o zi am fost în Umbria. Am trăit un sentiment foarte ciudat când am ajuns în Perugia — e un oraş care întotdeauna a reprezentat ceva special pentru noi. Suntem împreună de la prima noastră vizită acolo…

Thomas a tăcut iarăşi.

— Şi cum a fost? a întrebat Annika.

— N-am mai recunoscut nimic. Perugia noastră era ca un tablou: un oraş medieval liniştit, cu clădiri din piatră, înălţate pe vârful unui munte. Dar Perugia adevărată era un oraş plin de viaţă, generos şi exuberant, care adăpostea o universitate importantă. Eram fascinat: aveam impresia că Perugia semăna cu relaţia noastră, care începuse ca o fantezie adolescentină şi se transformase într-un parteneriat vital şi intelectual foarte generos. Voiam să mai stăm acolo, dar Eleonorei nu i-a plăcut ideea. Era dezamăgită de oraş. Ei nu i se părea că Perugia era imaginea simbolică a căsniciei noastre — îşi pierduse visul.

Au tăcut amândoi o vreme.

— Dar de ce n-aţi recunoscut nimic?

Thomas a oftat:

— Probabil pentru că nu fusesem niciodată acolo. Şoferul bondoc era atât de beat, încât nu-i exclus să se fi înşelat. Sau poate că n-am înţeles noi bine. Cine ştie, poate că am fost într-un alt oraş din Umbria: Assisi, Terni, Spoleto…

Annika se uita la Thomas, care se lupta cu amintirile, aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi, cu moţul blond mânjit cu sânge închegat, şi a făcut un efort să-şi înfrângă impulsul de a-i da părul într-o parte. Ce bărbat atrăgător era.

— Ţi-e foame? a întrebat ea.

Thomas a întors capul spre ea cu un aer uşor dezorientat.

— Da, a zis el după câteva clipe.

— Nu prea mă pricep, dar pot să pregătesc nişte paste cu sos de la cutie. Ce zici?

Thomas a încuviinţat din cap fără să stea pe gânduri.

Annika s-a dus la bucătărie şi a aruncat o privire pe fereastră. Cineva stătea pe closet în baia de pe partea cealaltă a curţii interioare. A pus la fiert o oală cu apă, apoi a scos o cutie de tagliatelle şi o cutie de sos de roşii preparat după o reţetă italiană. Thomas stătea în uşă, cu capul sprijinit de toc.

— Încă eşti un pic ameţit? l-a întrebat ea.

— Cred că e de la vin. Ce bucătărie mişto! Are şi aragaz.

— Modelul din 1935.

— Unde e baia?

— Trebuie să cobori jumătate de etaj. Ia nişte papuci, că e murdar pe jos.

Annika a aranjat masa şi i-a trecut prin minte să pună şi nişte şervete. Dar a căzut imediat pe gânduri. Şervete? Însă ea nu folosea niciodată aşa ceva. De ce-ar fi început acum? Ca să impresioneze? Ce rost avea să joace teatru?

Thomas s-a întors de la baie, iar Annika tocmai scurgea pastele. L-a auzit descălţându-se şi dregându-şi glasul. Când a intrat în bucătărie, Annika a observat că avea mai multă culoare în obraji.

— Interesantă toaletă, a zis el. De câtă vreme zici că locuieşti aici?

— De doi ani şi ceva. Vrei un şervet?

Thomas a luat loc la masă:

— Da, te rog.

Annika i-a dat un şervet de hârtie de un galben aprins, care îi rămăsese de la Paşte, iar Thomas l-a desfăcut şi l-a pus pe genunchi cu aerul cel mai natural. Annika l-a lăsat pe al ei lângă farfurie.

— Sunt bune, a zis el.

— Ei, nu-i nevoie să le lauzi, i-a răspuns ea.

Au mâncat cu poftă, fără să vorbească. Din când în când, se uitau unul la altul şi zâmbeau, iar genunchii li se tot loveau pe sub masa mică din bucătărie.

— Spăl eu vasele, s-a oferit Thomas.

— N-am apă caldă, a zis Annika. Le spăl eu mai încolo.

Au lăsat farfuriile pe masă şi s-au întors în sufragerie. Între ei se instalase un alt fel de tăcere, iar Annika simţea nişte furnicături în pântece. Rămăseseră în picioare de o parte şi de alta a măsuţei de cafea.

— Dar tu? a întrebat-o el. Ai fost căsătorită?

Annika s-a aşezat pe canapea:

— Doar logodită.

Thomas a luat loc lângă ea, iar distanţa mică dintre ei crea o atmosferă intimă.

— De ce s-a terminat? a întrebat el pe un ton preocupat şi călduros.

Annika a inspirat adânc, încercând să zâmbească. Întrebarea era atât de prietenoasă, de normală. „De ce s-a terminat?“ Căuta cuvintele cele mai potrivite.

— Pentru că…

Şi-a dres glasul, trecându-şi mâna peste tăblia mesei. O întrebare normală merita un răspuns normal.

— A fost chiar atât de greu? Te-a părăsit?

Vocea lui era plină de căldură şi de înţelegere. Ceva a cedat înăuntrul ei: lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji. Annika s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi capul în mâni. Şi-a dat seama că Thomas era surprins, că nu se simţea la largul său şi nu ştia ce să facă, dar nu se putea abţine.

„O să plece, s-a gândit Annika. O să se ridice de pe canapea şi n-o să se mai întoarcă niciodată. Şi ce dacă?“

— Hei, ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…, a zis ea printre suspine, ştergându-şi nasul cu mâna.

Thomas a bătut-o uşor pe spate şi a mângâiat-o pe păr de câteva ori:

— Annika, spune-mi ce s-a întâmplat.

Annika a încercat să se calmeze şi să-şi domolească respiraţia. Din nas îi curgea un mucus apos, care îi picura pe genunchi.

— Nu pot să-ţi spun. Pur şi simplu nu pot.

Thomas a apucat-o uşor de umeri şi a întors-o spre el. Dar Annika şi-a ferit în mod instinctiv faţa umflată de plâns.

— Arăt îngrozitor, a şoptit ea.

— Ce s-a întâmplat cu logodnicul tău?

Annika nu voia să se uite la el:

— Nu pot să-ţi spun. Ai să mă urăşti.

— Să te urăsc? De ce?

A ridicat privirea spre el, ştiind că avea nasul roşu şi că genele i se lipiseră între ele. Thomas avea un aer preocupat şi îngrijorat, iar ochii lui erau de un albastru strălucitor. Se vedea că îi pasă. Chiar voia să afle. Annika a plecat iarăşi privirea, respirând repede pe gură. A mai ezitat preţ de câteva clipe, apoi şi-a luat inima în dinţi:

— L-am omorât, a zis ea în şoaptă, cu capul plecat.

În cameră s-a lăsat o linişte apăsătoare. Thomas s-a încordat.

— De ce? a întrebat el cu glas scăzut.

— Mă bătea. Mai avea un pic şi mă sugruma. Trebuia să-l părăsesc, altminteri aş fi murit. Când m-am despărţit de el, a luat un cuţit şi mi-a spintecat pisica. Avea de gând să mă omoare… L-am lovit şi a căzut într-un furnal dezafectat…

Annika privea ţintă în podea, simţind distanţa dintre ei.

— Şi a murit?

Vocea lui Thomas se schimbase: era mai reţinută.

Annika a încuviinţat din cap, iar ochii i s-au umezit iarăşi:

— De-ai şti ce îngrozitor a fost… Dacă aş putea schimba ceva în viaţa mea, ar fi ziua aia, lovitura pe care i-am dat-o…

— A avut loc un proces?

Rece? Îndepărtat?

Încă o încuviinţare din cap.

— Am fost condamnată pentru omor prin imprudenţă, dar am fost eliberată condiţionat. Ofiţerul de poliţie care se ocupa de mine m-a pus să fac terapie timp de un an de zile. Dar nu mi-a folosit la nimic — psihoterapeutul meu era un ţicnit. Nu m-am simţit deloc bine de când a avut loc accidentul ăsta.

S-a oprit şi a închis ochii, închipuindu-şi că Thomas avea să se ridice şi să plece. Iar el chiar s-a ridicat. Annika şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a aşteptat să audă zgomotul uşii de la intrare. A simţit că i se cască sub picioare o prăpastie fără fund şi a cuprins-o un sentiment intens de disperare, de singurătate şi de zădărnicie. „Ajută-mă, Doamne…“

Dar, după câteva clipe, i-a simţit mâna pe păr.

— Poftim, a zis el, întinzându-i un şervet de Paşte. Suflă-ţi nasul.

Apoi s-a aşezat iarăşi lângă ea:

— Ştii, sincer să fiu, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău ca oamenii de genul ăsta să fie omorâţi.

Annika a ridicat capul, iar el i-a zâmbit uşor:

— Lucrez pentru Serviciile sociale de şapte ani. Şi am avut de-a face cu tot felul de cazuri. Să ştii că nu eşti singura femeie în situaţia asta.

Annika a clipit.

— Viaţa unei femei se poate transforma într-un adevărat iad, a continuat el. După părerea mea, n-ar trebui să te simţi vinovată. A fost vorba de legitimă apărare. Mare păcat că ai avut de-a face cu un ratat de genu' ăsta. Câţi ani aveai când aţi început să vă vedeţi?

— Şaptişpe, i-a răspuns Annika în şoaptă. Şaptişpe ani, patru luni şi şase zile.

Thomas a mângâiat-o pe obraz:

— Biata de tine. Meritai mai mult.

În clipa următoare, Annika stătea în braţele lui Thomas, cu capul sprijinit pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii. Apoi i-a cuprins mijlocul şi i-a strâns cu putere trupul mare şi cald.

— Cum ai reuşit să mergi mai departe? i-a şoptit el în păr.

Annika a închis ochii, ascultându-i inima puternică.

— Haos, a zis ea, cu capul cuibărit la pieptul lui. La început, totul era un haos de nedescris. Nu puteam să vorbesc, nu puteam să gândesc, nu puteam să mănânc. Eram amorţită şi totul în jur era… întunecat. Iar dintr-odată, mi-am dat seama ce se întâmplase şi am simţit că totul se prăbuşeşte brusc — am crezut că o să mor. Nimic nu mai era ca înainte. Şi nu îndrăzneam să mă culc de teama coşmarurilor. În cele din urmă, a trebuit să mă internez într-un spital câteva zile. De-aia m-a pus ofiţerul de poliţie să fac terapie…

Thomas a mângâiat-o pe păr şi pe spate:

— Cine a avut grijă de tine?

Ce voce blândă avea.

— Bunica, i-a răspuns Annika. În primul an după accident, mă duceam să stau cu bunica ori de câte ori puteam. Vorbeam cu ea, mă plimbam prin pădure şi plângeam foarte, foarte mult. Bunica m-a sprijinit de fiecare dată — o femeie incredibilă. Haosul a dispărut, dar n-a rămas nimic în urma lui. Totul era pustiu şi rece. Zadarnic.

Thomas a legănat-o uşor, inspirând parfumul părului ei.

— Cum te simţi acum?

Annika a înghiţit în sec:

— Bunica e bolnavă, ceea ce mă sperie foarte tare. A făcut un atac cerebral. Mă gândeam să-mi iau concediu ca să am grijă de ea. Măcar atâta lucru pot să fac şi eu pentru ea.

— Dar cum te simţi? a întrebat el.

Annika a închis ochii, strângând din pleoape cu putere ca să nu plângă, şi i-a răspuns cu glas scăzut:

— Aşa şi-aşa. Nu prea am poftă de mâncare, dar, încetul cu încetul, încep să mi-o recapăt. În afară de necazul cu bunica, îmi merge destul de bine. Şi mă bucur că te-am cunoscut.

A rostit ultimele cuvinte fără să stea pe gânduri, iar mângâierile lui Thomas au încetat brusc.

— Da? a întrebat el.

Annika a încuviinţat din cap, cu obrazul lipit de pieptul lui. Thomas s-a aplecat uşor şi s-a uitat în ochii ei întunecaţi, sondându-i cu privirea lui albastră şi văzând suferinţa din adâncul lor. Annika i-a mângâiat obrazul şi l-a sărutat. Thomas a ezitat o clipă, apoi i-a răspuns, sărutându-i şi muşcându-i buzele…

Annika şi-a scos puloverul, dându-şi la iveală sânii şi lanţul de aur. Nu avea sutien. Thomas se uita la ei cu un aer fascinat — erau atât de mari — şi a luat unul în mână: era foarte cald şi catifelat. Annika i-a dat jos sacoul şi i-a descheiat cămaşa, dezvelindu-i pieptul solid, fără mult păr, i-a sărutat umărul şi l-a muşcat uşor. Thomas a gemut, a sărutat-o pe gât, şi-a plimbat limba pe mandibula ei, apoi i-a sărutat lobul urechii, prinzându-l uşor între dinţi, în timp ce mâinile ei îi alunecau pe spate, zgâriindu-l uşor cu unghiile. S-au oprit preţ de câteva clipe, s-au privit în ochi, fiecare a recunoscut în celălalt emoţia şi dorinţele care îi stăpâneau, apoi le-au dat frâu liber, şi-au smuls hainele de pe ei şi s-au năpustit unul asupra altuia, devenind un ghem de mâini, picioare, buze, sâni, pântece, organe genitale…

Thomas stătea pe canapea în capul oaselor, iar Annika s-a aşezat deasupra lui, strângându-l între coapse. Îl simţea împingându-se în ea, umplând şi posedând spaţiul acela ascuns de care aproape că uitase, iar Thomas îi simţea căldura, apăsarea, pulsul şi voia să continue, dar, dintr-odată, Annika i-a spus:

— Stai!

S-au privit iarăşi în ochi, lăsându-se în voia ei. Pe Thomas l-a cuprins un sentiment intens de euforie, care i-a dat o uşoară ameţeală. A închis ochii, a dat capul pe spate şi a gemut, iar Annika a început să se mişte uşor. Thomas voia s-o grăbească, însă Annika nu l-a lăsat. Thomas gemea cu respiraţia întretăiată, simţind că mai avea un pic şi se dezintegra.

Annika se uita la el, stăpânită de aceeaşi dorinţă intensă, lăsându-i membrul să alunece în ea foarte uşor, până ce li s-au contopit şi sufletele. Adânc, foarte adânc,

iar şi iar, până când s-a produs explozia de plăcere. Annika a simţit fiorii calzi coborându-i în coapse, Thomas s-a încordat, toţi muşchii i s-au întărit dintr-odată, iar sperma a ţâşnit în jeturi puternice. Annika s-a prăbuşit peste el, iar Thomas a îmbrăţişat-o cu putere, fără să iasă din ea, mângâindu-i uşor părul. Erau transpiraţi şi alunecoşi. Nasul ei era lângă clavicula lui, iar Annika îi inspira mirosul puternic şi un pic acru.

— Cred că te iubesc, i-a şoptit ea, ridicând privirea spre el.

Thomas a sărutat-o, apoi au început iarăşi să se mişte, mai întâi încet, cu grijă, apoi din ce în ce mai repede.

Erau atât de uzi şi de lipicioşi.

Thomas s-a trezit din pricina frigului şi a simţit că îi amorţise piciorul peste care stătea Annika. După respiraţia ei adâncă şi regulată, şi-a dat seama că dormea.

— Annika, a zis el în şoaptă, mângâindu-i părul. Trebuie să plec.

Annika a tresărit, s-a uitat la el cu un aer ameţit şi i-a zâmbit.

— Bună…

— Bună, i-a răspuns el, sărutând-o pe frunte. Trebuie să plec.

Annika a tăcut câteva clipe.

— Da, a zis ea în cele din urmă, ridicându-se cu greu în picioare, apoi l-a tras de pe canapea.

Stăteau faţă în faţă, goi şi transpiraţi, ea cu jumătate de cap mai mică decât el, şi s-au sărutat. Annika s-a ridicat pe vârfuri, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui, iar el i-a simţit pe piept sânii incredibil de catifelaţi.

— Trebuie să mă duc acasă, a zis Thomas în şoaptă.

— Da, dar nu acum. Hai să dormim un pic.

Annika l-a luat de mână şi l-a dus în dormitor — patul fără tăblie era nefăcut —, apoi s-a întins pe saltea şi l-a tras lângă ea.

Au făcut dragoste încă o dată.

*

Clădirea era un colos întunecat şi ameninţător. Ratko a aruncat o privire la faţada de cărămidă, ale cărei ferestre reflectau lumina stâlpilor stradali. Maşinile vâjâiau în spatele lui şi îşi simţea gura uscată.

Oare de ce îl chemaseră în toiul nopţii? Ceva nu era în regulă.

S-a apropiat de intrarea principală, a dat colţul şi a văzut maşinile oficiale: una era a consulului, cealaltă a ambasadorului. A urcat treptele şi a ciocănit uşor.

I-a deschis grasul.

— Ai întârziat, a zis el, apoi i-a întors spatele şi s-a îndepărtat de uşă.

Ratko l-a urmat pe gras, iar acesta a urcat cele câteva trepte care duceau la o cameră mare — sala de aşteptare. Ratko s-a simţit dintr-odată ca la Belgrad: obişnuiţii pereţi verzi din blocul comunist şi scaune din plastic cenuşiu. În faţă era biroul de primire, iar în stânga, un perete de sticlă. A văzut că în biroul consulului lumina era aprinsă.

— De ce am fost chemat aici? a întrebat el.

Grasul i-a făcut un semn spre uşa de lângă peretele de sticlă şi i-a spus:

— Du-te să iei loc şi aşteaptă.

Ratko a traversat sala de aşteptare, trecând pe lângă masă şi scaune, apoi a străbătut coridorul îngust unde se

afla biroul grasului. A intrat în salonul de primire, care arăta la fel ca de obicei: câteva scaune aliniate lângă perete, o canapea, nişte biblioteci şi o hartă a Iugoslaviei de dinainte de dezmembrare. S-a gândit să ia loc, dar, până la urmă, a rămas în picioare. Ori de câte ori venise acolo, împrejurările fuseseră plăcute sau măcar amicale. Dar altfel stăteau lucrurile acum. Nu putea să ia loc, pentru că asta l-ar fi pus într-o situaţie dezavantajoasă atunci când aveau să intre superiorii lui.

Pe masă se vedeau urme de la sticlele de şliboviţă, iar Ratko şi-a dat seama dintr-odată cât de sete îi era. Ar fi băut o votcă rece, fără gheaţă. A înghiţit în sec, umezindu-şi buzele cu limba.

Dar unde naiba erau? Ce făceau? Îl aveau la mână şi nu-i plăcea deloc sentimentul ăsta.

Ratko a făcut câţiva paşi prin cameră, apoi a aruncat o privire pe coridor şi a văzut câţiva bărbaţi pe care nu-i ştia, îmbrăcaţi cu toţii în costume maro, care nu le veneau tocmai bine. Ce naiba se întâmpla? S-a tras repede la o parte, fără să scoată un sunet, iar pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Şi-a dat seama că erau ofiţeri RDB de la Belgrad. Dar ce căutau acolo? Oare veniseră după el?

— Poţi să intri la consul.

Ratko s-a întors în sala de aşteptare, a trecut pe lângă gras şi a intrat în biroul consulului. Necunoscuţii nu i-au dat nicio atenţie.

— Ratko, a zis consulul. Mâine, la şapte dimineaţa, ai o cursă spre Skopje, cu escală la Viena. La aeroport or să te aştepte oamenii noştri. Pleci imediat.

Ratko se uita ţintă la bărbatul scund şi chel care răsfoia nişte hârtii de pe birou. Despre ce naiba era vorba?

— De ce?

— Am primit veşti proaste de la Haga.

L-a cuprins teama: „La dracu'! Tribunalul Internaţional!".

— Mâine la ora douăsprezece după-amiază, te vor acuza de crime de război.

Ratko a înghiţit în sec, simţind transpiraţia ţâşnindu-i prin pori. Şi ce amestec aveau bărbaţii în maro?

Consulul a făcut teanc documentele pe care le avea în faţă, s-a ridicat în picioare şi a venit în faţă biroului:

— Ţi-am făcut acte noi. Musafirii noştri au muncit toată noaptea să ţi le întocmească. Mai trebuie doar să le semnezi şi să-ţi facem o poză.

În cele din urmă, mintea lui Ratko s-a pus în mişcare.

— Dar informaţiile de genul ăsta nu-s confidenţiale până în momentul în care sunt date publicităţii de către tribunal? De unde le-ai aflat?

Consulul s-a apropiat de el. Era cu un cap mai mic decât Ratko şi avea o privire inexpresivă. Era limpede că se afla într-o situaţie care nu-i făcea deloc plăcere.

— Pur şi simplu le-am aflat. După ce-ţi primeşti paşaportul, trebuie să părăseşti Suedia. Avionul decolează de la aeroportul Gardemoen din Oslo.

Ratko voia să se relaxeze, să bea nişte votcă, să-şi lămurească lucrurile. La ora prânzului nu avea să fie în siguranţă, ci într-un avion, undeva între Viena şi Macedonia, iar drumul de la Skopje la Belgrad avea să-i mai ia câteva ore.

— Dacă ajungi la timp, n-o să mai poţi părăsi Serbia în viitorul apropiat, a adăugat consulul. Presupun că nu mai ai nimic de rezolvat pe aici.

Ratko a înghiţit în sec, uitându-se ţintă la consul.

— Ţi-am făcut un paşaport norvegian. Noul tău nume e Runar Aakre. Sperăm că actele pe care ţi le-am făcut or să te ajute să treci graniţa.

Ca la un semn, necunoscuţii în costume maro s-au apropiat de el. Fiecare avea o treabă precisă şi toţi erau foarte grăbiţi.

Marţi, 6 noiembrie

Casa era întunecată — o prezenţă prevestitoare de rău pe malul mării. Thomas a înghiţit în sec, ştiind că Eleonor era trează. Îl aştepta cu lumina stinsă. Nu mai lipsise niciodată în felul acesta — nici măcar o dată în cei şaisprezece ani de când erau împreună.

A închis portiera cu grijă, iar cele două bipuri ale sistemului de alarmă au ricoşat în faţadele caselor învecinate. A inspirat adânc de trei ori, a închis ochii şi a încercat să-şi lămurească sentimentele.

Tânăra pe care o lăsase dormind în pat îl însoţea ca o prezenţă foarte caldă. Doamne, nu se simţise niciodată aşa! Totul fusese atât de intens. Era incredibilă — atât de vie, atât de autentică.

„Annika."

Numele ei îi răsunase în minte din centrul Stockholmului până în Vaxholm. De-a lungul acelui drum prin noapte, hotărâse ce avea să facă — era cât se poate de evident.

Avea să fie sincer. Avea să-i spună totul Eleonorei. Mariajul lor era mort, iar Eleonor trebuia să înţeleagă acest lucru. El voia să trăiască alături de cealaltă femeie,

să aibă un alt fel de trai, să înceapă o nouă viaţă. Nu voia să divorţeze din pricina Annikăi, ea era doar cea care îl ajutase să ia această decizie.

Thomas s-a apropiat de casă, simţindu-se uşurat că luase o hotărâre. Gazonul îngheţat îi trosnea sub tălpi.

Avea să fie greu, dar Eleonor sigur avea să treacă peste despărţire. Putea păstra casa — nu voia să rămână în ea. Însă Eleonor trebuia să-i dea nişte bani pentru partea lui: profitul pe care îl obţinuseră atunci când crescuseră preţurile la proprietăţile imobiliare nu era numai al ei.

Îmbrăcată cu un halat roz, Eleonor îl aştepta în hol, palidă de furie:

— Unde-ai fost?

Thomas a pus servieta pe podea, şi-a agăţat haina în cuier şi a aprins lumina.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Eleonor. Ce-ai păţit?

S-a apropiat imediat de el şi i-a pipăit copcile de pe frunte, dar Thomas a făcut un pas în spate şi i-a prins mâna.

— Mă doare, i-a explicat el.

Eleonor l-a luat în braţe, şi-a lipit trupul de al lui şi a izbucnit în plâns, apoi a ridicat privirea spre el şi i-a mângâiat părul.

— Am fost foarte îngrijorată! Ce s-a întâmplat? Ce-ai păţit?

Thomas a evitat s-o privească în ochi şi a îndepărtat-o uşor. Nu voia s-o atingă, nu voia să-i simtă cupele tari ale sutienului pe sub halat.

— Trebuie să mă bag în pat, a zis el. Sunt frânt de oboseală.

A ocolit-o şi a pornit spre baie, dar Eleonor l-a apucat de mână şi l-a tras înapoi.

— Spune-mi! a strigat ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident de maşină?

Thomas şi-a dat seama că soţia lui era în pragul unei crize nervoase: avea părul răvăşit, iar obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi. Eleonor stătea nemişcată, ca paralizată, şi îşi căuta cuvintele, dar nu reuşea să le găsească.

A făcut un pas spre el, cu buzele albite.

— Nu-ţi dai seama cât de tare m-am speriat? a zis ea în şoaptă. Ce m-aş fi făcut dacă te-aş fi pierdut?

Eleonor a închis ochii, iar lacrimile îi şiroiau în continuare pe obraji. Thomas se uita ţintă la ea: n-o văzuse niciodată atât de tulburată pe soţia lui, femeia pe care promisese s-o iubească şi s-o preţuiască până la moarte.

— Dacă păţeai ceva grav, cred c-aş fi murit, a zis ea, deschizând ochii şi uitându-se ţintă la el.

Dintr-odată l-a cuprins un sentiment de vinovăţie atât de puternic, încât a crezut c-o să se sufoce. Doamne, ce făcuse? Ce-o fi fost în capul lui?

A luat-o în braţe, a strâns-o cu putere şi a mângâiat-o pe păr, iar Eleonor plângea pe cămaşa lui, la fel cum plânsese şi cealaltă femeie…

— Îmi pare rău, i-a şoptit el. Am stat toată noaptea la secţia de urgenţe.

Eleonor s-a desprins din braţele lui şi s-a uitat la el:

— De ce nu m-ai sunat?

Dar Thomas a luat-o iarăşi în braţe, pentru că nu voia s-o privească în ochi:

— N-am avut cum. Mi-au făcut investigaţii toată noaptea: radiografii, tot tacâmul…

— Dar ce-ai păţit?

Dintr-odată, Thomas a simţit un miros pe care trupul său n-ar fi trebuit să-l degaje: un vag miros de sex. A

înghiţit în sec, apoi şi-a mângâiat soţia pe spate — pluşul halatului ei i s-a părut puţin cam aspru.

— Pune de-o cafea, a rugat-o el. Trebuie să fac un duş. Apoi o să-ţi spun tot. E o poveste lungă.

S-au îndepărtat un pic unul de altul şi s-au privit în ochi. Thomas i-a susţinut privirea şi s-a străduit să zâmbească.

— Mă simt bine, i-a spus el, sărutând-o pe frunte. Te iubesc.

Eleonor l-a sărutat pe bărbie, i-a dat drumul şi s-a dus în bucătărie. Thomas a intrat în baie, şi-a pus toate hainele în coşul cu rufe murdare, a intrat în cabina de duş şi a pornit apa caldă. Annika îi rămăsese pe fiecare bucăţică de piele, în fiecare por. Parfumul ei s-a amestecat cu aburul şi s-a împrăştiat în toată baia. Îşi amintea de trupul ei mlădios sub el, de sânii catifelaţi şi de părul răvăşit. A închis ochii şi i-au apărut în minte ochii ei negri şi adânci, iar penisul i s-a întărit din nou. A pornit şi apa rece, apoi s-a spălat bine între picioare cu şampon pentru volum marca Wella.

L-a cuprins disperarea şi iarăşi a simţit că nu poate lua o decizie.

Încă o şedinţă. La naiba, nu făcea altceva decât să ia parte la tot felul de şedinţe! Cum să scoată un ziar ca lumea, din moment ce toată lumea stătea la palavre?

Anders Schyman şi-a lăsat deoparte proasta dispoziţie, dar efortul de a fi tot timpul un lider responsabil, blând şi înţelegător era foarte solicitant.

Însă era obişnuit să aibă o atitudine paternă faţă de angajaţi şi să discute la nesfârşit chestiuni legate de etica presei. Nu asta era adevărata problemă, ci un element

nou, cu care nu mai avusese de-a face: lupta pentru putere.

Schyman nu era obişnuit cu aşa ceva. Toate slujbele pe care le avusese, toate posturile în care lucrase îi fuseseră oferite pentru că cineva voise ca el să le primească. Obţinuse putere fără să lupte pentru ea, mâncase la masa oamenilor cu influenţă fără să fie nevoit să calce pe cadavre.

A aruncat o privire prin redacţie. Activitatea era în toi: reporterii vorbeau la telefon, iar redactorii tastau de zor — priveau, evaluau, apăsau pe butoanele mouse-urilor şi făceau modificări. În curând, avea să străbată cei patruzeci şi cinci de metri până la biroul de pe colţ al redactorului-şef. Schyman era un om puternic, de aceea, când străbătea redacţia, conversaţiile se întrerupeau, ochii deveneau atenţi şi toată lumea îşi îndrepta spatele.

Ce erau dispuşi să facă oamenii puternici pentru a-şi păstra puterea? A văzut cu coada ochiului că bărbaţii se ridicaseră deja de la locurile lor, îndreptându-şi spinările acoperite cu flanel spre zona conducerii — un hol primitor şi câteva birouri spaţioase, cu vedere frumoasă. I-a urmat şi, când a intrat în biroul redactorului-şef, toată lumea a luat loc şi a făcut linişte.

— Să trecem la treabă imediat, a zis Schyman, uitându-se la Sjölander, şeful de la Investigaţii. Încotro duce povestea asta cu mafia iugoslavă? Cumva are legătură cu femeia asasinată în piaţa Sergel?

Toate privirile s-au întors spre Sjölander, care şi-a îndreptat un pic spatele.

— S-ar putea, a răspuns şeful de la Investigaţii. Cele două cadavre găsite în camionul incendiat din pădure au fost identificate. Erau doi tineri care stăteau în tabăra

pentru refugiaţi din Upplands Väsby, aflată la nord de Stockholm. Aveau nouăsprezece şi, respectiv, douăzeci de ani. Dispăruseră de ceva vreme, iar poliţia şi conducerea taberei şi-au închipuit că au fugit ca să nu fie repatriaţi. Unul dintre ei a fost identificat cu ajutorul fişei dentare — după ce venise în Suedia, fusese la un dentist. Identitatea celuilalt tânăr n-a fost stabilită cu exactitate, dar toate indiciile confirmă ipoteza că e prietenul celui care a fost identificat. Potrivit poliţiei, s-ar putea să existe o legătură între femeie şi cei doi băieţi.

— Ce fel de legătură? a întrebat Schyman. Şi ei erau din Bosnia?

— Nu, a zis Sjölander, erau albanezi din Kosovo. Dar Aida, femeia asasinată în piaţa Sergel, a stat în aceeaşi tabără de refugiaţi. E drept că asta s-a întâmplat înainte ca tinerii să ajungă acolo, dar conducerea taberei spune că Aida mai trecea pe-acolo din când în când să vadă ce mai fac refugiaţii pe care îi cunoştea. E posibil să-i fi ştiut şi pe cei doi tineri.

Directorul editorial s-a lăsat pe spetează.

— Ce înseamnă toate astea? a întrebat el. Despre ce-i vorba în povestea asta?

Toţi au întors capul spre el cu nerăbdare, neştiind ce să spună. Schyman s-a uitat pe rând la toţi cei care alcătuiau gaşca în flanel: şefii diferitelor departamente — investigaţii, comentarii şi analize, divertisment, informaţii interne, sport —, cărora li se adăugau Torstensson şi redactorul foto.

— În ceva mai mult de-o săptămână au avut loc cinci crime, a zis Schyman. Şi toate au fost spectaculoase. Mai întâi, cei doi tineri de la portul liber, împuşcaţi în cap de aproape, cu o puşcă de vânătoare de mare calibru. Apoi,

bieţii tineri din camion, care au fost torturaţi până au murit. Iar ultima victimă, femeia din piaţa Sergel, împuşcată de aproape, în mijlocul a cinci mii de martori. Ce ne spun toate astea?

Toţi se uitau ţintă la el.

— Putere, le-a explicat el. E vorba de o luptă pentru putere. S-ar putea ca miza ultimă să fie banii sau poate că cineva vrea să aibă un cuvânt de spus, încă nu ştim. Dar cert este că, în politică şi în lumea crimei organizate, e foarte important să deţii puterea asupra vieţii cuiva. Şi cred că povestea asta încă nu s-a încheiat. Sjölander, vreau să ne ţinem la curent cu evoluţia situaţiei.

Toţi au încuviinţat din cap — Schyman a constatat că toată lumea era de acord cu el.

Putere. Schyman era pe cale de a intra în lupta pentru obţinerea ei.

Tavanul plutea deasupra ei, strălucind în semiîntuneric. Preţ de câteva clipe, a rămas nemişcată, întrebându-se unde se afla. Era stăpânită de o senzaţie de plutire, de un sentiment de bucurie. Apoi şi-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Annika s-a ridicat brusc în capul oaselor şi a pus o mână pe perna de lângă ea: era singură în pat. A cuprins-o un sentiment de zădărnicie — o durere ascuţită şi rece.

Thomas plecase. Plecase acasă la soţia lui pe nume Eleonor, Eleonor Samuelsson.

Annika a sărit din pat să vadă dacă îi lăsase vreun bilet: câteva cuvinte despre întâlnirea lor sau promisiunea că avea s-o sune. S-a uitat în bucătărie, pe hol şi prin sufragerie. S-a întors în dormitor şi a dat la o parte plapuma,

să verifice dacă nu cumva i-l lăsase pe pernă sau pe cearşaf. Apoi a tras patul şi s-a uitat sub el.

Nimic.

Annika a încercat să-şi pună sentimentele în ordine: bucurie, trădare, zădărnicie, încredere, fericire ameţitoare.

S-a întins pe spate între cearşafuri, aţintindu-şi iarăşi privirea în tavan.

Fericire. Nu se mai simţise niciodată fericită — nu în felul acela. Cu Sven, erau prezente tot timpul un curent întunecat, năzuinţa obositoare spre perfecţiune, obligaţia de a fi fericită.

Dar, de data asta, era altfel. Uşor, cald, nou, fantastic.

S-a întors pe o parte, ridicând genunchii — încă avea coapsele lipicioase de la sperma lui. A tras plapuma peste ea, inspirând mirosul lui.

„Thomas Samuelsson, birocratul."

Annika a izbucnit în râs, dând frâu liber sentimentelor puternice care o stăpâneau.

Thomas Samuelsson, cu păr strălucitor, piept lat şi o gură care putea săruta, mângâia, linge şi muşca.

Annika s-a făcut covrig şi a început să se legene şi să fredoneze o melodie.

Îl dorea. Era sigură. Nu avea niciun dubiu. „Thomas Samuelsson, birocratul."

S-a ridicat în capul oaselor şi a pus mâna pe telefon.

— Îmi pare rău, dar Thomas Samuelsson n-a venit la serviciu astăzi, i-a răspuns femeia de la biroul de primire al primăriei din Vaxholm. Am aflat că l-a atacat cineva şi cu toţii suntem foarte îngrijoraţi pentru el.

Annika a zâmbit în sinea ei, ştiind că Thomas era într-o formă destul de bună. I-a mulţumit femeii şi a

închis. Preţ de câteva secunde, a rămas cu receptorul în mână, neştiind ce să facă. Apoi a format cele opt cifre din care era alcătuit numărul de acasă al lui Thomas. Asculta soneria telefonului, iar inima îi bătea cu putere — în curând, aveau să se vadă iarăşi. „Curând, curând, curând.“ Annika a zâmbit, simţind că o cuprinde un val de căldură.

— Casa Samuelsson.

Eleonor era acasă. Nu se dusese la bancă, ci rămăsese acasă cu el.

— Alo? Cine sunteţi? Ce doriţi?

Cu gura uscată, Annika a pus încet receptorul în furcă. „La dracu’!“ Era stăpânită în continuare de dorinţă, iar la uşa sufletului ei bătea singurătatea.

Şi i-a imaginat împreună. Bărbatul pe care îl cunoştea şi silueta vagă a unei femei — femeia viselor lui din adolescenţă. A înghiţit în sec, frământându-se din pricina episodului neplăcut de mai înainte. S-a îmbrăcat cu echipamentul de jogging, s-a plimbat un pic prin casă, s-a dus la toaletă, apoi şi-a făcut o cafea, şi-a luat notiţele şi telefonul şi s-a dus în sufragerie.

Thomas Samuelsson şi soţia lui. „La dracu’!“

A sunat-o pe Anne Snapphane, dar nu i-a răspuns. Apoi pe maică-să: nimic. Apoi la spitalul Kullbergska: bunica ei dormea.

— Am să trec în seara asta pe la ea, i-a spus Annika asistentei.

Următoarea ei mişcare a fost să formeze numărul din redacţie al lui Berit Hamrin, dar nu i-a răspuns nimeni, aşa că l-a sunat pe Anders Schyman. Gâfâind uşor, directorul editorial a răspuns tocmai când Annika se pregătea să închidă.

— Sunteţi ocupat? l-a întrebat ea.

— Tocmai am terminat o şedinţă. Cum te simţi?

Annika s-a simţit un pic vinovată — ar fi trebuit să se simtă rău.

— Aşa şi-aşa, a zis ea. Ieri am fost la casa din Järfälla deţinută de Fundaţia Paradis. A fost o vizită interesantă.

La celălalt capăt al firului s-a auzit un zgomot de mobile mutate dintr-un loc în altul, urmat de un uşor oftat.

— Nu ţi-am zis să laşi treaba asta pe mai încolo?

— Mă simţeam bine, a zis Annika, aşa că am zis să fac o plimbare până acolo. Se pare că informaţiile pe care le-am obţinut de la sursa mea sunt exacte. M-am uitat printr-un birou şi n-am găsit nicio dovadă din care să reiasă că fundaţia chiar face lucrurile pe care le promite. Singura lor activitate e să trimită facturi: sunt foarte buni când vine vorba să ceară bani pentru aşa-zisele lor servicii. Toate dosarele erau goale…

— Stai un pic, a intervenit directorul editorial. Rebecka te-a lăsat să intri în biroul ei?

Annika a închis ochii şi a strâns din dinţi.

— Nu tocmai, a zis ea. Dar nici n-am intrat prin efracţie. Am fost invitată acolo, şi aveam cheile de la casă.

— Te-a invitat Rebecka?

— Nu, o femeia care stătea acolo cu chirie. Ei bine, în timp ce eram în casă, a venit Rebecka. Şi nu era singură, ci însoţită de un bărbat, care s-ar putea să fi fost fratele ei…

— Iar tu erai în casa lor?

Annika s-a enervat dintr-odată şi s-a ridicat în picioare:

— Şi să vă spun ce s-a întâmplat. M-am ascuns repede, iar apoi a venit Thomas Samuelsson, funcţionarul din Vaxholm despre care v-am spus deunăzi. Era foarte furios,

pentru că, în dimineaţa aceea, Rebecka îi trimisese o factură, iar clienta pentru care primăria trebuia să plătească era moartă!

Au urmat câteva clipe de tăcere. Annikăi i se părea că numele contabilului — Thomas Samuelsson — încă răsuna în aer, că vocea ei sunase ciudat când pronunţase cele două cuvinte, devenind caldă şi catifelată.

— Continuă, a zis Schyman. Şi ce s-a întâmplat?

Annika şi-a dres glasul.

— Rebecka şi bărbatul l-au atacat, l-au închis într-o debara, apoi au plecat să aducă o maşină. Iar eu l-am scos de acolo şi l-am dus la spital cu maşina lui.

— Doamne, deci sunt violenţi şi periculoşi! Annika, să nu te mai duci acolo, ai înţeles?

Annika s-a scărpinat pe frunte, simţind zgârieturile pe care i le făcuseră arcurile de sub pat, şi a luat o hotărâre: nu avea să-i spună şefului ei despre Aida.

— Bine, a zis ea.

— Şi n-are niciun rost să ţinem povestea asta la sertar, a continuat Schyman. Ce mai aştepţi să scrii un articol?

Annika a stat pe gânduri câteva clipe.

— Mărturii care să vină în sprijinul descoperirilor mele. O să fac nişte interviuri cu jurişti, asistenţi sociali şi aşa mai departe. Organizaţia asta trebuie pusă într-un context. S-ar putea să-mi ia timp. În plus, ar trebui să aflăm şi ce are de zis Rebecka despre toate astea.

— Crezi că tipul ăsta de la Consiliul municipal e dispus să vorbească?

Annika a înghiţit în sec şi iarăşi i s-a muiat glasul:

— Thomas Samuelsson? S-ar putea.

— Cunoşti şi alte persoane oficiale care ar putea depune mărturie?

Annika a închis ochii cu un aer concentrat:

— S-ar putea să nu aibă valoare juridică, dar am văzut câteva facturi pe care erau trecute nişte persoane de contact. Pe una o chema Helga, Helga Axelsson, parcă. Şi era din… Österåker. Iar cealaltă era un tip din Nacka, Martin şi nu mai ştiu cum: era un nume care se termina în „lius", deci ar trebui să fie uşor de găsit. Eram foarte grăbită şi n-am avut timp să mă uit şi pe celelalte facturi.

— Ce-ai făcut tu se cheamă violarea unei proprietăţi private, a zis Schyman, dar Annika n-a reuşit să-şi dea seama dacă era mulţumit sau îngrijorat.

— Aşa-i, dar numai dacă eşti prins. În plus, aveam cheile de la casă şi n-am lăsat nicio urmă.

— Aveai mănuşi?

Annika nu i-a răspuns. Nu purtase mănuşi. Unde mai pui că avea cazier.

— Nu cred că Rebecka o să cheme poliţia.

— Vrei să te ajute cineva? a întrebat-o directorul editorial.

„Numai să nu fie Eva-Britt Qvist…", şi-a zis Annika.

— Aş vrea să lucrez cu Berit Hamrin.

— Am s-o rog pe Berit să te sune, i-a răspuns el.

— Bine.

Tăcere. Annika şi-a închipuit că bărbatul de la celălalt capăt al firului stătea pe gânduri.

— Uite cum îţi propun să facem, a zis Anders Schyman în cele din urmă. Te scutesc de următoarea tură de noapte. Zilele astea te relaxezi şi vii la redacţie abia lunea viitoare. O să lucrezi în tura de zi până când termini cu povestea asta. Ce zici?

Annika a închis ochii şi a respirat uşurată.

— Da, sigur, a răspuns ea cu un zâmbet larg.

Annika a străbătut drumul până la gară aproape zburând. Înainta în paşi de dans, abia atingând pământul, fără să simtă vântul tăios. Aşadar, greul trecuse şi visul era pe cale să i se împlinească. „Da, da, da!“ Era sigură că urma să i se dea iarăşi un post de reporter. Interviuri, articole, investigaţii despre oamenii aflaţi la putere, demascarea corupţiei — cu asta avea să se ocupe. Urma să-i reprezinte pe cei lipsiţi de putere şi să-i apere pe cei năpăstuiţi.

După ce a urcat în tren, a avut de ales între a se uita la suportul pentru bagaje sau la pinii de un verde maroniu care treceau prin faţa geamului. A închis ochii, iar zgomotul roţilor îi amintea de contabilul din Vaxholm: Tho-mas, Tho-mas, Tho-mas…

Însă buna dispoziţie a început să pălească, iar locul ei a fost luat de furie, de sentimentul că fusese nedreptăţită. Thomas nu o sunase. Nu-i lăsase niciun bilet. O lăsase în pat fără să-i spună nimic. Oare se uitase la ea înainte să plece? O mângâiase pe obraz? La ce se gândise? Şi ce simţise? Ruşine, regret? Bucurie, fericire ameţitoare?

Faptul că nu ştia toate astea îi dădea dureri fizice: avea o arsură în piept şi tremura uşor.

Annika a strâns din dinţi şi s-a uitat pe fereastră.

„Bu-nica, bu-nica, bu-nica, bu-nica, bu-nica, bu-nica…“

Ce s-ar fi ales de ea dacă n-ar fi avut parte de iubirea şi de echilibrul bunicii? Bătrâna reprezenta lumea ei, reperul ei, rădăcinile ei într-o viaţă care se schimba precum nisipurile mişcătoare. Annika ar fi trebuit să stea alături de ea, dar nu avea suficientă putere pentru asta şi nici nu voia s-o facă. S-a ghemuit ruşinată pe scaun. I se făcuse frig.

Reuşise în sfârşit. După anii de facultate, după munca de rutină de la ziarul local şi după ce stătuse atâta timp în tura de noapte ca să-şi răscumpere greşelile, venise timpul să primească răsplata. Oare ar fi trebuit să renunţe la toate lucrurile pentru care luptase şi să-şi asume o responsabilitate care, de drept, aparţinea societăţii? Dar oare chiar aşa era? „Ce le datorăm oamenilor pe care-i iubim?"

Pe măsură ce trenul înainta, zăpada devenea din ce în ce mai abundentă, blocând vederea. Când Annika a coborât în staţia din Katrineholm, vremea era destul de urâtă. Viscolul îi şfichiuia faţa ca o mătură cu fire ascuţite. Furia şi sentimentul că era nedreptăţită i s-au accentuat: „De ce trebuie să fiu aici? De ce acum?".

Clătinându-se, a traversat piaţeta din faţa gării şi a pornit spre Trädgårdsgatan. Vântul bătea din faţă cu putere, iar strada devenea din ce în ce mai alunecoasă. Norii joşi întunecau cerul, iar zgomotele din jur erau estompate. Strada era brăzdată de farurile slabe ale maşinilor şi de cauciucurile lor cu ţinte. În cele din urmă, a văzut pe dreapta spitalul Kullbergska, o clădire scundă, vopsită în gri. A intrat în hol, s-a scuturat de zăpadă, s-a sprijinit de un perete şi a stat câteva clipe să-şi tragă sufletul. Două tinere se îndreptau spre ieşire. Amândouă erau însărcinate şi purtau paltoane matlasate.

Annika a întors capul în altă parte, prefăcându-se că nu le vede.

„Mai bine mor decât să trăiesc în oraşul ăsta."

Annika s-a apropiat cu paşi mici de salonul bunicii, imaginându-şi orele plicticoase care o aşteptau, povestirile bunicii despre trecut şi banca tare pe care avea să doarmă în noaptea aceea.

Pe coridorul pustiu, scăldat în lumina albăstruie şi tremurătoare a neoanelor, se auzeau voci din camera asistentelor. Annika a trecut pe lângă ea, fără să-şi anunţe venirea. Prin uşile întredeschise ale câtorva saloane se auzeau tusetele şi gâfâiturile bătrânilor. Uşa bunicii era închisă. Când a deschis-o, a simţit un curent de aer rece. Camera era întunecată, iar bătrâna stătea întinsă pe pat. Annika s-a apropiat de ea şi a aprins mica veioză de pe noptieră, care şi-a împrăştiat lumina peste pătura galbenă a spitalului de stat.

A zâmbit şi i-a mângâiat obrazul:

— Bunico?

Bătrâna era întinsă pe spate. Annika a observat că avea trăsăturile foarte destinse şi a înţeles imediat ce se întâmplase. Era prea nemişcată şi prea palidă, iar când i-a atins pielea cenuşie, a simţit că era rece. Certitudinea că ceva nu era în regulă i s-a înfipt în trup ca un cuţit, cuprinzându-i imediat pieptul, creierul, plămânii. Apoi a ţipat. A ţipat, a ţipat şi iar a ţipat. Asistentele şi doctoriţa au apărut imediat, dar ea ţipa în continuare.

— Salvaţi-o! Trebuie să faceţi ceva! Masaj cardiac, electroşocuri, ventilaţie artificială… Faceţi ceva! Faceţi ceva!

Doctoriţa cu părul prins în coadă s-a apropiat de ea. Era luminată din spate şi avea un aer serios.

— Annika, Sofia Katarina a murit.

— Nu! Nu! a ţipat Annika, făcând un pas în spate şi răsturnând ceva.

Nu mai vedea nimic în faţa ochilor. Haos.

— Annika…

— Trebuie s-o readuceţi la viaţă! Faceţi ceva, operaţi-o…

— A murit în somn, fără să simtă nimic. Era foarte bolnavă, Annika. Poate că e mai bine aşa…

Annika se uita ţintă la doctoriţă, văzând-o ca printr-un tunel.

— Mai bine? V-aţi pierdut minţile? N-aţi avut grijă de ea, aţi lăsat-o să zacă aici până a murit! Aţi neglijat-o! Aţi omorât-o! O să vă fac reclamaţie, nenorociţilor!

Trebuia să iasă din salon, să scape. A pornit spre uşă, dar personalul medical îi stătea în cale. S-a întors cu spatele, s-a lovit de o asistentă, iar doctoriţa a apucat-o de umeri.

— Annika, linişteşte-te! Ţi-ai pierdut cumpătul! Am trecut pe la Sofia Katarina în urmă cu mai puţin de o oră şi dormea liniştită.

Annika s-a smuls din strânsoarea doctoriţei.

— Cum de-a murit? Doar era într-un spital! De ce n-aţi avut grijă de ea, de ce-aţi lăsat-o să moară? Nenorociţilor, nenorociţilor…

Cineva a luat-o de mâna, dar s-a tras îndărăt şi a ţipat. Voiau să-i facă şi mai mult rău: voiau s-o ia de lângă bunica. Dar n-avea să le dea voie!

— Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă să stau cu ea. Aţi lăsat-o să moară, acum lăsaţi-mă să am eu grijă de ea…

În jurul ei s-au strâns câteva chipuri. Dar nu voia să le vadă, aşa că s-a dat în spate. Au început să strige la ea: „Annika!“ Dar a ţipat şi ea, refuzând să asculte.

— Criminali nenorociţi! a urlat ea. Aţi lăsat-o să moară!

Au pus-o cu forţa pe bancă. Deci voiau să scape şi de ea? Annika ţipa şi se zbătea.

— Aduceţi nişte sedative, a zis o voce. Trebuie s-o calmăm.

Annika n-a mai rezistat şi s-a prăbuşit pe bancă. Suferinţa i-a tăiat respiraţia. Luminile au dispărut, n-a mai avut putere să ţipe şi i s-a făcut frig. Simţea că nu mai are

aer şi se străduia să ia o gură de oxigen, inspirând cu disperare.

— A început să hiperventileze, a strigat cineva. Aduceţi o pungă.

Totul în jur s-a înceţoşat, apoi s-a înnegrit.

Mama Annikăi era lângă ea. Îşi pusese haina de nurcă pe un scaun. Annika stătea întinsă pe banca tare din salon. Îi dăduseră nişte pastile. Pereţii păreau foarte îndepărtaţi şi îşi pierduseră contururile — ai fi zis că plutesc. A ridicat privirea spre fereastră: afară era foarte întuneric.

„Habar n-am cât e ceasul“, s-a gândit ea.

Bunica stătea întinsă pe pat, palidă şi nemişcată. De o parte şi de alta a patului ardeau lumânări, iar flăcările lor semănau cu nişte cerculeţe aurii în întuneric.

Annika s-a ridicat în capul oaselor. Mama ei plângea.

— N-am reuşit să vin la timp, a zis Barbro printre suspine. M-au sunat, dar când am ajuns, mama deja murise. Mi-au zis c-a murit în somn, fără să simtă nimic.

Annika îşi simţea gura uscată, iar camera se legăna ca şi când s-ar fi aflat pe mare.

— De unde ştiu? a întrebat ea. Eu am descoperit c-a murit. Şi ce-i cu lumânările alea?

Annika s-a ridicat în picioare şi a pornit cu paşi împleticiţi spre patul bunicii, vrând să arunce lumânările şi să readucă viaţa în trupul acela neînsufleţit.

Mama ei s-a ridicat de pe scaun şi a luat-o de mână.

— Ia loc. Nu strica momentul ăsta. Hai să ne luăm adio de la mama într-o atmosferă calmă şi demnă.

Apoi a dus-o înapoi la bancă.

— Poate că e mai bine aşa, a continuat Barbro, uitându-se ţintă în ochii ei. Sofia nu s-ar mai fi putut întoarce niciodată la vechiul ei mod de viaţă. Mamei îi plăcea foarte mult să stea pe-afară, aşa că închipuie-ţi cât de îngrozitor ar fi fost pentru ea să rămână ţintuită la pat. Nu i-ar fi plăcut deloc.

Annika s-a aşezat pe bancă, păstrându-şi cu greu echilibrul. Imaginea lui Barbro se ridica şi cobora uşor, precum valurile mării.

— Au omorât-o.

— Prostii! i-a răspuns maică-sa. Doctorii mi-au spus că a făcut încă o hemoragie, probabil în aceeaşi parte a creierului ca prima oară. Nu se putea face nimic.

Annika se uita la bunica ei: din iubirea, puterea şi reperul ei nu mai rămăsese decât acel trup mic, atât de alb şi atât de slab. În curând, avea să dispară pentru totdeauna. Acum, Annika era singură.

— Cum o să pot merge mai departe? a zis ea în şoaptă.

Barbro s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de pat şi s-a uitat la chipul îmbătrânit al maică-sii:

— Avea şi ea ciudăţeniile ei. Uneori era nedreaptă şi critică, dar acum că s-a dus dintre noi, trebuie să uităm toate astea. Ar trebui să ne aducem aminte numai de calităţile ei.

Annika nu ştia ce să zică, întrucât nu era în stare să-şi pună ordine în sentimente şi nu voia să debiteze platitudini. Dar nu voia nici să-i cânte în strună maică-sii, aşa că a plecat capul şi n-a spus nimic. Amintindu-şi cât de rece şi de moale era obrazul bunicii, şi-a vârât mâna la subsuoară ca s-o încălzească.

— Da, avea şi defecte, a continuat Barbro. Dar cine n-are? Întotdeauna mi-am dorit o mamă care să ţină la

mine, care să aibă grijă de mine. Când eram mică, toate celelalte fetiţe aveau astfel de mame…

Annika nu i-a răspuns. Se străduia să nu audă ce spunea mama ei, care vorbea mai ales pentru sine.

— Dar fiecare om îşi iubeşte mama. E o relaţie foarte strânsă.

— Pe bunica am iubit-o cel mai mult, a şoptit Annika.

A simţit că i se împăienjenesc ochii şi că lacrimile încep să i se prelingă pe obraji, dar n-a făcut nimic ca să le oprească, ci s-a lăsat copleşită de suferinţă.

Barbro i-a aruncat o privire rece şi posomorâtă:

— Chiar trebuia să spui asta acum?

Apoi s-a apropiat de fiica ei, cu buzele strânse şi ochii roşii.

— Mama te-a protejat întotdeauna, a zis ea în şoaptă. Dar acum a plecat dintre noi şi nu mai poate să facă asta.

Annika a închis ochii, simţind trupul mamei aproape de ea.

— Tot timpul ai fost pe primul loc pentru ea: Brigitta era mereu pe locul doi, iar tu erai în prim-plan. Cum crezi că s-a simţit sora ta?

Annika şi-a ascuns faţa în palme:

— Brigitta te-a avut întotdeauna pe tine.

— Iar tu nu? Te-ai întrebat vreodată de ce? Poate că are legătură cu felul tău de a fi. Uită-te la mine!

Annika a ridicat capul şi a clipit. Barbro stătea în picioare chiar în faţa ei. Avea o privire aspră, iar chipul îi era schimonosit de durere şi de dispreţ.

— Întotdeauna ne-ai tulburat apele, i-a spus maică-sa în şoaptă. Aduci ghinion, e ceva în neregulă cu tine. De când te-ai născut, ai fost o sursă de necazuri.

Annika a suspinat şi s-a dat în spate:

— Mamă, nu ştii ce spui.

Barbro s-a aplecat spre ea:

— Fără tine, am fi fost o familie fericită.

Dintr-odată s-a deschis uşa. Doctoriţa a intrat în salon şi a aprins neoanele.

— Ah, îmi pare rău. Vreţi să vă las singure?

Barbro şi-a îndreptat spatele, uitându-se ţintă la Annika:

— Nu, nu-i nevoie. Eu tocmai mă pregăteam să plec.

Şi-a luat haina şi poşeta, a dat mâna cu doctoriţa, a îngăimat ceva, apoi i-a mai aruncat o privire mamei sale moarte şi a ieşit.

Annika a rămas nemişcată, cu gura întredeschisă şi cu faţa brăzdată de lacrimi. Era distrusă. Auzise bine? Oare mama ei chiar rostise vorbele acelea, pe care le presimţise întotdeauna, dar care rămăseseră mereu nespuse? Oare chiar auzise acea frază-cheie care îi încuiase şi îi definise copilăria?

— Cum te simţi? a întrebat-o doctoriţa, aşezându-se lângă ea.

Annika a plecat capul şi a tras aer în piept.

— Am să-ţi dau un certificat medical. Ai nevoie să-ţi iei concediu până la sfârşitul lunii. Şi am să-ţi dau o reţetă pentru un sedativ: douăzeci şi cinci de tablete Sobril, cu o concentraţie de 15 miligrame. Nu sunt suficient de puternice cât să poţi lua o supradoză, dar ai grijă să nu le amesteci cu alcool — ar putea fi periculos.

Annika şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a încercat să-şi oprească tremurul, iar doctoriţa a rămas lângă ea în tăcere preţ de câteva clipe.

— Erai apropiată de bunica ta? a întrebat ea în cele din urmă.

Annika a încuviinţat din cap.

— Ai făcut un şoc foarte puternic. Sau mai degrabă două. Tu ai fost cea care a găsit-o şi acasă, nu-i aşa?

Annika a încuviinţat iarăşi din cap.

— Când pierde pe cineva drag, orice om trece prin anumite etape, i-a explicat doctoriţa. Durata lor poate să varieze, dar etapele sunt aceleaşi. Prima etapă — cea în care te afli tu acum — e şocul, şi, de obicei, e urmată de furie, apoi de negare, iar în cele din urmă, de acceptare. Va trebui să ai răbdare: e posibil să faci crize de anxietate şi să ai insomnii sau probleme cu stomacul. Toate astea sunt normale şi or să treacă. În caz că situaţia se agravează, trebui să apelezi la un specialist. Dacă te simţi foarte rău, ia pastilele pe care ţi le-am prescris. Şi sună la spital dacă simţi nevoia să stai de vorbă cu cineva. Dacă vrei, pot să te programez la un consilier.

Annika a clătinat din cap:

— Nu, fără consilieri.

Doctoriţa a mângâiat-o pe spate:

— Dacă te putem ajuta cu ceva, să ne spui. Iar acum o s-o mutăm pe Sofia Katarina. Ai nevoie de un însoţitor până acasă?

— Sofia Katarina, a zis Annika în şoaptă. Am fost botezată după ea: Annika Sofia.

— Bine, Annika Sofia. Ai grijă de tine.

Annika a ridicat privirea spre doctoriţă: era atât de aproape de ea, şi totuşi atât de departe.

Nu i-a răspuns.

Partea a treia
Decembrie

Ruşinea este cel mai mare tabu

Putem vorbi despre orice, mai puţin despre lucrurile de care ne este cel mai ruşine. Alte sentimente, chiar şi cele mai complicate, pot fi aduse la lumină şi împărtăşite celor din jur, dar nu şi ruşinea. Acest lucru face parte din natura ei. Ruşinea este cel mai adânc şi mai întunecat secret, iar caracterul ei secret este o formă de pedeapsă.

Când vine vorba de ruşine, nu există îndurare. Orice altceva poate fi iertat — violenţa, răul, nedreptatea, vinovăţia —, dar pentru ofensa cea mai atroce nu există iertare. Acest privilegiu nu este acordat ruşinii.

În cazul meu, ruşinea şi vinovăţia se întrepătrund. Se întâmplă destul de des, dar nu este obligatoriu. Eşecul meu a fost trădarea. Tot ce am făcut în ultimul an a fost o încercare de a-mi ispăşi laşitatea. În acest sens, ruşinea este o forţă creatoare: încurajează acţiunea şi invită la răzbunare.

Nu sunt în stare să fac faţă ruşinii mele. E un sentiment care, împreună cu violenţa, mă distruge. Nu sporeşte, nici nu scade — e ca un cancer la temelia conştiinţei mele.

Ruşinea stă mereu la pândă.

Şi mă macină pe dinăuntru.

Luni, 3 decembrie

Bărbatul în negru a sărit din vagon şi a aterizat silenţios pe peron. În momentul impactului, genunchii i s-au îndoit, înăbuşind o parte din zgomot, iar tălpile de cauciuc ale încălţărilor au absorbit restul. S-a uitat în jur şi a răsuflat uşurat: el era singura persoană care coborâse. S-a întors rapid şi a închis uşa. Prezenţa lui trebuia să treacă neobservată.

Aerul era rece şi proaspăt. L-a cuprins un sentiment de triumf.

Ratko se întorsese în Suedia. Totul mersese exact aşa cum plănuise. Pentru a reuşi, trebuia să ai voinţă şi energie şi să nu faci compromisuri. Credeau că-l păcăliseră, că-l aveau la mână.

Îl aveau pe naiba!

Controlorul a deschis uşa unui vagon, iar Ratko a pornit cu paşi grăbiţi spre clădirea gării din Nässjö — un bărbat care traversa peronul la adăpostul întunericului, un suflet neliniştit.

S-a uitat la ceas: 03.48. Trenul ajunsese aproape la timp.

Când a dat colţul gării, a aruncat o privire peste umăr. Controlorul era întors cu spatele: nu-l observase. Şi de ce l-ar fi observat?

S-a întors cu faţa spre oraşul adormit. Cetăţeanul norvegian Runar Aakre ar fi trebuit să doarmă liniştit în cuşeta lui, aşteptând să ajungă la Stockholm.

A traversat esplanada, gândindu-se că nu mai fusese în localitatea aceea de foarte multă vreme. Dintr-odată, l-a cuprins o senzaţie de disconfort: dar dacă ceva nu mergea conform planului? Era mai bine să nu ia lucrurile drept sigure. Poate că maşina păţise ceva: fusese furată, fusese acoperită de gheaţă sau poate că-i murise bateria.

„Ghinionul e ultima chestie la care ar trebui să mă gândesc", şi-a zis el iritat.

Când a ajuns în Stortorget, piaţa principală, deja i se făcuse frig. Avea să fie un drum lung şi răcoros.

A văzut câteva biciclete parcate lângă centrul cultural de pe Rådhusgatan şi a urcat repede pe una de damă, care nu era legată cu lanţ. În felul acesta, avea să-i fie şi mai frig, dar cel puţin scurta drumul. A luat-o spre nord, spre Jönköpingsvägen, pedalând repede.

Era al naibii de greu: era întuneric, vântul bătea din faţă, iar drumul era alunecos. Deja începuse să gâfâie.

„Nu mai e mult, şi-a zis el. O s-ajung acolo în curând."

Călătoria cu trenul îl vlăguise. Paşaportul fals îi ardea în buzunar. Fusese agitat şi aproape că se pierduse cu firea la fiecare control vamal. Avea şi de ce.

Ratko nu mai era stăpân pe situaţie. Îi luaseră puterea. I se dăduse voie să-şi păstreze clubul de noapte, dar celelalte privilegii îi fuseseră retrase. Iar lucrul acesta era uşor de observat într-un oraş precum Belgrad. Oamenii îşi pierduseră respectul faţă de el. Soţia lui voia să divorţeze. Nici măcar reputaţia lui de erou de război nu-i mai folosea la nimic: pentru poporul său, devenise „un fost",

care nu făcuse ce trebuia în Kosovo, iar pentru superiori, era tipul a cărui neglijenţă îi costase un transport în valoare de cincizeci de milioane. Muncitorii de la fabrica de ţigări fuseseră nevoiţi să lucreze fără salariu o vreme şi întreaga organizaţie avusese de suferit. Acum toată lumea trebuia să muncească de două ori mai mult ca să recupereze pierderea — o pierdere provocată de greşeala lui. Dar cum de putea acea eroare să facă uitaţi cei zece ani de acţiuni profitabile?

Ratko pedala în continuare. La naiba, uitase că era un drum cu hârtoape, năpădit de muşchi — o adevărată pacoste.

Se aşteptau ca Ratko să renunţe, fiind siguri că demersurile Tribunalului de la Haga aveau să-l oblige să se retragă într-o magherniţă de la marginea oraşului şi să-şi petreacă restul vieţii mergând la meciuri de fotbal o dată pe săptămână, bând şliboviţă şi trăgându-şi-o cu minore. Ei bine, se înşelaseră!

Acum era liber, devenise propriul său stăpân. Aşa că avea să facă ce-l tăia capul.

Iar târfa aia de nevastă-sa n-avea decât să putrezească în Serbia şi să-şi găsească pe altul care să-i cumpere haine şi băutură.

Călătoria până la Belgrad din urmă cu o lună decursese fără incidente. Nimeni nu-i pusese la îndoială paşaportul fals şi, conform planului, fusese aşteptat la Skopje de nişte tovarăşi. Drumul cu maşina până la Belgrad fusese la fel de monoton ca de obicei, dar noroc că avusese la îndemână nişte şliboviţă cu care să-şi alunge plictisul. Când au ajuns, erau cu toţii destul de ameţiţi, aşa că nimeni n-a avut grijă să-i ia paşaportul.

După aceea, fusese lăsat de izbelişte. Superiorii n-au luat legătura cu el, iar dacă voia bodigarzi, n-avea decât să-i plătească din buzunarul lui.

Lui Ratko îi intrase frigul în oase şi pedala cu viteză şi mai mare.

Se gândea că toţi erau nişte papă-lapte şi că nu aveau nici cea mai vagă idee cum e să acţionezi pe teren. Habar n-aveau ce trebuie să faci pentru a supravieţui pe teritoriul inamicului.

Drumul a început să coboare. Ratko s-a relaxat, înfruntând vântul tăios cu un aer victorios.

Îi trăsese în piept! O ştersese din Serbia fără să bage de seamă cineva. Nimeni nu ştia unde era: dispăruse în ceaţă.

Runar Aakre de la Crucea Roşie închiriase la Belgrad o maşină pentru o călătorie în Ungaria. Când ajunsese la graniţă, le explicase vameşilor — în engleză — că trebuia să rezolve nişte probleme în Szeged şi că urma să termine totul în vreo două ore. Avea toate actele la îndemână: paşaportul, cartea verde, asigurarea medicală internaţională. Vameşii s-au uitat la el cu atenţie, cercetându-i maşina cu lanternele. Pe scaunul pasagerului era un exemplar din cotidianul norvegian Verldens Gang. Era un număr apărut în urmă cu douăzeci şi cinci de zile, dar vameşii n-au observat — Ratko îl cumpărase de la aeroportul din Oslo, ştiind că avea să-i folosească.

În cele din urmă, i-au făcut semn să treacă.

Bineînţeles că nu s-a dus la Szeged, ci a pornit direct spre Budapesta. Odată ajuns acolo, a dormit câteva ore pe bancheta din spate, apoi a abandonat maşina în parcarea unui magazin de mobilă.

Biletele îl aşteptau într-o cutie poştală de la un oficiu din centrul Budapestei. Le comandase prin telefon dintr-un bar, le plătise cu un card de credit sigur şi ceruse să-i fie expediate în acea cutie poştală — o mai folosise de câteva ori.

Vântul şi-a schimbat direcţia şi s-a înteţit, împingându-l într-o parte. Cauciucurile bicicletei patinau pe zăpada topită, iar Ratko gâfâia. Dar putea face abstracţie de vremea rea, pentru că, în curând, avea să scape de ea pentru totdeauna. Noile lui operaţiuni aveau să se desfăşoare în locuri unde nu ningea niciodată. Tot ce trebuia să facă acum era să pună la punct ultimele detalii cu privire la finanţare, clienţi şi asociaţi.

Desigur, nu era deloc înţelept să plece din Serbia când Tribunalul de la Haga încerca să-i dea de urmă. Nimeni nu credea că o să facă una ca asta — cu toţii se aşteptau să putrezească în maghernița lui de la marginea oraşului. Dar, dacă luai numai trenuri expres, puteai umbla neobservat prin toată Europa de Vest. Desigur, nu era recomandat să folosească rutele obişnuite ale imigranţilor din Blocul de Est, dar trenurile destinate celor care făceau naveta între marile oraşe din Occident erau foarte sigure, pentru că rareori opreau la graniţă. Într-adevăr, făcea un ocol destul de mare, dar era o precauţie absolut necesară. Trebuia să ajungă în Suedia, iar apoi să ia legătura cu omul lui de nădejde din est.

Călătoria cu trenul îl obosise, dar fusese lipsită de incidente: Viena, München, Hamburg, Copenhaga. Iar cu o noapte înainte, luase un feribot şi coborâse în districtul Limhamn din Malmö, împreună cu vreo patru sute de suedezi care se întorceau acasă, cărând cu toţii lăzi de bere. Ba chiar a luat şi el o ladă, ca să treacă drept unul

dintre ei. Iar când a ajuns la punctul de control vamal, a început să cânte împreună cu un tip beat din Trellborg.

Urcase în trenul de noapte spre Stockholm — care plecase la 22:07, aşa cum era programat — şi dormise buştean până a doua zi, pe la 12:30.

A trecut de Äng, pedalând repede şi încercând să nu facă niciun zgomot, pentru că nu voia să fie observat de nimeni. Întreg satul era adormit.

Apoi a cotit la dreapta, intrând în pădure, pe un drum în pantă. Trunchiurile copacilor erau un camuflaj excelent, dar drumul era foarte prost. Ratko pedala cu greu, ba chiar a căzut de două ori. În cele din urmă, a văzut în stânga drumul pe care îl căuta. A pus frână, dându-şi seama dintr-odată cât de obosit era. Gâfâia, îi tremurau picioarele, pe degete îi apăruseră primele semne ale degerăturilor, iar nasul îi curgea abundent. S-a sprijinit de ghidon şi s-a odihnit câteva clipe, apoi a azvârlit bicicleta în pădure — „Mânca-te-ar rugina, hârbule!“ — şi a pornit spre garaj, călcând pe zăpada îngheţată.

În cele din urmă, l-a zărit. Era vopsit în cărămiziul tipic din regiunea Falun, districtul minier al Suediei. A simţit că-i creşte pulsul. Şi dacă ceva nu era în regulă? Ce avea să facă?

Cu mâini tremurânde, Ratko a pipăit peretele din spate al garajului, gândindu-se, preţ de o clipă, că nu mai era acolo. L-a cuprins panica. Dar a găsit ce căuta: cheia era acolo, exact unde o lăsase.

A mers împleticindu-se la celălalt capăt al garajului, a descuiat lacătul, apoi a deschis uşile, împingându-le cu umărul că să îndepărteze stratul subţire de zăpadă aşternut în faţa lor. A rămas în picioare, uitându-se la maşină. Era o rablă din 1987 — un Fiat Uno cu două uşi. A

scos din haină placa de înmatriculare pe care o desfăcuse de la un camion din Malmö şi a lipit-o peste numărul Fiatului cu banda dublă adezivă pe care o avea în buzunar; placa nu prea se potrivea, dar nu-ţi puteai da seama decât dacă te uitai de aproape.

Gata!

Ratko a vârât mâna deasupra cauciucului drept din faţă şi a dat de cheile maşinii. A descuiat maşina, a urcat la volan şi a băgat cheia în contact.

Motorul a tuşit, a scuipat, apoi iar a tuşit şi a murit.

Ratko a înghiţit în sec.

Încă o încercare. Motorul a scuipat şi a tuşit din nou, dar, de data asta, a pornit. Ratko a răsuflat uşurat şi a văzut în retrovizor că, în ciuda frigului, fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare. A turat motorul de câteva ori, ca să-l încălzească şi să-i pună uleiul în mişcare.

În timp ce motorul se dezgheţa, s-a aplecat în dreapta şi a deschis torpedoul, căutând o cheie mică de alamă. A găsit-o imediat.

A închis ochii, simţind cum îşi recapătă încrederea în sine.

Banii erau în siguranţă. Îi pusese la SE-Banken, într-un seif de la filiala din centrul vechi al Stockholmului. Când îi depozitase acolo, nu-şi propusese să-i folosească pentru el însuşi, ci pentru cheltuielile necesare traficului cu ţigări. Însă lucrurile se schimbaseră. Şi ei erau singurii vinovaţi: îl lăsaseră de izbelişte, iar acum trebuiau să plătească.

Ratko nu înţelegea de ce îl lăsaseră la greu. Într-adevăr, transportul ăla nenorocit valora foarte mulţi bani, dar asta nu explica de ce superiorii lui îl trataseră cu o asemenea răceală. Nici măcar faptul că era căutat de

Tribunalul de la Haga n-ar fi trebuit să aibă asemenea urmări. Serbia era plină de indivizi suspectaţi de crime de război, care erau în continuare foarte respectaţi.

Trebuia să fie altceva, deşi nu-şi putea da seama ce anume. Poate că era vorba de un grangur care voia să-l treacă pe linie moartă ca să-i preia puterea şi autoritatea.

„Nimeni nu mă poate înlocui, s-a gândit el. Nimeni n-are experienţa şi relaţiile mele."

Apoi a turat iarăşi motorul. Interiorul maşinii începuse să se încălzească.

În afară de bani, Ratko avea de rezolvat şi alte treburi la Stockholm. Chiar dacă transportul dispăruse pentru totdeauna, lucrurile trebuiau lămurite până la capăt.

În cele din urmă, a ieşit din garaj şi a pornit în noapte.

La ferestrele apartamentului de serviciu de pe cealaltă parte a curţii interioare atârnau stele de Crăciun împletite din paie. Fuseseră puse cu câteva zile înainte de o femeie de la compania de construcţii, care venise să-l decoreze. Erau legănate uşor de căldura caloriferelor, iar Annika se uita la ele din bucătărie. I se părea uimitor că oamenii dedicau atâta timp şi efort unor activităţi inutile, precum decorarea casei pentru Crăciun.

S-a băgat iarăşi în pat, uitându-se ţintă la peretele din faţă: încerca să distingă modelul tapetului de sub stratul subţire de vopsea — medalioane. Clădirea era pustie. Nu era acasă decât rockerul. A închis ochii, ascultând basul muzicii care venea tocmai de la parter.

„Nu-i în regulă, şi-a zis ea. Nu pot trăi aşa."

S-a întors pe spate şi a deschis ochii. Curentul de la geamul spart legăna uşor pânzele de păianjen de pe tavan. A urmărit cu privirea crăpăturile neregulate ale

vopselei şi a identificat iarăşi fluturele, maşina şi craniul. Melopeea singurătăţii a început să-i răsune în urechea stângă. S-a întors iarăşi pe o parte, punându-şi o pernă pe cap, dar ţiuitul nu voia să dispară — Annika nu se putea ascunde niciodată de el. A cuprins-o disperarea, s-a încordat toată şi s-a făcut covrig. A dat capul pe spate şi a auzit zgomotul. Zgomotul hohotelor ei necontrolate. L-a recunoscut imediat, dar nu i s-a făcut frică. S-a lăsat scuturată de ele, ştiind că, până la urmă, aveau să înceteze, întrucât trupul ei nu putea rezista la nesfârşit.

După ce s-a oprit, era epuizată şi însetată din pricina efortului. Durerea din spate era cea mai neplăcută, nu dispărea niciodată de tot. Era atât de încordată, încât îi chiorăia stomacul. Gâfâia şi îşi simţea trupul greu. A rămas nemişcată o vreme, aşteptând ca lacrimile să i se usuce pe obraji.

„Oare ce-or fi zicând vecinii? Şi-or fi închipuind că mi-am pierdut minţile."

Annika s-a ridicat în picioare şi a pornit spre bucătărie. Era ameţită şi se sprijinea de pereţi. Stelele de paie se legănau uşor. Ţeava de la chiuvetă picura. Frigiderul era gol.

S-a aşezat pe un scaun, şi-a pus coatele pe masa rece, şi-a sprijinit capul în palme şi s-a uitat la sfeşnicul de alamă al bunicii. Era un dar de nuntă primit de Sofia Katarina şi Arvid, şi stătuse tot timpul pe bufetul de la Lyckebo.

Annika a închis ochii. Bunica se prăpădise. Nu-şi amintea bine înmormântarea, ci doar disperarea, lacrimile şi sentimentul de neputinţă. Venise multă lume: mulţi ochi holbaţi, şoapte şi priviri pline de reproş.

„Din pământ te-ai născut, în pământ te-ai întors..."

S-a ridicat de pe scaun şi s-a dus în sufragerie. A luat loc pe canapea, ridicând un norişor de praf. S-a uitat la telefon. Brigitta o sunase după înmormântare şi o întrebase de ce fusese atât de rea cu mama lor.

— Nu te mai saturi odată? ţipase Annika la ea. Când ai de gând să mă laşi în pace? Cât trebuie să fiu pedepsită pentru că am avut parte de iubirea bunicii? Când o să fii satisfăcută? Când o să mor?

— Eşti nebună! îi spusese Brigitta. Are dreptate lumea… Biata de tine!

Bunica n-a lăsat mare lucru în urma ei, dar, după cum era de aşteptat, familia s-a repezit să-şi împartă moştenirea. Annika n-a vrut să ia decât sfeşnicul.

A dus genunchii la piept şi a început să se legene. Punga de hârtie de la magazinul ICA se mişca în fereastră.

Thomas n-o sunase. Nici măcar o dată. Părea că noaptea pe care o petrecuseră împreună nu existase cu adevărat, iar sentimentul covârşitor din dimineaţa aceea nu fusese decât amintirea unui vis. Se legăna uşor şi plângea din pricina iubirii care nu apucase să se înfiripe. Luni, 5 noiembrie — aceea era ziua lor, noaptea lor, cea care dispăruse. Totul se întâmplase cu douăzeci şi opt de zile în urmă, iar acum Annika era cu aproape o lună mai bătrână. Iar de la moartea bunicii trecuseră douăzeci şi şapte de zile, care o făcuseră să se simtă cu douăzeci şi şapte de ani mai bătrână. Oare cât timp va trebui să mai numere zilele de după ce fusese părăsită: un an, doi ani, şapte ani?

Crampele din stomac nu se domoleau, iar spatele o durea în continuare. S-a oprit din legănat şi s-a uitat la tăblia mesei. Apartamentul acela o înghiţise cu totul: acolo îşi petrecuse ultimele patru săptămâni, fără să vadă

aproape pe nimeni. Doctoriţa din Katrineholm îi prescrisese concediu de odihnă până la sfârşitul anului. Anne Snapphane trecuse pe la ea de câteva ori pe săptămână, aducându-i mâncare, un video şi un casetofon.

— Sunt ale casei de producţie, îi explicase Anne. Le-am împrumutat pentru o vreme.

Liniştea şi singurătatea trebuiau să concureze cu filmele de la centrul de închirieri şi cu muzica lui Jim Steinman şi Andrew Lloyd Webber.

I-ar fi plăcut să-l aibă alături de ea. Îl avusese doar în noaptea aceea, în urmă cu douăzeci şi opt de zile. Era o noapte pe care, în curând, avea s-o uite.

Un junghi în pântece. Era o senzaţie familiară: îi venise ciclul. Annika a oftat şi s-a dus în dormitor să ia un tampon.

Dar pachetul era gol. A rămas în picioare cu ambalajul mototolit în mână, gândindu-se dacă nu cumva mai avea vreun pachet de tampoane pe undeva.

S-a dus pe hol şi a cotrobăit prin geantă. Ambalajele subţiri se desfăcuseră, iar tampoanele se umpluseră de scame. Era atât de ameţită, încât a trebuit să se aşeze pe podea. I s-a făcut greaţă.

S-a uitat în chiloţi. Nimic. Nici urmă de ciclu.

În urmă cu douăzeci şi opt de zile…

Annikăi i s-a tăiat respiraţia. I-a trecut prin minte un gând tulburător şi a scos repede agenda din geantă. Numele zilei erau Oskar şi Ossian, luna era în scădere, iar în anul acela, Ajunul Crăciunului avea să pice într-o luni.

Făcea calcule în minte şi îşi scotocea memoria: oare când îi venise ciclul ultima oară? Cumva pe 20 sau 21 octombrie? Nu-şi putea aduce aminte.

„Dar dacă…?“

Annika nu şi-a dus gândul până la capăt. Se uita ţintă la agendă şi, fără să-şi dea seama, şi-a pus mâna pe pântece, chiar sub buric.

Nu putea fi adevărat.

— Aveţi câteva minute libere?

Anders Schyman a ridicat privirea: Sjölander şi Berit stăteau în prag. Le-a făcut semn cu mâna spre scaunele de lângă biroul său.

— Suntem gata să publicăm materialul despre Fundaţia Paradis, a zis şeful de la Investigaţii. Berit a făcut ultimele retuşuri la schiţele pregătite de Annika Bengtzon. Organizaţia asta e o mare escrocherie.

Anders Schyman s-a lăsat pe spetează, iar Berit Hamrin a pus pe birou un teanc de hârtii.

— E tot ce-am scris până acum, a zis ea. Puteţi să le citiţi mai încolo. N-am pomenit numele Rebeckăi Björkstig. Sjölander vrea să-i publicăm numele şi fotografia, dar propun să discutăm despre asta mai încolo, după ce vă prezint imaginea de ansamblu.

Directorul editorial a aşteptat ca Berit să grupeze foile în mai multe teancuri.

— Am pregătit o serie de articole, a zis ea. Informaţiile pe care le-a aflat Annika sunt exacte. La început, autorităţile din Nacka şi Österåker au fost destul de reticente, dar, după ce funcţionarul din Vaxholm a povestit ce i s-a întâmplat, au acceptat să vorbească.

Berit a luat primul articol de pe birou şi l-a răsfoit:

— Pentru prima zi de publicare, am pregătit o prezentare a Fundaţiei Paradis — versiunea Rebeckăi — şi o trecere în revistă a tuturor minciunilor şi neregulilor pentru care avem dovezi.

— Pe cine citǎm? a întrebat Schyman.

— Mai ales pe tipul din Vaxholm, un contabil foarte amabil care lucrează pentru Serviciile sociale. Îl cheamă Thomas Samuelsson. Se poate spune că este eroul întregii poveşti. Când s-a dus să discute cu Rebecka despre o factură, a fost atacat.

— Mi-a povestit Annika. A reclamat incidentul la poliţie?

— Sigur că da. Apoi avem declaraţiile funcţionarilor de la celelalte două consilii municipale, care confirmă că Fundaţia Paradis e o escrocherie, dar vor să-şi păstreze anonimatul.

— Cât au plătit consiliile astea?

— Unul dintre ele, 955 500 de coroane, iar celălalt, 1 274 000. Plăţile au fost făcute în rate. Dar consiliul din Vaxholm a refuzat să plătească, deoarece clienta lor deja murise în momentul când a ajuns factura.

Directorul editorial a fluierat uşor.

— Sunteţi destul de familiarizat cu restul poveştii, a zis Berit, dar e un lucru care ne îngrijorează.

Apoi a luat în mână un alt articol:

— E posibil ca Rebecka Björkstig să fi pus la cale comiterea unei crime.

Schyman a rămas cu gura căscată:

— Cum naiba?

Berit i-a dat articolul:

— Sigur vă aduceţi aminte de femeia care a fost omorâtă în piaţa Sergel în urmă cu o lună. Ei bine, era o clientă a Fundaţiei Paradis.

— Nu se poate! a zis Schyman.

Reportera a oftat:

— Femeia asasinată, Aida Begovic, a ameninţat că va da în vileag escrocheriile fundaţiei, iar Rebecka a zis c-o să

pună pe cineva s-o omoare. Asta n-ar fi ceva surprinzător, pentru că a făcut astfel de ameninţări de mai multe ori. Toate femeile care au luat legătura cu fundaţia şi-au dat seama foarte repede că nu aveau să primească niciun ajutor. Bineînţeles că multe dintre ele au fost nemulţumite, iar clientele din Nacka şi Österåker aveau de gând să semnaleze acest lucru Serviciilor sociale.

— Dar cum au luat legătura cu Fundaţia Paradis? a întrebat Schyman.

— În aceste două cazuri, femeile hărţuite s-au întâlnit cu Rebecka prin intermediul unui reprezentant al Serviciilor sociale. Rebecka le-a servit aceeaşi poveste gogonată şi, în mod surprinzător, amândouă au crezut-o pe cuvânt. După ce a fost plătită prima factură, clientelor li s-a dat voie să stea în casa din Järfälla deţinută de fundaţie. Rebecka le-a luat toate documentele, le-a studiat cu atenţie ca să se asigure că primise toate informaţiile relevante, apoi le-a dat afară.

— Le-a dat afară pe cele două cliente?

Berit a încuviinţat din cap cu buzele strânse.

— Una dintre ele era o mamă singură cu doi copii, iar cealaltă, o mamă singură cu trei copii. Pe amândouă le-a ameninţat aşa: „Ştiu cine te urmăreşte şi, dacă sufli o vorbă autorităţilor, am să-i spun unde eşti“.

— Doamne! a exclamat Schyman.

— Iar Aida a murit, a adăugat Sjölander. O altă clientă a auzit-o pe Rebecka ameninţând-o, iar a doua zi, Aida a fost omorâtă.

— Poliţia ce-a zis?

Berit a luat în mână al treilea articol.

— Am stat de vorbă cu ei de curând. Departamentul care se ocupă de investigarea fraudelor o caută pe Rebecka de

mai multă vreme, iar informaţiile astea arată că se face vinovată de şi mai multe infracţiuni — dintre care unele sunt foarte grave. Poliţia ar vrea s-o aresteze imediat, aşa că trebuie să publicăm articolele cât mai repede.

— Bine, a zis Schyman. Prima zi o să fie dedicată prezentării fundaţiei, escrocheriilor şi ameninţărilor. Ce avem pentru a doua zi?

Berit şi-a răsfoit însemnările:

— O să scriem despre femeile care au avut de-a face cu fundaţia. Annika a pregătit articolul principal înainte să se îmbolnăvească: e vorba despre o femeie pe nume Mia Eriksson. Iar eu am strâns informaţii despre celelalte două cliente. În plus, după ce o să publicăm primul material, e posibil ca oamenii să ne sune şi să ne povestească despre alte cazuri.

Schyman îşi lua notiţe:

— Am înţeles, o să fim pregătiţi. Şi pentru a treia zi?

— Reacţii, a zis Berit. Deja am pregătit câteva: un profesor specializat în drept penal, unul specializat în psihologie socială şi directorul Asociaţiei Naţionale a Adăposturilor pentru Femei Maltratate. Până atunci, mă aştept ca şi poliţia să facă o declaraţie, ba poate chiar şi procurorul general şi ministrul sănătăţii şi problemelor sociale. E posibil ca şi alte consilii municipale să-i aducă acuzaţii Rebeckăi Björkstig.

— Dar cum explică ea toate astea? a întrebat directorul editorial.

— Zice că informaţiile noastre nu-s decât nişte calomnii la adresa ei şi că habar n-are cine are interes s-o defăimeze în felul ăsta. Cică organizaţia ei încă nu e complet pusă la punct, iar a susţine că şi-a ameninţat clientele e o minciună sfruntată.

— Un lucru pe care îl putem infirma fără putinţă de tăgadă, a intervenit Schyman. A ameninţat cumva c-o să ne dea în judecată pentru calomnie dacă publicăm informaţiile astea?

Reportera a scos un oftat:

— Da. Şi a zis ce daune are de gând să ceară — treizeci de milioane de coroane.

Anders Schyman a zâmbit:

— Dar nu ne poate da în judecată dacă nu-i publicăm numele şi fotografia. Dacă n-o menţionăm explicit, nu putem fi acuzaţi că am încălcat principiile etice ale jurnalismului.

— Eu cred că ar trebui să-i publicăm numele şi fotografia, a zis Sjölander. Femeia asta ar trebui să simtă şi ea cum e să fii încolţit.

Schyman i-a aruncat o privire neutră:

— De când e ziarul ăsta un instrument de pedeapsă? Rebecka Björkstig nu e o celebritate, nici o persoană publică. Bineînţeles, o să scriem despre manevrele ei dubioase, despre schimbările de identitate şi despre ameninţările la adresa clientelor. Dar, la momentul ăsta, materialul nostru n-o să devină mai bun dacă îi dezvăluim numele.

— Ne facem scrupule inutile, a zis Sjölander. De ce să nu publicăm tot ce ştim? De ce să ne purtăm cu mănuşi cu o nenorocită ca asta?

Anders Schyman s-a aplecat în faţă.

— Pentru că noi promovăm adevărul, i-a explicat el. Nu suntem aici ca să înfierăm criminalii. Trebuie să respectăm nişte principii etice. Am fost învestiţi cu puterea şi autoritatea de a descrie realităţile din societatea în care trăim. Şi nu vom folosi această putere pentru a distruge pe nimeni, fie că e vorba de politicieni, criminali sau

celebrităţi. A scrie despre cineva în ziar nu înseamnă a-l încolţi.

Obrajii lui Sjölander s-au înroşit uşor, dar Anders Schyman şi-a dat seama că şeful de la Investigaţii nu pusese la inimă această muştruluială. Sjölander ştia să înghită hapul. Deja îl înghiţise.

— Am înţeles, a zis el. Dumneavoastră sunteţi şeful.

Directorul editorial s-a lăsat iarăşi pe spetează:

— Ba nu, şeful e Torstensson.

S-au uitat unii la alţii, apoi au izbucnit în râs. Torstensson? Ce glumă bună!

— Ce mai avem în afară de Fundaţia Paradis?

— Nu mare lucru, a zis Sjölander oftând. Nu s-a mai întâmplat nimic de ceva vreme. Ne-am gândit să mai publicăm ceva despre asasinarea lui Palme — Nils Langeby a descoperit o nouă pistă.

Fruntea lui Schyman s-a încruntat uşor:

— Ai grijă, pentru că nu am încredere totală în sursele lui Langeby. N-a apărut nimic în legătură cu implicarea mafiei iugoslave în crimele din portul liber?

Sjölander a oftat din nou:

— Nimic. Şi se pare că Ratko, tipul suspectat de poliţie, a plecat din ţară.

— El e făptaşul?

Şeful de la Investigaţii s-a răsucit în scaun şi a ezitat câteva clipe, amintindu-şi de muştruluiala lui Schyman de mai înainte.

— Poate că nu, a zis el în cele din urmă. Ratko n-a fost condamnat niciodată pentru crimă, dar e un tip foarte dur. A jefuit bănci, a ameninţat şi a bătut oameni. Şi sigur a fost agent de presiune pentru o organizaţie mafiotă. Specialitatea lui era să bage oamenii în sperieţi şi să-i

facă să vorbească. Cică avea obiceiul să vâre ţeava unei puşti-mitralieră în gura câte unui individ, iar în cele din urmă, acesta îşi dădea drumul la limbă.

— Şi e acuzat de crime de război, le-a amintit Berit celor doi bărbaţi.

— Îmi închipui că i-a fost destul de greu să treacă de controalele vamale, a zis Anders Schyman.

Marţi, 6 noiembrie, în jurul prânzului, Tribunalul de la Haga emisese un mandat pe numele lui. Ratko era acuzat de crime de război, comise la începutul conflictului din Bosnia.

— Probabil că o să-şi petreacă restul zilelor îmbătându-se într-o suburbie a Belgradului, a zis Sjölander.

Schyman a oftat:

— Şi tânăra bosniacă ucisă în piaţa Sergel? S-a aflat cine a omorât-o?

Berit şi Sjölander au clătinat din cap.

— O să fie înmormântată mâine, a zis Berit. O poveste îngrozitoare…

— Bine, a zis Schyman. O să citesc articolele şi, dacă nu vă dau niciun semn, înseamnă că le puteţi publica exact în forma asta.

Berit şi Sjölander s-au ridicat şi au ieşit din birou.

Annika se uita pe un număr vechi de doi ani al revistei despre bebeluşi Vi Föräldrar. Răsfoise deja trei numere din Amelia — o revistă pentru femei —, două pliante despre SIDA şi ediţia din ziua precedentă a ziarului gratuit Metro. Nu-i venea să se întoarcă acasă, pentru că nu voia să fie singură. Îi spusese asistentei că o să aştepte până când rezultatul testului avea să fie gata, iar aceasta îi aruncase o privire mirată, dar nu protestase.

Timpul deja nu mai conta. Annika se simţea redusă la statutul de simplă spectatoare. Nu-şi putea imagina care avea să fie reacţia ei.

Odată, pe vremea când era cu Sven, crezuse că rămăsese însărcinată. Se întâmplase aproape de sfârşitul relaţiei lor, iar ea căuta o cale de ieşire. Fusese extrem de îngrijorată: ar fi fost un dezastru dacă ar fi rămas însărcinată. Testul ieşise negativ, dar nu se simţise uşurată. Nici acum nu înţelegea de ce avusese acel sentiment de zădărnicie şi dezamăgire.

— Annika Bengtzon?

I-a crescut pulsul, i s-a pus un nod în gât şi a înghiţit în sec. S-a ridicat în picioare şi a pornit după halatul alb, care a condus-o la un birou dinăuntrul clinicii prenatale.

— Testul dumneavoastră a ieşit pozitiv, i-a zis femeia calm, cu glas scăzut. Asta înseamnă că sunteţi însărcinată. Când v-a venit ciclul ultima oară?

Mintea Annikăi s-a pus în mişcare: „Însărcinată… Urmează să am un copil… Doamne, un copil…".

— Nu ştiu sigur. Cred că în jur de douăzeci octombrie.

Avea gura uscată.

Asistenta s-a uitat pe un calendar:

— Înseamnă că sunteţi însărcinată cam de şapte săptămâni. Am început numărătoarea de la ultimul ciclu. Deci n-a trecut mult timp. Vreţi să întrerupeţi sarcina?

Annika simţea că se învârte podeaua şi a pus mâna pe tejghea.

— Nu… ştiu, a zis ea, înghiţind în sec.

— Dacă vă hotărâţi s-o întrerupeţi, atunci cu cât faceţi mai repede avortul, cu atât mai bine. Dacă vă hotărâţi s-o păstraţi, vă pot face o programare: primul control prenatal

durează cam o oră. Apoi vă vom da în grija unei moaşe, care va fi persoana dumneavoastră de legătură aici, la clinica noastră, pe toată durata sarcinii. Locuiţi în Kungsholmen?

— Sunteţi sigură? a întrebat Annika. Chiar sunt însărcinată? Sigur nu e o greşeală?

Femeia a zâmbit:

— Sunteţi însărcinată. Nu încape niciun dubiu.

Annika s-a răsucit pe călcâie şi a pornit spre uşă. Simţea dureri şi înţepături în spate. Şi dacă ar fi întrerupt sarcina?

— Şi avorturile? a întrebat ea. Sunt frecvente?

— Destul de frecvente, i-a răspuns asistenta. Primele douăsprezece săptămâni sunt cele mai grele. Dar putem discuta toate aceste detalii la primul consult, dacă vă hotărâţi să păstraţi copilul. Sunaţi-ne şi spuneţi-ne ce aţi decis.

Annika a ieşit pe casa scării şi a coborât treptele elegante ale spitalului — Serafimerlasarettet. La spitalul acela vechi erau înscrise toate persoanele care domiciliau în Kungsholmen: acolo se afla medicul ei de familie şi tot acolo trebuia să meargă pentru a-şi îngriji viitorii copii.

Copiii ei.

La fiecare treaptă coborâtă simţea o uşoară zvâcnire în pântece.

„Dă, Doamne, să pot duce sarcina la capăt! Dă, Doamne, să nu i se întâmple nimic copilului meu!“ I s-au umezit ochii. „O să am un copil! Thomas şi cu mine o să avem un copil.“ Bucuria i s-a împrăştiat în tot trupul. „Un copil! Un copilaş, un motiv să trăiesc!“

S-a apropiat de un zid, s-a sprijinit de el şi a izbucnit în plâns — lacrimi de uşurare, lacrimi curate şi mângâietoare.

Un copil. Copilaşul ei.

Afară se întunecase. Fusese o zi mohorâtă. Cerul era brăzdat de nori cenuşii ca nişte butoaie uriaşe. În curând avea să ningă iarăşi. A pornit cu grijă spre casă: nu cumva să alunece şi să cadă, nu cumva să-i facă rău copilului.

În apartament era foarte frig. A aprins toate becurile şi a luat loc pe canapea cu telefonul în poală.

Trebuia să-l sune pe Thomas cât mai repede, înainte să plece de la serviciu. Nu voia să audă iarăşi vocea Eleonorei. Inima îi bătea cu putere. Ce naiba avea să-i spună?

„Sunt însărcinată."

„O să avem un copil."

„O să fii tată."

Annika a închis ochii, a inspirat adânc de trei ori, a încercat să-şi potolească inima şi a format numărul.

Cu vocea uşor răguşită, i-a cerut femeii de la biroul de primire să-i facă legătura cu Thomas. Zumzetul din cap i s-a înteţit, iar mâinile au început să-i tremure.

— Thomas Samuelsson la telefon.

Dar Annikăi i s-a tăiat respiraţia şi n-a reuşit să scoată niciun cuvânt.

— Alo? a zis el cu o undă de iritare în glas.

Annika a înghiţit în sec.

— Bună, a zis ea cu glas foarte scăzut. Sunt eu.

Inima a început să-i bată foarte repede, iar respiraţia i s-a accelerat. Nu s-a auzit niciun răspuns de la celălalt capăt al firului.

— Annika Bengtzon la telefon, a zis ea. Sunt eu, Annika…

— Nu mă suna aici, i-a şoptit el pe un ton tăios.

Annikăi i s-a tăiat respiraţia:

— Ce vrei să spui?

— Te rog, lasă-mă în pace. Nu mă mai suna.

De la celălalt capăt al firului s-a auzit clicul receptorului pus în furcă. Tăcerea s-a instalat imediat, umplând totul cu vidul ei.

Annika a luat receptorul de la ureche. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât i-a fost greu să-l aşeze în furcă. Avea palmele jilave, iar ochii i se umeziseră. „Doamne!" N-o voia, nu voia copilul lor. „Ajută-mă, Doamne!"

Telefonul i-a sunat în poală, vibraţiile făcând-o să tresară. „Mă sună! Mă sună!"

A înhăţat receptorul.

— Annika? Bună, sunt Berit. Vreau doar să-ţi spun că mâine o să publicăm articolele tale despre Fundaţia Paradis… Dar ce s-a întâmplat?

Annika izbucnise în plâns.

— Of, draga mea! a zis Berit pe un ton îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Annika a inspirat adânc, străduindu-se să-şi vină în fire.

— Nimic, a zis ea, ştergându-se la nas cu dosul palmei. Sunt tristă, asta-i tot. Îmi pare rău.

Şi-a acoperit cu mâna nasul şi gura, ca să-şi mai domolească suferinţa, după care i-a răspuns lui Berit:

— Ce bine! Mă bucur.

— Lucrul cel mai trist e ce-a păţit Aida. O înmormântează mâine. Biata femeie… Nu avea nicio rudă: nu i-a revendicat nimeni cadavrul. Iar înmormântarea o să fie o ceremonie simplă în Cimitirul de Nord …

— Îmi pare rău, Berit, dar chiar trebuie să închid.

— Hei, cum te simţi? Pot să te ajut cumva?

— Nu, i-a răspuns Annika în şoaptă. Totul e în regulă.
— Promite-mi c-o să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.
— Da, sigur, a zis ea cu glas stins.

Annika a pus iarăşi în furcă receptorul greu şi cald. „Nu mă vrea. Nu vrea copilul nostru."

Nu era niciun loc de parcare liber pe toată insula Kungsholmen[27]. Thomas se învârtea cu maşina de vreo douăzeci de minute şi nu găsise niciunul. Oricum, nu conta. De fapt, nu avea nimic de făcut acolo, ci pur şi simplu se plimba în cerc: pe Scheelegatan, apoi la dreapta, pe Hantverkargatan, trecând pe lângă numărul 32, urca panta, intra pe Bergsgatan, pe lângă secţia de poliţie, după care cobora pe Kungsholmsgatan şi o lua de la început.

Făcuse ce trebuia, singurul lucru acceptabil. Eleonor era soţia lui, iar el era un om responsabil: îşi respecta promisiunile şi angajamentele.

Şi totuşi, când auzise vocea Annikăi la telefon… S-a pierdut cu firea. Reacţionase într-un mod neaşteptat — atât de visceral, atât de aspru. Nu mai putuse munci în ziua aceea. Ieşise din primărie şi aproape că o luase la fugă spre ţărm. Bătea vântul şi ningea. Îşi adusese aminte de vocea şi trupul ei… Doamne, ce făcuse? Oare de ce era amintirea ei atât de puternică, atât de persistentă?

A rămas pe mal până când zăpada şi aerul umed al mării i-au udat părul şi haina. În minte îi răsuna întruna o voce firavă şi tristă. După o vreme, a pornit spre casa lui mare şi goală. Eleonor era la cursul de leadership, aşa

[27] Kungsholmen: insulă din centrul Stockholmului, care adăposteşte cartierul omonim.

că a urcat în maşină şi a plecat în Stockholm. Nu ştia ce avea de gând să facă. Nu voia să gândească, ci pur şi simplu conducea.

„Mănâncă ceva, şi-a zis Thomas. Opreşte-te la un restaurant, bea o bere şi citeşte ziarele."

Un restaurant din Kungsholmen…

Dar nu avea să ia legătura cu ea. Avea să se ţină tare. Voia doar să vadă cum ar fi fost viaţa acolo: ce fel de oameni ar fi văzut, ce fel de mâncăruri ar fi mâncat.

Ceea ce-i făcuse Eleonorei era de neiertat. În prima săptămână, se înroşise deseori de ruşine; se străduise să vorbească şi să se poarte normal, să facă dragoste ca de obicei. Eleonor nu observase nimic în neregulă — sau oare observase?

La început, s-a gândit deseori la Annika, dar, apoi, amintirea ei se estompase. Până în ziua aceea. Thomas a lovit volanul cu pumnul: de ce naiba îl sunase? De ce nu-l lăsa în pace? Situaţia era şi-aşa dificilă.

Dintr-odată i-a venit să plângă. A strâns din dinţi şi a călcat pe acceleraţie — trebuia să găsească un loc unde să mănânce. A cotit pe Agnegatan şi a parcat neregulamentar — cui îi păsa?

A încuiat maşina: bip-bip. Era cartierul Annikăi. S-a uitat la faţadele dărăpănate ale clădirilor — ar fi trebuit să fie reparate cu douăzeci de ani în urmă.

Poate că era acasă. Poate că era în apartamentul ei de la etajul trei, într-una din camerele albe, ce păreau rupte dintr-un vis, citind o carte sau uitându-se la televizor.

Gândul acela i-a uscat gura şi i-a accelerat bătăile inimii.

Gangul care ducea în curtea interioară era luminat slab. Poarta era deschisă. I-ar fi fost atât de uşor să intre. Încetul cu încetul, era atras spre blocul ei, văzând ce

vedea ea în fiecare zi: graffiti pe pereţi şi tencuială coşcovită.

Şi dacă apărea Annika? Thomas s-a oprit. Nu trebuia să-l vadă. A rămas multă vreme în gang, privind în sus.

Două ferestre: luminile erau aprinse, iar în locul unuia dintre geamurile de la cea din dreapta era o pungă de hârtie. Apartamentul ei. Era acasă.

Apoi a văzut-o. A apărut la fereastra din stânga şi a luat ceva de pe pervaz. Preţ de o clipă, i-a văzut silueta umbrită pe fundalul luminos al camerei: părul, trupul subţire, mâinile delicate. Apoi Annika s-a întors şi a stins lumina.

Poate că se pregătea să plece.

Thomas s-a răsucit pe călcâie şi a dat fuga la maşină, a urcat la volan şi a dat să plece fără să lase frâna de mână. Şi-a dat seama că inima îi bătea foarte repede.

Nu avea s-o mai vadă niciodată.

Marţi, 4 decembrie

Annika n-a vrut să se uite la panoul publicitar, al cărui fundal era mai galben ca niciodată. Era atât de strident, iar caracterele, atât de mari, încât ai fi zis că anunţa începutul unui nou război mondial. „NUMAI ÎN KVÄLLSPRESSEN: UN PARADIS PERICULOS!"

A trecut pe lângă el cu portofelul în mână, neavând suficientă putere să se concentreze asupra literelor de-o şchioapă, apoi şi-a strâns haina mai bine. A urcat repede treptele până la magazinul Rosetten, tremurând de frig: vânzătorul nu apucase să expună ziarele, aşa că a luat un exemplar direct din teanc.

Fotografia de pe prima pagină înfăţişa o femeie, probabil Rebecka. Se vedea că fusese făcută pe furiş, iar ochii şi părul fuseseră descompuse în pătrăţele, ca să nu poată fi recunoscută. Annika a mijit ochii — un truc binecunoscut prin care puteai limpezi imaginea —, dar tot n-a reuşit să-şi dea seama cine era femeia.

Annika a cântărit ziarul în mână. Era atât de uşor — la urma urmelor, rezultatele eforturilor ei nu erau chiar atât de importante. L-a îndoit şi l-a pus în coşul de cumpărături; avea să-l citească acasă. S-a dus la raionul

alimentar, a luat nişte iaurturi, o pâine feliată, o bucată de brânză şi nişte hotdogi. A plătit la tejghea, a pus ziarul la subraţ şi a ieşit. Vremea era senină şi rece, iar soarele se apropia de orizont. A pornit în grabă spre blocul ei, alunecând de câteva ori. Inima îi bătea cu putere şi abia aştepta să ajungă acasă — Fundaţia Paradis era subiectul ei!

A pus punga cu mâncare pe podeaua din hol, s-a dus cu ziarul pe canapeaua din sufragerie şi a citit încă o dată titlul de pe prima pagină. Povestea se continua pe paginile 6, 7, 8, 9, 10 şi 11. I s-a zbârlit părul de pe mâini: ieşise un ditamai materialul!

Trecând repede peste paginile cu editoriale şi peste cele de cultură, Annika a ajuns la primul articol, cel care conţinea descrierea Rebeckăi cu privire la modul de funcţionare a Fundaţiei Paradis. Materialul era ilustrat cu mai multe fotografii în care apărea Rebecka, înconjurată de alte persoane, probabil rudele ei. Annikăi i s-a părut că distinge în fundal casa din cartierul Ovoslund, dar pozele acelea ar fi putut fi făcute oriunde altundeva. A citit toate articolele cu multă atenţie: erau scrise de Berit, dar se bazau pe investigaţiile Annikăi. Sub titlurile lor erau trecute două nume: al lui Berit şi al ei.

Annika s-a uitat la numele ei o vreme, încercând să-şi dea seama ce simţea. Mândrie, poate. Un pic de teamă — articolele acelea urmau să aibă consecinţe. Şi o oarecare detaşare. Parcă nu-i venea să se bucure.

A oftat, a dat pagina şi i s-a tăiat respiraţia.

Thomas Samuelsson se uita la ea dintr-o fotografie alb-negru publicată pe pagina opt. Fusese făcută în biroul lui de la primăria din Vaxholm: a recunoscut biblioteca din fundal. Titlul îl descria drept: „Contabilul care a tras

semnalul de alarmă". Articolul lui Berit demonta toate declaraţiile Rebeckăi, dezvăluind minciunile, datoriile şi schimbările ei de nume. Thomas Samuelsson apărea drept eroul care dăduse în vileag escrocheriile fundaţiei. Avea o rană pe frunte, iar textul de sub fotografie preciza că funcţionarul fusese atacat atunci când încercase să pună capăt fraudelor. Erau şi declaraţiile unor funcţionari de la alte consilii municipale, care confirmau că Fundaţia Paradis era o escrocherie: îi plătiseră Rebeckăi nişte sume fabuloase — în total, peste două milioane de coroane.

Dar Annika nu se putea concentra asupra textului. Voia să se uite la bărbatul din fotografie. Thomas avea un aer serios şi hotărât. Părul îi căzuse pe frunte, avea sacoul încheiat la nasturi, nodul de la cravată era perfect şi ţinea o mână pe birou — mâna lui caldă şi puternică.

A străbătut-o un fior. Doamne, ce atrăgător era! Aproape că uitase cum arăta. Ochii i s-au umezit dintr-odată, iar lacrimile i-au căzut pe ziar.

— O să avem un copil, a şoptit ea, uitându-se la poză. Un băieţel. Ştiu c-o să fie un băieţel, iar tu nu ne vrei. Vrei o cravată perfect înnodată, o soţie care lucrează la bancă şi o casă elegantă.

Annika a mângâiat fotografia cu un deget, urmărind linia mandibulei şi mângâindu-i părul.

„Dacă nu-l vrei, nu pot să-l păstrez…"

A pus ziarul jos şi a izbucnit în hohote de plâns. Când n-a mai putut continua, când a rămas fără lacrimi, a pus mâna pe receptor şi a sunat la spital. Se putea duce la consult chiar în ziua aceea.

Ratko avea mult timp la dispoziţie. Cercetase locul în amănunt cu o zi înainte, ţinând în mână o greblă şi prefăcându-se că îngrijeşte mormintele. Nu atrăsese atenţia nimănui: era îmbrăcat cu nişte haine banale, de culoare neagră. Parcase Fiatul pe Banvaktvägen, lângă o spărtură în gard. Şi-a închipuit că gardul de sârmă fusese tăiat de nişte biciclişti care voiau să-şi scurteze drumul traversând cimitirul. În portbagaj avea o geantă sport cu un trening şi o rachetă de tenis. Banii şi armele erau ascunse sub haine. Era agitat şi îngrijorat, ba chiar i se părea că era un pic caraghios. Oare începea să-şi piardă stăpânirea de sine?

Ratko s-a apropiat de intrarea principală, aflată pe Linvävargatan. În partea aceea, pietrele funerare erau mari şi vechi — morminte din primele decenii ale secolului XX, care adăposteau oameni înstăriţi şi pe familiile lor. Cimitirul fusese amenajat în aşa fel, încât să inspire un sentiment de pace, ceea ce nu era tocmai uşor, dat fiind că, cincizeci de metri mai încolo, era o autostradă gălăgioasă. Ratko s-a sprijinit în greblă şi s-a uitat de jur-împrejur: chiparoşi tunşi cu grijă, stejari uriaşi cu ramurile desfrunzite, pini contorsionaţi şi garduri din fier forjat vopsit în negru. Era foarte diferit de cimitirele de război din Bosnia. S-a sprijinit de un gard şi a oftat, amintindu-şi de anii şaptezeci, când lucra pentru poliţia secretă din Iugoslavia: contribuise la asasinarea multor opozanţi politici refugiaţi în Germania, Italia şi Spania, jefuise bănci, stătuse câţiva ani la închisoare.

„N-o să mai ajung acolo niciodată!“, s-a gândit el. A oftat încă o dată şi s-a înfiorat.

Ratko a pornit cu paşi mici spre capelă — Norra Kapellet —, care era cât o biserică. Era renovată de curând,

iar acoperişul acoperit cu ţiglă smălţuită de culoare maronie strălucea în soare. Se înălţa pe culmea unui deal de la capătul cimitirului, pe fundalul unor blocuri azurii cu apartamente ieftine — cartierul Hagalundsgatan, poreclit „Blues". Ratko a ocolit un crâng şi a ajuns în sectorul 14 E, aflat în partea de vest a cimitirului. S-a oprit la marginea crângului şi s-a uitat la groapa proaspăt săpată: locul de veci al Aidei. Groapa era despărţită de stradă printr-un gard viu, căruia îi căzuseră toate frunzele. Pe cealaltă parte a străzii era o benzinărie şi un McDonald's. S-a întors cu spatele, a luat grebla în mână şi a pornit uşor spre secţiunea evreiască.

Înmormântarea era programată la ora două după-amiază — sunase ca să se asigure —, aşa că mai avea câteva ore la dispoziţie. Oare pornise pe un drum greşit? Îşi pierduse minţile? Cumva totul era doar o amăgire? Superiorii lui chiar îl lăsaseră de izbelişte? Şi ce legătură ar fi putut avea Aida din Bijeljina cu toate astea?

În fond, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu-l interesa decât propriul lui viitor. Voia să afle cu cine avea de-a face, împotriva cui lupta — trebuia să-şi identifice duşmanii. Iar înmormântarea Aidei avea să-l ajute.

Şi-a aprins o ţigară. A tras câteva fumuri adânci, a simţit că i se umplu plămânii şi că i se duce nicotina la creier. „La naiba!" Ce ţară friguroasă!

Dacă totul mergea conform planului, nu trebuia să se mai întoarcă niciodată acolo. Avea să părăsească ţara aceasta îngrozitoare, dar, mai întâi, trebuia să-şi spele hainele murdare şi să le pună la uscat.

— Thomas, ai apărut în ziar!

Asistenta socială care se ocupase de cazul Aidei Begovic s-a ridicat de la birou şi a dat buzna spre el. Roşie în obraji şi cu fruntea strălucitoare, flutura cu entuziasm un exemplar din Kvällspressen, afişând un zâmbet timid.

Thomas s-a străduit să-i răspundă tot cu un zâmbet:

— Da, ştiu.

— Au scris tot ce-ai făcut…

— Ştiu…

A intrat în biroul său şi a închis uşa ferm, nefiind în stare să facă faţă atenţiei din partea colegilor. S-a trântit pe scaun, apoi şi-a acoperit faţa cu palmele. În dimineaţa aceea, îi fusese imposibil să lucreze. Consiliul municipal aprobase bugetul, iar rapoartele trimestriale erau gata — reuşise să termine totul la timp. Iar acum trebuia să ia totul de la început, pentru a opta oară: în fiecare an, resursele se împuţinau, iar cheltuielile creşteau, se făceau reduceri de personal şi apăreau în presă materiale despre oameni nedreptăţiţi de autorităţi — oameni furioşi, necăjiţi, trişti, resemnaţi. Din ce în ce mai mulţi angajaţi îşi luau concediu medical pe perioade îndelungate, iar banii alocaţi pentru recuperare erau din ce în ce mai puţini.

A oftat şi s-a îndreptat de spate, uitându-se la numele Annikăi tipărit sub titlul unuia dintre articole. Le citise înainte să fie tipărite, dar nu ştia că fuseseră scrise de ea. Îl sunase o altă femeie, Berit Hamrin, o reporteră mai în vârstă. De ce nu sunase Annika?

A respins gândul cu iritare — nu voia ca Annika să-l sune — şi a netezit foaia de ziar din faţa lui. Era o fotografie îngrozitoare: avea părul căzut pe frunte, ceea ce-i dădea un aer neîngrijit. A citit iarăşi articolul, articolul Annikăi. Thomas şi-a dat seama că fusese sinceră

cu el: îi spusese tot ce descoperise în legătură cu fundaţia.

S-au auzit ciocănituri în uşă. În mod instinctiv, a împăturit ziarul şi l-a pus în sertarul de sus al biroului.

— Pot să intru?

Era şefa lui. Thomas a înghiţit în sec.

— Sigur, luaţi loc, vă rog.

Măsurându-l din priviri, femeia s-a aşezat pe scaunul destinat musafirilor, cel pe care stătuse şi Annika. Thomas a simţit un fior de nelinişte pe şira spinării, cu toate că discutase cu şefa lui despre publicarea articolelor şi stabiliseră ce anume putea divulga. E drept că ea nu le citise, dar nu prea avea ce obiecţii să facă.

— Ştiu că ai trecut printr-o perioadă dificilă, i-a zis şefa, dar vreau să ştii că toţi te apreciem foarte mult.

Vorbea pe un ton serios, dar prietenos, uitându-se ţintă în ochii lui. Thomas şi-a plecat privirea la un document de pe birou.

— Sunt foarte mulţumită de munca ta. Ştiu că ţi-a fost destul de greu în ultima perioadă şi sper că acum, după adoptarea bugetului, o să te simţi mai bine. Dacă ai nevoie să stai de vorbă cu cineva, poţi veni oricând la mine.

Thomas s-a uitat brusc la ea, neputând să-şi ascundă uimirea. Dar, de data asta, şefa lui a fost cea care a întors privirea în altă parte.

— Voiam să ştii asta, a zis ea, apoi s-a ridicat în picioare.

Thomas s-a ridicat şi el, îngăimând câteva cuvinte de mulţumire.

După ce şefa a închis uşa în urma ei, s-a aşezat iarăşi pe scaun, cu un aer perplex. „Ce-a fost asta?“

Dar chiar în clipa aceea i-a sunat telefonul, făcându-l să tresară.

— Thomas Samuelsson?

Era unul dintre directorii de la Asociaţia Autorităţilor Locale. Doamne, oare ce voia? Şi-a îndreptat spatele în mod reflex.

— Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte, dar ne-am întâlnit anul trecut la seminarul despre Serviciile sociale de la Langholmen.

Thomas îşi amintea seminarul — dezbaterile fuseseră destul de plicticoase şi se întinseseră pe trei zile —, dar nu-şi mai amintea de bărbatul acela.

— De atunci am mai auzit numele dumneavoastră de câteva ori, iar când am văzut articolele din ziare, ne-am dat seama că sunteţi persoana cea mai potrivită pentru postul pe care îl avem liber.

Thomas şi-a dres glasul, dând de înţeles că voia să afle mai multe detalii.

— Căutăm un administrator de proiect care să investigheze diferenţele existente între cuantumurile contribuţiilor sociale înregistrate la nivelul diferitelor districte. Este un post cu normă întreagă, dar, dacă preferaţi să lucraţi cu jumătate de normă, vă va lua cam un an să terminaţi. Vă interesează?

Luat prin surprindere, Thomas a închis ochii, dându-şi ochii peste cap. Era copleşit: să lucreze la cel mai înalt nivel, să investigheze, să administreze un proiect... Doamne, era exact ce visase dintotdeauna să facă!

— Da, bineînţeles! a reuşit el să spună în cele din urmă. Pare să fie un proiect important şi extrem de interesant.

S-a oprit: era prea entuziast.

— Şi mi-ar plăcea să discutăm termenii acestei colaborări, a continuat el pe un ton mai calm.

— Excelent! Aţi putea trece pe aici joi?

După ce a închis, Thomas s-a uitat ţintă la telefon preţ de un minut. Oferta pe care tocmai o primise i-a pus tot sângele în mişcare: simţea că îi curgea prin vene ca un pârâu primăvăratic. „Ce ocazie! Ce slujbă!" Zâmbetul care îi lumina chipul venea din adâncul sufletului său. Vasăzică aşa se explica felul ciudat în care se purtase şefa lui mai devreme — probabil că directorul de la Asociaţia Autorităţilor Locale o sunase mai întâi pe ea.

Îi văzuseră numele în ziar.

A deschis sertarul biroului şi a scos iarăşi exemplarul din Kvällspressen, a citit încă o dată numele Annikăi şi a scos un oftat.

Avea s-o uite. Totul avea să fie bine. Trebuia să-şi respecte angajamentele.

Luase decizia corectă.

Annika a tresărit când a simţit atingerea gelului albăstrui pe pântece: era atât de rece. Femeia în halat alb îşi făcea de lucru cu o sondă cu ultrasunete. Cu ochii larg deschişi, Annika îi urmărea fiecare mişcare.

— Mulţumită gelului, imaginile sunt mai clare, i-a explicat doctoriţa.

Annika stătea întinsă pe masa de examinare acoperită cu vinilin. Femeia a luat loc lângă ea, a apăsat sonda pe gel şi a început s-o mişte pe pântecele ei. Annika a tresărit încă o dată — „La naiba, ce rece e!" —, iar doctoriţa a coborât sonda foarte mult, până aproape de părul pubian, pătându-i cu gel albastru marginea de sus a chiloţilor.

A răsucit un buton de pe o cutie metalică, iar pe micul monitor alb-negru de lângă ea au apărut nişte dâre albe care se răsuceau ca nişte viermişori. Apoi s-a oprit.

— Aici, a zis doctoriţa, arătându-i ceva cu degetul.

Annika s-a ridicat un pic şi s-a uitat pe ecran. În colţul din dreapta sus, se vedea un cerculeţ alb.

— Asta e sarcina dumneavoastră, a adăugat femeia, răsucind butonul.

Annika s-a uitat la punctul acela cu un aer neîncrezător — se mişca uşor şi părea că se zvârcoleşte.

Copilul ei. Copilul lui Thomas. A înghiţit în sec.

— Vreau să fac avort, a zis ea.

Ginecologa i-a luat sonda de pe abdomen, iar imaginea bulei agitate a dispărut. Asistenta i-a dat o bucată de hârtie creponată verde să se şteargă.

— Vreau să vă fac şi un examen ginecologic, a spus doctoriţa, dându-i asistentei sonda cu ultrasunete ca s-o cureţe. Mergeţi să urcaţi pe scaunul ginecologic.

Avea un ton amical, eficient şi indiferent. Annika a rămas nemişcată.

— Chiar trebuie să mă… examinaţi? a întrebat ea.

— Deja suntem un pic în urmă, i-a zis asistenta cu glas scăzut.

Doctoriţa a oftat:

— Vă rog să urcaţi pe scaun.

Annika şi-a dat jos blugii şi chiloţii, apoi s-a aşezat docil pe acel instrument de tortură. Doctoriţa s-a aşezat între picioarele ei şi şi-a pus o pereche de mănuşi chirurgicale.

— Un pic mai jos. Încă un pic. Încă. Iar acum relaxaţi-vă.

Annika a inspirat adânc şi a închis ochii, iar doctoriţa i-a depărtat labiile cu degetele.

— Relaxaţi-vă, altminteri o să vă doară.

A strâns şi mai tare din pleoape, în timp ce ginecologa îi apăsa abdomenul cu o mână, iar cu cealaltă îi răscolea vaginul. Durere şi greaţă.

— Aveţi uterul înclinat, i-a spus doctoriţa. E ceva neobişnuit, dar n-ar trebui să vă facă probleme.

Când doctoriţa şi-a retras mâna, s-a auzit un plescăit discret, iar Annikăi i s-a făcut jenă.

— Gata! Puteţi să vă îmbrăcaţi. După ce terminaţi, veniţi în biroul meu.

Ginecologa a aruncat mănuşile într-o găleată şi s-a dus repede în camera alăturată. Cu un aer dezorientat, Annika şi-a coborât genunchii, simţindu-se vulnerabilă şi un pic scârbită.

Avea ceva lipicios între picioare, dar n-a îndrăznit să ceară un şerveţel ca să se şteargă. Şi-a tras repede chiloţii şi blugii — şi partea de jos a pântecului era lipicioasă —, apoi a urmat-o pe asistentă în biroul alăturat.

— Aveţi o sarcină de şapte săptămâni, a zis doctoriţa. Spuneţi că vreţi să faceţi avort?

Annika a încuviinţat din cap, a înghiţit în sec, şi-a dres glasul şi a luat loc.

— Aveţi dreptul să staţi de vorbă cu un consilier mai înainte. Vreţi?

A clătinat din cap, ascunzându-şi mâinile între coapse — dintr-odată, i se părea că sunt prea mari.

— În regulă. Vă pot face o programare pentru vineri, 7 decembrie. Ce ziceţi?

„Nu, vreau acum! şi-a zis ea. Acum! Vineri? Asta ar însemna să mai aştept trei zile. Nu se poate, nu mai suport! Nu pot ţine copilul ăsta în mine încă trei zile. Nu vreau să-i simt greutatea, să mi se facă greaţă, să mi se umfle sânii, să simt că pulsează ceva în mine."

— Deci ce ziceţi, vă convine data de 7 decembrie? a întrebat-o doctoriţa încă o dată, uitându-se la Annika peste rama ochelarilor.

Annika a încuviinţat din cap.

— Să veniţi la şapte dimineaţă. Să nu mâncaţi şi să nu beţi după miezul nopţii, pentru că o să vă facem un anestezic slab. Primul pas va fi să vă introducem un supozitor în colul uterin, ca să se relaxeze, apoi o să vă anesteziem. Vom face un avort prin aspiraţie, procedură care presupune dilatarea uterului şi aspirarea conţinutului său. Totul durează cam un sfert de oră, aşa că o să vă puteţi întoarce acasă după-amiază. Este recomandat ca, două săptămâni după intervenţie, să nu întreţineţi raporturi sexuale, ca să nu vă infectaţi. Vreţi să-mi puneţi vreo întrebare?

„Un sfert de oră… Conţinutul este aspirat…“

— Nu, n-am nicio întrebare.

— Bine, atunci ne vedem vineri.

Apoi Annika a ieşit pe holul lung şi cenuşiu al spitalului. Din neatenţie, a dat peste o tânără care se îndrepta spre salonul de consultaţii — nu s-au uitat una în ochii celeilalte. Apoi a auzit în spate vocea doctoriţei: „Bună ziua!“. Ameţeala, greaţa şi durerea de spate au revenit — trebuia să iasă cât mai repede de acolo.

Autobuzul 48 se legăna întruna, iar Annika mai avea un pic şi vărsa pe podea. A coborât împleticindu-se în piaţa Kungsholm şi a pornit în grabă spre blocul ei. A rămas o vreme în curtea interioară, ca să-i treacă greaţa, apoi s-a târât pe scări până la etajul trei.

Cumpărăturile erau tot pe podeaua din hol. Dar era atât de epuizată, încât nu s-a sinchisit să le ia de acolo,

ci s-a dus direct în sufragerie şi s-a prăvălit pe canapea, uitându-se ţintă la peretele din faţa ei.

„O băşicuţă, un punct alb…“

Ştia că era băiat, un băieţel blond, la fel ca Thomas. A închis ochii, a izbucnit în plâns, apoi şi-a suflat nasul cu o pagină din Kvällspressen — cea în care era tipărită caricatura zilei. A deschis iarăşi ziarul la paginile dedicate Fundaţiei Paradis şi a citit în grabă ultimul articol. Potrivit poliţiei, Rebecka era suspectată de uneltire în vederea comiterii unei crime. Ameninţase o clientă pe nume Aida Begovic, care fusese omorâtă la o zi după aceea, în piaţa Sergel. Înmormântarea tinerei urma să aibă loc în ziua aceea, la ora paisprezece.

A pus ziarul jos, copleşită de un sentiment de eşec, şi s-a aplecat în faţă. O durea stomacul, bula albă se zvârcolea înăuntrul ei, iar inima îi bătea din ce în ce mai tare. Totul se învârtea în jurul ei, iar vocea lui Berit îi răsuna în minte: „Nu avea nicio rudă: nu i-a revendicat nimeni cadavrul. Iar înmormântarea o să fie o ceremonie simplă în Cimitirul de Nord…“.

„Niciun om n-ar trebui să fie abandonat de toată lumea, şi-a zis Annika. Toţi meritǎm un ultim adio.“

A închis ochii şi s-a lăsat pe speteaza canapelei.

Încă trei zile cu copilul în pântece.

S-a uitat la ceas.

Dacă pleca atunci, avea timp să ajungă la înmormântarea Aidei.

În capelă erau câţiva oameni.

Annika s-a oprit în prag, simţindu-se brusc în nesiguranţă, şi s-a uitat în jur. Nişte femei şi un băiat s-au întors spre ea.

Pe catafalcul de la celălalt capăt al capelei se vedea un sicriu mic, alb şi lucios, pe al cărui capac erau aşezaţi trei trandafiri.

Annika a înghiţit în sec, nesigură pe picioare şi un pic îngreţoşată, a făcut câţiva paşi în faţă, şi-a dat jos haina şi a luat loc pe o bancă goală din spate. Şi-a dat seama dintr-odată că venise cu mâinile goale: uitase să ia flori.

Tăcerea era apăsătoare, iar lumina, sărăcăcioasă. Razele soarelui pătrundeau în capelă prin ferestrele cu vitralii de sub cupolă, proiectând pete colorate pe podea şi pe pereţii galbeni.

Se auzeau câteva şoapte. Annika îi studia discret pe cei veniţi la înmormântare. Erau mai ales femei: jumătate dintre ele arătau a suedeze, iar celelalte păreau venite din Iugoslavia. În total, erau doisprezece până la paisprezece oameni, şi toţi veniseră cu flori.

Uimirea de la început a Annikăi s-a transformat în iritare. „Unde eraţi atunci când Aida avea nevoie de voi? E al naibii de uşor să fii săritor când e prea târziu."

Clopotul a început să bată deasupra ei, iar dangătele lui grave şi ameninţătoare se pogorau peste băncile aproape goale. Annika le simţea ca pe nişte lovituri care îi răvăşeau trupul. I s-au umezit ochii.

Dangătele au încetat, iar în liniştea care a pus iarăşi stăpânire pe capelă s-au auzit suspine, glasuri drese şi foşnetul cărţilor de imnuri. Cineva a pornit un CD, iar Annika a recunoscut primul acord din *Recviem-ul* lui Mozart. Muzica domoală compusă de muribundul Wolfgang Amadeus i-a învăluit trupul şi a izbucnit în plâns.

După o vreme, CD-ul a fost oprit, iar un bărbat în costum negru — pastorul care oficia ceremonia — s-a ri-

dicat în picioare, s-a apropiat de sicriu şi a început să debiteze platitudini despre viaţă şi moarte. După câteva minute, Annika a închis ochii, ascultând cuvintele pastorului ca pe o melodie: „Amurgul e timpul cel mai frumos…“, „Toată iubirea Cerului…“ Dar când a început piesa pop Mă simt ca acasă acolo unde sunt liber să hoinăresc, Annika s-a enervat iarăşi.

„Liber să hoinăresc…“ Ce Dumnezeu însemna asta? Aida fusese liberă să hoinărească prin piaţa Sergel. Oare acolo se simţise ca acasă? Ce neghiob alesese piesa aceea?

Annika şi-a şters lacrimile cu un gest iritat. Toată audienţa părea să plângă. S-a uitat la pastor, care stătea în primul rând cu capul plecat — un gest de respect fără nicio acoperire. „Ce ştii tu despre Aida?“ Nu avea nimic personal de zis în legătură cu ea, nu se întâlnise niciodată cu ea.

Annika a închis ochii, încercând să şi-o amintească: bolnavă, speriată şi urmărită.

„Cine erai? De ce ai fost omorâtă?“

Bărbatul în costum negru s-a ridicat iarăşi în picioare şi a început să citească cu glas melodios o poezie de Edith Södergran[28]. Apoi, una dintre femeile din primul rând s-a apropiat de catafalc şi a început să cânte a capella cu o voce puternică şi frumoasă. Versurile erau în sârbo-croată, aşa că Annika n-a înţeles nimic. Notele se înălţau spre cupolă, lovindu-se de pereţi şi amplificându-se, iar dintr-odată, suferinţa din capelă a devenit autentică. „De ce? De ce? De ce?“

Annika plângea în palme, copleşită de vinovăţie, simţind durerea ca pe un nod în piept.

[28] Edith Södergran (1892 - 1923): poetă finlandeză de limbă suedeză.

„Facem toate astea pentru noi înşine, nu pentru Aida, s-a gândit ea. Pentru ea, nu mai contează."

Încă un imn — unul cunoscut, care fusese cântat şi la înmormântarea bunicii. Annika rostea versurile în şoaptă: „Gloria pământească păleşte în faţa gloriei cereşti / În rai vom intra, aducând laudă Domnului".

A plecat capul şi a strâns din buze.

În capelă s-a lăsat liniştea. Annika simţea că nu mai poate să respire. Clopotele au bătut din nou şi s-a terminat: Aida avea să fie dată uitării, avea să dispară pentru totdeauna. Annika voia să se opună, să-i împiedice pe bărbaţii care au ridicat sicriul şi l-au purtat pe culoarul dintre bănci, trecând la un metru de ea. „Nu sunt pregătită să renunţ, trebuie să aflu de ce!" Cuprinsă de o uşoară greaţă, Annika s-a ridicat în picioare şi a aşteptat ca procesiunea funerară să se perinde prin faţa ei — toţi se uitau la ea cu un aer curios. Ea a fost ultima persoană care a ieşit din biserică.

Aerul era rece şi curat, iar zăpada strălucea în lumina soarelui. Bărbaţii au pus sicriul pe un dric. Cei prezenţi stăteau pe trepte şi pe alee, suflându-şi nasul şi vorbind în şoaptă.

„Toţi o ştiau pe Aida. Toţi aveau o legătură cu ea. Şi cu toţii o ştiau mai bine decât mine."

Annika s-a apropiat încet de o femeie care se oprise câteva trepte mai jos de ea.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, a zis Annika, apoi s-a prezentat. Nu cunosc pe nimeni de-aici… Mi-aţi putea spune cum aţi cunoscut-o pe Aida?

Femeia i-a zâmbit prietenos, apoi s-a şters la ochi cu un şerveţel.

— Sunt directoarea taberei de refugiaţi unde a fost trimisă Aida când a ajuns în Suedia.

Au dat mâna. Amândouă au inspirat adânc şi au zâmbit un pic stânjenite.

— Eu sunt jurnalistă, a zis Annika. Am venit pentru că am crezut că Aida era singură pe lumea asta.

Femeia a încuviinţat din cap:

— Chiar era singură pe lume. Multă lume a încercat să se apropie de ea, dar era foarte greu. Cred că voia să fie singură.

Annika a înghiţit în sec. Era al naibii de comod să dai vina pe Aida, chiar şi după moarte.

— Şi ceilalţi? a continuat Annika. Dacă Aida nu avea prieteni, ei cine sunt?

Directoarea i-a aruncat o privire uimită:

— Sunt tot refugiaţi. Au cunoscut-o pe Aida în tabără. După ce a plecat, venea în vizită pe acolo din când în când… L-am recunoscut pe un vecin al ei din Vaxholm. Au venit şi trei reprezentante din partea Asociaţiei Culturale Bosniace. Femeia care a cântat e una dintre ele. Nu-i aşa c-a fost foarte frumos?

— Dar nu era nimeni care s-o poată ajuta? a întrebat Annika. Nu avea pe nimeni la care să apeleze?

Femeia s-a uitat la ea cu un aer trist:

— N-o cunoşteaţi foarte bine, nu-i aşa?

Bărbaţii au pornit încet spre groapă, trăgând dricul după ei. Directoarea taberei s-a alăturat celorlalţi, iar Annika s-a dus după ea.

— Într-adevăr, a zis Annika în şoaptă. Nu o cunoşteam foarte bine. M-am întâlnit cu ea de câteva ori înainte să moară, asta-i tot. Când a venit în Suedia?

Femeia i-a aruncat o privire şi a ezitat câteva clipe înainte să răspundă.

— Cu puţin timp înainte de sfârşitul războiului, a zis ea cu glas scăzut. Fusese împuşcată în mai multe locuri şi era ciuruită de schije — arăta înfiorător. Delira, tremura, transpira abundent şi nu prea îşi dădea seama unde era. Şi bea foarte mult. Am făcut tot ce-am putut s-o ajutăm: i-am adus doctori, consilieri, psihoterapeuţi… Dar nu cred c-am reuşit. Aida era bântuită de nişte demoni devastatori.

Annika a făcut ochii mari:

— La ce vă referiţi?

O altă femeie a venit lângă directoare, i-a zis ceva în şoaptă, apoi s-au apropiat de o refugiată care plângea atât de tare, încât mai avea un pic şi leşina. Annika s-a uitat în jur cu un aer dezorientat, a alunecat pe o bucată de gheaţă şi era cât pe-aci să cadă. I s-a făcut un pic greaţă. La un moment dat, dricul a cotit, scârţâind în aerul rece. Sicriul înainta pe alee, ascuns de trunchiurile copacilor, iar, în cele din urmă, nu l-a mai putut vedea. Annika şi-a înfrânt impulsul de a da fuga după el să bată cu pumnii în capac.

„Spune-mi despre demonii tăi! Ce ţi-au făcut?“

Groapa era înfiorătoare — un tablou întunecat şi rece. „De ce le fac atât de adânci?“ Annika s-a aplecat cu grijă deasupra ei şi s-a uitat în jos: şi-a văzut umbra dispărând în întunericul gropii şi s-a dat înapoi imediat.

Sicriul era aşezat lângă groapă, pe câteva grinzi, şi lumea se strânsese în jurul lui — toţi aveau ochii roşii. Pastorul a mai zis câteva cuvinte, iar Annika tremura de frig şi voia să plece acasă. Aida nu mai era în sicriu: Aida

dispăruse de mult de pe lumea aceasta, luându-şi cu ea demonii şi secretele.

Cu coada ochiului, Annika a văzut apropiindu-se două maşini mari şi negre, cu geamuri fumurii şi plăci de înmatriculare albastre. Au încetinit, iar în cele din urmă, s-au oprit. Annika se uita la ele cu o mină surprinsă.

Toate uşile s-au deschis dintr-odată: din cele două maşini au coborât cinci, şase, şapte bărbaţi îmbrăcaţi cu costume gri. Pastorul şi-a întrerupt cuvântarea, iar participanţii la înmormântare schimbau între ei priviri nedumerite. Nou-veniţii se uitau cu un aer încruntat la oamenii strânşi în jurul gropii.

Un bătrân a făcut câţiva paşi în faţă. Annika se uita la el cu gura întredeschisă: era un militar cu un mers ţeapăn şi cu o mină severă, care se uita ţintă la sicriu. Purta o uniformă cu multe decoraţii şi avea în mână o pungă de hârtie. Toată lumea s-a dat în spate când s-a apropiat de mormânt. Annika stătea de cealaltă parte a gropii. Spre surprinderea ei, bătrânul a îngenuncheat, şi-a scos chipiul şi a spus cu glas scăzut câteva vorbe de neînţeles. Prin părul rar şi cărunt i se vedea pielea capului. A rămas în genunchi o vreme, rugându-se în şoaptă şi respirând zgomotos.

Annika se uita ţintă la el, ascultându-i cu atenţie vocea îndurerată.

În cele din urmă, bătrânul s-a ridicat în picioare cu mari eforturi, a băgat mâna în punga de hârtie şi a scos ceva. Pământ! O mână de pământ, pe care l-a împrăştiat peste sicriu.

Murmurul lui s-a înteţit. Annika îl asculta cu un aer transfigurat, iar bătrânul a împrăştiat încă o mână de pământ peste sicriu. Alte vorbe: triste, grave, pline de înţeles. A urmat o a treia mână de pământ, după care murmurul a

încetat. Bătrânul a pus punga într-un buzunar şi şi-a scuturat mâinile.

„O cunoşteai bine pe Aida, s-a gândit Annika. Ştii totul despre demonii ei."

Bătrânul a pornit spre cele două maşini, iar Annika a ocolit repede groapa, s-a apropiat de el şi l-a apucat uşor pe mână:

— Aşteptaţi un pic, vă rog!

Surprins, bătrânul s-a oprit şi i-a aruncat o privire peste umăr.

— Cine sunteţi? l-a întrebat ea în engleză. De unde o cunoşteaţi pe Aida?

Bătrânul s-a uitat la ea, smulgându-şi mâna din strânsoare.

— Sunt jurnalistă, a continuat Annika. Am cunoscut-o pe Aida cu câteva zile înainte să moară. Dumneavoastră cine sunteţi?

Bărbaţii în costume gri s-au apropiat dintr-odată şi s-au aşezat între ea şi bătrân. Erau agitaţi şi îl întrebau ceva, repetând de câteva ori acelaşi cuvânt. Militarul i-a îndepărtat cu un gest al mâinii, apoi s-a întors cu spatele la ea, după care a pornit spre maşini însoţit de ceata lui cenuşie. Au urcat, au pornit motoarele şi au dispărut printre copaci.

Palidă şi transpirată, Annika i-a urmărit cu privirea.

Reuşise să descifreze un singur cuvânt din ce spusese bătrânul pe marginea gropii. Era sigură că-l rostise de mai multe ori.

Bijeljina.

Una câte una, femeile au trecut pe lângă sicriu, au spus câteva cuvinte şi au pus flori pe capac. Annika era neliniştită: nu adusese flori şi nu avea nimic de zis —

doar că-i părea rău pentru că o lăsase la greu pe Aida şi că o împinsese în ghearele morţii.

S-a întors cu spatele, alunecând uşor; nu mai putea sta, trebuia să plece de acolo.

Aida şi bătrânul acela sigur fuseseră apropiaţi. Poate că era chiar tatăl ei.

„Şi dacă ştie ce-am făcut?“, i-a trecut Annikăi prin minte. „Dar nu încercam decât s-o ajut, a protestat ea în gând. N-am vrut să-i fac rău.“

A pornit spre staţia de autobuz, clătinându-se pe picioare din pricina ruşinii şi a sentimentului de vinovăţie. Îi era greaţă şi îi venea să vomite.

După ce a ieşit prin gaura din gard şi a făcut câţiva paşi, cineva s-a apropiat de ea pe la spate şi i-a acoperit gura cu mâna.

Primul ei gând a fost că indivizii în costume gri se întorseseră după ea şi că bătrânul voia să se răzbune pentru ce-i făcuse Aidei.

— Ţi-am pus pistolul în şale, i-a zis printre dinţi un bărbat. Ia-o înainte.

Dar Annika nu se putea mişca. Rămăsese împietrită pe trotuar, cu Ratko în spate.

Ratko a apucat-o de păr şi i-a tras capul pe spate:

— Dă-i drumul!

„O să mor, şi-a zis ea. O să mor…“

— Mişcă-te, nenorocito!

Speriată şi cu respiraţia tăiată, Annika a închis ochii şi a luat-o din loc cu paşi împleticiţi. Bărbatul îi sufla în ceafă — îi mirosea urât gura. După vreo zece metri, s-a oprit.

— Urcă în maşină, i-a zis el.

Annika s-a uitat în jur. Avea gâtul încordat şi o ustura pielea capului. „Care maşină?“

Bărbatul a lovit-o peste faţă. Annika a simţit că-i curge ceva cald din buză şi dintr-odată mintea i s-a pus în mişcare. Violenţa era ceva familiar, îi putea face faţă fără probleme.

— Şi dacă nu mă urc? a întrebat ea, simţind că buza deja i se umflase un pic.

Bărbatul a lovit-o încă o dată:

— Atunci te omor chiar aici!

Annika s-a uitat la el: avea ochii încercănaţi şi faţa roşie de frig. Annikăi i s-a iuţit respiraţia, iar vederea i s-a înceţoşat un pic. Nu avea suficientă forţă pentru aşa ceva. Şi nici nu avea chef de aşa ceva.

— N-ai decât! a zis ea.

Cuvintele ei l-au scos din sărite. A luat o funie, a îmbrâncit-o spre maşina de lângă ei — o maşină mică, de culoare albastră —, i-a sucit mâinile la spate şi a legat-o. Apoi i-a pus ţeava pistolului în ceafă:

— Ştii ce-a păţit Aida.

A închis ochii, iar în clipa următoare, mecanismele ei de apărare au intrat în acţiune. Nu mai simţea nimic. „Trebuie să fac ce-mi cere."

— Urcă dracu' în maşină!

Ratko a deschis portiera maşinii albastre. Cu trupul înţepenit, Annika s-a prăvălit pe bancheta din spate, iar Ratko a ocolit maşina, a urcat la volan, a pornit motorul şi a demarat. Annika se uita la ceafa lui: era roşie şi ridată, iar pe gulerul negru avea mătreaţă. Se simţea desprinsă de realitate, ca şi când ar fi văzut lumea printr-un geam de plexiglas. Prin faţa ferestrei se perindau clădiri cu contururi difuze, dar nu se vedea niciun om, nimeni căruia să-i pese de ea.

— Am pistolul în poală, a zis Ratko. Dacă încerci ceva, te împuşc pe loc.

Soarele se apropia de orizont, cerul era roşu, iar aerul, rece. Mergeau pe Solnavägen, trecând pe lângă blocurile din cartierul Blues. Annika vedea pe geam maşini şi oameni, dar nu putea striga după nimeni — nu era nimeni care s-o poată ajuta. Stătea pe bancheta din spate a unei maşini mici şi murdare, sprijinindu-se pe mâinile legate la spate. Ca să n-o mai doară încheieturile, a încercat să-şi schimbe poziţia.

Bărbatul de la volan i-a observat mişcarea şi a întors capul spre ea:

— Nu te mişca!

Annika a înlemnit:

— E o poziţie foarte incomodă.

— Taci!

Au intrat pe autostrada care mergea spre nord, spre Norrtull, Sveaplan şi Cedersdalsgatan. Erau înconjuraţi de mii de oameni în maşinile lor, dar Annika era atât de singură, mereu atât de singură.

A închis ochii şi şi-a amintit de sicriul Aidei, de capul plecat al bătrânului şi de şoaptele lui.

„Poate c-a venit rândul meu…“

Traficul s-a blocat chiar înainte să ajungă la Roslagstull, iar Annika se uita într-o maşină de lângă ei, în care se aflau doar o mămică şi copilaşul ei. Se uita ţintă la femeie, încercând să-i atragă atenţia. În cele din urmă, dându-şi seama că se uita cineva la ea, femeia a întors capul. Annika a făcut ochii foarte mari şi a rostit doar din buze, fără să scoate niciun sunet:

— Ajutor! Ajută-mă!

Femeia a întors capul imediat.

„Nu! şi-a zis Annika în gând. Uită-te la mine! Ajută-mă!“

— Ajutor! a strigat ea, lovindu-se cu capul de geam. Ajută-mă! Ajută-mă!

Geamul era rece şi tare, iar loviturile au ameţit-o.

Ratko s-a încordat, dar nu s-a mişcat, ci a mers mai departe spre Roslagsvägen.

Annika ţipa cât o ţineau puterile:

— M-a răpit! Ajutaţi-mă! Ajutor!

Maşinile treceau pe lângă ea una câte una, la doar un metru de ea, dar şoferii erau atât de indiferenţi, încât păreau la mii de ani lumină de maşina albastră în care se afla. Annika striga şi se arcuia spre tavan, transpirând abundent. Era ameţită şi avea vocea răguşită. S-a năpustit spre portieră, dându-se cu capul de geam. Un bărbat într-un Volvo nou s-a uitat în ochii ei cu un aer preocupat, dar Ratko s-a întors spre el, a ridicat din umeri şi a zâmbit. Bărbatul i-a răspuns tot cu un zâmbet.

Annika s-a oprit. Gâfâia şi se simţea umilită.

Nu avea niciun rost să încerce. Oamenii erau prea preocupaţi de treburile lor. De ce-ar fi vrut să aibă de-a face cu o nebună care ţipa într-o maşină de pe banda alăturată?

În cele din urmă, s-a liniştit — o durea capul de la atâtea lovituri — şi a izbucnit în plâns. Ratko n-a zis nimic. Traficul s-a mai rărit când au ajuns la Roslagstull, apoi au trecut pe lângă Muzeul de Istorie Naturală şi au cotit spre Albano[29].

Lacrimile şiroiau pe obrajii Annikăi. „S-a sfârşit… Cine ar fi crezut că totul o să se termine aşa?“

[29] Albano: zonă industrială din Stockholm.

Maşina a străbătut câteva străduţe — Björknäsvägen, Fiskartorpvägen —, apoi a intrat într-o pădure. De jur-împrejur nu se vedeau decât copaci.

În cele din urmă, s-au oprit. Annika s-a uitat în faţă şi a văzut un şopron vechi. Ratko s-a dat jos, a ocolit maşina, a scos ceva din portbagaj, a deschis portiera pasagerului şi a aplecat în faţă speteaza scaunului.

— Coboară, i-a zis el.

Annika i-a dat ascultare.

— Ce vrei de la mine? a întrebat ea cu glas răguşit.

O durea gâtul de la atâta ţipat.

— Intră în şopron, i-a poruncit el.

Apoi i-a dat un brânci, iar Annika a făcut câţiva paşi în faţă. Îi era greaţă şi se simţea slăbită.

Era frig în şopronul de lemn. Lumina amurgului nu-şi putea croi drum printre scânduri, iar lemnele de foc şi pânzele de păianjen erau cufundate în semiîntuneric.

Ratko a aşezat-o pe o buturugă de tăiat lemne aflată într-un colţ. Annikăi i-au trecut fiori pe şira spinării, iar pereţii şopronului au început să se învârtă. Ratko a înfăşurat o funie în jurul buturugii şi a legat-o de picioare, apoi şi-a apropiat gura de urechea ei şi i-a spus cu glas scăzut şi răguşit.

— Eu o să pun întrebările, iar tu o să dai răspunsurile. N-ar niciun rost să faci pe nebuna: mai devreme sau mai târziu, toată lumea vorbeşte. Dar dacă te hotărăşti să vorbeşti din prima, o să te scuteşti de multă suferinţă.

Annikăi i s-a iuţit respiraţia, simţind că o cuprinde panica. Ratko a înhăţat geanta sport, a scotocit un pic prin ea şi a scos o puşcă mitralieră. Apoi s-a postat în faţa Annikăi, cu ţeava îndreptată spre faţa ei.

— Unde e încărcătura? a întrebat el.

Annika a înghiţit în sec, a inspirat o dată, şi încă o dată, apoi a înghiţit iarăşi.

— Unde dracu' e încărcătura? a urlat el.

Annika a început să tremure fără să se poată controla. A închis ochii, nemaifiind în stare să vorbească.

— Unde e?

A simţit ţeava puştii atingându-i fruntea şi, cuprinsă de panică, a izbucnit în plâns.

— Nu ştiu! a reuşit ea să spună în cele din urmă. Nu m-am întâlnit cu Aida decât o dată.

Ratko a ridicat ţeava şi i-a dat o palmă peste faţă.

— Lasă prostiile! a zis el, înhăţându-i colierul. Văd că porţi lanţul ei de aur!

Annika tremura, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji şi pe gât.

— Mi l-a făcut cadou, a zis ea în şoaptă.

Annika stătea nemişcată. Era paralizată de frică şi incapabilă să gândească. Bărbatul a dat drumul colierului şi a tăcut preţ de câteva clipe. Annika şi-a dat seama că o măsura din priviri.

— Cine eşti? a întrebat el cu glas scăzut.

Annika a inspirat adânc:

— Sunt… reporteră. Aida a sunat la ziarul pentru care lucrez. Avea nevoie de ajutor. M-am întâlnit cu ea la un hotel. Şi chiar atunci ai apărut tu, iar eu… te-am păcălit. Apoi i-am dat Aidei numărul de telefon al unei persoane care o putea ajuta…

— De ce m-ai păcălit? a ţipat bărbatul, întrerupându-i explicaţia înfricoşată.

— Voiam s-o salvez pe Aida, a zis ea în şoaptă.

A simţit că bărbatul se mişcă, apoi chipul lui a coborât lângă al ei.

— Cine era individul de la înmormântare? a întrebat el cu ochi scăpărători.

Annika se uita la el cu un aer dezorientat:

— Cine?

— Militarul, a urlat el, împroşcând-o cu salivă. Zi, nenorocito, cine era militarul?

— Nu ştiu, a şoptit ea, închizând iarăşi ochii

— Şi ce dracu' i-ai zis?

Annika a inspirat de câteva ori, apoi a răspuns:

— Exact asta l-am întrebat: cine e… şi de unde o ştia pe Aida…

— Şi ce-a zis?

Annika tremura din tot trupul şi n-a fost în stare să-i răspundă.

— Ce-a zis?

— Nu ştiu, a răspuns ea suspinând. Când a venit lângă groapă a zis Bijeljina… Bijeljina, Bijeljina — sunt sigură…

I-a luat câteva secunde până şi-a dat seama că Ratko se calmase.

— Bijeljina? a zis el pe un ton neîncrezător. Oraşul ei natal?

Annika a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap.

— Cred ca da.

— Ce altceva?

— Nu ştiu sârbo-croată.

— Şi ce-au zis gealaţii care îl însoţeau?

Annika s-a uitat la el cu un aer nedumerit.

— Cine?

Ratko şi-a legănat puşca în faţa ei:

— Gărzile de corp, indivizii de la ambasadă îmbrăcaţi în costume gri! Ce-au zis?

Annika şi-a scotocit memoria:

— Nu ştiu! N-am înţeles nimic!

— Nu mă interesează ce-ai înţeles! Vreau să aflu ce-au zis!

Ratko i-a pus iarăşi ţeava pe frunte, iar Annika a închis ochii, respirând din greu cu gura întredeschisă.

— Dacă n-ai de gând să vorbeşti, atunci nu prea mai ai nevoie de gură, nu-i aşa?

Apoi i-a vârât ţeava în gură, lovindu-i dinţii. Annika a simţit gustul metalului rece. Creierul i s-a blocat preţ de câteva clipe şi a început să tremure.

— Ce-au zis gealaţii?

Frig şi întuneric — oare avea ochii închişi sau se întunecase de-a binelea?

— Te întreb pentru ultima oară: ce i-au zis gărzile? Spune-mi!

Annika a dat uşor din cap. Ţeava s-a retras, lovindu-i iarăşi dinţii. Acum putea respira în voie, dar îi venea să vomite.

— Au zis ceva de mai multe ori, a şoptit ea. Poru… nu mai ştiu cum. Porucin… Porucin…?

— Porucinic? a întrebat Ratko pe un ton încordat.

— S-ar putea, a răspuns ea cu glas scăzut.

— Altceva? Ce-au mai zis?

— Nu ştiu…

Ţeava îi apăsa iarăşi buzele.

— Mici…, a zis ea. Mici… Micici.

— Micici?

Ratko a îndepărtat puşca, iar Annika a încuviinţat din cap:

— Da, asta au zis: Micici.

*

Ratko se uita la muierea jalnică din faţa lui şi simţea victoria ca pe nişte furnicături în pântece. Ce noroc! Nimerise exact la ţintă! Acum înţelegea: acolo, în şopronul întunecat, lucrurile începeau să se lege.

Porucinic Micici.

Şi-a strâns repede lucrurile şi a îndesat puşca în geantă. Dar funia a lăsat-o, pentru că putea fi cumpărată de la orice magazin de unelte din Suedia şi nu păstra amprentele.

— Ştiu unde să dau de tine.

Era replica standard servită tuturor celor de la care reuşea să smulgă informaţii.

— Dacă scoţi o vorbă despre toate astea, s-a zis cu tine, ai înţeles?

Annika era aplecată în faţă, cu capul între picioare, şi nu dădea semne că l-ar fi auzit.

— Ai înţeles? i-a urlat el în ureche. Dacă nu-ţi ţii gura, te omor!

Femeia tremura din tot trupul, iar Ratko a simţit dintr-odată că se săturase. S-a uitat la ceas: trebuia să plece.

— Încă o dată: dacă povesteşti ceva, ai mierlit-o! O să-ţi bag puşca în gură şi-am să-ţi împrăştii creierii peste tot Stockholmul! Ai băgat la cap?

Ratko a deschis uşa şi i-a aruncat o ultimă privire. Sigur avea să-şi ţină gura. Şi dacă ar fi vorbit, ce? Dacă l-ar fi arestat, l-ar fi putut acuza de chestii mult mai grave decât asta.

A ieşit în noaptea de iarnă, a închis uşa în urma lui şi a răsuflat cu un aer triumfător.

Porucinic Micici. Mai exact, Porucnik Misici.

Gata, aflase răspunsul. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

A deschis portbagajul, a scos armele din geanta sport şi le-a vârât sub o pătură murdară.

„Noroc pe dracu'!", şi-a zis el. Era vorba de pricepere! Începi interogatoriul cu o chestie pe care nu dai doi bani şi abia apoi treci la ce te interesează cu adevărat.

A urcat la volan, a pus geanta pe scaunul pasagerului, a băgat cheia în contact şi a pornit spre portul liber.

Colonelul Misici, o figură legendară din KOS, serviciul de contraspionaj al armatei iugoslave. Individul supravieţuise tuturor epurărilor administrative, iar acum era în graţiile lui Miloşevici.

Ratko a pornit sistemul de încălzire, gândindu-se că, în scurtă vreme, avea să scape şi de frig, şi de marginalizare.

Nu ştia de ce, dar era limpede că Aida şi colonelul fuseseră apropiaţi. Natura exactă a relaţiei lor nu-l interesa câtuşi de puţin, dar acum ştia faptele. Ştia ce mersese prost şi de ce îi luaseră puterea.

Probabil că Aida avea un protector căruia îi trimisese un mesaj înainte să moară.

Şi-a răsucit umerii ca să-şi mai relaxeze muşchii încordaţi. Nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie de Aida din Bijeljina — n-avea decât să putrezească în groapa ei nenorocită de lângă benzinăria din cartierul Solna.

A cotit pe Tegeluddsvägen şi a luat-o spre port, aruncând o privire pe un indicator: Tallinn, Klaipeda, Riga, Sankt Petersburg. A găsit un loc de parcare şi a oprit. A văzut că era rezervat, dar îl durea fix în cur. A înhăţat geanta sport plină cu bani şi haine, apoi a întors capul spre briza sărată şi a inspirat adânc.

Proiectoarele scăldau depozitele într-o lumină aurie. A văzut parcarea pentru camioane de la capătul îndepărtat al portului.

Ratko s-a gândit că totul începuse acolo începuse totul.

Sau, mai degrabă, că totul avea să se termine acolo.

S-a uitat la ceas.

Venise momentul.

*

Simţind încă gustul metalic al ţevii, Annika a auzit o maşină demarând şi îndepărtându-se de şopron.

Stătea aplecată în faţă, iar în jurul ei era linişte şi întuneric.

Îi era frig. Avea trupul amorţit şi mintea paralizată. Era cât pe-aci să aţipească şi să cadă de pe buturugă. Frigul se înteţea, iar ea era din ce în ce mai moleşită.

Ce uşor ar fi fost. Ce bine ar fi fost să poată adormi.

Funia de la picioare nu era foarte strânsă. Şi-a eliberat picioarele, apoi s-a întins pe jos. Stătea nemişcată, cu obrazul lipit de pământul aspru, simţind că i se răcesc şi îi amorţesc mâinile. Melopeea familiară a singurătăţii a început să-i ţiuie în urechea stângă.

„În curând. În curând, o să se termine totul. În curând, o să se facă linişte."

Ar fi fost sfârşitul ei.

Gândul acesta i-a alungat ţiuitul şi a trezit-o la realitate.

Pământul de sub obraz era îngheţat şi mirosea urât. Braţul pe care şi-l prinsese sub trunchi îi amorţise de la cot în jos.

A gemut.

Dacă mai rămânea mult în frig, totul în jur avea să se liniştească pentru totdeauna.

S-a străduit să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se de buturuga de tăiat lemne. Frigul îi străpunsese blugii, iar coapsele îi amorţiseră.

Şi dacă se întorcea?

Gândul acesta a făcut-o să respire mai repede preţ de câteva clipe, apoi s-a liniştit.

Se simţea epuizată. A izbucnit iarăşi în plâns.

„Vreau să merg acasă. Azi am cumpărat hotdogi… Vreau să merg acasă."

A plâns o vreme, tremurând de frig, apoi şi-a zis: „Trebuie să ies de-aici!".

S-a ridicat în picioare, simţind dureri în încheieturile mâinilor din pricina legăturii. Funia nu era foarte strânsă, aşa că şi-a răsucit mâinile cam un minut şi, în cele din urmă, şi-a eliberat mâna stângă, după care funia a căzut pe pământ. A rămas nemişcată în întuneric şi s-a uitat după nişte dâre de lumină care să-i arate unde era uşa.

Dar dacă o încuiase?

S-a apropiat cu mers împleticit de perete şi a început să pipăie scândurile, simţind cum îi intră aşchii în degete, până când a ajuns la uşă şi a împins-o. Annika a simţit o rafală puternică de vânt rece şi a avut impresia că distinge un drum îngust şi o pădure.

„Doamne, oare unde sunt?"

S-a sprijinit de uşor şi a închis ochii, frecându-şi fruntea cu mâna.

Intraseră pe Roslagsvägen, apoi cotiseră nu departe de Universitate. Deci se afla undeva în nordul insulei Djurgarden, în pădurea din Stora Skuggan[30]. S-a frecat la ochi — îi avea uscaţi şi roşii.

[30] Stora Skuggan: numele sub care este cunoscută o zonă din nordul insulei Djurgarden.

„Autobuzul 56“, s-a gândit ea. Merge de la Stora Skuggan în Kungsholmen.

A ieşit clătinându-se şi a văzut că, în faţa şopronului, chiar era un drum. S-a oprit şi s-a uitat pe cer. În dreapta ei se vedea lumină: orizontul era colorat în nuanţe galbene şi portocalii.

„Nu-i soarele, s-a gândit ea. Sunt luminile oraşului.“

A pornit într-acolo.

Miercuri, 5 decembrie

Ca de obicei, întâlnirea de la ora unsprezece a început cu o întârziere de zece minute. Anders Schyman simţea că se enervează. Gândul care îi trecuse prin minte în ultimele zile şi-a făcut iarăşi apariţia: „Când o să preiau puterea, am să stabilesc un orar pe care să-l respecte toată lumea".

Tocmai se aşezase pe un scaun, ceea ce pentru gaşca în flanel — redactorul de sport, redactorul de politică internă, şeful departamentului de investigaţii, redactorul de divertisment, redactorul economic şi redactorul departamentului de opinii şi editoriale — era semnul că trebuiau să ia şi ei loc şi să asculte. Dar, chiar în clipa aceea, a ciocănit la uşă Torstensson.

Schyman a ridicat din sprâncene: redactorul-şef venea foarte rar la şedinţele de sumar.

— Bine-ai venit! a zis directorul editorial pe un ton un pic prea sarcastic. Şedinţa tocmai a început.

Cu un aer uşor stânjenit, Torstensson s-a uitat în jur după un scaun.

— E unul liber în colţ, i-a zis Schyman, făcându-i semn spre capătul îndepărtat al mesei.

Redactorul-şef şi-a dres glasul şi a rămas în picioare.

— Am să vă spun ceva important, a început el cu un uşor tremur în glas.

Anders Schyman nu s-a sinchisit să se ridice în picioare şi să-i ofere lui Torstensson scaunul din capul mesei.

— Ia loc, te rog, i-a spus el, făcând iarăşi semn cu mâna spre scaunul liber.

Redactorul-şef s-a strecurat până la celălalt capăt al mesei, a tras scaunul, frecându-l de podea, şi a luat loc. Nu se auzea nici musca. Cu toţii se uitau la bărbatul acela mic de statură, care şi-a dres iarăşi glasul şi a zis:

— Numirea mea în postul de la Bruxelles a fost amânată indefinit. Secretarul partidului tocmai m-a informat că lobby-ul pentru accesul cetăţenilor la informaţiile de interes public nu mai este considerat o chestiune prioritară. Dată fiind această situaţie, nu voi mai pleca de la ziar.

Apoi a tăcut. Biroul a fost cuprins de amărăciune. Redactorul departamentului de opinii şi editoriale a scos un mormăit compătimitor, iar restul celor din birou îl studiau pe Schyman cu coada ochiului.

Dar pe faţa directorului editorial nu s-a mişcat niciun muşchi: era atât de surprins, încât nici nu mai putea gândi. Nu-i trecuse prin cap că partidul s-ar putea să nu fie de acord cu această modalitatea de retragere a lui Torstensson de la ziar.

— Ei bine, a zis Schyman pe un ton neutru, atunci să trecem în revistă sumarul ediţiei de azi.

Redactorii au început să răsfoiască hârtii, ziare şi fotografii, arătându-se încântaţi sau nemulţumiţi de ce vedeau la colegii lor. Torstensson stătea cu mâinile goale pe scaunul din capul mesei.

— Pelle, a zis Schyman, arată-ne pozele cu impostoarea.

Redactorul foto a luat în mână nişte fotografii care fuseseră făcute în Järfälla chiar în dimineaţa aceea. În ele apărea Rebecka Björkstig: avea cătuşe la mâini şi era condusă de trei ofiţeri spre o maşină de poliţie.

— Torstensson, a continuat Schyman, ce crezi, ar fi bine să publicăm acum poza şi numele femeii ăsteia?

Redactorul-şef a clipit:

— Poftim…?

— Poza şi numele femeii, a repetat directorul editorial. Dacă le publicăm, am putea fi daţi în judecată pentru calomnie. Crezi că ne putem asuma riscul ăsta în cazul Rebeckăi Björkstig?

— În cazul cui?

„Sunt un om rău, i-a trecut prin minte lui Schyman. Ştiu cât de puţine cunoaşte Torstensson despre ziar şi vreau să-l fac de râs."

— În fine, sigur nu le putem publica pe prima pagină a ediţiei de mâine, a adăugat Schyman pe un ton amical. Ei, ce părere ai, Torstensson?

— De ce nu le putem publica pe prima pagină? a întrebat redactorul-şef.

Schyman a lăsat tăcerea să vorbească de la sine, aşteptând ca gaşca în flanel să digere impactul acestei întrebări. Cu toţii ştiau de ce nu puteai pune pe prima pagină acelaşi subiect trei zile la rând: oricât de interesantă ar fi fost povestea, în cea de-a treia zi, vânzările scădeau. Schimbarea subiectului de pe prima pagină în cea de-a treia zi era o regulă elementară a jurnalismului. O ştia toată lumea, în afară de redactorul-şef.

— E o fotografie foarte bună, a zis Schyman. Propun s-o publicăm într-o casetă mică în partea de sus a paginii: pu-

nem doar faţa şi păstrăm pătrăţelele, ca să nu-i dezvăluim identitatea. Desigur, dacă nu cumva ai tu altă propunere.

Directorul editorial se uita la Torstensson, dar acesta a clătinat din cap.

— În regulă, a zis Schyman. Atunci ce punem pe prima pagină?

Toată gaşca în flanel a început să-şi răsfoiască frenetic materialele, încântaţi că un articol scris în departamentul lor ar fi putut apărea pe prima pagină.

— Cum să scoţi cel mai mare profit din acţiunile companiei Telia, a sugerat redactorul economic.

Biroul s-a umplut de proteste.

— Nu văd pe nimeni sărind în sus de bucurie, a zis Schyman cu un zâmbet. Ce mai avem?

— Am mai descoperit un politician care şi-a folosit cardul de serviciu în interes personal, a intervenit Ingvar Johansson.

Toată lumea a oftat. Toţi politicienii procedau aşa: ar fi fost o ştire dacă găseai pe unul care să nu facă asta.

— Am aflat că un consiliu local a hotărât să nu mai acorde asistenţă pentru un copil retardat mintal din Motala, a zis redactorul de ştiri. Băiatul locuieşte doar cu maică-sa, care trăieşte din ajutorul de şomaj. Femeia ne-a sunat plângând şi ne-a zis că nu mai poate continua aşa. Întrebarea e dacă putem publica povestea asta, dat fiind că am scos de curând ceva similar.

— Seamănă foarte mult cu seria de articole despre Fundaţia Paradis, a zis Schyman. Mai întâi terminăm cu povestea asta, apoi mai vedem. Altceva?

— Urmează să fie testat avionul de luptă JAS, a intervenit redactorul de ştiri interne. Nu se ştie niciodată când se prăbuşeşte peste noi un avion…

Toată lumea s-a arătat interesată: avionul de luptă JAS — când, unde?

— Testele or să înceapă azi, în jurul prânzului, i-a lămurit domnul-în-flanel-de-la-departamentul-de-ştiri-interne. Au fost invitaţi mulţi potentaţi străini, care or să vină să se holbeze la avioane şi poate or să şi cumpere câte ceva. Iar asta înseamnă că or să vină şi mulţi spioni neinvitaţi.

— Da, ar fi bine să dăm o fugă până acolo, a zis Schyman. Dar o să publicăm un material despre asta numai dacă aflăm ceva interesant. Altceva?

— O să scriem un articol despre noua moderatoare a emisiunii Femei pe divan, a intervenit redactorul de divertisment. O tipă pe nume Michelle Carlsson. Arată trăsnet!

S-au auzit comentarii entuziaste:

— Are sânii mari?

— Ar fi dispusă să pozeze cu trupul pictat?

— Am aflat care o să fie cel mai tare cadou de Crăciun? a întrebat Schyman. Sau ştim cumva dacă se difuzează şi anul ăsta programul de Crăciun pregătit de studiourile Disney?

Redactorii au ridicat din sprâncene: cu toţii îşi aduceau aminte de scandalul care izbucnise în anul când se anulase programul Disney. Vorbeau unii peste alţii, iar Schyman i-a lăsat să pălăvrăgească, uitându-se la redactorul-şef, care stătea într-un colţ. Torstensson avea un aer debusolat, iar pe frunte îi apăruseră broboane de transpiraţie.

„Sunt un om rău, s-a gândit iarăşi Schyman. Dar, pe de altă parte, şi-a zis el, măcar ştiu ce fac. Sincer vorbind, e bine să laşi un om incompetent să fie lider? Ar trebui să-i dau voie unui prost ca Torstensson să distrugă ziarul,

să lase fără locuri de muncă sute de oameni şi să înăbuşe o voce importantă din peisajul media?“

— Ce părere ai, Torstensson? a întrebat el calm. Ce să punem pe prima pagină?

Redactorul-şef s-a ridicat în picioare:

— Trebuie să mă pregătesc pentru o şedinţă.

Apoi a împins scaunul la loc, frecându-l iarăşi de podea, şi a ieşit din birou.

După ce redactorul-şef a închis uşa cu furie, Anders Schyman a ridicat din umeri, prefăcându-se nedumerit:

— Aşa, deci unde rămăsesem?

Annika s-a dat jos din pat. Îi era frig şi avea mintea goală. S-a dus în bucătărie, simţind încă în gură gustul amar al metalului impregnat cu praf de puşcă, şi s-a spălat pe dinţi, frecându-se insistent. A turnat nişte iaurt într-o cană, a luat o gură şi i s-a făcut greaţă. Apoi a luat loc pe un scaun şi a rămas nemişcată o vreme, uitându-se la sfeşnicul bunicii, inspirând, expirând, inspirând, expirând. Stelele de paie de la fereastra de vizavi se legănau uşor.

Nu-şi mai amintea decât vag cum ajunsese acasă cu o noapte înainte. Ieşise din şopron, se apropiase de drum. Mersese o vreme — nu foarte mult —, iar în cele din urmă ajunsese la un centru pentru tineret şi dăduse peste o staţie de autobuz. În timp ce aştepta, mai avea un pic şi adormea pe bancă. Apoi venise autobuzul 56, iar pasagerii se comportaseră perfect normal: nimeni n-o luase în seamă, nimeni nu văzuse că era blestemată, condamnată la moarte.

Avusese un somn agitat, plin de coşmaruri şi se trezise de câteva ori din pricina propriilor ei ţipete. Bărbaţii

de la emisiunea Studio 69 încercaseră s-o sufoce şi îi fusese foarte greu să respire, aşa că trebuise să se ridice în capul oaselor. Simţea că dormitorul era prea strâmt, aşa că s-a dus în sufragerie, unde i s-au tăiat picioarele şi a căzut pe podea. Şi-a adus genunchii la piept, strângându-şi gambele în braţe, şi a început să respire din ce în ce mai precipitat. Era epuizată şi avea dureri în tot trupul. A rămas unde era, incapabilă să se mişte. A adormit şi s-a trezit când a sunat telefonul. Dar nu s-a dus să răspundă.

Apoi s-a aşezat pe canapea şi a închis ochii. Şi-a amintit de sicriul alb şi de militarul care bolborosea pe marginea gropii, iar gura i s-a umplut cu un gust metalic.

Pereţii păreau că se umflă şi tremură, iar Annika a inspirat adânc de câteva ori: „O să treacă, o să treacă". S-a dus în bucătărie, unde strălucea sfeşnicul bunicii, a băut multă apă, încercând să scape de gustul din gură, şi a izbucnit în plâns. A deschis dulapul şi s-a uitat încă o dată la cutia cu pastile, în care erau două blistere: douăzeci şi cinci de tablete de Sobril, cu o concentraţie de cincisprezece miligrame. Şi-a amintit ce-i spusese doctoriţa: „Nu sunt suficient de puternice cât să poţi lua o supradoză, dar ai grijă să nu le amesteci cu alcool — ar putea fi periculos".

A scos blisterele din cutie şi le-a mişcat uşor, uitându-se la tabletele care se agitau în alveolele de plastic. A pus prima pastilă din primul blister deasupra unei căni de cafea şi a apăsat pe alveolă: pastila a căzut cu un uşor clinchet pe porţelanul lucios. Apoi a scos următoarea pastilă, şi pe următoarea, şi tot aşa până a golit blisterul.

Pe fundul căniii se afla acum o grămăjoară de pastile. Annika s-a apleca şi a inspirat pe nas: niciun miros. A

luat una şi a pus-o pe limbă: era amăruie. Le-a învârtit în cană şi a închis ochii. Presiunea din piept creştea. Se străduia să respire, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji şi pe gât.

„Să nu le amesteci cu alcool."

A pus cana pe tejghea, s-a dus în hol, s-a încălţat şi s-a şters la ochi. A ieşit din casă şi a coborât treptele, ţinându-se de balustradă. Când a ajuns în stradă, a pornit pe Agnegatan, sprijinindu-se de pereţii clădirilor, apoi a cotit pe Garvargatan şi s-a apropiat de Systembolaget, magazinul de băuturi alcoolice din piaţa Kungsholm. Era aproape gol: stăteau la coadă doar nişte bătrâne şi o gaşcă de beţivi. S-a întors cu spatele la ei, a văzut pe tejghea un exemplar mototolit din Kvällspressen şi s-a uitat la literele negre de pe prima pagină, fără să înţeleagă ce scrie. Când i-a venit rândul, tremura şi se bâlbâia, iar vânzătorul i-a aruncat o privire bănuitoare. A cumpărat o sticlă mare de votcă şi a plecat spre casă pe acelaşi drum. Mergea bălăngănindu-se pe trotuarul îngust, cu ziarul la subsuoară şi cu sticla de votcă în mână. În cele din urmă, a ajuns în apartament, îngheţată şi epuizată. S-a dus în bucătărie, a pus cana, ziarul şi sticla lângă sfeşnicul bunicii, s-a aşezat pe scaun şi a izbucnit în plâns.

Gata, se săturase, nu mai putea suporta.

Victimele Fundaţiei Paradis îşi spun povestea, pag. 8–11, a descifrat ea pe prima pagină a ziarului.

Şi-a sprijinit capul pe braţele încrucişate şi a închis ochii, ascultându-şi respiraţia. Pentru Aida, totul se terminase, aşa că nu mai avea de ce să lupte.

S-a ridicat în picioare, a luat sticla de votcă şi i-a rupt sigiliul.

Nu mai avea niciun rost să amâne. Putea să termine chiar atunci.

Ţinând votca într-o mână şi pastilele în cealaltă, a închis iarăşi ochii. Sticla era mai rece decât ceramica.

„Nu mi-a mai rămas nimic…“, s-a gândit ea.

Apoi a deschis ochii.

Din lac în puţ: Mia Eriksson, una dintre femeile păcălite şi folosite de Fundaţia Paradis, descrie în exclusivitate pentru Kvällspressen teroarea prin care a trecut. Astăzi vă dezvăluim toate secretele acestei organizaţii.

Annika a pus jos sticla şi cana. A ezitat o clipă, apoi s-a dus în sufragerie şi s-a aşezat pe canapea, luând cu ea pastilele, votca şi ziarul.

Pe pagina opt fusese publicat articolul ei despre Mia, iar pe pagina nouă, interviurile lui Berit cu funcţionari de la consiliile locale din Nacka şi Österåker. Pe paginile zece şi unsprezece erau prezentate alte cazuri asemănătoare — informaţiile fuseseră obţinute de la persoane care sunaseră la redacţie.

A lăsat ziarul jos şi s-a sprijinit de speteaza canapelei. „Aida a murit din cauza mea.“ E drept că Rebecka era cea care o trădase pe tânăra din Bijeljina, dându-i în vileag ascunzătoarea, dar ea îi oferise Rebeckăi această şansă. Annika şi-a acoperit faţa cu mâinile şi i-au revenit alte flashbackuri de la înmormântare: razele soarelui sub cupolă, „Mă simt ca acasă acolo sunt liber să hoinăresc“, Porucinic Micici, Porucinic Micici, Porucinic Micici…

Telefonul a sunat din nou. Dar nu s-a dus să răspundă, ci a aşteptat să se oprească. Liniştea care s-a lăsat după aceea era densă şi apăsătoare. S-a ridicat în capul oaselor şi a desfăcut capacul sticlei. A simţit o mişcare în pântece — copilaşul — şi a învârtit pastilele în cană. Îi era milă de ea însăşi.

„Nimic n-are niciun sens. Cu toţii avem o soartă nenorocită. Sărmana Aida, sărmana Mia…“

A luat ziarul în mână şi i-a netezit paginile ca să citească mărturisirea Miei. Tatăl primului ei copil o bătuse, o ameninţase, o urmărise şi o violase. Când Mia s-a căsătorit cu un alt bărbat şi a făcut un copil cu el, abuzurile s-au înmulţit.

Le-a spart toate geamurile casei, l-a atacat pe soţul Miei în timpul nopţii, a încercat să-i calce cu maşina pe Mia şi pe copiii ei, a încercat să-i taie gâtul fiicei lui, iar de atunci, fata nu mai putea vorbi.

Autorităţile erau depăşite. Făcuseră tot ce le stătea în putinţă, dar nu era suficient. Şi-au pus gratii la ferestre, iar ori de câte ori ieşea din casă, Mia era însoţită de asistenţi sociali. În cele din urmă, Serviciile sociale hotărâseră că familia ei trebuia să trăiască într-ascuns.

Timp de doi ani, au stat în tot felul de moteluri dărăpănate. Nu puteau spune nimănui unde se află şi nu aveau voie să iasă pe afară. Nici măcar părinţii Miei nu ştiau dacă mai erau în viaţă. Curtea Administrativă de Apel a emis o hotărâre în care se stipula că familia nu mai putea locui în Suedia. Trebuiau să plece din ţară, dar unde să se ducă? Rebecka susţinea că avea o soluţie pentru problemele lor, dar, până la urmă, s-a dovedit că nimeriseră din lac în puţ.

Annika a pus ziarul în poală şi a început să plângă.

Condiţia omului pe lume era atât de îngrozitoare, iar preţul vieţii era atât de mare… De ce tinere din Europa erau rănite în războaie, fiind nevoite să fugă din ţările lor? De ce nu ne asumăm responsabilităţile care ne revin? De ce-i lăsăm să moară pe cei dragi? De ce nu putea Mia să ducă o viaţă liniştită? De ce nu avea şi ea dreptul

la o viaţă normală, la fel ca toată lumea, cu un soţ, copii, o slujbă şi drumuri zilnice la grădiniţă?

S-a ridicat în picioare, s-a dus în bucătărie să ia un pahar cu apă, apoi s-a întors pe canapea şi a luat ziarul în mână.

Problemele oamenilor trebuiau să fie la fel de simple ca alegerea decoraţiunilor de Crăciun sau ca alte decizii de acelaşi fel: dacă îţi vizitezi bunica vineri sau sâmbătă, dacă ceri să fii promovat sau nu, dacă locuieşti într-un apartament sau îţi cumperi o casă. Mia şi-ar fi dorit să aibă astfel de probleme, dar nu avea acest privilegiu.

Annika se uita la coloanele articolului, la cuvintele şi concluziile lui.

Dreptul de a avea un soţ, copii, o slujbă şi o viaţă normală.

Nu doar pentru Mia şi Aida, ci şi pentru ea însăşi.

Gândul acesta i-a tăiat respiraţia. S-a uitat la cana cu pastile şi la sticla de băutură şi a rămas nemişcată, lăsând intuiţia pe care tocmai o avusese să i se răspândească în tot trupul.

Forţa care o priva de propria-i viaţă era ea însăşi. Ea voia să renunţe, să se dea bătută, să coboare din carusel înainte de sfârşitul călătoriei, să părăsească lumea aceasta înainte să afle ce soartă îi era rezervată.

Îi răsuna în minte vocea mamei: „Nu termini niciodată nimic! Întotdeauna o dai în bară! Eşti leneşă şi fricoasă şi aduci numai necazuri!“.

Annika a dus mâna la obraz, simţind şi acum usturimea palmei pe care i-o dăduse cu douăzeci de ani în urmă.

„Nu, mamă, n-aveai dreptate, nu era adevărat. Voiam să duc lucrurile la bun sfârşit, dar întotdeauna mă

precipitam şi mă gândeam la mai multe feluri în care aş fi putut face ce-mi cereai, iar asta te înfuria — îţi închipuiai că sunt fluşturatică. Brigitta nu era niciodată fluşturatică."

Nu se mai gândise la copilăria ei de ani de zile. Oare ce-i venise acum?

„Când ne spuneai să desenăm o pasăre, Brigitta asta făcea, desena o pasăre, în timp ce eu desenam o pădure cu multe păsări şi animale, ceea ce te înfuria. Greşeam, nu-ţi dădeam ascultare."

Au năpădit-o amintirile: cum se înfuria mama ei când mergeau la schi sau la înot, sau sâmbăta, când făcea curat prin casă. Întotdeauna găsea un motiv să ţipe la ea: dacă termina repede curăţenia, pentru că făcea treaba de mântuială; dacă făcea curat pe îndelete, pentru că pierdea prea mult timp; dacă îi scăpa schiul din picior, pentru că voia să strice ziua tuturor; dacă prindea viteză, pentru că mergea prea repede; dacă încerca să meargă în ritmul lor, pentru că le stătea în cale.

„Întotdeauna i se părea că nu făceam lucrurile cum trebuie", s-a gândit Annika, surprinsă de concluzia ei, fără să-şi dea seama de unde venise.

„Dar nu era vina mea."

Cuvintele acelea au avut un impact fizic asupra ei, dându-i furnicături în buricele degetelor.

Ieşirile mamei nu aveau nicio legătură cu ea. Mama ei era cea care avea o problemă. Mama ei era nemulţumită de viaţa pe care o ducea şi îşi vărsa amarul pe ea.

Annika se uita în gol cu gura întredeschisă. Se ridicase o cortină, care dăduse la iveală un peisaj virgin: acum putea vedea cauzele şi efectele, contextul şi consecinţele.

Mama ei nu avea puterea de a o iubi. Era trist şi dureros, dar Annika nu putea schimba acest lucru. Mama ei făcuse tot ce-i stătea în putinţă, dar nu reuşise să-i ofere afecţiune. Alta era adevărata problemă: cât timp avea de gând Annika să se mai pedepsească? Adevărata problemă era când anume avea să-şi ia în stăpânire propria-i viaţă. Când avea să rupă cercul vicios şi să devină o femeie-adultă?

Annika o putea lăsa pe Barbro să facă pe şefa în continuare, iar ea să accepte rolul victimei, rolul persoanei care strică lucrurile pentru toţi cei din jur, care stă tot timpul în calea altora şi care nu face nimic cum trebuie.

Dar, la urma urmei, Annika era stăpână pe propria ei viaţă şi era îndreptăţită să aibă tot. Cine o împiedica să reuşească, dacă nu ea însăşi?

Iarăşi a început să plângă. Dar nu era o criză violentă de plâns — lacrimile erau calde şi pline de regret.

Securitatea era o preocupare a trecutului — poate tocmai de aceea societatea rusă nu era deloc eficientă cu un deceniu înainte.

Ratko mergea repede şi hotărât, cu mâinile în buzunare. Pe vremuri, oraşul era cunoscut sub numele de Leningrad şi nu era plin de gangsteri ca acum. Prostituatele puteau umbla pe străzi în toiul nopţii, fără să-şi facă griji din pricina autorităţilor. Dar toată lumea — inclusiv el — trebuia să aibă un ochi în ceafă. Bandele acţionau nestingherit, aşa că orice ţărănoi putea să facă avere comiţând jafuri şi stâlcind oase.

„Capitalism! şi-a zis el scârbit. Asta-i dovada clară că nu merge.“

A încercat să se relaxeze. Nevsky Prospekt era cât se poate de sigur. La fel ca majoritatea arterelor principale,

de altfel. Trebuia să cotească pe Marakovksaya, apoi să traverseze două străzi şi ajungea la destinaţie.

Strada aceea era mai slab luminată. A văzut nişte siluete mişcându-se în întuneric şi a trecut repede pe celălalt trotuar ca să le evite. Apoi i s-a făcut ruşine: şi-a dat seama că devenea paranoic.

Uşa de la intrare era încuiată, aşa că a apăsat pe un buton al interfonului. Încuietoarea a făcut clic, fără că cineva să-l întrebe nimic — n-a fost nevoie decât să se uite în obiectivul camerei fixate deasupra tocului.

Casa scării mirosea îngrozitor. Pe fiecare palier erau coşuri de gunoi pline ochi. Vopseaua era coşcovită, iar prin colţuri erau grămăjoare de tencuială.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată, s-a gândit el. Cum de oamenii ăştia nu-s în stare să facă ordine şi curăţenie?“

Trebuia să ajungă la ultimul etaj. Iar clădirea nu avea lift. Soneria nu mergea, aşa că a ciocănit în uşa de lemn, de pe care căzuse aproape toată vopseaua. S-a deschis fără niciun zgomot. Pe dinăuntru era întărită cu tablă de oţel.

— Ratko, şnapanule! Am auzit că eşti căutat.

Vechiul lui prieten din est era mai gras ca niciodată. S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat pe obraji.

— Trebuie să sărbătorim! Aduceţi de băut!

Tinerii din cameră s-au răspândit în toate părţile ca şobolanii. Ratko şi prietenul său au străbătut un coridor cu tapet decolorat, al cărui parchet scârţâia sub linoleum, au intrat în camera din capătul lui şi au luat loc. După ce şobolanii au adus băutură, pahare şi ţigări, vechiul lui prieten le-a cerut să plece.

Uşa s-a închis, prietenul a umplut paharele, au băut, apoi au trecut la treburi serioase.

— Am nevoie de bani, a zis Ratko. Vreau să pun pe picioare o nouă afacere.

I-a spus care erau planurile lui, cum avea să funcţioneze noua afacere, cine erau clienţii, persoanele de contact şi asociaţii. Prietenul l-a ascultat fără să-l întrerupă, cu picioarele foarte depărtate, cu capul plecat şi cu un pahar în mână.

— Am şapte milioane de coroane suedeze, bani gheaţă, a zis Ratko. Dar îţi dai seama că am nevoie de mai mulţi bani ca să pun afacerea pe picioare. Şi am nevoie de oameni de încredere.

Prietenul şi-a golit paharul şi a încuviinţat din cap:

— Şi nouă ce ne iese?

Ratko a zâmbit:

— Industria asta e abia la început şi o să crească într-un ritm ameţitor, aşa că cel mai bine e să intri în ea acum.

— Termenii sunt aceiaşi ca de obicei?

— Bineînţeles, a zis Ratko.

— Şi cum ajungi acolo? a întrebat prietenul, suflând din greu, ca un astmatic.

— Cu un zbor direct până la Cape Town. Am un paşaport norvegian nou-nouţ. M-a costat foarte mult să intru în ţară şi o să mă coste şi mai mult să ies. Trebuie să plec în noaptea asta.

Prietenul nu i-a răspuns, nici măcar nu s-a clintit.

Au mai băut câte un pahar.

— De câţi bani ai nevoie?

Ratko a zâmbit încă o dată.

Joi, 6 decembrie

Asociaţia Suedeză a Autorităţilor Locale avea un sediu somptuos, aflat în apropiere de Slussen[31]. Thomas se uita la contururile impecabile ale clădirii cu stucaturi aurite — era bastionul puterii, locul unde se luau deciziile. A ajunge acolo era scopul lui în viaţă, sau mai degrabă unul dintre scopurile lui. A inspirat adânc, simţindu-şi palmele jilave.

Doamne, cât de mult îşi dorea slujba aceea.

Holul de la intrare era spaţios şi luminos, iar în spatele geamului de la biroul de primire stătea o femeie cu căşti la urechi, care părea foarte ocupată. Thomas a spus cum îl cheamă şi a luat loc pe o canapea de lângă uşă, ţinându-şi servieta pe genunchi. A încercat să citească un exemplar din Metro, dar îi era imposibil să se concentreze.

— Domnule Thomas Samuelsson, ce bine îmi pare să vă revăd!

S-a ridicat în picioare şi a încercat să zâmbească. Directorul s-a apropiat de el, venind dinspre lifturi, i-a strâns mâna şi l-a bătut cu putere pe umăr.

[31] Slussen: zonă din centrul Stockholmului, unde se află ecluza care separă lacul Mälaren de Marea Baltică.

— Mă bucur foarte mult că aţi reuşit să veniţi într-un timp atât de scurt. Aţi mai fost aici?

Dar directorul n-a mai aşteptat răspunsul, ci l-a condus pe nişte scări, apoi pe un hol şi printr-o curte interioară, iar, în cele din urmă, au intrat într-un lift cu care au urcat câteva etaje.

„N-am să găsesc ieşirea din labirintul ăsta", s-a gândit Thomas.

Au trecut pe lângă nenumărate uşi — unele deschise, altele închise — şi pe lângă mulţi angajaţi care vorbeau, purtau dispute sau citeau.

„Oare cu ce se ocupă toţi oamenii ăştia?", s-a întrebat el cu un aer dezorientat.

În cele din urmă, au ajuns la biroul directorului — o cameră frumoasă de la etajul şapte, cu vedere spre acoperişurile clădirilor de pe Hornsgatan. Au luat loc faţă în faţă, pe nişte scaune confortabile aşezate în jurul unei mese. O femeie le-a adus cafea, pricomigdale şi brioşe, apoi a ieşit discret din birou.

Thomas a înghiţit în sec, străduindu-se să pară relaxat.

— Autorităţile locale cheltuiesc anual mai mult de douăsprezece miliarde de coroane pentru ajutoare sociale, a început directorul, turnând cafea în două ceşti inscripţionate cu sigla instituţiei. Costurile acestea cresc de la an la an, dar politicienii au de gând să le reducă.

Directorul s-a lăsat pe spetează, sorbind din cafea. Thomas s-a uitat în ochii lui: era un om inteligent şi abil.

— Pentru angajaţii din administraţiile locale, oamenii care beneficiază de ajutoare sociale reprezintă o prioritate. Dar populaţia activă consideră că oamenii de genul acesta sunt nişte paraziţi incomozi, ca să vorbim pe şleau.

În plus, mai mult de două treimi dintre politicieni sunt de părere că ajutoarele sociale se obţin prea uşor. Iar consecinţele sunt dezastruoase. Serviţi, vă rog! Sunt proaspete şi bune.

Thomas i-a făcut pe plac şi a luat o gură dintr-o brioşă — era incredibil de dulce.

— Anul trecut, a continuat directorul, consiliile locale din întreaga ţară au monitorizat performanţele Serviciilor sociale la nivelul consiliilor municipale. Rezultatele au fost foarte îngrijorătoare şi cred că problema aceasta trebuie abordată cu simţ critic, dar într-o manieră constructivă.

Apoi i-a întins un raport, iar Thomas l-a deschis şi a început să-l răsfoiască.

— În linii mari, se poate spune că Serviciile sociale au o imagine negativă în rândul opiniei publice: oamenilor li se pare că angajaţii au o atitudine rece, lipsită de compasiune. E greu chiar şi să-ţi faci o programare pentru examinarea dosarului. Multor solicitanţi li se închide uşa în nas, iar când sunt primiţi în audienţă, li se spune că nu îndeplinesc condiţiile necesare şi, întrucât nu primesc o decizie scrisă, nu pot face apel. În felul acesta, ideea de dreptate este compromisă într-un mod inacceptabil.

Thomas răsfoia raportul.

— Din ce în ce mai mulţi oameni se simt umiliţi de atitudinea Serviciilor sociale, a continuat directorul, dar nu din vina personalului. Sunt sigur că cei mai mulţi dintre angajaţi fac tot ce le stă în putinţă, dar volumul de muncă a crescut, ceea ce îi obligă să-şi asume prea multe sarcini şi, astfel, apar erorile. E o situaţie inacceptabilă.

Thomas a închis dosarul.

— Sincer să fiu, a zis directorul, sunt al naibii de îngrijorat. Nu reuşim să controlăm stratificarea şi segregarea socială. La nivel local, ar trebui să putem contracara tendinţele negative sau ostile, dar nu aveam mijloacele necesare: nici datele, nici resursele. În dimineaţa asta, m-a sunat o femeie disperată din Motala. În ultimii zece ani, a avut grijă de fiul ei retardat mintal, trăind doar din ajutorul de şomaj. În octombrie, autorităţile locale au hotărât ca băiatul să nu mai beneficieze de serviciile unei asistente personale, aşa că, acum, e îngrijit doar de mama lui. Biata femeie nu se putea opri din plâns — mă simt foarte stânjenit în situaţiile de genul ăsta.

Directorul a dus mâna la ochi, iar Thomas a fost surprins să-şi dea seama că reacţia lui era cât se poate de sinceră.

— Cred că e o decizie împotriva legii, a zis Thomas. Sigur se poate face apel.

— Am încercat să-i spun asta, a zis directorul. Dar biata femeie abia mai avea puterea să-şi pună hainele pe ea dimineaţa. Dacă i-aş fi explicat detaliile legale şi procedurile de apel, ar fi fost ca şi când i-aş fi dat o palmă peste faţă. Am sunat la Serviciul de urgenţe sociale din Motala şi le-am prezentat situaţia. Mi-au zis că or să vadă ce se poate face.

Thomas se uita la dosarul pe care îl ţinea în poală — viaţa era foarte grea pentru unii oameni.

— Va trebui să coordonăm informaţiile şi resursele de care dispunem, a continuat directorul. Aici ar trebui să interveniţi dumneavoastră. Oamenii care solicită ajutor social sunt trataţi în mod diferit în funcţie de localitatea unde trăiesc, de procedurile agenţiei căreia i se adresează şi de asistentul social cu care au de-a face. De aceea,

avem nevoie de proceduri cât mai limpezi, de o strategie comună. Trebuie să reevaluăm cazurile în mod regulat şi să facem vizite la domiciliul solicitanţilor. În plus, trebuie să dezvoltăm abilităţile de lucru în echipă atât în cadrul fiecărei agenţii, cât şi între agenţii. Şi, nu în ultimul rând, trebuie să avem o documentaţie foarte bună pentru fiecare caz în parte.

Directorul a oftat şi a zâmbit uşor:

— Sunteţi omul de care avem nevoie?

Thomas i-a răspuns tot cu un zâmbet:

— Sigur că da!

Annika a ieşit de la duş, cu dureri musculare de la atâta alergat. Uitase cât de mult îi plăcea joggingul, cât de plăcut era să străbaţi distanţe mari şi să simţi că zbori. A traversat în grabă curtea interioară — era în halat şi cu nişte cizme de cauciuc — şi a urcat scările, simţindu-şi cu plăcere bătăile inimii.

A mâncat un mic dejun consistent, şi-a făcut nişte cafea, apoi a luat ziarele şi s-a aşezat pe canapea.

Când a văzut prima pagina din Kvällspressen, a simţit că o ia cu ameţeală: „Doamne, au arestat-o pe Rebecka! I-au venit de hac!“.

În ediţia aceea, Fundaţia Paradis nu mai era ştirea de pe prima pagină, dar în partea de sus era o casetă cu poza Rebeckăi, care trimitea cititorul la materialul din interior. Cu mâini tremurânde, Annika a deschis ziarul la paginile şase şi şapte: Rebecka — cu faţa descompusă în pătrăţele, ca să nu i se recunoască identitatea — era dusă spre o maşină de către trei poliţişti. „Ce bine!“

Annika s-a uitat cu atenţie la fotografie, concentrându-se asupra detaliilor: hainele deschise la culoare, cizmele

elegante, copacii neîngrijiţi din fundal — probabil că poza fusese făcută în faţa casei din Olovslund. S-a dus în bucătărie să-şi mai pună nişte cafea, apoi s-a întors în sufragerie şi s-a aşezat pe canapea cu telefonul în poală. A ezitat câteva clipe, iar în cele din urmă a format un număr de la sediul central al poliţiei.

— Ia te uită! a zis Q. Nu ne-am mai auzit de mult.

Annika a zâmbit:

— Ai avut onoarea de a face cunoştinţă cu prietena mea Rebecka Björkstig?

— Te iubeşte! i-a răspuns poliţistul. Chiar că ştii să-ţi alegi prietenii.

Annikăi i-a dispărut zâmbetul de pe faţă:

— Ce vrei să spui?

— Dacă ce-ai scris în ziar e adevărat, ar fi bine să ai mare grijă. În fond, eşti singura persoană care a dat-o în gât pe Rebecka.

— Îmi închipui că acum nu prea are timp să se răzbune, pentru că e ocupată cu alte treburi. Cum ar fi să stea de vorbă cu tine.

— Se prea poate. Ia zi, ce vrei?

— E vinovată?

— De ce anume? De neplata datoriilor, schimbarea numelui, furnizarea unor informaţii inexacte consiliilor municipale? Bineînţeles, deşi e greu de spus dacă vreuna dintre chestiile astea reprezintă un delict. De uneltirea în vederea săvârşirii unei crime? Nu-s la fel de sigur ca tine.

— Dar ai aflat dacă organizaţia ei chiar funcţiona?

— A funcţionat cel puţin într-un caz: în cazul ei. A reuşit să se şteargă din registrele publice. Nu-i proastă deloc. Întrebarea e dacă a făcut-o cu bună credinţă sau în scopuri ilicite.

— Dar schimbările alea de nume nu ţi se par dubioase?

— Nu ştiu ce să zic. Mai întâi, şi-a luat numele de fată al maică-sii şi şi-a schimbat prenumele, apoi a inventat un nou nume de familie. Multă lume face chestii dintr-astea.

Tăcere.

— Altceva? a întrebat Q.

— Crimele din portul liber, a zis Annika. Aţi făcut progrese în cazul ăsta?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un oftat adânc.

— Răspunsul este nu. Nu ştim ce să credem: se pare că mafia iugoslavă şi camionul cu ţigări furat din port au o legătură cu crimele, dar nu ştim exact ce s-a întâmplat. E vorba de ceva mai complicat decât simpla contrabandă cu ţigări, dar nu reuşim să ne dăm seama care-i miza reală.

Annika a inspirat adânc:

— Toate astea au legătură cu Aida Begovic?

Q a tăcut câteva clipe.

— Probabil, a zis el pe un ton sec.

— E implicată şi Rebecka Björkstig?

— Încercăm să aflăm.

— Mi-a zis că a fost ameninţată de mafia iugoslavă. E posibil să fie adevărat?

Poliţistul a oftat:

— Mafia iugoslavă face o mulţime de chestii ilegale, despre care nimeni nu ştie nimic, dar uneori e învinovăţită de chestii pe care nu le-a făcut. Björkstig ne-a zis şi nouă de ameninţările astea: se pare că unul dintre creditorii ei, un tip pe nume Andersson, a ameninţat-o că o să-şi pună cunoştinţele mafiote pe urmele ei.

— Deci se pare că nu există nicio legătură între Rebecka şi sârbi?

— Nyet.

Annika a închis ochii şi a făcut o pauză.

— Dar Ratko, şeful contrabandei cu ţigări? a zis ea în cele din urmă. Ştii cumva unde se află acum?

— Cel mai probabil, în Serbia — e singura ţară din Europa în care se poate simţi în siguranţă. Nu poate umbla nestingherit prin niciun alt stat.

— N-ar putea fi în Suedia?

— Dacă ar veni încoace, sigur ar fi vorba doar de o foarte scurtă vizită. De ce întrebi?

Annika a înghiţit în sec şi iarăşi a simţit gustul de metal în gură.

— Că tot veni vorba…, a zis ea. Ştii cumva ce înseamnă poruci… porucinic micici?

— Poftim?

— Porucinic micici. Cred că e în sârbo-croată.

— De parcă aş vorbi toate limbile pământului…

— E important, a zis Annika. Ştii pe cineva care vorbeşte sârbo-croată?

Poliţistul a oftat:

— Avem câţiva interpreţi. Cât de important e?

— Mucho!

Q a pus receptorul pe birou, iar Annika a auzit zgomot de paşi, apoi o voce îndepărtată: „Nikola, ce naiba înseamnă porucinic micici?“

În cele din urmă, paşii au revenit lângă telefon:

— E un rang militar şi un nume. Porucnik înseamnă „colonel“, iar Misici e un nume de familie foarte răspândit.

— La dracu'!

— Ce-i? a întrebat Q. Mi-ai stârnit curiozitatea.

— Ieri, la înmormântarea Aidei, a venit un militar cu uniforma plină de însemne şi decoraţii.

— Deci era o rudă a ei. Şi ce-i cu asta?

— A venit cu o maşină a ambasadei şi era însoţit de multe gărzi de corp. Nu ţi se pare ciudat?

— Cred c-a venit în Suedia să vadă avionul de luptă JAS — cu ocazia asta, au dat năvală o mulţime de cumpărători dubioşi. Ce însemne avea pe uniformă?

Annika şi-a scotocit memoria:

— Frunze.

— Frunze?

— Exact. Şi multe decoraţii, cum ţi-am zis.

— Ai văzut ce era pe ele?

Annika a închis ochii, încercând să-şi aducă aminte.

— Cred că pe una dintre ele scria „Santa" şi nu mai ştiu cum.

Detectivul a fluierat în receptor:

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că nu. Ce, crezi că-s aparat foto?

— Poate că face parte din KOS, a zis Q. Dar, din câte ştiu, s-a desfiinţat.

Annika s-a întins pe canapea, aţintindu-şi privirea în tavan:

— Ce e KOS?

— Te-ai gândit la insula aia grecească, nu-i aşa? KOS este serviciul de contraspionaj al armatei iugoslave. Dar Miloşevici l-a desfiinţat. În ultimii cinşpe ani, s-a dat o luptă crâncenă pentru putere între KOS şi RDB, iar KOS a pierdut, ceea ce a nemulţumit vechea gardă.

— RDB? a întrebat Annika pe un ton confuz.

— Băieţii lui Slobodan, poliţia secretă — crema cremei. Ăştia controlează atât crima organizată, cât şi poliţia din Serbia. Ce mai, nişte indivizi foarte duri.

Annika a stat pe gânduri câteva secunde:

— Scuză-mă, dar unde naiba ai lucrat înainte să te faci detectiv?

— Asta e o informaţie secretă, a zis Q, iar Annika şi-a dat seama că zâmbea.

— Dacă un colonel KOS ar veni la Stockholm să vadă avioanele JAS, unde ar sta?

— Dacă s-ar înţelege bine cu ofiţerii RDB de la ambasadă, atunci ar sta acolo. Dacă nu, s-ar caza la unul dintre marile hoteluri din Stockholm.

— Cum ar fi?

— În locul tău, aş încerca mai întâi la Royal Viking…

— Vai, am să te iubesc o viaţă pentru sugestia asta.

— Nu mai spune! i-a răspuns Q pe un ton sec, apoi a închis.

Colonelul Misici era cazat la hotelul Sergel Plaza. Annika a stat în faţa uşii lui vreo două minute, cu mâna ridicată şi cu inima bătându-i galopant, dar, în cele din urmă, şi-a făcut curaj şi a atins lemnul cu încheieturile degetelor. Dinăuntru s-a auzit: „Da?“, iar Annika a ciocănit încă o dată.

Uşa s-a întredeschis.

— Da?

Annika a văzut un obraz nebărbierit, un umăr păros şi un maiou.

— Colonelul Misici? Mă numesc Annika Bengtzon şi aş vrea să stau un pic de vorbă cu dumneavoastră, i-a explicat ea, afişând un zâmbet nesigur.

Bărbatul se uita ţintă la ea. Chipul îi era umbrit, iar Annika nu-şi putea da seama ce expresie avea.

— De ce? a întrebat el cu glas răguşit.

— Am cunoscut-o pe Aida, i-a răspuns ea pe un ton şovăielnic, un pic agitat.

Colonelul nu i-a răspuns, dar nici n-a închis uşa.

— V-am văzut la înmormântare, a continuat Annika. Am stat de vorbă cu dumneavoastră.

Bărbatul ezita:

— Ce vreţi?

— Să stăm de vorbă, atâta tot, a zis ea repede. Vreau să vorbim despre Aida, să discut cu cineva care o cunoştea de mai multă vreme.

Bătrânul a făcut un pas în spate şi a deschis larg uşa. Era desculţ şi îşi trăsese pe el o pereche de pantaloni ale căror bretele îi atârnau în dreptul genunchilor.

— Intraţi. Luaţi loc. Mă duc să-mi iau o cămaşă.

Annika a intrat într-o cameră dublă destul de mică, cu două paturi înguste, un televizor, un mini-bar, un birou şi un scaun cu picioare cromate. A auzit uşa camerei închizându-se în spatele ei şi a înghiţit în sec. Colonelul a intrat în baie, iar pe Annika a cuprins-o panica.

Dacă ieşea de acolo cu o puşcă mitralieră?

Sau cu un cuţit?

Poate că el o omorâse pe Aida!

Inima i-a luat-o razna. Tocmai când Annika era pe punctul de a fugi din cameră, bătrânul a ieşit din baie cu o cămaşă albă neîncheiată la nasturi şi cu o pereche de şosete în mână.

— Cât de bine o ştiaţi pe Aida? a întrebat-o el într-o engleză stricată.

Annika a plecat privirea.

— Nu foarte bine, a recunoscut ea, apoi s-a uitat în ochii înceţoşaţi ai bătrânului. Mi-aş fi dorit s-o cunosc mai bine.

— Văd că purtaţi colierul ei. Crinul bosniac şi o inimă — simbolul iubirii. L-am cumpărat pentru Aida. Avea şi o

amuletă în formă de vultur cu două capete, stema Serbiei, dar l-a dat jos.

Annika a dus mâna la colier şi a simţit că se înroşeşte.

Colonelul a luat loc pe unul dintre paturi, a ridicat un picior pe genunchi şi şi-a pus o şosetă.

— Luaţi loc.

Cu genunchii muiaţi, Annika s-a aşezat pe patul din faţa bătrânului, punându-şi geanta pe podea.

— De ce faceţi asta? a întrebat-o el.

Annika se uita cu atenţie la colonel: peri cărunţi pe obrajii nebărbieriţi, umeri încovoiaţi, trup masiv, păr rărit şi o cămaşă largă, care trebuia să-i cuprindă burta.

Şi-a dat seama că era copleşit de durere. Genul de durere care te poate îmbolnăvi.

Oare după ea ar suferi cineva în felul acela?

Annikăi i s-au umezit ochii. Şi-a acoperit faţa cu palmele.

Bărbatul a rămas nemişcat pe pat, fără să scoată o vorbă.

— Îmi pare rău, a şoptit ea în cele din urmă, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmelor. Mi-a murit bunica de curând şi, în ultima vreme, nu m-am mai simţit în apele mele.

Colonelul s-a ridicat în picioare, s-a dus în baie şi s-a întors cu un sul de hârtie igienică.

— Mulţumesc, a zis Annika, apoi a luat sulul şi şi-a suflat nasul.

Bătrânul se uita la ea cu atenţie, fără niciun pic de ostilitate:

— Cum de purtaţi colierul Aidei?

Annika şi-a şters lacrimile cu nişte hârtie igienică.

— Am cunoscut-o cu câteva zile înainte să moară. Era bolnavă şi foarte speriată. Sunt jurnalistă, iar Aida a sunat la ziarul nostru ca să ne ceară ajutor. Am încercat s-o ajut…

— Cum?

Annika a inspirat adânc şi a expirat uşor:

— Era singură pe lume, nu avea cine s-o ajute. Era urmărită de un bărbat şi se temea c-o să fie omorâtă. Am acceptat să mă întâlnesc cu ea pentru că avea informaţii despre două crime comise aici, în Stockholm. Dar n-am putut s-o las aşa — era atât de bolnavă… De aceea i-am dat numărul unei fundaţii numite Paradis… Am crezut că or s-o ajute.

I-a aruncat o privire colonelului: o asculta cu atenţie, dar n-a reacţionat în niciun fel atunci când a pomenit numele organizaţiei.

— Dar femeia care conduce Fundaţia Paradis s-a dovedit a fi o escroacă, a continuat Annika. Mă simt atât de vinovată că am trimis-o acolo.

A plecat capul şi iarăşi a început să plângă, aşteptând ca furia colonelului să se dezlănţuie.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

— E bine să ajuţi pe cineva, a zis e. Îmi închipui că Aida a apreciat ce-aţi făcut pentru ea, din moment ce v-a dat colierul ei.

— Îmi pare atât de rău, a şoptit Annika.

Bătrânul s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de fereastră şi s-a uitat spre piaţa Sergel.

— Aici a murit, a zis el cu glas scăzut. Aici a murit Aida.

Tăcerea era apăsătoare. Annika a simţit disperarea din vocea colonelului şi a văzut că îi tremurau umerii. A rămas aşezată pe pat, cu mâinile reci, neştiind ce să facă.

În cele din urmă, a rupt o bucată de hârtie igienică şi s-a apropiat încet de el. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, oprindu-se în perii cărunţi, dar bătrânul n-a întins mâna să ia hârtia.

— Iertaţi-mă, a zis Annika cu glas scăzut. Am crezut că aşa o ajut…

Colonelul i-a aruncat o privire, apoi a întors iarăşi capul spre piaţă.

— De ce vă simţiţi vinovată? a întrebat-o el.

— Femeia care conducea fundaţia… Cred că era…

Dintr-odată, bătrânul s-a răsucit pe călcâie, s-a dus la frigider, a scos o sticlă de şliboviţă şi a turnat într-un pahar.

— Aida a ales să moară, a zis el.

S-a oferit să-i toarne şi ei, dar Annika a clătinat din cap, aşa că a pus dopul sticlei şi a băgat-o la loc în frigider. S-a întors legănându-se lângă pat şi s-a trântit pe saltea, făcând arcurile să scârţâie.

— Cine era Aida? a întrebat Annika. Cum aţi cunoscut-o?

— M-am născut în Bijeljina, la fel ca Aida.

Annika a luat loc pe celălalt pat.

— Cunoaşteţi Bijeljina? a întrebat-o el.

Annika a zâmbit uşor:

— Nu, dar am văzut poze din Bosnia. Mi s-a părut foarte frumoasă: munţi înalţi şi palmieri…

— În Bijeljina nu-i aşa, a întrerupt-o colonelul. E un oraş de câmpie, aflat la nord-est de Tuzla. Iernile sunt grele, iar primăvara e un şir nesfârşit de ploi şi furtuni.

Privirea bătrânului era aţintită într-un punct de deasupra capului ei.

— Nici măcar râul nu e frumos.

A oftat şi s-a uitat la Annika:

— Probabil că aţi văzut poze ale Drinei, râul care desparte Bosnia de Serbia… Cele mai faimoase sunt cele făcute lângă Gorazde[32].

Annika a clătinat din cap.

— Mormane de cadavre, a continuat el. Cadavrele aruncate în Drina s-au strâns undeva lângă Gorazde. Un fotograf danez a trecut linia frontului şi s-a dus acolo: pozele lui au făcut înconjurul lumii.

Annika a înghiţit în sec: da, îşi amintea acele fotografii. Citise o carte despre ce se întâmplase acolo, iar Kvällspressen cumpărase drepturile de difuzare a pozelor în Suedia.

Colonelul Misici a tăcut, uitându-se iarăşi pe geam. Annika a aşteptat.

— Dumneavoastră sunteţi sârb? a întrebat ea în cele din urmă.

Bătrânul militar i-a aruncat o privire obosită:

— Când eram mici, nu ne gândeam la ce trecut avea fiecare. Eu am fost singur la părinţi, iar în copilărie, cel mai bun prieten al meu era tatăl Aidei — îmi era ca un frate. Jovan era foarte inteligent, dar, întrucât era musulman, nu avea şanse să se afirme în viaţa publică. Aşa că s-a făcut brutar — şi a devenit un foarte bun brutar.

Bărbatul s-a oprit, apoi şi-a trecut mâna peste ochi — o mână păroasă, cu degete păroase.

— Dar dumneavoastră nu v-aţi făcut brutar, a zis Annika cu glas scăzut.

— Am urmat cariera militară, a zis colonelul. La fel ca tata şi bunicul. Eu nu m-am căsătorit, dar Jovan şi-a făcut

[32] Gorazde: oraş din sud-estul Bosniei.

o familie minunată: o femeie frumoasă şi trei copii talentaţi. Îi vizitam în fiecare an, vara şi de Crăciun. Dintre copiii lui, cel mai mult îmi plăcea de Aida. Era drăgălaşă ca un înger şi avea o voce cristalină…

Bătrânul a golit paharul dintr-o înghiţitură şi s-a şters la gură cu dosul palmei.

— De ce vă interesează Aida? a întrebat el.

— Sunt jurnalistă, a zis ea. Scriu adevărul despre lucruri importante, cum ar fi condiţiile…

— Ha! a exclamat colonelul. Jurnaliştii sunt nişte lachei. Un fel de soldaţi care luptă cu minciuni în loc de arme.

Luată prin surprindere de această izbucnire, Annika a clipit.

— Nu-i adevărat, a zis ea pe un ton liniştit. Eu nu mă supun decât adevărului.

Bătrânul a plecat capul şi s-a uitat în fundul paharului:

— Serios? Deci sunteţi în tabăra celor buni. Dar ia spuneţi-mi, nu sunteţi plătită pentru ce faceţi?

— Bineînţeles că sunt plătită, a zis ea ridicând palmele în aer, dar lucrez pentru un ziar necenzurat, care nu are nicio îngrădire…

— Un ziar comercial, al cărui scop e să facă bani? Cum poate un astfel de ziar să fie liber de orice îngrădire? E o voce care s-a vândut, o voce coruptă şi înşelătoare.

Bărbatul s-a ridicat în picioare şi şi-a umplut iarăşi paharul, fără să se mai obosească s-o întrebe dacă vrea şi ea. Când s-a aşezat iarăşi pe pat, Annika a văzut o anumită strălucire în ochii lui: era un om căruia îi plăcuse să dezbată probleme, un om cu darul elocvenţei, care cândva avusese putere.

— Capitalul nu-şi este fidel decât sieşi, a continuat el. Singurul său scop este să sporească, indiferent de costuri.

— Nu-i adevărat, a ripostat ea, surprinsă de propria-i vehemenţă. Presa trebuie să fie un agent liber şi independent, care să poată garanta democraţia…

— Democraţia! Ha! Democraţia nu face decât să creeze competiţie şi instabilitate, politicieni care îşi vând serviciile ca nişte curve şi capitalişti care îşi exploatează semenii! Aşa că nu prea am încredere în democraţia voastră.

— Şi care-i alternativa? a întrebat Annika. Un stat totalitar, în care presa e cenzurată?

Colonelul s-a aplecat spre ea cu un uşor zâmbet:

— Doar guvernul îşi poate asuma responsabilitatea pentru cetăţenii săi. Statul n-ar trebui să aibă nicio altă obligaţie în afară de aceea de-a face tot ce-i stă în putinţă pentru binele poporului. Datoria presei e să informeze şi să educe, dar fără niciun câştig financiar. Presa voastră nu e vocea libertăţii, ci vocea capitalismului.

Annika a clătinat din cap:

— Vă înşelaţi. Cât de bine vă merge în Serbia cu Slobodan Miloşevici la cârma ţării?

Colonelul s-a întunecat la faţă, iar Annikăi îi venea să-şi muşte limba. De ce naiba nu-şi ţinea gura niciodată?

— Îmi pare rău, a zis ea în şoaptă. N-am vrut să vă jignesc…

— Miloşevici e un ţărănoi, a zis bătrânul pe un ton calm. Uitaţi-vă în ce hal mi-a adus ţara! A distrus KOS, singura organizaţie care era în stare să menţină ordinea şi să asigure respectarea legilor. Ne-a tăiat fondurile până nu ne-a mai rămas nimic şi a redirecţionat toţi banii către RDB!

Colonelul a dat cu pumnul în noptieră atât de tare, încât Annika a sărit de pe pat.

— Uitaţi-vă ce-au făcut din ţara mea nenorociţii ăia de la RDB! Nişte ţărănoi criminali irosesc resursele Serbiei! Dacă la cârma ţării ar fi rămas KOS, Iugoslavia ar fi fost încă o forţă de care să se ţină seama, o naţiune sârbă unită. Noi n-am fi acceptat niciodată ca ţara să fie divizată.

Colonelul Misici stătea pe pat cu capul plecat şi cu coatele proptite pe genunchi, iar Annika nu îndrăznea să facă nicio mişcare.

— Până la sfârşitul anilor optzeci, s-au respectat anumite principii etice în Balcani, a continuat el cu glas scăzut. Existau valori şi norme, dar toate astea au fost înlocuite cu un regim barbar. Puterea a fost dată pe mâna unor oameni ca Ratko, care-s nişte simpli executanţi, nişte criminali tâmpiţi.

Annika şi-a umezit buzele, ca să îndepărteze gustul de metal care voia să-i invadeze gura:

— Cine e Ratko?

Bătrânul a oftat şi şi-a îndreptat spatele:

— Provine dintr-o familie bogată care a pierdut totul atunci când puterea a fost preluată de către comunişti: bogăţiile trebuiau să fie împărţite poporului. Taică-su a fost nevoit să lucreze într-o turnătorie — era o muncă cinstită, dar a fost o adevărată lovitură pentru mândria familiei. Ei bine, Ratko a hotărât să ducă o viaţă mai bună, aşa că a venit în Suedia să-şi încerce norocul, dar a ajuns să lucreze pe banda de producţie a unei fabrici. Şi-a văzut compatrioţii istoviţi de muncă, aşa că a hotărât să aleagă o altă carieră: cea a crimei.

Misici a luat o gură de şliboviţă, apoi a continuat:

— Ratko şi taică-su considerau că noile legi nu li se aplicau şi lor. Comunismul îi jefuise: le furase trecutul şi statutul superior în societate. Legea era duşmanul lui Ratko:

dacă ar fi respectat-o, ar fi pierdut totul. Singurele forţe motrice ale oamenilor sunt lăcomia şi dorinţa de a obţine câştiguri materiale.

— Nu-i adevărat, a zis Annika.

— Numai statul îşi poate asuma responsabilitatea pentru cetăţenii săi, a zis colonelul.

— Dar statul suntem noi, a zis Annika. Statul nu poate fi niciodată mai bun decât oamenii pe care îi reprezintă.

Misici s-a uitat în ochii ei:

— Societatea e întotdeauna mai mult decât suma oamenilor care o compun. Dacă ne considerăm nişte indivizi izolaţi, va prevala egoismul.

— Dar nu trebuie să fie aşa, a zis Annika. Statul e alcătuit din cetăţeni: deci dacă ceva merge prost, nu putem da vina decât pe ei. Noi singuri ne construim destinul — statul suntem noi. Suntem responsabili faţă de semenii noştri şi nu ne putem eschiva de la această responsabilitate. Fiecare individ poate face diferenţa.

— Şi tocmai în cazuri dintr-astea se duce totul de râpă! a strigat colonelul Misici, dând iarăşi cu pumnul în noptieră. Uitaţi-vă la Serbia! Când Miloşevici s-a pus deasupra statului, totul s-a dus dracului! Oamenii din RDB nu au cunoştinţele şi experienţa necesare, şi de-aia nu se descurcă, deşi au la dispoziţie toate resursele ţării. Le folosesc în mod greşit, pentru propria lor înavuţire — fac abuz de putere şi sprijină crima organizată…

Colonelul s-a oprit, gâfâind uşor.

Annika se uita ţintă la el: îi apăruseră broboane de sudoare pe chelie.

— Cât de multe ştiţi? l-a întrebat ea cu glas scăzut.

— Ştiu tot.

— Tot?

— Tot.

— Şi despre mafie?

Bătrânul a ridicat privirea spre ea, studiindu-i chipul, părul şi mâinile.

— Cavalerul neprihănit al libertăţii de expresie! a zis el. Sunteţi în stare să suportaţi orice fel de adevăr?

Annika a clipit:

— Doar dacă e vorba de adevăruri verificabile, care prezintă interes pentru publicul larg.

— Ah! Şi cine hotărăşte asta?

— Mai întâi eu, apoi conducerea ziarului.

— Cenzorii, a conchis bătrânul.

— Nicidecum, a ripostat Annika. Noi nu ne plecăm în faţa nimănui — slujim doar adevărul.

— N-aţi îndrăzni să publicaţi adevărul meu. Nimeni n-ar putea publica ce ştiu eu.

— Nu mă pot pronunţa în privinţa asta câtă vreme nu-mi spuneţi ce ştiţi.

Colonelul Misici s-a uitat în ochii ei o vreme. Annikăi i s-a făcut pielea de găină — se simţea de parcă ar fi fost goală.

— Aveţi un pix şi ceva pe care să scrieţi? Atunci notaţi-vă povestea mea. Şi o să vedem dacă îndrăzniţi s-o publicaţi.

Annika s-a aplecat să-şi ia geanta şi a scos pixul şi carnetul.

— Puteţi începe.

— Mafia e statul, iar statul e mafia. Totul e controlat de regimul de la Belgrad. RDB, poliţia secretă, coordonează toate operaţiunile. Contrabanda cu arme e principala lor sursă de venit: trei sferturi din veniturile lor provin din vânzarea de armament. Şi-au însuşit şi au stocat

tot armamentul fostei Republici Iugoslave, aşa că pot continua luptele o veşnicie, ba chiar ar putea declanşa un nou război. Fac multe tranzacţii cu Irakul şi cu ţările din Orientul Mijlociu. Coreea de Nord e foarte interesată de armele biologice, iar Belgradul o poate ajuta. În plus, guvernul sârb întreţine mai multe conflicte militare din Africa, furnizând armament câtorva state de pe continentul negru. Armamentul e transportat cu ajutorul unor submarine poloneze din portul Gdansk: armele sunt încărcate în Serbia, apoi trec prin canalul Suez, unde vameşii sunt mituiţi de oamenii guvernului de la Belgrad.

Annika se uita ţintă la colonel — nu-şi notase niciun cuvânt.

— Toate astea sunt adevărate? a întrebat ea.

— O altă activitate de amploare este contrabanda cu ţigări, a continuat Misici. În plus, fac contrabandă cu alcool, trafic de droguri şi trafic de carne vie. Ţigările sunt fabricate într-ascuns şi ambalate în pachete falsificate — de Marlboro, spre exemplu —, apoi sunt încărcate în camioane sigilate şi transportate în Finlanda. Când ajung în Suedia, li se desfac sigiliile şi se descarcă ţigările. Apoi, camioanele sunt trimise la Ambasada Iugoslaviei pentru a li se aplica un nou sigiliu — lucrul ăsta e posibil, deoarece statul sârb este proprietarul oficial al camioanelor. În cele din urmă, camioanele sunt trimise înapoi în Finlanda, unde îşi descarcă aşa-zisa încărcătură: nişte cutii de carton goale...

Annika a plecat capul:

— Staţi un pic. Repetaţi, vă rog, prima parte? Cea despre arme, Africa şi Coreea de Nord.

Bătrânul a repetat totul cu răbdare.

— În ceea ce priveşte prostituţia, a continuat el, cele mai multe dintre femei provin din Ucraina şi Belarus, şi sunt expediate în bordelurile din Europa Centrală, mai ales în Germania, Ungaria, Cehia şi Polonia. Grosul drogurilor provine din Afganistan — producţia de droguri e controlată de opoziţia afgană, nu de talibani. Acestea intră în Europa prin Turcia, iar în cele din urmă, ajung la albanezii din Kosovo, care, la rândul lor, vând materia primă sârbilor. Iar sârbii prelucrează materia primă şi obţin narcoticele propriu-zise. În operaţiunile astea sunt implicate spitale întregi, precum şi o parte însemnată din industria agriculturii.

Annika a înghiţit în sec. Simţea că i se învârte capul, iar acum scria atât de repede, încât o durea mâna. Oare toate astea chiar erau adevărate?

— Guvernul controlează şi nişte fabrici enorme de alcool. Băuturile sunt îmbuteliate în sticle cu etichete contrafăcute: scotch vechi de douăzeci de ani, de exemplu, sau votcă finlandeză. Dacă toate aceste operaţiuni ar înceta, statul ar intra în colaps în câteva zile. Muncitorii n-ar mai fi plătiţi, iar sistemul s-ar duce de râpă.

Colonelul Misici a oftat, apoi a continuat:

— RDB poate falsifica tot felul de paşapoarte — scandinave, franţuzeşti, americane — şi are în Europa o reţea eficientă de baruri, discoteci, aşa-zise asociaţii culturale sârbeşti şi cluburi de şah.

Bătrânul a izbucnit într-un râs amar.

— Serviciile secrete sârbeşti au un obicei ciudat: nu fac arestări decât miercurea. Dacă reuşeşti să te ascunzi în zilele de miercuri, poţi să stai liniştit o săptămână întreagă. Patrulele RDB sunt alcătuite din trei până la cinci membri, iar când acţionează pe teritoriu străin, scapă cu

ajutorul ambasadelor şi consulatelor. În Suedia, consulatul din Trelleborg[33] este implicat foarte activ în aceste operaţiuni.

Misici a tăcut, iar Annika şi-a terminat notiţele şi a rămas cu pixul pe hârtie preţ de câteva clipe.

— Cum aş putea să verific toate astea? a întrebat ea.

Colonelul s-a ridicat de pe pat, s-a dus în hol, a deschis şifonierul şi a deschis încuietoarea cu cifru a unui mic seif. Când s-a întors, avea în mână câteva documente, dintre care unele erau tipărite pe hârtie albastră.

— Le-am furat de la ambasadă, a zis el. E vorba de două sigilii TIR. În curând, or să le observe lipsa.

Colonelul le-a pus pe pat, chiar lângă ea. Annika s-a uitat la documente, apoi a ridicat privirea spre colonel, fiind din ce în ce mai surprinsă.

— Toate astea mi se par incredibile, a zis ea.

Misici s-a trântit iarăşi pe pat şi a continuat:

— Sârbii au în Suedia multe depozite secrete de armament, plus mari cantităţi de droguri, alcool şi ţigări. Deţin blocuri pline de sârbi fără acte, camioane, maşini, ambarcaţiuni…

Annika a înghiţit în sec:

— Ştiţi unde se află toate astea?

Bătrânul i-a aruncat o privire şi a încuviinţat din cap.

Apoi a continuat să vorbească.

Când colonelul Misici a terminat tot ce avea de spus, întreg trupul Annikăi era inundat de adrenalină — erau nişte informaţii incredibile!

[33] Trelleborg: cel mai sudic oraş al Suediei.

— Încă ceva, a zis ea. Ce-o să se întâmple dacă public toate astea sub numele meu? O să vină mafia după mine?

Bătrânul s-a uitat la ea cu un aer obosit:

— Vă faceţi griji pentru propria piele? Sunteţi mai importantă decât adevărul? Naţiunea dumneavoastră de cetăţeni liberi nu vă poate proteja?

Annika a plecat capul şi s-a înroşit.

— E vorba de afaceri, i-a explicat bătrânul. Nu e ceva personal. Lui Ratko nu i-a mai rămas niciun prieten — nimeni n-o să vă mătrăşească numai ca să se răzbune pe dumneavoastră. Dacă distrugeţi cadrul în care îşi desfăşoară operaţiunile ilegale, n-o să mai fie nimeni care să vă facă rău, pentru că n-ar mai avea niciun rost.

Annika a ridicat privirea:

— Dar ambasada? Dacă ce spuneţi e adevărat, înseamnă că în spatele tuturor acestor operaţiuni se află ambasada.

— Ambasada Iugoslaviei va fi cea mai bună asigurare de viaţă pentru dumneavoastră. O să aibă tot interesul să nu păţiţi nimic. Pe de altă parte, nu v-aş recomanda să vizitaţi vreuna dintre ţările balcanice în următoarea perioadă, pentru că s-ar putea să daţi peste cine nu trebuie.

Annika s-a uitat la notiţele ei, apoi şi-a dres glasul:

— Ce-o să se întâmple cu Ratko?

Misici a ezitat o clipă:

— Ratko a dispărut. Nimeni nu ştie unde e. Dar dacă pune piciorul în Europa, e un om mort. Bănuiala mea e că s-a dus în Africa, la cineva cu care făcea trafic de arme.

— Iar dumneavoastră ce-o să vi se întâmple?

Colonelul s-a uitat în ochii ei câteva clipe, iar în cele din urmă a zis:

— Eu mi-am trăit traiul. Toţi cei care însemnau ceva pentru mine au murit. Aida era ultima.

— Dar cum a pornit totul?

Bătrânul s-a ridicat din nou, s-a apropiat de fereastră şi s-a uitat la piaţa Sergel, peste care se lăsaseră umbrele amurgului.

— Ratko a omorât toată familia Aidei, mai puţin pe ea. A fost preludiul violenţelor din Bosnia. S-a întâmplat în martie 1992.

Annikăi i s-a tăiat respiraţia:

— Dumnezeule! Toată familia?

— Pe Jovan, pe soţia lui, pe fiul lui cel mic — care avea doar nouă ani — şi pe cumnata lui însărcinată. Fiul cel mare era în armată şi a murit pe front şase luni mai târziu.

— I-a omorât Ratko?

Cu ochii aţintiţi la triunghiurile albe şi negre ale pieţei Sergel, colonelul Misici a continuat:

— Ratko şi Panterele lui. Apăruseră tensiuni politice de ceva vreme, iar în Croaţia se dăduseră deja lupte, dar masacrul de la Bijeljina a fost primul din Bosnia.

— Iar familia Aidei a fost nimicită…

— Nu ştiu cum a reuşit Aida să supravieţuiască. Nu mi-a povestit niciodată.

Annika a simţit că îi dau iarăşi lacrimile: ce poveste înfiorătoare.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea? Cum a ajuns în Suedia?

Colonelul se uita în continuare spre piaţă — începuse să ningă.

— Pe vremea aceea, avea şaptesprezece ani şi, din câte ştiu, a mers pe jos până la Tuzla, după masacru. Apoi a luat o ocazie până la Sarajevo şi s-a înrolat în Armija

BiH[34]. Unchiul ei, fratele mai mic al lui Jovan, locuia la Sarajevo şi a primit-o în grupul de forţe speciale pe care îl conducea.

Annika aştepta restul poveştii cu sufletul la gură şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji:

— Şi apoi?

— Un grup de forţe speciale…, a repetat Misici, accentuând fiecare cuvânt. Şi a devenit trăgător de elită. Când am aflat, nu m-am mai interesat de ea, am întrerupt orice contact.

Annika a clipit, iar bătrânul a continuat pe un ton foarte necăjit:

— Trăgător de elită… A învăţat cum să se caţere pe acoperişuri şi să împuşte oameni pe stradă: bărbaţi, femei, copii — nu conta…

Annikăi i s-a tăiat respiraţia:

— Nu…!

Misici s-a întors spre ea:

— Şi vă pot asigura că a ajuns foarte bună. Numai Dumnezeu ştie câţi oameni a omorât Aida.

Bătrânul s-a aşezat iarăşi pe pat, în faţa ei:

— Nu ştiaţi?

Annika a clătinat din cap.

— Cum…? a început ea, dar s-a oprit şi a înghiţit în sec. Cum a ajuns aici, în Stockholm?

Colonelul s-a frecat la ochi:

— Într-o bună zi, a fost rănită. Au scos-o din Sarajevo printr-un tunel şi au dus-o pe muntele Igman. Aida a aranjat să plece din ţară cu un grup de femei şi copii însoţit de Crucea Roşie. Au avut probleme când au vrut să

[34] Armija BiH: Armata Republicii Bosnia şi Herţegovina.

iasă din Bosnia. La un moment dat, transportul a fost oprit, iar câteva tinere au fost scoase din autobuz de nişte soldaţi beţi — nişte barbari. Nu ştim ce s-a întâmplat, dar în urma autobuzului, doi soldaţi au fost găsiţi morţi, împuşcaţi în gură cu propriile lor arme. Sigur a fost mâna Aidei.

Misici a plecat capul. Annikăi îi era un pic greaţă.

— De ce voia să ajungă în Suedia? a întrebat ea în şoaptă.

— Aflase că Ratko e aici. Jurase să se răzbune. Era singurul lucru care conta pentru ea. Ratko îi omorâse familia, îi distrusese viaţa. Ani de zile, n-am mai auzit nimic despre ea. Şi lucrul ăsta mă doare: am greşit, ar fi trebuit să păstrez legătura cu ea. N-ai cum să te descurci singur. Aida ar fi avut nevoie de mine.

Colierul de la gâtul Annikăi părea dintr-odată încins şi greu — un dar de mulţumire de la o criminală.

— Pe 3 noiembrie anul ăsta, mi-a trimis o scrisoare, a zis colonelul cu glas scăzut. Zicea că misiunea ei era aproape încheiată. Luase legătura cu Ratko şi stabilise o întâlnire cu el — unul dintre ei avea să moară.

— A luat legătura cu Ratko? a întrebat Annika. Sunteţi sigur că ea a avut iniţiativa? Că n-a trădat-o nimeni?

Colonelul a plecat capul:

— Voia să aibă o confruntare finală cu Ratko. Şi mi-a cerut să-i duc planul la bun sfârşit, dacă ea o să dea greş. Am supravieţuit tuturor epurărilor: Miloşevici are încă încredere în mine. Aş fi putut să-l distrug pe Ratko…

Umerii au început iarăşi să-i tremure şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Acum plecaţi, i-a cerut el.

Annika a înghiţit încă o dată:

— Dar…

— Plecaţi!

S-a aplecat să pună în geantă carnetul şi pixul. A ezitat o clipă, dar în cele din urmă, a luat şi sigiliile TIR de la Ambasada Iugoslaviei.

— Vă mulţumesc pentru tot, a zis ea în şoaptă.

Misici nu i-a răspuns.

Annika s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de hol în tăcere, a deschis uşa şi a ieşit pe coridorul hotelului.

Bătrânul militar a rămas aşezat pe pat până când s-a lăsat întunericul. Îl dureau umerii, spatele şi mâinile. Avea picioarele reci şi amorţite. „Jurnalista a luat sigiliile cu ea. Ce bine!“ Nu puteau dovedi că el le furase, chiar dacă ar fi bănuit că el era făptaşul.

A hotărât să se spele. S-a dus în baie, a aprins lumina, a pus dopul la cadă şi a dat drumul numai la apa caldă. Cât timp s-a umplut cada, Misici a stat pe closet, lăsând răceala gresiei să i se împrăştie în picioare. Îi făcea bine senzaţia aceea de durere. Când apa a dat pe afară şi i-a ajuns la tălpi, a oprit robinetul. S-a întors în dormitorul întunecat, s-a dezbrăcat, şi-a împăturit hainele cu grijă şi le-a pus pe un scaun.

Apoi s-a vârât în apa fierbinte până la gât şi a închis ochii, simţind că parcă i se dizolvă trupul.

Când s-a răcit apa, s-a ridicat în picioare, s-a şters cu grijă, s-a ras, s-a pieptănat şi a scos din dulap uniforma cu decoraţiile şi medaliile primite pentru serviciile deosebite aduse ţării. S-a îmbrăcat pe îndelete, netezindu-şi reverele cu palmele şi potrivindu-şi chipiul. Apoi s-a dus la seif şi a scos pistolul de serviciu.

S-a uitat în oglindă. Camera lui plutea deasupra triunghiurilor albe şi negre ale pieţei Sergel. Privirea din

oglindă era calmă şi hotărâtă. Şi-a îndreptat ochii obosiţi spre piaţa de sub el, fixându-şi privirea asupra locului în care fusese ucisă Aida.

„O să fim împreună", s-a gândit colonelul Misici. Apoi şi-a pus pistolul în gură şi a apăsat pe trăgaci.

Eleonor şi-a şters fruntea cu dosul palmei.

— Friptura e gata, a zis ea. Uită-te la cartofii gratinaţi.

Thomas a deschis uşa cuptorului şi a gustat din mijlocul tăvii.

— Mai trebuie lăsaţi un pic.

— Ce zici, să acoperim tava cu nişte folie de aluminiu, ca să nu se ardă deasupra?

— Nu cred că e cazul, a zis Thomas.

Eleonor s-a spălat pe mâini, s-a şters pe şorţ şi a respirat uşurată.

— Mi s-au înroşit obrajii de la gătit? a întrebat ea zâmbind.

Thomas a înghiţit în sec şi i-a răspuns tot cu un zâmbet:

— Eşti tare simpatică aşa.

Eleonor şi-a desfăcut şorţul, l-a agăţat în cui şi s-a dus în dormitor să-şi schimbe pantofii. Thomas s-a dus în sufragerie cu bolul de salată şi l-a pus pe masa cu pahare de cristal, farfurii din porţelan englezesc şi tacâmuri fine din argint. A verificat dacă totul era în ordine: aperitivele, şerveţelele, apa minerală, salata — în afară de vin, totul era la locul său.

A scos un oftat. Era obosit şi ar fi preferat să-şi petreacă seara uitându-se la televizor şi gândindu-se la noua lui slujbă. Toată după-amiaza citise declaraţii ale persoanelor care beneficiau de ajutoare sociale: că traiul la limită

îi epuiza, că era foarte neplăcut să explici de ce copilul tău are nevoie de o nouă pereche de adidaşi, că asistenţii sociali păreau întotdeauna grăbiţi, făcându-i pe solicitanţi să se simtă umiliţi, aproape ca nişte cerşetori, că trebuiau să aleagă între a-şi face dinţii şi a-şi cumpăra medicamentele prescrise de doctor, că nu-şi permiteau niciodată să pună carne pe masă, că nu le puteau lua copiilor skateboarduri şi biciclete.

Disperarea acestor oameni i se cuibărise în suflet şi nu-i dădea pace — era ca o rană. „Dacă aş avea puterea să schimb lucrurile…", s-a gândit el, închizând ochii şi rămânând nemişcat o vreme.

Apoi a auzit zgomotul unei maşini în faţa casei şi a aşteptat scrâşnetul şi scârţâitul paşilor pe zăpadă şi pietriş.

— Au venit! a strigat el spre dormitor.

A urmat melodia veselă a soneriei, iar Thomas s-a şters pe mâini şi s-a dus pe hol să deschidă uşa.

— Bine aţi venit! Intraţi, vă rog. Dă-mi blana să ţi-o pun în cuier.

Nisse, de la filiala locală a băncii, directorii filialelor din Täby şi Djursholm şi directorul regional din Stockholm: trei bărbaţi şi o femeie.

Calmă, zâmbitoare şi frumoasă, Eleonor a apărut în sufragerie, chiar când Thomas turna vinul în pahare.

— Ce bine îmi pare să vă văd! a zis ea. Bine aţi venit!

— Avem multe de sărbătorit, a zis directorul regional. Ce casă frumoasă aveţi!

Apoi a sărutat-o zdravăn pe obraji. Thomas a observat că Eleonor s-a înroşit şi s-a simţit iritat.

— Ce drăguţ din partea ta! i-a răspuns Eleonor. Şi nouă ne place foarte mult.

I-a aruncat o privire lui Thomas, iar el i-a răspuns cu un zâmbet forţat.

Au luat câte o gură de vin, după care Eleonor i-a întrebat:

— Ce-aţi zice dacă am face un tur al casei?

Au luat-o din loc cu entuziasm, iar Thomas a rămas singur în sufragerie. Modulaţiile cristaline ale vocii Eleonorei ajungeau până la el:

— Ne-am gândit să reamenajăm bucătăria. Vrem să montăm un aragaz, pentru că ne place foarte mult să gătim, şi nimic nu se compară cu o flacără adevărată… Avem de gând să schimbăm sistemul de încălzire din podele şi să punem marmură, preferabil verde — e o culoare atât de odihnitoare… Iar ăsta e subsolul. Ne-am gândit să amenajăm o pivniţă pentru vinuri — ar trebui să avem mai multă grijă de colecţia noastră…

Thomas a pus paharul pe masă şi a observat că-i tremura mâna. „Care colecţie de vinuri?“ Părinţii Eleonorei aveau o frumoasă pivniţă pentru vinuri în casa de la ţară, plină cu soiuri vechi, dar el şi Eleonor încă nu strânseseră nimic: nu avuseseră timp.

Dintr-odată, a simţit că-l cuprinde panica şi i s-a făcut frig. „Nu! s-a rugat el. Nu acuma! Să nu-mi pierd controlul acum! E o cină foarte importantă pentru Eleonor.“

S-a dus în bucătărie, a desfăcut o sticlă de vin roşu şi a lăsat-o să respire un pic. Apoi a desfăcut un vin spumos şi a umplut cupele de şampanie.

— Ce casă frumoasă! a zis directorul regional când s-au întors în sufragerie. Casele construite pe un teren înclinat arată foarte bine.

Thomas a încercat să zâmbească, dar nu prea i-a ieşit.

— Servim masa? a întrebat el.

Eleonor a afişat un zâmbet crispat:

— E o cină simplă. Thomas şi cu mine suntem foarte ocupaţi. Soţul meu este director financiar la primăria din Vaxholm.

— Lucrez pentru Serviciile sociale, a precizat el.

Apoi s-au dus în sufragerie, iar Eleonor le-a spus musafirilor care unde să se aşeze:

— Nisse, tu stai aici. Leopold, lângă mine. Iar Gunvor…

Musafirii au lăudat mâncarea şi vinul, iar în scurtă vreme, atmosfera s-a animat. Thomas prindea frânturi din diferite conversaţii despre profituri, rezultate şi pieţe. A încercat să mănânce, dar îi era greu să înghită. Se simţea ameţit şi fără vlagă. Directorul regional a atras atenţia tuturor lovindu-şi uşor paharul, apoi a zis pe un ton solemn:

— Vreau să propun un toast pentru Eleonor, minunata noastră gazdă, în cinstea realizărilor ei extraordinare de anul acesta. Ţin să-ţi spun, Eleonor, că noi, cei din conducerea băncii, apreciem foarte mult reuşitele, hotărârea şi entuziasmul tău. Noroc!

Thomas s-a uitat la soţia lui: laudele o îmbujoraseră uşor.

— Şi, ca să încununăm această seară, vreau să vă dezvălui cum are de gând conducerea să-şi exprime recunoştinţa.

Cei patru directori de filială de la masă şi-au îndreptat spatele. Thomas şi-a dat seama că era punctul culminant al cinei: sosise momentul ca fiecare căţeluş să-şi primească osul.

— Sunteţi directorii filialelor cu cele mai bune rezultate din provincia Svealand, a continuat directorul regional.

Profiturile de anul acesta sunt mari, iar sondajele arată că toţi clienţii noştri — persoane fizice şi firme — sunt foarte mulţumiţi.

A făcut o pauză teatrală, apoi a continuat:

— De asemenea, mi s-a dat voie să vă aduc la cunoştinţă că s-a încheiat evaluarea directorilor de către personalul din cadrul filialelor şi că aţi obţinut calificative foarte bune. De aceea, a continuat el cu o vădită satisfacţie, îmi face mare plăcere să vă anunţ că banca a hotărât să vă mărească bonusurile şi procentele care vi se cuvin din profituri.

Eleonorei i s-a tăiat respiraţia, iar ochii îi străluceau de încântare.

— Şi, a adăugat directorul regional, aplecându-se deasupra mesei, anul viitor vă veţi putea înscrie în programul de investiţii destinat membrilor din conducere!

În acel moment, cei patru directori de filiale n-au mai fost în stare să păstreze liniştea şi au scos strigăte de bucurie.

— Pe lângă toate astea, a continuat directorul regional, banca vă oferă un pachet de asigurări de sănătate extrem de avantajos, care vă va permite atât vouă, cât şi soţilor sau soţiilor voastre să evitaţi listele de aşteptare din sistemul medical de stat.

În culmea bucuriei, Eleonor s-a uitat la Thomas:

— Ai auzit, dragul meu? Extraordinar, nu-i aşa?

Apoi s-a întors iarăşi către directorul regional:

— Vai, Leopold, oare o să reuşim să fim la înălţimea acestei recunoaşteri? Ce responsabilitate!

Directorul regional s-a ridicat în picioare.

— Pentru o colaborare de succes!

— Pentru o colaborare de succes! au repetat directorii de filiale.

Dintr-odată, Thomas a simţit că-i vine să verse. A ieşit repede din sufragerie, a străbătut holul în grabă şi a intrat în baie, apoi a încuiat uşa şi s-a aplecat deasupra closetului, respirând din greu. Transpiraţia i se prelingea pe frunte şi i-a trecut prin minte că s-ar putea să leşine.

Eleonor a ciocănit la uşa.

— Te simţi bine, dragul meu? a întrebat ea pe un ton îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Thomas nu i-a putut răspunde — nu voia decât să plângă.

— Thomas!

— Mi-e rău, a zis el. Du-te înapoi în sufragerie, eu o să mă întind în pat.

— Voiam să-ţi fac o cafea.

Thomas a închis ochii şi a înghiţit în sec ca să nu vomite, simţind arsura sucului gastric la baza faringelui.

— Nu mai pot…, a zis el în şoaptă. Nu mai pot continua.

Vineri, 7 decembrie

Annika s-a trezit la şase fără trei minute, însetată şi înfometată. A aruncat o privire pe fereastră: noaptea rece de iarnă era de nepătruns. S-a întors pe o parte şi s-a uitat la cadranul luminat al deşteptătorului — avea să sune peste optsprezece minute.

Trebuia să ajungă la spital la ora şapte. Nu avea voie nici să bea, nici să mănânce, pentru că urmau s-o anestezieze. Aveau să-i introducă un supozitor în colul uterin, ca să se relaxeze şi să poate extrage conţinutul uterului.

„Un băieţel, s-a gândit ea. Cu părul blond, la fel ca taică-su."

Annika s-a întors pe spate şi s-a uitat la tavan, dar n-a reuşit să distingă nicio formă în întuneric.

„Nu-i nicio grabă. O să ajung la timp."

A închis ochii şi a ascultat zgomotele zilei care stătea să înceapă. La ora şase, ventilatorul din spatele clădirii a început să se învârtă, frânele autobuzului 48 au scârţâit, iar din apartamentul unuia dintre vecinii de sub ea s-a auzit genericul buletinului radiofonic de ştiri Morgonekot. Erau zgomote familiare: prietenoase şi liniştitoare.

S-a întins, apoi şi-a împreunat mâinile sub ceafă, cu ochii aţintiţi în întuneric.

I-a apărut în faţa ochilor imaginea colonelului sârb: era atât de împovărat, de trist şi de singur. Nu avea niciun pic de încredere în oameni, ci doar în stat — însă era doar una dintre perspectivele posibile, cea pe care o alesese el. „Întotdeauna poţi să alegi."

Aida fusese un trăgător de elită, o criminală: fusese alegerea ei. „E drept că suntem influenţaţi de mediul în care trăim, dar alegerile rămân ale noastre."

Dintr-odată, Annika a simţit apăsarea colierului greu de aur şi s-a ridicat în capul oaselor, bâjbâind după clemă. A desfăcut-o şi a pus colierul pe noptieră, în faţa deşteptătorului. Suprafaţa gălbuie a metalului reflecta lumina verzuie a limbilor fosforescente.

Nu voia să primească recunoştinţa unei criminale.

A oprit soneria deşteptătorului, a dat plapuma la o parte, şi-a pus halatul şi cizmele de cauciuc, a înhăţat trusa de toaletă şi a pornit în grabă spre duşurile de pe partea cealaltă a curţii interioare. S-a spălat pe cap, apoi pe dinţi, având grijă să nu înghită niciun pic de apă.

În timp ce urca treptele spre apartament, s-a gândit să-şi facă abonament la un cotidian: ar fi fost plăcut să citească un ziar în fiecare zi, la micul dejun. A aruncat o privire în frigider: avea iaurt, suc natural, ouă, bacon, brânză cu usturoi proaspătă, şuncă de Parma — cu o noapte înainte, făcuse cumpărături de la un magazin ICA ponosit. S-a uitat lung la toate bunătăţile, cu o mână pe mânerul uşii şi cu cealaltă pe burtă.

Alegerile sunt întotdeauna ale noastre.

Annika a rămas surprinsă: era atât de simplu! A izbucnit în râs. Nu era deloc dificil.

A scos cutia cu suc, a umplut un pahar mare, a pornit aragazul şi a pus tigaia pe foc.

A băut cu sete, apoi a spart două ouă în tigaie şi a presărat peste ele bucăţele de bacon. A prăjit nişte felii de pâine, le-a uns cu brânză cu usturoi şi le-a mâncat în timp ce învârtea în omletă.

A mâncat-o cu poftă, simţind cum i se umple stomacul, apoi a băut o cafea fierbinte, bucurându-se de căldura ei şi de efectul revigorant al cofeinei. A aprins lumânarea din sfeşnicul de alamă de la Lyckebo — cadoul de nuntă al bunicii —, urmărind dansul şovăielnic al flăcării. S-a uitat în oglindă şi i-a zâmbit femeii în halat, cu părul ud, femeii luminate de lumânare, care urma să aibă un copil.

S-a dus în dormitor, a aprins becul şi a văzut colierul de aur strălucind pe noptieră. S-a îmbrăcat, apoi l-a luat în mână — era greu, al naibii de greu.

Pentru prima oară în ultima lună, Annika s-a dus în cămăruţa de lângă bucătărie — pe vremuri, era camera slujnicei. Înăuntru nu se aflau decât o masă într-un colţ şi un scaun cu speteaza ruptă. Nu o folosise niciodată, pentru că încă se gândea la ea ca la camera Patriciei.

„Aici, s-a gândit ea. Aş putea sta aici să scriu."

S-a uitat la ceas: era aproape şapte. Bijutierul de pe cealaltă parte a străzii deschidea la ora şapte. Într-o zi, intrase acolo din greşeală să caute o pereche de cercei pentru aniversarea Annei Snapphane şi dăduse peste un bărbat masiv şi chelios, cu un şorţ greu de piele şi un cleşte într-o mână. Statura lui impozantă o făcuse să înghită în sec şi să se întrebe dacă nimerise în locul potrivit. Bijutierul i-a zis că da, vindea cercei de aur, iar Annika a sfârşit prin a cumpăra o pereche foarte dichisită.

Annika a stins lumânarea, şi-a şters părul cu prosopul, şi-a pus o căciulă, haina şi ghetele, apoi a coborât în stradă. Ninsese în timpul nopţii, iar trotuarele erau încă acoperite cu un strat alb şi pufos. A trecut strada şi s-a îndreptat spre magazinul bijutierului, lăsând urme în zăpada afânată.

Era deschis. Bijutierul purta acelaşi şorţ de piele şi avea acelaşi aer binedispus.

— V-aţi sculat devreme, a zis el pe un ton vesel. Faceţi cumpărături de Crăciun?

Annika a clătinat din cap cu un zâmbet şi i-a dat colierul Aidei.

— Oh, văd că aveţi un ditamai lanţul! a zis bărbatul, cântărindu-l în mână.

Annika s-a uitat la colierul care strălucea în mâinile lui enorme: poate reuşea să transforme darul de mulţumire al criminalei în ceva frumos.

— E aur adevărat? a întrebat ea.

Bijutierul l-a zgâriat uşor lângă clemă, apoi s-a întors cu spatele şi a meşterit la el preţ de câteva clipe.

— Aur de cel puţin optsprezece carate, a zis el în cele din urmă. Vreţi să-l vindeţi?

Annika a încuviinţat din cap, iar bărbatul a pus colierul pe talerul unei balanţe.

— Îmi închipui c-a fost al unei femei zdravene…, a zis el. O sută nouăzeci de grame. Un gram e patruzeci şi opt de coroane.

Apoi a scos un calculator.

— Face nouă mii o sută douăzeci de coroane. Vă convine?

Annika a încuviinţat iarăşi din cap, iar bijutierul a intrat în camera alăturată şi s-a întors cu banii şi cu o chitanţă.

— Poftiţi, a zis el. Şi să nu-i cheltuiţi pe toţi odată.

— Ba chiar asta am de gând să fac, a zis Annika, zâmbind uşor.

Magazinul de calculatoare de după colţ se deschidea abia la nouă. Dar Annika a văzut că unul dintre angajaţi tasta de zor în camera din spatele magazinului, aşa că a ciocănit în geam. Tânărul a întors capul, Annika a zâmbit şi i-a făcut cu mâna, iar el a venit, a descuiat şi a crăpat uşa.

— Ştiu că am venit prea devreme, a zis Annika, dar aş vrea să cumpăr un computer.

Angajatul a deschis larg uşa şi a izbucnit în râs:

— Şi nu mai puteaţi aştepta până la nouă?

Annika i-a răspuns cu un zâmbet:

— Aveţi vreunul de nouă mii o sută de coroane?

— Mac sau PC?

— Nu contează, a zis ea. Vreau un computer care să nu se strice tot timpul.

Tânărul a aruncat o privire prin magazinul neîngrijit. Potrivit reclamei din vitrină, era o firmă care vindea computere — noi şi la mâna a doua —, asigurându-le o perioadă de garanţie; în plus, oferea servicii de depanare şi făcea softuri şi site-uri. Annika trecea pe lângă magazinul acela de vreo opt ori pe zi şi, din câte îşi putea da seama, cei care lucrau acolo îşi petreceau cea mai mare parte a timpului jucându-se pe calculator.

— Ăsta, a zis angajatul, ridicând pe o masă o cutie mare şi cenuşie. E la mâna a doua, dar procesorul e nou şi are mult spaţiu de stocare. Pentru ce vă trebuie?

— Ca să scriu, a zis Annika. Şi că să navighez pe Internet.

Tânărul a lovit uşor cutia:

— Atunci ăsta e perfect! Are toate programele care vă trebuie: Word, Excel, Explorer…

— Bine, îl cumpăr, l-a întrerupt ea. Vreau şi un monitor şi toate chestiile de care mai am nevoie.

Angajatul a ezitat:

— Adică vreţi să cumpăraţi toate astea cu nouă mii de coroane?

— Nouă mii o sută douăzeci, mai exact. În fond, hard diskul e folosit.

— Bine, a zis el oftând. Dar numai pentru că e foarte devreme.

Apoi a lăsat-o pe Annika în magazin, s-a dus în camera din spate şi s-a întors cu un mic monitor.

— Nu-i foarte mare, dar e foarte bun. Emite puţine radiaţii, ceea ce e foarte important. Monitoarele mai vechi te ameţesc şi îţi prăjesc creierul. Altceva? Dischete şi alte chestii de genu' ăsta?

— N-am decât nouă mii o sută douăzeci de coroane.

Angajatul a oftat încă o dată, apoi a scos o pungă de hârtie în care a pus o pereche de boxe, un mouse, un pad, câteva cutii cu dischete, o tastatură şi nişte cabluri.

— Şi o imprimantă, a adăugat Annika.

— Fie-vă milă! Pentru nouă mii o sută douăzeci de coroane?

— Nu mă deranjează dacă e la mâna a doua.

Tânărul s-a dus iarăşi în depozit şi s-a întors cu o cutie mare pe care scria Hewlett Packard.

— E ca şi când v-aş da hard diskul gratis. Mai vreţi ceva pe degeaba?

Annika a izbucnit în râs:

— Nu, e în regulă. Dar cum duc toate astea acasă?

— Până aici, a zis angajatul. Va trebui să le căraţi singură. Ştiu că locuiţi aproape: v-am mai văzut prin cartier.

Annika s-a îmbujorat:

— Serios?

Tânărul i-a aruncat o privire uşor stânjenită. Era drăguţ şi avea un păr negru şi ondulat.

— Treceţi des prin faţa magazinului, a zis el. Şi sunteţi mereu grăbită. Îmi închipui că aveţi o viaţă interesantă.

Annika a inspirat adânc.

— Da, aveţi dreptate în privinţa asta. Dar să ştiţi că nu-s chiar atât de puternică — am nevoie de o mână de ajutor.

Angajatul a oftat şi a dat ochii peste cap, apoi a luat imprimanta în braţe şi a pornit spre uşă:

— Sper că staţi aproape.

— Apartamentul meu e la ultimul etaj, iar blocul n-are lift, i-a explicat ea cu un zâmbet.

Când, în cele din urmă, a luat loc la masa din cămăruţa slujnicei, cu carnetul lângă ea, cerul începea să se lumineze. A aruncat o privire în curtea interioară şi a văzut stelele de paie legănându-se uşor la fereastra de vizavi.

„E o cameră excelentă, s-a gândit ea. Oare de ce n-am folosit-o până acum?“

A scris întreaga poveste, apoi a recitit-o de mai multe ori, făcând modificări şi ştergând anumite pasaje. Era atât de absorbită de cuvintele care i se perindau prin faţa ochilor, încât timpul şi spaţiul nu mai contau.

La un moment dat, a simţit că i s-a făcut iarăşi foame şi a coborât să-şi cumpere o pizza de la restaurantul din apropiere, apoi s-a întors acasă şi a mâncat-o în faţa computerului.

Când a scos textul la imprimantă — era o imprimantă cu jet de cerneală, care mergea extraordinar de greu —, era deja seară. A băgat foile într-un dosar de plastic şi s-a dus la secţia de poliţie.

— Nu poţi da buzna aici ori de câte ori ai chef, i-a zis Q pe un ton iritat când a coborât la biroul de primire. Ce vrei?

— Am scris un articol şi vreau să-mi spui ce părere ai despre el.

Detectivul a scos un oftat:

— Şi, ca de obicei, e vorba de ceva urgent, nu-i aşa?

— Exact.

— Bine, hai să mergem undeva.

S-au dus la cafeneaua din apropiere şi au comandat cafea şi sandviciuri. Annika a scos dosarul de plastic.

— Nu ştiu dacă o să fie publicat, a zis ea. După ce te uiţi pe el, o să mă duc la redacţie să-l arăt şefului meu.

Q i-a aruncat o privire iscoditoare, apoi a luat articolul în mână. L-a citit în linişte, dând paginile cu grijă şi recitind anumite pasaje, iar la sfârşit a zis:

— E o descriere completă a operaţiunilor desfăşurate de mafia iugoslavă nu numai în Suedia, ci în întreaga lume. Sunt înşirate toate depozitele, vehiculele, sediile, persoanele de contact şi stratagemele pe care le folosesc…

Annika a încuviinţat din cap.

— Eşti dată dracului! a zis el. De unde naiba ai făcut rost de toate informaţiile astea?

— Şi am două sigilii TIR în geantă, a adăugat ea.

Detectivul s-a lăsat imediat pe spate, petrecându-şi un braţ pe după speteaza scaunului.

— Am înţeles, a zis el. Te pricepi să omori oameni.

Annikăi i-a îngheţat sângele în vine şi a simţit o durere în piept de parcă ar fi fost înjunghiată:

— Despre ce vorbeşti?

Q s-a uitat ţintă la ea preţ de câteva secunde, amintindu-şi de raportul care îl aştepta pe birou: era un raport despre sinuciderea unui colonel iugoslav cu paşaport diplomatic în hotelul Sergel Plaza.

— Nimic, a zis el, aplecându-se în faţă şi luând o gură de cafea. Nimic. A fost o prostie din partea mea. Îmi pare rău.

— Ce părere ai? l-a întrebat Annika. Crezi că lucrurile astea sunt adevărate?

Q a stat pe gânduri o vreme.

— Va trebui să fac verificări serioase înainte să mă pronunţ. De exemplu, pizzeria asta din Göteborg s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu mafia iugoslavă.

Annika a oftat uşor.

— Şi când o să termini verificările? a întrebat ea calm.

— Să sperăm că înainte să publici materialul, pentru că dup-aia o să fie prea târziu.

— Am nevoie de o confirmare înainte să-l public. Deocamdată n-am decât o sursă.

Detectivul s-a uitat ţintă la ea o vreme.

— Şi dacă nu vreau? a zis el în cele din urmă.

— Nu-ţi cer decât să faci nişte verificări şi să-mi spui dacă lucrurile astea sunt adevărate sau nu.

— Va trebui să iau legătura cu nişte deţinuţi sârbi ca să pot afla ceva. Şi după ce o să stau de vorbă cu primul, o să se dea alarma şi n-o să mai pot face nicio verificare.

Annika a încuviinţat din cap.

— Am înţeles, a zis ea. Atunci uite cum stau lucrurile: am informaţii detaliate despre ascunzătorile mafiei, despre

acţiunile, sediile şi depozitele lor, dar dacă nu pot obţine o confirmare de la o a doua sursă, nu le pot publica; mai exact, o să pot scrie despre toate astea doar în termeni generali — oricum, nu adresele sunt lucrul cel mai important. Dar după ce faci verificările, o să ne spui şi nouă ce-ai aflat, nu-i aşa?

Q a ezitat o clipă, apoi a încuviinţat din cap.

Annika a afişat un zâmbet încordat:

— Nu-i aşa că poliţia va organiza o razie de amploare în dimineaţa uneia din zilele următoare? Poate chiar în ziua în care o să apară primul articol din seria despre mafia iugoslavă?

— Şi asta când ar fi?

— Nu-ţi pot spune data cu precizie, dar ediţia pleacă la tipografie la ora şase.

— Şi câţi oameni or să vadă materialul ăsta înainte să fie publicat?

Annika a rămas pe gânduri câteva clipe:

— Mai puţin de douăzeci de oameni: echipa de noapte şi oamenii de la departamentul tehnic.

— Deci nu există riscul unor scurgeri de informaţii? Bine, atunci pot să-ţi spun că razia o să aibă loc într-una din zilele următoare, la ora şase dimineaţa.

Annika şi-a strâns lucrurile.

— Iar eu pot să-ţi spun că, în dimineaţa aia, cam în jurul orei la care trimitem ediţia la tipografie, o să avem pe teren mulţi fotoreporteri.

Q a împins uşor ceaşca de cafea şi s-a ridicat în picioare:

— Noi ne facem treaba pentru cetăţenii acestei ţări, nu pentru altcineva.

Annika şi-a luat haina pe ea şi s-a ridicat de pe scaun:

— Şi noi la fel.

Anders Schyman avea în faţă ediţia din acea zi şi se uita la fotografia de pe prima pagină. Anneli, din Motala, şi Alexander, fiul ei retardat mintal, lăsaţi baltă de autorităţile locale, disperaţi şi vulnerabili. Carl Wennergren făcuse un inventar al neregulilor comise de Serviciile sociale şi al explicaţiilor neconvingătoare date de reprezentanţii Consiliului local.

„Ce grea e viaţa pentru unii oameni", s-a gândit Schyman. Ar fi băut un pahar de scotch. Şi îi era dor de soţia şi de câinele lui, de scaunul comod din casa lui de la Saltsjöbaden. Fusese o săptămână grea. Rămânerea lui Torstensson în postul de redactor-şef îl nemulţumea mai mult decât era dispus să admită. Torstensson trebuia să plece, altminteri, ziarul nu avea cum să supravieţuiască.

Schyman s-a scărpinat în cap şi a oftat. Din punctul lui de vedere, nu aveau la dispoziţie mai mult de trei ani ca să crească vânzările. Ziarul nu putea să facă trecerea la noua tehnologie şi la noile metode decât sub conducerea lui. Şi urma să lupte pentru asta. Dar acum avea nevoie de un scotch. Un scotch mare. Chiar în clipa aceea.

S-a auzit un ciocănit în uşă. „La dracu'!" Nu mai suporta — cine naiba putea să fie?

Annika Bengtzon a vârât capul pe uşă:

— Aveţi câteva minute libere?

Directorul editorial a închis ochii:

— Mă pregăteam să plec. Despre ce-i vorba?

Annika a închis uşa în urma ei şi s-a postat în faţa biroului, punându-şi geanta şi haina pe podea.

— Am scris un articol, i-a explicat ea.

„În sfârşit! Aleluia!", şi-a zis Schyman.

— Şi?

— Cred c-ar fi bine să-l citiţi. Se poate spune că e un material senzaţional.

— Înţeleg, a spus directorul editorial, luând discheta din mâna Annikăi.

S-a răsucit în scaun, a băgat discheta în unitate şi a aşteptat ca documentul să-i apară pe ecran, apoi a făcut dublu clic pe iconul cu pricina, gândindu-se că avea să termine în câteva clipe.

— Aici sunt trei articole, a zis el, pleoştindu-se dintr-odată.

— Începeţi cu primul, a zis ea, luând loc pe unul dintre scaunele incomode, rezervate musafirilor.

Era un articol lung, o descriere completă a mafiei iugoslave de la Belgrad, a operaţiunilor pe care le desfăşurau în întreaga lume şi a sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit diferitele grupări criminale.

Al doilea era dedicat operaţiunilor din Suedia, cuprinzând adresele centrelor din care erau coordonate contrabanda cu droguri, ţigări şi băuturi alcoolice, precum şi imigraţia ilegală şi traficul de carne vie…

Al treilea articol semăna cu al doilea, dar omitea adresele.

— Dar nu cumva eşti în concediu de odihnă? a întrebat-o Schyman.

— Întâmplarea face că am dat peste un subiect foarte bun.

A citit articolele încă o dată şi a oftat.

— Nu putem publica aşa ceva, a zis el.

— La care parte vă referiţi? a întrebat Annika.

Directorul editorial a oftat încă o dată:

— La partea despre sigiliile TIR. Nu putem spune că ambasada deţine astfel de sigilii — e absurd şi cum naiba am putea verifica dacă e adevărat sau nu?

Annika s-a aplecat, a scotocit în geantă, apoi a pus pe birou un teanc de documente.

— Două sigilii TIR, a zis ea. Furate de la Ambasada Iugoslavă.

Schyman a rămas cu gura căscată.

— Iar în ceea ce priveşte operaţiunile lor din Suedia, a continuat Annika, am aflat că poliţia urmează să organizeze o razie de amploare la toate aceste adrese — deci va fi o razie la nivel naţional. Va avea loc într-una din zilele astea, la ora şase dimineaţa.

— De unde ştii? a întrebat-o directorul editorial.

Annika s-a uitat în ochii lui:

— Pentru că am dat poliţiei o listă cu toate adresele. Va trebui să coordonăm publicarea articolelor cu razia.

Schyman a clătinat din cap:

— Îţi dai seama în ce te-ai băgat?

— Am obţinut toate informaţiile astea de la o sursă de încredere, dar e vorba de o singură persoană. Ştiu că nu putem publica articolele în forma asta, pentru că, mai întâi, trebuie să verific faptele. Însă numai poliţia îmi poate da confirmarea de care am nevoie, iar ca s-o obţin, trebuia să apelez la ei, nu?

Schyman a clătinat iarăşi din cap, nevenindu-i să creadă.

— În prima zi, putem publica articolele unu şi trei, a continuat ea. Pe cel despre operaţiunile mafiei iugoslave din întreaga lume şi pe cel care prezintă operaţiunile din Suedia, dar care nu intră în detalii. În timp ce ediţia merge la tipografie, o să fim pe teren şi o să strângem informaţii despre razia poliţiei. În felul ăsta, o să avem materialul necesar pentru a doua zi: După dezvăluirile de ieri din Kvällspressen, vă prezentăm… bla-bla-bla — ştiţi cum

se face. Iar cea de-a treia zi va fi dedicată reacţiilor şi comentariilor, atât din Serbia, cât şi de la noi. Răspunsul oficial al ambasadei va fi că această razie este foarte binevenită şi că aluziile cu privire la implicarea ambasadei în activităţi criminale sunt simple defăimări. Sigur or să spună că sigiliile sunt falsificate.

Schyman se holba la ea:

— Cum naiba ai reuşit să pui la cale toate astea?

Annika a ridicat din umeri:

— Iar acum, trebuie să luaţi o decizie. Am scris articolele astea în timpul meu liber, aşa că nu mă aştept să fiu plătită. Poliţia o să facă razia cu sau fără fotografii noştri la faţa locului. Dumneavoastră hotărâţi dacă o să fim acolo unde se întâmplă lucrurile cu adevărat importante. Eu sunt în concediu de odihnă.

Apoi s-a ridicat în picioare şi a zis:

— Ştiţi unde să mă găsiţi.

— Aşteaptă un pic.

— Nu, i-a răspuns ea. M-am săturat să fiu dusă cu zăhărelul, să mi se tot spună că o să vină şi rândul meu. Nu vreau să-mi mai pierd timpul în tura de noapte. Mi-am cumpărat un computer şi pot foarte bine să lucrez de acasă ca jurnalist independent, dacă nu am calităţile necesare pentru a fi redactor la Kvällspressen. Pentru numele lui Dumnezeu, sunteţi directorul editorial al ziarului, ar trebui să aveţi un cuvânt de spus!

A ieşit din birou şi a închis uşa în urma ei.

Schyman a urmărit-o cu privirea: Annika a traversat redacţia fără să stea de vorbă cu nimeni — nici măcar nu şi-a luat la revedere de la vreunul dintre colegi. Era o tânără ciudată şi singuratică, dar nu încăpea îndoială că vorbea serios. Avea toate calităţile necesare unui reporter,

dar, în perioada aceea, ziarul nu mai făcea angajări. Şi, totuşi, ar fi fost o prostie s-o lase să plece. În plus, prin comparaţie cu salariul altor reporteri, al ei era o nimica toată.

A pus mâna pe telefon şi a format numărul biroului de primire. Ghinionul a făcut ca tocmai Tore Brand să fie de serviciu.

— Annika Bengtzon tocmai a plecat din redacţie, i-a zis Schyman. O puteţi opri, vă rog?

— Păi ce-s eu, baraj? a bodogănit Brand.

— E important, a adăugat directorul editorial pe un ton apăsat.

— Voi, ăştia de sus, sunteţi cu toţii nişte oameni importanţi…, şi-a zis portarul în barbă.

Schyman aştepta pe scaun cu receptorul în mână, gândindu-se la articolele Annikăi. Materialul mai trebuia lucrat, dar era un subiect al naibii de bun. Înţelegerea pe care o făcuse cu poliţia era discutabilă, dar era modul cel mai sigur şi mai rapid de a verifica informaţiile pe care le obţinuse — metoda avea să fie contestată, dar ce mai conta. Îi surâdea ideea de a merge la Publicistklubben, Clubul Naţional de Presă al Suediei, ca să apere ziarul şi libertatea de expresie. Sosise momentul să se afirme în ochii opiniei publice.

„Înoţi sau te îneci — a venit timpul să ne aruncăm în apă", a hotărât Anders Schyman.

— Domnişoară Bengtzon, sunteţi căutată la telefon.

După câteva secunde de foşnete şi hârşâituri, în care Tore Brand i-a întins receptorul prin ferestruica biroului de primire, directorul editorial a auzit vocea Annikăi:

— Ce s-a întâmplat?

— Începând de la 1 ianuarie, o să fii reporteră, a zis Anders Schyman. Poţi să lucrezi unde vrei tu: în tura de după-amiază, în tura de noapte, la Investigaţii…

De la celălalt capăt al firului nu se auzeau decât bombănelile lui Tore Brand.

— Alo? a zis Schyman.

— Investigaţii, i-a răspuns Annika. Vreau să lucrez la Investigaţii.

M-au provocat

M-au ajuns din urmă. Împreună, stabilesc acuzaţiile şi verdictul — pedeapsa pe care o merit.

Violenţa, vinovăţia şi ruşinea — tovarăşii mei de nădejde, forţele care mă mână în luptă, luminile mele călăuzitoare.

Bine aţi venit!

Violenţă, tu ai fost prima, tu mi-ai croit destinul. Te-am adăpostit la sânul meu şi te-am făcut parte din mine.

În ziua aceea de primăvară, plouase toată dimineaţa. Cerul era mohorât, iar aerul umed. După-amiază, norii s-au împrăştiat şi s-a arătat un soare plăpând.

Am dat fuga în piaţă să fac nişte cumpărături: legumele erau prăpădite, aşa că a trebuit să aleg pe îndelete.

Am văzut bărbaţii dintre case: haine negre, berete negre.

Nu mi-am dat seama că veniseşi — nu ştiam cum arată chipul violenţei.

Eram în faţa cafenelei lui Stoyilikovici atunci când bărbatul acela, Ratko, l-a târât pe tata afară din brutărie. L-am văzut ducându-i pistolul la tâmplă şi apăsând pe

trăgaci. L-am văzut pe tati prăbuşindu-se în stradă şi am auzit ţipetele mamei. Un alt bărbat în negru a împuşcat-o pe mama în piept. Miriam, cumnata mea, era doar cu un an mai mare decât mine: au împuşcat-o de mai multe ori în burtă. Era însărcinată.

Apoi l-au scos pe fratele meu Petar, frăţiorul meu, lumina ochilor mei — avea doar nouă ani. Ţipa, vai, cum ţipa! Iar dintr-odată, m-a văzut lângă cafeneaua lui Stoyilikovici, s-a smuls din braţele lor şi a luat-o la fugă spre mine ţipând: „Aida! Aida, ajută-mă! Aida!". Mâinile lui întinse înainte, groaza lui fără margini…

Şi m-am ascuns.

M-am ghemuit lângă gardul de lângă cafeneaua lui Stoyilikovici şi, printre scânduri, l-am văzut pe Ratko ridicând pistolul. L-am văzut ţintind şi apăsând pe trăgaci.

Petar al meu, frăţiorul meu, oare am să mă pot răscumpăra vreodată?

Zăceai în noroi şi strigai după mine: „Aida! Aida, ajută-mă! Aida!" Şi n-am îndrăznit să mă apropii de tine, n-am avut curaj. Stăteam după gardul de lângă cafeneaua lui Stoyilikovici şi plângeam. L-am văzut pe Ratko apropiindu-se de tine, te-am văzut întorcându-te cu faţa spre el, apoi l-am văzut ţintind şi trăgând.

Iartă-mă, Petar, iartă-mă.

N-ar fi trebuit să mori singur.

Iartă-mă pentru că n-am fost alături de tine. Bine ai venit, vinovăţie! Bine ai venit, ruşine!

A venit rândul vostru să mă asaltaţi.

Şi am folosit violenţa ca să vă ţin la distanţă.

Am încercat să-mi vindec vinovăţia prin moarte, prin moarte dreaptă, moartea sârbilor. Dar nu mi-a fost de ajutor. Fiecare moarte îmi înteţea vinovăţia şi ura,

şi aducea ruşine pentru cei care nu-i putuseră ajuta pe cei dragi.

Ruşinea mea era nesfârşită, trăia în fiecare respiraţie a mea, copleşindu-mi fiecare clipă a vieţii, pentru că ruşinea mea venea din aceea că eram în viaţă.

Apoi am aflat că Ratko, liderul Panterelor, era în Suedia. Când am fost rănită, mi-am dat seama că venise momentul.

Trebuia să fiu puternică pentru a putea folosi violenţa împotriva propriei sale surse, împotriva celui care îi plantase sămânţa în inima mea. I-am infiltrat anturajul, m-am culcat cu oamenii lui de încredere, m-am culcat cu el, dar moartea nu era suficientă, trebuia să simtă şi el vinovăţia şi ruşinea, aşa că i-am distrus reţeaua de contrabandă, i-am distrus viaţa.

Îmi pare rău pentru tinerii din Kosovo, sărmanii băieţi pe care i-am păcălit să mi se alăture. Tot ce trebuiau să facă era să fugă cu camionul, iar eu urma să mă ocup de restul, însă au furat camionul greşit. Tirul cu ţigări e încă parcat în portul liber din Stockholm — nu-i aşa că e caraghios?

Dar violenţa nu m-a ajutat, n-a vrut să-mi dea ascultare.

Totul a început cu furtuna aceea infernală, care biciuia clădirile şi oamenii deopotrivă.

A trebuit să fiu extrem de atentă: m-am căţărat pe acoperiş, apoi mi-am deschis geanta.

Într-un compartiment al genţii erau patul puştii şi mecanismul de acţionare, iar în celălalt, ţeava, vizorul, cătarea şi percutorul. Am montat încărcătorul, un suport pentru bărbie şi cătarea. Întrucât distanţa era mică, nu aveam nevoie şi de un trepied.

Mi-am stabilizat poziţia aşezându-mă pe culmea acoperişului, apoi am dus puşca la ochi.

În cele din urmă, au apărut: erau trei. Siluetele lor negre se profilau pe fundalul luminii aurii — Ratko venea în urma celor doi tineri, care se străduiau să ţină piept vântului puternic care venea dinspre mare. Pe primul l-am doborât cu o împuşcătură în tâmplă. În secunda următoare, l-am doborât şi pe al doilea. După încă o secundă, Ratko dispăruse, înghiţit de furtună.

M-am dat jos de pe acoperiş, cu puşca îndesată în geantă. Trebuia să plec de acolo cât mai repede, ca să nu fiu prinsă în capcană.

Violenţa mă lăsase la greu. A trebuit să fug. Eram slăbită din pricina bolii.

După ce m-am însănătoşit şi am putut să umblu iarăşi pe picioarele mele, am luat legătura cu el şi am stabilit o întâlnire.

Ştiam că avea să vină.

Dar violenţa iarăşi m-a lăsat la greu.

Piaţa era plină de lume. Locul pe care mi-l alesesem pe acoperişul Centrului cultural era inutilizabil, aşa că a trebuit să cobor în piaţă.

Când mi-a pus pistolul în ceafă, mi-am dat seama că, orice s-ar fi întâmplat, câştigasem.

— Jocul s-a terminat, mi-a şoptit el. Ai pierdut.

Dar se înşela. A mai zis ceva caraghios printre dinţi, apoi mi-a şoptit:

— Bijeljina. Îţi aduci aminte de Bijeljina?

M-am smuls din strânsoarea lui şi am scos pistolul, dar m-am împiedicat de un căruţ, iar când m-a prins din urmă, am scăpat arma din mână — a alunecat pe pavaj, departe de mine. Ratasem ocazia.

Am simţit iarăşi răceala metalului în ceafă.

Mi-am auzit verdictul — răsplata pentru violenţă, vinovăţie şi ruşine.

— N-ai să câştigi, i-am şoptit eu. Ţi-am distrus viaţa.

I-am văzut chipul cu coada ochiului.

Şi i-am zâmbit.

Acuzare, judecată şi pedeapsă.

Eliberare.

Epilog

Începuse iarăşi să ningă: fulgii moi şi pufoşi cădeau uşor pe asfalt. Annika se îndrepta spre Ralambshovägen cu paşi mici şi apăsaţi — mâncase foarte mult. O durea spatele şi îi era un pic greaţă. I se trăgea de la fiul ei, de la băieţelul ei blond. S-a dus la staţia de taxiuri de lângă fast-food, s-a urcat pe bancheta din spate şi i-a cerut şoferului s-o ducă în Vaxholm.

— Sigur o să nimerim într-un ambuteiaj, i-a zis taximetristul.

— Nu contează, i-a răspuns Annika. Am tot timpul din lume.

Le-a luat patruzeci de minute să iasă din oraş. Annika stătea la căldură pe bancheta din spate, vitrinele frumos împodobite se perindau prin faţa geamului, la radio se auzeau în surdină piese ale Madonnei, iar copiii zburdalnici de pe trotuare arătau cu degetul spre Moş Crăciunii mecanici înconjuraţi de elfi şi jucării din plastic. Annika s-a uitat spre cer, dar n-a reuşit să-l vadă din pricina fulgilor şi a ghirlandelor multicolore.

„Oare pe alte planete or fi existând sărbători precum Crăciunul?“

După ce-au intrat pe autostradă, traficul s-a diminuat, iar drumul naţional 274, care ducea spre coastă, era aproape pustiu. Câmpurile albe înseninau după-amiaza posomorâtă, iar copacii erau înveşmântaţi în mantii grele de zăpadă, care le îndoia crengile.

— Unde să vă las? a întrebat taximetristul.

— Pe Östra Ekuddsgatan. Dar aş vrea ca, mai întâi, s-o traversăm de la un cap la altul, să văd dacă e lumină la adresa unde vreau să ajung.

I-a arătat şoferului unde să cotească, iar când au intrat pe şoseaua în pantă, Annika a simţit că se pierde cu firea: gura i s-a uscat, palmele i s-au umezit, iar inima a început să-i bată cu putere. Se uita în stânga şi în dreapta ca să-şi dea seama unde se aflau — oare care era casa?

În cele din urmă, a văzut-o. O casă din cărămidă albă, în faţa căreia era parcată Toyota lui verde. Luminile erau aprinse, deci era cineva acasă.

— Vreţi să opresc aici? a întrebat şoferul.

— Nu! i-a răspuns ea pe un ton precipitat. Mergeţi mai departe!

S-a făcut mică pe bancheta din spate şi s-a uitat în altă parte când au trecut prin dreptul casei.

Strada s-a terminat şi au ajuns iarăşi la drumul principal.

— Acum ce facem? a întrebat taximetristul. Ne întoarcem în Stockholm?

Annika a închis ochii, ducând pumnii strânşi în dreptul gurii. Pulsul i-o luase razna şi abia mai putea respira.

— Nu, a zis ea. Vreau să mai trecem o dată pe lângă casă.

Şoferul a oftat şi s-a uitat la aparatul de taxat — la urma urmelor, nu erau banii lui.

Au trecut încă o dată pe lângă casa din cărămidă albă, iar Annika s-a uitat la ea cu atenţie: era urâtă. E drept că grădina cobora până la ţărm, dar casa semăna cu o cutie — parcă ar fi fost construită în anii şaizeci.

— Opriţi la următoarea intersecţie, a zis ea.

Era o cursă destul de scumpă, aşa că a plătit cu un card de credit. A rămas pe trotuar şi a urmărit cu privirea taxiul care se îndepărta printre fulgii de zăpadă: i s-au aprins stopurile, apoi a semnalizat, ceea ce însemna că şoferul se întorcea în Stockholm. Annika a inspirat adânc, încercând să-şi potolească respiraţia şi inima, dar n-a reuşit. Şi-a vârât adânc în buzunare mâinile jilave şi a pornit încet spre casă. Spre casa lui Thomas şi a soţiei lui, aflată pe Östra Ekuddsgatan, în cartierul select al oraşului.

Uşa maro şi frumos lăcuită era împodobită cu două vitralii, iar deasupra soneriei scria: „Samuelsson".

Cu respiraţia tăiată, Annika a închis ochii, simţind că mai are un pic şi izbucneşte în plâns.

În casă a răsunat o melodia caraghioasă.

Nu s-a întâmplat nimic.

A apăsat încă o dată pe buton şi iarăşi s-a auzit melodia.

În cele din urmă, i-a deschis Thomas. Avea părul vâlvoi, cămaşa descheiată şi un pix în dinţi, iar în picioare, doar şosete.

Annika a inspirat adânc, cu lacrimile gata să se reverse.

— Bună, a zis ea în şoaptă.

Thomas se uită ţintă la ea, fără să spună nimic — era palid la faţă. În cele din urmă, a scos pixul din gură.

— Nu-s o stafie, a continuat ea, iar lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji.

Thomas s-a dat un pas în spate şi a deschis larg uşa:

— Intră.

Annika a intrat în casă, dându-şi seama dintr-odată cât de frig era.

Thomas a închis uşa, şi-a dres glasul şi a întrebat-o pe un ton blând:

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău…, i-a răspuns ea cu glas răguşit. Îmi pare rău că am izbucnit în plâns…

Apoi i-a aruncat o privire. „La naiba!" Era atât de urâtă când plângea.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Thomas.

Annika a înghiţit în sec.

— Ea e… acasă?

— Eleonor? Nu, e la bancă.

Annika şi-a dat jos haina şi s-a descălţat. Thomas s-a dus undeva în dreapta, iar ea a rămas în hol, uitându-se în jur. Mobilă de la un magazin de lux — R.O.O.M. —, câteva amintiri de familie şi nişte tablouri urâte. Şi o scară care cobora.

— Pot să intru?

Dar n-a aşteptat un răspuns, ci s-a dus după el în bucătărie. Thomas era la bufet şi turna cafea într-o cană.

— Vrei? a întrebat el.

Annika a încuviinţat din cap şi a luat loc:

— De ce nu eşti la serviciu?

Thomas a pus cănile de cafea pe masă:

— Azi am lucrat acasă. Fac o investigaţie pentru Asociaţia Autorităţilor Locale — pot să lucrez şi la birou, şi acasă.

Annika şi-a ascuns mâinile sub tăblie şi a încercat să-şi controleze tremuratul.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Thomas, luând loc la masă.

Annika s-a uitat în ochii lui şi a inspirat adânc de câteva ori, neştiind la ce reacţie să se aştepte de la el.

— Sunt însărcinată.

Thomas a clipit, dar expresia i-a rămas neschimbată:

— Poftim?

Annika şi-a dres glasul şi a strâns pumnii sub masă, fără să-şi ia privirea de la el.

— Şi tu eşti tatăl. N-am niciun dubiu. N-am mai fost cu nimeni de când… a murit Sven.

Apoi a plecat uşor capul, simţind că Thomas se uită în continuare la ea.

— Eşti însărcinată? Şi copilul e al meu?

Annika a încuviinţat din cap şi iarăşi i-au dat lacrimile:

— Vreau să-l păstrez.

Chiar în clipa aceea, s-a auzit uşa de la intrare deschizându-se. Thomas a înlemnit, iar inima Annikăi a luat-o razna.

— Bună, dragul meu!

Din hol veneau zgomotele cu care Thomas era atât de obişnuit: Eleonor şi-a şters picioarele, a închis uşa, apoi şi-a dat jos haina.

— Thomas?

Annika se uita la el, iar el o privea amuţit, fără pic de culoare în obraji.

— Sunt în bucătărie, a strigat el în cele din urmă, după care s-a ridicat în picioare şi s-a dus în hol.

— Ce vreme urâtă! a zis Eleonor, apoi Annika a auzit-o sărutându-şi soţul pe obraz. Ai început să găteşti?

Thomas a îngăimat ceva, iar Annika, nefiind în stare să se mişte, a întors capul spre fereastră. După câteva

clipe, a văzut în geam imaginea lui Eleonor, care a intrat în bucătărie şi s-a oprit brusc.

— Ea e Annika Bengtzon, a zis Thomas pe un ton şovăielnic. Jurnalista care a scris articolele despre Fundaţia Paradis.

Annika a inspirat adânc şi a întors capul spre Eleonor.

Soţia lui Thomas era îmbrăcată cu un costum verde-maroniu fără revere, iar la gât avea un lănţişor de aur.

— Îmi pare bine să vă cunosc, a zis Eleonor, zâmbind şi întinzându-i mâna. Să ştiţi că articolele dumneavoastră au dat un impuls considerabil carierei lui Thomas.

Annika a dat mâna cu Eleonor, simţindu-şi palma rece şi jilavă, iar gura, uscată ca iasca.

— Thomas şi cu mine urmează să avem un copil, a zis ea.

Cealaltă femeie a continuat să zâmbească preţ de câteva secunde. Thomas, care stătea în spatele soţiei sale, s-a albit la faţă, apoi a făcut un pas în spate, acoperindu-şi ochii cu mâinile.

— Poftim? a întrebat Eleonor, zâmbind în continuare.

Annika i-a dat drumul la mână şi a plecat privirea:

— Sunt însărcinată. O să avem un copil împreună.

Eleonorei i-a pierit zâmbetul şi s-a întors cu faţa spre Thomas.

— E cumva o glumă? a întrebat ea.

Thomas nu i-a răspuns, ci şi-a dat părul peste cap şi a închis ochii.

— Copilul urmează să se nască la sfârşitul lui iunie, a adăugat Annika. Şi cred că e băiat.

Eleonor s-a răsucit pe călcâie şi s-a uitat ţintă la Annika. Sângele i-a pierit din obraji, ochii i s-au îngustat şi i s-au înroşit uşor.

— Ce-ai făcut? a zis ea printre dinţi.

Annika s-a ridicat de pe scaun, iar Eleonor s-a întors iarăşi cu faţa spre Thomas:

— Ce-ai făcut? Chiar te-ai culcat cu zdreanţa asta?

S-a apropiat de Thomas, dar el nu s-a dat în spate, ci a plecat privirea.

— Nenorocitule! a zis Eleonor cu vocea sugrumată. Ai adus în casă cine ştie ce boli şi mi-ai pus sănătatea în pericol!

Thomas s-a uitat în ochii ei:

— Eleonor, a fost… Pur şi simplu s-a întâmplat…

— Pur şi simplu s-a întâmplat? Cum aşa, Thomas? Unde ţi-a fost capul?

Thomas îşi freca fruntea, iar Annika simţea că, dintr-o clipă în alta, creierul ei avea să facă implozie. „O să mor", s-a gândit ea, agăţându-se de tăblia mesei ca să nu cadă.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta? a zis Eleonor, încercând să-şi vină în fire. Va trebui să plăteşti pentru greşeala ta optsprezece ani de-acum încolo. Vei fi responsabil din punct de vedere financiar pentru copilul ăsta până când o să ajungă la majorat. A meritat? Spune!

Thomas se uita la soţia lui ca la o străină:

— Eşti incredibilă!

Eleonor a încercat să râdă:

— Eu sunt incredibilă? Am greşit eu cu ceva? M-ai înşelat, iar acum îmi spui că o să ai un copil nelegitim. Te aştepţi ca eu să accept chestia asta fără să crâcnesc?

Dintr-odată, Annika a simţit că se sufocă: nu mai era niciun pic de aer în casa aceea, trebuia să iasă de acolo, să plece acasă. Aşa că şi-a adunat puterile şi a pornit cu genunchii tremurând spre uşa de la intrare. Eleonor a

observat că a luat-o din loc şi s-a întors spre ea cu un aer plin de ură.

— Ieşi afară din casa mea! a strigat ea.

Annika s-a oprit, înfruntându-i furia, şi a reuşit să surprindă privirea lui Thomas.

— Vii? l-a întrebat ea, în timp ce Thomas o privea ţintă.

— Ieşi afară, târfă ce eşti!

Eleonor s-a apropiat de ea cu o mină ameninţătoare, dar Annika nu s-a clintit.

— Thomas, a zis Annika, vino cu mine.

Thomas s-a dus în hol şi a luat din cuier haina lui şi pe a Annikăi.

— Ce faci? l-a întrebat Eleonor pe un ton derutat. Ce crezi că faci?

S-a apropiat de soţia lui, şi-a pus haina şi s-a încălţat.

— Trebuie să discutăm câteva lucruri, i-a zis el. Te sun mai încolo.

Eleonorei i s-a tăiat respiraţia şi l-a înhăţat de reverele hainei:

— Dacă pleci, dacă ieşi pe uşa asta, să ştii că nu te mai întorci!

Thomas a oftat.

— Eleonor, a zis el, nu fi atât de…

— M-ai dezamăgit! a ţipat ea. Dacă pleci acum, nu te mai întorci! Vorbesc foarte serios!

Annika stătea lângă uşa de la intrare, cu mâna pe clanţă. Se uita la spatele lui Thomas, la părul viguros şi strălucitor care i se revărsa peste guler. L-a văzut luând mâinile Eleonorei în ale lui.

„Vai, rămâne cu ea! Legătura dintre ei e prea puternică, nu poate s-o rupă."

— Vorbim mai încolo.

Thomas s-a întors cu spatele la Eleonor şi s-a uitat la uşă cu buzele strânse.

Apoi s-a uitat la Annika.

— Să mergem, i-a zis el cu o privire limpede şi caldă.

Comunicat al Agenţiei Suedeze de Ştiri Tidningarnas Telegrambyra
Data: 13 martie
Secţiunea: Afaceri interne

Femeia acuzată de fraudă dă declaraţii presei

STOCKHOLM (TT) Directoarea în vârstă de treizeci şi unu de ani a Fundaţiei Paradis dă declaraţii presei pentru prima oară.

Lunea viitoare, tribunalul se va pronunţa în foarte mediatizatul caz al femeii acuzate, între altele, de uneltire în vederea săvârşirii unei crime.

„A fost o vânătoare de vrăjitoare, susţine femeia. Tabloidul *Kvällspressen* mi-a distrus viaţa."

În luna decembrie a anului trecut, *Kvällspressen* a publicat o serie de articole despre Fundaţia Paradis şi operaţiunile sale. Ziarul a acuzat-o pe directoarea fundaţiei, o femeie de treizeci şi unu de ani, de comiterea mai multor infracţiuni, dintre care menţionăm: tentativă de înşelăciune, ameninţări ilegale, molestare şi uneltire în vederea săvârşirii unei crime.

„Nu mi s-a oferit niciodată posibilitatea de a mă apăra, a declarat femeia pentru TT. Articolele au apărut în ziar înainte să pot da lămuriri. Tot acest scandal a fost provocat de o neînţelegere. Dacă mi s-ar fi dat ocazia, aş fi explicat totul."

Ziarul a publicat declaraţiile mai multor femei care pretind că le-aţi indus în eroare.

„Nu trebuie să uitaţi că vorbim despre nişte persoane debusolate, care nu sunt întotdeauna conştiente de propriile lor interese. De exemplu, fundaţia noastră era la un pas de a ajuta una dintre aceste familii ameninţate, dar, la un moment dat, au hotărât să fugă."

În plus, mai multe autorităţi locale au susţinut că aţi încercat să le fraudaţi.

„Organizaţia noastră era destul de nouă. E drept că procedurile noastre aveau câteva hibe minore, dar intenţia noastră era să oferim protecţie persoanelor ameninţate. Noi nu făceam parte din Serviciile sociale. Scopul nostru era să păstrăm integritatea clienţilor, lucru care, pentru anumite facţiuni din Serviciile sociale, era inacceptabil."

Sunteţi acuzată de contabilitate falsă, abuz de încredere, evaziune fiscală şi încercare de a obstrucţiona auditul financiar.

„Am încercat să pun pe picioare o organizaţie şi să creez locuri de muncă în ţara asta. Uneori, am lucrat cu oameni lipsiţi de onestitate, care m-au indus în eroare. Dar n-am încercat niciodată să obţin bani în mod fraudulos — nici de la guvern, nici de la autorităţile locale, nici de la persoane private. E drept că am avut câteva dificultăţi financiare, dar cele mai multe dintre datoriile mele au fost anulate."

Acuzarea susţine că aţi comandat asasinarea Aidei Begovic, care a avut loc în piaţa Sergel în luna noiembrie a anului trecut.

„Aceasta mi se pare acuzaţia cea mai deplasată dintre toate, ne-a declarat femeia, făcând eforturi să nu ridice tonul. Nu înţeleg cum de poate cineva să fie atât de crud, încât să mă acuze de aşa ceva. Am făcut tot ce-am

putut pentru Aida, dar era atât de traumatizată de experienţele din timpul războiului, încât n-am reuşit s-o ajut în niciun fel.“

Sunteţi acuzată şi de complicitate la molestarea şi sechestrarea lui Thomas Samuelsson de la Serviciile sociale din Vaxholm.

„Omul acesta a comis o infracţiune. A intrat cu forţa în sediul nostru şi ne-a ameninţat. Fratele meu şi cu mine n-am făcut decât să ne apărăm, dar e drept că am reacţionat exagerat, lucru pe care îl regret.“

Vă e teamă de verdictul tribunalului?

„Nu, pentru că am încredere în justiţia din această ţară. Dar mă simt umilită şi neînţeleasă. Sunt distrusă. Mi-a luat trei ani ca să pun la punct Fundaţia Paradis şi, de aceea, situaţia noastră financiară era destul de dificilă. Dar am pus la bătaie tot ce aveam, iar singurul meu scop era să-mi ajut semenii. O societate care mă tratează în felul ăsta nu merită să fie numită civilizată.“

Sursa: Tidningarnas Telegrambyra

Comunicat dat publicităţii de Associated Press
Data: 18 aprilie
Secţiunea: Ştiri

Un criminal de război conduce o armată de mercenari

AFRICA DE SUD (AP) În prezent, criminalul de război sârb Ratko, suspectat de implicare în masacrele de la Vukovar şi Bijeljina la începutul Războiului din Bosnia, conduce o armată de mercenari în Africa de Sud. Această informaţie a fost dezvăluită de surse din Cape Town.

Armata sa acţionează în regiunile din centrul şi sudul Africii, şi este mandatată de diferite guverne şi de grupuri corporatiste internaţionale.

Se presupune că Ratko şi-a înfiinţat armata cu fonduri obţinute din traficul cu ţigări sârbeşti în Suedia şi cu împrumuturi de la mafia rusească.

Sursă: Associated Press

Londra, 4 iulie

Dragă Annika,

Sper că te-ai bucurat cum se cuvine de Sărbătoarea Verii.

Eu şi familia mea am celebrat această zi în mod tradiţional, la cabana pe care am închiriat-o când am plecat de la Fundaţia Paradis. Cu toţii o ducem foarte bine.

Îţi scriu din aeroportul Gatwick de la marginea Londrei. Trebuie să aşteptăm câteva ore înainte să ne continuăm călătoria.

Am întocmit toate actele şi am primit permisele de şedere. Aceasta este ultima noastră oprire înainte să ajungem în noua noastră patrie. Ne-a fost greu să părăsim Suedia, dar e mai bine aşa, mai ales pentru copii.

Toate cele bune,
Mia Eriksson

Articol din *Kvällspressen*
Secţiunea: Afaceri interne
Autor: Sjölander
Data: 10 august
Pagina: 1 din 2

Ruşii preiau controlul

Pacea a fost de scurtă durată. Rata criminalităţii a revenit la nivelul de dinaintea raziilor care au anihilat mafia iugoslavă. „Controlul a fost preluat de ruşi", ne-a informat o sursă din poliţie.

Anul trecut, pe 13 decembrie, de ziua Sfintei Lucia, *Kvällspressen* a publicat un material despre operaţiunile mafiei iugoslave în ţara noastră, care a prilejuit cea mai mare acţiune de anihilare a unei reţele de crimă organizată din istoria poliţiei suedeze. Mai mult de treizeci şi cinci de clădiri, autoturisme, ambarcaţiuni şi camioane au fost percheziţionate sau sechestrate în timpul raidurilor care s-au întins pe durata a douăzeci şi patru de ore. Au fost confiscate mari cantităţi de arme, narcotice, băuturi alcoolice şi ţigări de contrabandă. Până în prezent, au fost repatriaţi cincizeci de imigranţi ilegali.

Investigaţiile şi interogatoriile au continuat pe durata întregii veri, dar mai sunt multe de făcut înainte ca persoanele arestate în acea zi să poată fi aduse în faţa tribunalului.

Iată ce ne-a declarat o sursă din cadrul poliţiei: „Ancheta este împiedicată de faptul că toţi suspecţii neagă toate acuzaţiile care li se aduc. Şi nu putem să-i acţionăm

în justiţie înainte să avem o imagine de ansamblu cu privire la operaţiunile lor".

Ruşii preiau controlul

Potrivit poliţiei, reducerea ratei infracţionalităţii înregistrate imediat după raidurile poliţiei nu a fost de lungă durată: „Concluzia noastră este că golul lăsat de mafia iugoslavă a fost umplut mai repede decât ne aşteptam. Mafia rusească s-a mişcat foarte repede şi a preluat controlul crimei organizate".

Aşadar, toate arestările din iarnă s-au dovedit a fi inutile?

„Problema nu se pune în aceşti termeni. Orice infractor adus în faţa justiţiei este o victorie pentru societate."

(Continuarea în pag. 2.)

Bundsförvanten, nr. 9, 21 septembrie
Editura Asociaţiei Suedeze a Autorităţilor Locale

pag.13
Chipuri noi:

Thomas Samuelsson, directorul de proiect al recent încheiatei investigaţii cu privire la calitatea managementului în cadrul Serviciilor sociale, a fost cooptat în Delegaţia pentru Negocieri.

Anterior, Thomas Samuelsson a fost angajat pe postul de contabil-şef la primăria din Vaxholm, iar în prezent locuieşte în Stockholm, în cartierul Kungsholmen, împreună cu logodnica sa şi cu fiul lor nou-născut.

Mulţumiri

Aceasta este o operă de ficţiune. Toate personajele sunt imaginate de autoare, cu o singură excepţie: Mia Eriksson. Mia există în realitate, iar povestea ei e descrisă în Gömda (*Îngropată de vie*). Mia a citit şi a aprobat secţiunile din acest roman, inspirate de cazul ei.

În rest, orice asemănare cu persoane reale este pur întâmplătoare. Tabloidul *Kvällspressen* nu există şi nici Fundaţia Paradis — ele au fost inspirate de ziare şi de organizaţii reale, dar structura pe care o au în această carte este rezultatul imaginaţiei autoarei.

Descrierea reţelelor sârbe de crimă organizată — atât cele din fosta Republică Iugoslavă, cât şi cele din Suedia — se bazează pe observaţiile autoarei şi sunt tot o plăsmuire a imaginaţiei sale.

Prezentarea celorlaltor grupuri de crimă organizată şi a sferele lor de influenţă se bazează pe informaţiile publicate în ziarul *Aftonbladet*.

În mai multe rânduri, m-am folosit de dreptul meu de scriitoare pentru a modifica detaliile unor locuri şi clădiri care există în realitate, precum şi traseele spre şi dinspre ele, în funcţie de nevoile naraţiunii.

Ţin să le mulţumesc tuturor celor care mi-au răspuns la întrebări (uneori, acestea erau destul de ciudate):

Johanne Hildebrand, corespondent de război, producător TV şi prietenă apropiată, pentru amplele informaţii cu privire la războaiele şi la situaţia din statele balcanice.

Shquiptar Oseku, purtătorul de cuvânt al Biroului de Informaţii cu privire la Kosovo din Scandinavia, pentru datele legate de modul în care operează diferitele grupuri de crimă organizată din Balcani.

Peter Rönnerfalk, medic şi consilier medical, pentru excelentele informaţii de specialitate.

Ann-Sofie Martensson, ofiţerul de presă al portului Stockholm, atât pentru turul portului liber şi un scurt istoric al său, cât şi pentru datele cu privire la instalaţii, clădiri, birouri şi proceduri.

Rolf Holmgren, ofiţer vamal în cadrul Pazei de Coastă a Stockholmului, pentru datele despre transportul de mărfuri şi pentru detaliile cu privire la ingeniozitatea traficanţilor de ţigări şi la modalităţile de a-i prinde.

Hasse Ek, director de bancă, şi Petra Nordin, funcţionar bancar, pentru informaţii şi timpul acordat.

Jonas Gummesson, şeful departamentului de ştiri interne din cadrul redacţiei de ştiri a postului TV4, pentru datele cu privire la politica Partidului Social Democrat.

Lotta Snickare, şeful departamentului de dezvoltare de la Förenigssparbanken, pentru informaţiile cu privire la operaţiunile bancare şi la procedurile administrative ale autorităţilor locale.

Thomas Snickare, director de proiect la Telia, pentru descrierea modului în care funcţionează o comisie de servicii sociale.

Pär Westin, director regional al Administraţiei Cimitirelor din Stockholm, şi subordonaţilor săi, pentru detaliile cu privire la slujbele funerare şi înmormântări.

Birgitta Elvas, pentru informaţiile despre structura şi managementul autorităţilor locale.

Catarina Nintz, reporteră la *Katrineholms-Kuriren*, pentru detaliile despre provincia Sömarland.

Linus Feldt de la Bajoum Interaktiv AB, un strălucit programator, câştigător a numeroase premii, şi care mă ajută ori de câte ori am nelămuriri în domeniul IT.

Jan Guillou, scriitor şi jurnalist, care mi-a dat detalii cu privire la arme şi muniţii, precum şi la efectul lor asupra corpului uman.

Kaj şi Maria Hällström, pentru şi mai multe detalii despre provincia Sömarland.

Ann-Marie Skarp, Jessica Örner şi Elisabeth Bredberg, prietenele şi colegele mele de la editura mea din Suedia — Pirat.

Karin Kihlberg, care face ca totul să meargă.

Sigge Sigfridsson, extraordinarul meu editor, fără de care acest roman n-ar fi fost posibil.

Şi — ultimul, dar nu cel din urmă — excepţionalul meu redactor: dramaturgul Tove Alsterdal.

Vă mulţumesc tuturor!

Şi, în fine, toate erorile care s-au strecurat în această carte îmi aparţin în totalitate.

LIZA MARKLUND

explozii în stockholm

Aţi prins gustul romanului poliţist suedez?
Acum vă recomandăm noua serie *Annika Bengtzon*

TREI

FICTION CONNECTION 3

Explozii în Stockholm

Liza Marklund

Titlul original: Sprängaren
Traducere de: Laurențiu Dulman

Cu câteva zile înainte de Crăciun, un eveniment neaşteptat tulbură Stockholmul acoperit de zăpadă: o bombă explodează la stadionul Victoria, gazda Jocurilor Olimpice. Din nefericire, există şi o victimă: Christina Furhage, şefa Comitetului Olimpic. Pe lângă ancheta poliţiei, de caz se ocupă şi Annika Bengtzon, ziarista care conduce departamentul Investigaţii de la cotidianul Kvällspressen. Deşi opinia generală este aceea că a fost vorba de un atac terorist, ea susţine că la baza atentatului a stat o crimă de o altă natură. Ca să dovedească acest lucru, Annika începe să răscolească trecutul, pentru a afla adevărata poveste a femeii care se ascundea dincolo de imaginea puternică şi radioasă a Christinei Furhage. Când o nouă explozie are loc la arena Stär Hall, Annika începe să se îndoiască de intuiţia şi credibilitatea ei ca ziaristă. Cu toate acestea, continuă să cerceteze cazul şi, în cele din urmă, se trezeşte ea însăşi într-o situaţie limită... Reuşeşte oare să descopere adevărul din spatele acestei poveşti întunecate?

Liza Marklund se bucură de o faimă internaţională, fiind publicată în peste 30 de ţări. Romanele ei s-au vândut în peste 9 milioane de exemplare: se află pe primul loc în topul celor mai vândute cărţi din toate cele cinci ţări nordice. Autoarea a primit nenumărate premii literare şi distincţii. *Explozii în Stockholm* este primul volum al seriei «Annika Bengtzon».

A publicat opt romane în seria Annika Bengtzon, serie care i-a adus faima internaţională. Pentru *Explozii în Stockholm* a fost recompensată cu numeroase premii literare: «Poloni Prize»; «Best Swedish Crime Novel by a Female Writer»; «Best First Novel of the Year».

Este ambasador UNICEF. Locuieşte în Spania, cu soţul ei, Mikael.

LIZA MARKLUND

studio 69

Continuarea bestsellerului EXPLOZII ÎN STOCKHOLM

TREI

FICTION CONNECTION 3

studio 69

Liza Marklund

Titlul original: Studio Sex
Traducere şi note de: Laurenţiu Dulman

Tânăra reporteră Annika Bengtzon se află în perioada de probă la cel mai important tabloid din Stockholm. Nici nu apucă bine să se adapteze la ritmul nebunesc al lumii jurnalistice, că se întâmplă ceva teribil: este descoperit cadavrul unei femei care a fost violată şi strangulată, principalul suspect de crimă fiind chiar un membru al Guvernului.

Ambiţioasă, Annika Bengtzon se implică în dezlegarea acestui caz cu iţe încurcate. Află că victima fusese stripteuză la clubul Studio 69, club al cărui nume provine de la un faimos şi controversat talk-show de televiziune. Pe măsură ce demască lumea promiscuă a cluburilor de noapte, Annika Bengtzon este împinsă cu nebănuită forţă în universul întunecat al sexului şi violenţei.

Şi totuşi, dezlegarea acestui caz poate însemna pentru ea şansa de a se consacra în jurnalismul de investigaţie.

«Aveţi de-a face cu o reporteriţă curajoasă şi bătăioasă! Iar încrâncenarea cu care ea se dă peste cap pentru a afla adevărul face din această carte un thriller captivant şi cinematografic.» The TIMES

CAMILLA LÄCKBERG

prințesa ghețurilor

2 autori suedezi
se luptă pentru supremație:
CAMILLA LÄCKBERG și STIEG LARSSON

TREI

FICTION CONNECTION 3

Prinţesa gheţurilor

Camilla Läckberg

Titlul original: Isprinsessan
Traducere de: Simona Ţenţea şi Åsa Apelkvist

Fjällbacka, un orăşel pitoresc, aflat undeva într-o insulă din arhipelagul suedez...

Frumoasa Alexandra este găsită după mai multe zile moartă, în cadă. Trupul ei îngheţat şi-a păstrat tot farmecul: chiar şi aşa, Alexandra pare a fi o «prinţesă a gheţurilor».

Personajul principal este însă Erica Falck, o scriitoare de biografii, care acum – după moartea părinţilor ei – s-a retras temporar pe tărâmul natal, ca să scrie o nouă carte. Ea este cea care o descoperă pe Alexandra, fostă prietenă din copilărie. Erica este rugată de familia Alexandrei să scrie un articol în memoria acesteia. Şi cum cele două prietene nu se mai întâlniseră de 25 de ani, Erica are nevoie să-i cunoască pe cei care i-au fost apropiaţi Alexandrei, pentru a mai afla câteva lucruri despre ea şi a-i putea face un portret. Începe astfel să descopere secrete spectaculoase... Porneşte o investigaţie şi descoperă că aceasta era însărcinată. Povestea ia o nouă întorsătură când, în urma autopsiei, se dovedeşte că Alexandra a fost, de fapt, asasinată...

CAMILLA LÄCKBERG

predicatorul

V-a plăcut *Prințesa ghețurilor*? Citiți continuarea...

TREI

FICTION CONNECTION 3

Predicatorul

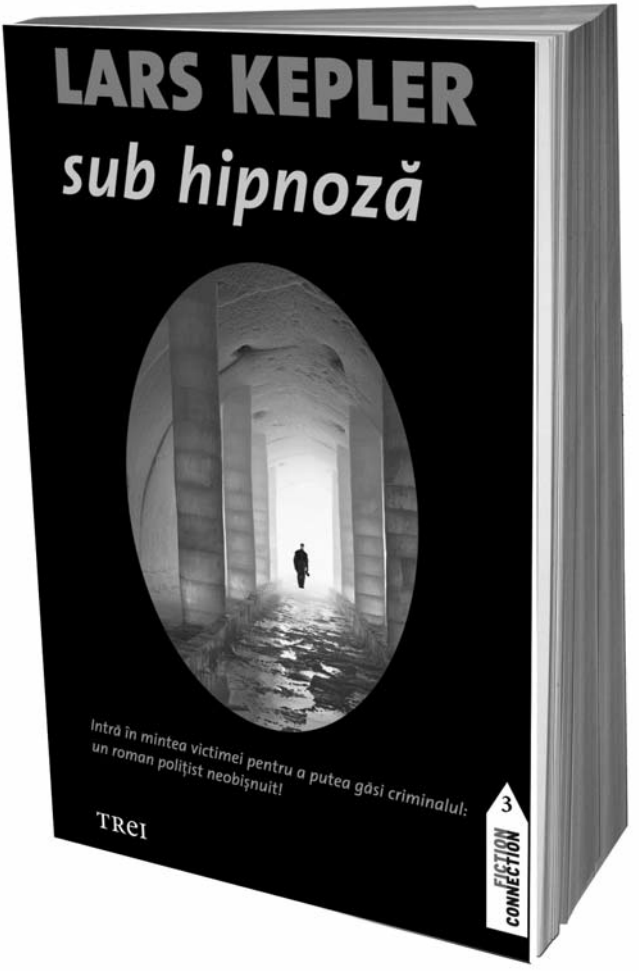
Camilla Läckberg

Titlul original: Predikanten
Traducere de: Simona Ţenţea

Suntem în Fjällbacka, o mică şi splendidă aşezare de pe coasta de vest a Suediei, locuită în majoritatea lunilor anului de oameni liniştiţi, dar ceva mai animată în sezonul de vară.

Un băieţel aventuros porneşte la joacă la prima oră a dimineţii. Pleacă să exploreze Prăpastia Craiului. Dar distracţia se încheie brusc atunci când descoperă cadavrul unei tinere femei dezbrăcate, care-l ţintuieşte cu privirea rece.

Poliţia ajunge rapid la faţa locului şi constată că femeia fusese asasinată. Lucrurile se complică şi mai mult atunci când sub trupul victimei sunt găsite scheletele altor două femei care fuseseră date dispărute la începutul anilor '70. *Predicatorul* este un excelent roman poliţist care ţese cu talent puntea dintre un trecut încărcat de necunoscute şi un prezent ce oferă neaşteptat de multe răspunsuri. O intrigă plină de surprize îi readuce în scenă pe mult îndrăgiţii protagonişti ai romanului *Prinţesa gheţurilor*, scriitoarea Erica Berger şi poliţistul Patrik Hedström, care între timp au devenit un cuplu. Deşi copleşită de canicula verii, pe care o suportă greu, fiind însărcinată în luna a opta, Erica nu ezită să se implice în iţele complicate ale acestui caz, aducând în sprijinul anchetei conduse de Patrick o importantă documentaţie.

LARS KEPLER
sub hipnoză
Intră în mintea victimei pentru a putea găsi criminalul:
un roman polițist neobișnuit!
TREI
FICTION CONNECTION
3

Sub hipnoză

Lars Kepler

Titlul original: Hypnotisören
Traducere de: Elena-Maria Morogan

Erik Maria Bark, medic psihiatru specializat în vindecarea traumelor, a fost considerat mult timp unul dintre rarii experţi în hipnoză medicală. Până în ziua în care una dintre şedinţele sale de hipnoză profundă a luat un curs nefast. Viaţa lui Erik a devenit de atunci un coşmar. A hotărât să nu mai practice niciodată hipnoza. Iar timp de zece ani şi-a respectat promisiunea.

Până în clipa de faţă, când inspectorul de poliţie Joona Linna îl trezeşte cu un telefon în miezul nopţii şi-i solicită urgent ajutorul la cazul de care se ocupă. Josef, un băiat aflat la vârsta adolescenţei, tocmai a fost martor la masacrarea familiei sale. Mama şi sora sa mai mică au fost înjunghiate şi mutilate chiar sub ochii lui. Josef este spitalizat, cu corpul plin de tăieturi, în stare de şoc. Este singurul martor al odioasei scene, iar Joona Linna, aflat într-o cursă contracronometru, vrea să-l supună imediat unui interogatoriu. Cu atât mai mult cu cât toate indiciile arată că asasinul se află acum pe urmele surorii mai mari a lui Josef, care a dispărut în mod misterios. Nu există decât un singur mod de a obţine informaţii despre identitatea criminalului: interogarea lui Josef prin intermediul hipnozei.

Lars Kepler este pseudonimul unui cuplu de scriitori suedezi: Alexander Ahndoril şi Alexandra Coelho Ahndoril. Fiecare a scris, independent unul de celălalt, mai multe romane, fiind recompensaţi cu cronici şi premii literare prestigioase. *Sub hipnoză*, prima parte a seriei INSPECTOR JOONA LINNA, este în curs de traducere în 37 de ţări, iar în Suedia a intrat direct în topul celor mai bune vânzări de carte încă de la apariţie şi s-a menţinut acolo pe tot parcursul anului 2010.

ANNE HOLT

eroare judiciară

«O carte inspirată de un caz real... semnată de regina romanului polițist norvegian.» Kirkus Review

TREI

FICTION CONNECTION 3

Eroare judiciară

Anne Holt

Titlul original: Det som er mitt
Traducere de: Marie-Jeanne Vasiloiu

În Norvegia, un serial killer se află în libertate. Un ucigaş în serie, de cea mai abjectă speţă. Care sechestrează copii şi îi omoară într-un mod ce nu poate fi detectat de poliţie, apoi le trimite corpul pe adresa mamelor, însoţit de acest bilet înfiorător: «Ai primit ceea ce ai meritat».

Emilie, de nouă ani, şi Kim, de cinci ani, au dispărut. Ancheta îi este încredinţată inspectorului-şef Ingvar Stubø. Pentru a da de urma criminalului, acesta apelează la Inger Johanne Vik, o ex-profiler a FBI-ului. Investigaţiile îi vor conduce la Aksel Seier, condamnat cu patruzeci de ani în urmă şi exilat în Statele Unite. Dar să fie el oare adevăratul criminal? Apare bănuiala că s-a comis o eroare judiciară... că o autoritate publică a primit bani pentru a influenţa rezultatul unui proces derulat cu ani în urmă...

Eroare judiciară este primul volum dintr-o serie în care protagoniştii sunt eroii anchetatori Vik şi Stubø.

Seria — ai cărei protagonişti sunt anchetatorii Vik şi Stubø – a fost ecranizată de Yellow Bird Productions AB. «Primul roman dintr-o serie cutremurătoare care investighează motivaţiile psihologice ce conduc la crime atroce.» *Publishers Weekly*

«Corupţia este... de neconceput în Norvegia. Din numeroase motive. În primul rând, nu există o tradiţie. Ar putea părea bizar, dar corupţia presupune, în fapt, un fel de tradiţie naţională.» — *Anne Holt*

Anne Holt este fost ministru al justiţiei în Norvegia, procuror, avocat, publicist la televiziune şi autor al unor serii de romane poliţiste ce au cunoscut un succes imens în ţările scandinave şi s-au tradus în peste 25 de limbi.